

Nữ Tế Nan Dương

Contents

Nữ Tế Nan Dương	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	71
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25	81
26. Chương 26	84
27. Chương 27	89
28. Chương 28	92
29. Chương 29	96
30. Chương 30	99
31. Chương 31	102
32. Chương 32	106
33. Chương 33	110
34. Chương 34	114
35. Chương 35	118
36. Chương 36	122
37. Chương 37	126
38. Chương 38	131
39. Chương 39	135
40. Chương 40	139
41. Chương 41	143

42. Chương 42	147
43. Chương 43	152
44. Chương 44	157
45. Chương 45	161
46. Chương 46	166
47. Chương 47	171
48. Chương 48	176
49. Chương 49	182
50. Chương 50	187
51. Chương 51	191
52. Chương 52	195
53. Chương 53	199
54. Chương 54	203
55. Chương 55	206
56. Chương 56	210
57. Chương 57	215
58. Chương 58	220
59. Chương 59	224
60. Chương 60	228
61. Chương 61	231
62. Chương 62	234
63. Chương 63	237
64. Chương 64	240
65. Chương 65	243
66. Chương 66	247
67. Chương 67	250
68. Chương 68	253
69. Chương 69	256
70. Chương 70	259
71. Chương 71	262
72. Chương 72	265
73. Chương 73	268

Nữ Tế Nan Dương

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, con rể ôn nhu công, bố vợ đại thúc thụ, HE Nhân vật chính:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-te-nan-duong>

1. Chương 1

Mình chết chắc rồi.

Tiêu Thế gục đầu, từng đợt gió lạnh thổi tới, phủ lên lưng y, cho dù có dựa vào ghế, vẫn có cảm giác run người.

Nhưng thứ lạnh nhất không phải là gió, mà là ánh mắt của người đàn ông trước mặt y lúc này.

“Nói như thế, ý của cậu là?”

Nam nhân nghe y giải thích xong khuôn mặt lạnh lùng thường ngày có vẻ lại lạnh thêm vài phần.

“Ý tứ của ta là,... Thực sự chỉ là bạn bè bình thường thôi.” – Tiêu Thế bất đắc dĩ – “Đó chỉ là một trò đùa thôi.”

Người đàn ông trước mặt này cứ nhìn chăm chăm mình, cứ như định dùng mắt để đóng đinh mình giống như chúa Jesu bị đóng đinh vào cây thánh giá vậy.

Nhưng mà, ác độc hơn, hình như mình có cảm giác đối phương muốn bấm vào mình ra, thành thịt xay, còn cho vào chảo chiên giòn...

Loại liên tưởng này thuần thục chỉ là xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Tiêu Thế là một đầu bếp.

“Không có giải thích nào tốt hơn sao?” – Người đàn ông vẫn duy trì biểu tình lạnh lùng, cho dù không ngắt đầu Tiêu Thế cũng vẫn có thể cảm nhận được đối phương đang phải nghiền răng nghiền lợi để nói ra những lời này.

Giải thích?

Còn có thể giải thích thế nào đây?

Từ đầu đến cuối đều là thật tình, nhưng dưới con mắt của hắn, mảnh chân tình đó không bằng...chó ven đường. Chó đi bậy trên đường còn bị phạt tiền, tâm hắn bị xé nhỏ ra thì cũng không có gì là lạ.

“Ta thực sự không có nói sai.” – Tiêu Thế bất đắc dĩ cười khổ, đôi mắt ôn nhuận nhìn về nam nhân trầm tư trước mặt, không thấy đối phương có phản ứng gì, khẽ thăm dò – “Nhạc phụ?”

Xưng hô cấm kị vừa xuất hiện, sắc mặt nam nhân trầm xuống vài phần, Tiêu Thế xấu hổ đổi giọng – “Àc, Mạch Ngôn.”

Nam nhân mặt không chút biểu tình, cầm lấy cốc nước trước mặt, nhấp một ngụm, ánh mắt sắc bén quét lên người vị đầu bếp tài ba, thản nhiên nói: “Hôm nay còn phải làm việc không?”

“Còn một khách sạn năm sao nữa.” – Tiêu Thế ôn hòa cười nói – “Còn phải nghiên cứu mấy món ăn mới, chắc sẽ hơi muộn một chút.”

“Ừ.”

Ừ hay đã biết.

Đôi khi những lời nói ngắn gọn quá mức của nhạc phụ đại nhân sẽ làm cho người nghĩ không được tự nhiên, giống như là tiểu hài tử vậy, thảo nào người ta vẫn nói, trưởng bối còn phải để cho trẻ con đến dễ.

Tiêu Thế bật cười, bầu không khí hòa hoãn lên rất nhiều.

“Cười cái gì?” – Tô Mạch Ngôn liếc mắt, đôi mắt đen lộ ra một tia không giải thích được, mi tâm cũng hơi nhăn lại.

Cười ngài như trẻ con vậy.

Loại lời đại nghịch bất đạo này có cho tiền Tiêu Thế cũng không dám nói, hơn nữa vấn đề chính còn chưa giải quyết xong.

Khóe môi y nhếch lên thành một nụ cười ôn hòa, nhưng trong lời nói vẫn lộ ra một chút uể oải: “Mạch Ngôn, chỉ là chuyện hiểu lầm thôi, tin tưởng ta.”

Mấy cô gái trẻ yểu điệu đi qua chỗ hai người, nghe được câu nói đó, không khỏi cười rộ lên, ánh mắt đen tối đảo qua đảo lại trên người hai người.

Ánh mắt Tô Mạch Ngôn lại lạnh hơn.

Tiêu Thế co quắp miệng, quả thực giờ phút này y rất mong muốn được quay vào bếp cầm dao phay ra tổng cổ mấy bà cô nhiều chuyện này ra khỏi nhà hàng ngay lập tức.

Đây chính là nhạc phụ đại nhân của ta, mấy người nghĩ cái gì đen tối thế hả ?

Không sai.

Y, Tiêu Thế, hiện tại đang đứng hoàng ngồi đối diện nhạc phụ đại nhân tại khu trung tâm phồn hoa nhất thành phố N, tại một nhà hàng danh tiếng, giảng co.

Rõ ràng là được hẹn đến, nhưng sao cứ như kiểu sắp bị giết chết đến nơi rồi.

Cổ nhân từng nói: Tự làm vậy, không thể sống. Tiêu Thế cảm giác cái chết của mình cũng không còn xa lắm.

Gặp gỡ Tô Na hơn một năm, kết hôn được gần nửa năm, bỏ qua tình trạng cả năm không có biểu tình gì, y mới được thấy nhạc phụ đại nhân hai lần, một lần là tại hôn lễ của hai người, lần thứ hai chính là lúc này đây.

Tuy rằng khuôn mặt cứng nhắc của nhạc phụ đại nhân có thể che giấu một chút tâm tình, nhưng với kinh nghiệm lâu năm trong nghề phục vụ, Tiêu Thế vẫn có bản lĩnh quan sát nét mặt người khác.

Huống chi, cho dù không hiểu về cách nhìn mặt người khác, việc này cũng đủ làm cho người ta phải tức giận.

“Uống nước.” – Tô Mạch Ngôn mặt không biểu tình đẩy cốc nước trước mặt,

Tiêu Thế là đầu bếp trưởng của một nhà hàng Trung Quốc, vị giác đối với y là vô cùng quan trọng, nếu không phải là tình huống đặc thù, y sẽ không bao giờ nếm thử những thứ quá kích thích với vị giác.

Tô Mạch Ngôn tuy không thích tên con rể này, nhưng cũng không làm khó dễ, mỗi lần gặp mặt đều vì y mà chuẩn bị nước khoáng.

Tiêu Thế cũng hiểu là giải thích khiến cho y khó cả họng, cầm lấy cốc, uống một ngụm, cau mày nói: “Mạch Ngôn, ta...”

“Cái tin nhắn kia là trò đùa của bạn cậu, cả thể xác lẫn linh hồn cậu đều là của Na Na hết.” – Tô Mạch Ngôn thông thả nói.

Tiêu Thế nuốt nước bọt, nói: “Đúng, mọi chuyện là như thế.”

Nhìn kỹ khuôn mặt đậm mạc của đối phương, y đột nhiên nhận ra lời vừa rồi của đối phương là đùa cợt.

Vô luận nói thế nào, bằng sơn nhạc phụ còn có một chút hài hước, chuyện này đủ làm cho y thấy kinh hoàng rồi.

Trong mắt Tiêu Thế, Tô Mạch Ngôn là một thứ tồn tại vừa đáng sợ lại làm cho người khác phải đau đầu.

Tính từ cái ngày mà y cầu hôn với Tô Na, nhạc phụ đại nhân đã không bao giờ cấp cho y một cái nhìn có thể coi là hòa nhã.

Cho dù biết rằng đối phương đã bốn mươi mốt tuổi, đối mặt với bất kỳ kẻ nào cũng vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, nhưng Tiêu Thế có cảm giác, đối phương hình như đối xử với y có chút bất đồng.

Mao chủ tịch đã nói, đối đãi với đồng chí phải ấm áp như gió xuân, đối đãi với địch nhân phải nghiêm khắc như gió đông lạnh lẽo.

Y đoán chắc trăm phần trăm y đã được coi là địch nhân rồi.

Tô Na là một nghiên cứu sinh, chuyên ngành khảo cổ học, hai vợ chồng quanh năm suốt tháng cũng chẳng được vài lần gặp mặt.

Tiêu Thế làm đầu bếp ở khách sạn, mỗi ngày dù có bận rộn thế nào cũng không quên chuẩn bị cơm nước cho nhạc phụ đại nhân, vậy mà chưa từng được một câu khen ngợi; mỗi cuối tuần phải mang lễ vật đến thăm hỏi, thuận tiện còn phải dọn dẹp nhà cửa cho hân, vậy mà cũng chưa từng được đối phương mỉm cười lấy một cái.

Tô Mạch Ngôn thậm chí còn không cho y gọi là nhạc phụ.

Tuy nói rằng hân lớn lên ở nước ngoài, có thể gọi thẳng tên nhau là chuyện bình thường, nhưng hiện tại đang ở quốc nội, vậy mà còn muốn gọi tên hân, quả thực là coi nhau như người xa lạ.

Nói trắng ra, là hân khinh thường đầu bếp bé nhỏ không đáng nói, hay là thích cái vị phó giám đốc An Duệ kia nhiều hơn.

Tiêu Thế mệt mỏi xoa xoa mi tâm, phiền muộn muốn chết.

Hiện tại đùa giỡn ra thế này, hân nhất định thấy mình rất đáng ghét..... Cái tay chết tiệt này! Lại còn con mắt vô dụng kia! Tiêu Thế hận không thể tự chọc mù hai mắt sau đó chặt tay mình luôn!

Nếu như không có chúng nó, mọi chuyện sẽ không thành như vậy.

Ngày đó, khó khăn lắm Tiêu Thế mới được nghỉ ngơi.

Tô Na đi đâu, người làm chồng như y cũng không rõ được, tựa hồ như đã vào vùng núi, tín hiệu hôm nay đều không bắt được.

Một nam nhân độc thân như y lại ở cùng một nam nhân chả có tí âm áp nào, nhàn rồi quá thành ra nhàm chán.

Nam nhân 28 tuổi đang ở thời kỳ sung sức, mà vợ thì lại đi khắp nơi, số lần thân thiết có thể đếm trên đầu ngón tay, cho dù là nam nhân có khả năng nhẫn nhịn cao đến mấy, cũng không thể tránh khỏi khó chịu.

Cuộc đời mà... vợ không có nhà, đương nhiên là phải tìm chỗ để mà phát tiết.

Tiêu Thế cũng như vô số nam nhân khác, tự cấp tự túc mà làm thôi.

Thảm kịch, chính là bắt đầu như thế.

Thái độ làm người của Tiêu Thế vốn hiền hòa, tướng mạo cũng tốt, bạn bè rất nhiều, nhưng mà ít người có thể tâm sự được,

Nhưng mà Hân Kiện tuyệt đối khác biệt.

Hân Kiện, tên hiếm thấy, người cũng hân tiện.

Nhất là mỗi khi hân mở miệng, mới được ba giây đã bị coi thường, mãi cho đến khi đóng lại, con mắt vẫn không ngừng khiêu khích, quả thực là phải xin lỗi cha mẹ hân vì có thể cho hân cái vẻ bề ngoài như thế.

Hai người kết bạn, cũng vì Hân Kiện chủ động. Theo như hân nói, đầu năm nay, người có thể chịu được Tiêu Thế không nhiều lắm.

Thế nhưng, ngày nào đó, cái ngày mà máu chảy đầy đồng, Tiêu Thế lần đầu tiên nghĩ, Hân Kiện quả là tiện đến mức muốn đánh !

Lúc đó, y hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác hưng phấn, thì điện thoại di động bên cạnh đột nhiên báo có tin nhắn.

Tiêu Thế liếc mắt, hai chữ “Tiện Tiện” hiện rõ trên điện thoại.

Y nhìn đồng hồ treo tường, đã nửa đêm rồi.

From Tiện Tiện:

Thân ái, rời giường ~ rời giường ~ rời giường động súng ~ (^o^)/

“ ... ”

Tiêu Thế cúi đầu nhìn huynh đệ đang đứng thẳng, lại nhìn mấy chữ trên điện thoại, khóe môi co quắp, tiếp tục công việc đang dang dở.

Một chốc sau, lại có tin nhắn đến.

From Tiện Tiện:

Người ta đang rất tịch mịch nha~ Cùng nhau đi tiểu đi

“...”

Tiêu Thế đầu đầy hắc tuyến, nửa người dưới cảm giác như nhũn ra.

Tin nhắn thứ ba lại đến.

From Tiện Tiện:

Bảo bối, người ta đã tắm rửa sạch sẽ rồi, anh thích loại tư thế nào?

Tiêu Thế rốt cục không thể nhịn hơn được nữa.

Nửa đêm quấy rầy tôi còn chưa tính sổ! Vậy mà cậu lại còn dám làm tôi phát ói!

Cậu biết làm cho người khác buồn nôn thì tưởng tôi không biết chắc, cậu dám làm cho tiểu huynh đệ nhà tôi không lên nổi... Đối với một thanh niên phơi phơi không có vợ ở nhà điều đó quả là đáng bị trời tru đất diệt.

Tiêu Thế trán nổi đầy gân xanh, cười nham hiểm, cầm lấy điện thoại nhắn lại. “Bảo bối, đi đánh răng kĩ càng đi, anh thích em khẩu X...”

Viết xong, Tiêu Thế mở phần số mới liên lạc, tìm tên Tiện Tiện.

Tiêu Thế rất ít nhắn tin, người gần nhất nhắn cho cũng chỉ có Hân Kiện và Tô Mạch Ngôn. Vì vậy trong phần liên lạc gần nhất cũng chỉ có tên hai người đó.

“Tiện Tiện” và “Hoa Lài”.

Chọn được dãy số, điện thoại đột nhiên rung lên, Tiêu Thế run tay, ấn nhầm phím chuyển xuống.

Vì vậy, Tô Mạch Ngôn nửa đêm đang tăng ca ở công ty nhận được tin nhắn:

From Tiêu Thế:

“Bảo bối, đi đánh răng kĩ càng đi, anh thích em khẩu X...”

Tô Mạch Ngôn không hổ danh là tinh anh của công ty, chỉ chờ người ra nửa giây, liền trấn tĩnh lại ngay lập tức:

“Khẩu X là nhãn hiệu gì?”

2. Chương 2

From Hoa lài:

Khẩu X là nhãn hiệu gì?

Tiêu Thế nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, nếu lúc đấy không đủ bình tĩnh, có khi y đã nuốt luôn cái điện thoại để hủy thi diệt tích.

Tin nhắn của Tiện Tiện lúc này lại đến – “Em yêu, đã ngủ chưa? Sao em lại bỏ anh cô đơn một mình cô đơn?”

“Cút chó! Mày ngủ à?”

“Bảo bối ~ gia vừa mới lĩnh lương, gia có tiền, gia sẽ mua em!”

“Mẹ kiếp, ngay cả tiền mà mày cũng không chịu khuất phục sao?”

...

Tên này đúng là đồ tiện nhân bị tâm thần phân liệt!

Tiêu Thế đen mặt trực tiếp gọi điện thoại qua, hỏi trực tiếp luôn: “Rốt cục là mày muốn gì hả?”

.....

Hân Kiện bị cơn tức của Tiêu Thế làm giật mình, mãi mới khôi phục lại, nịnh nọt cười nói: “Đầu bếp chính của nhà hàng phải về nước, ngài đến giúp ta đi.”

Tiêu Thế không chút nghĩ ngợi: “Không rảnh.”

Hân Kiện đổi giọng, thanh thanh nói: “Tiêu Lang, chàng không thương thiếp sao ~”

Yêu mày?

Tao còn hận không thể đập mày chết luôn đây!

Tiêu Thế cười nhạt: “Nhất định tao sẽ đốt thư tình cho mày, thân ái, đi chết đi!”

Rầm, cúp điện thoại.

Tiêu Thế nhu nhu mi tâm, chăm chú nhìn chằm chằm vào cái tin nhắn kia.

Rõ ràng là từng chữ y đều hiểu, nhưng vì sao y không thể hiểu được người kia có ý gì?

Càng nghĩ, y cuối cùng vẫn cẩn thận bấm từng chữ một: “Chỉ là đùa thôi.”

Một lúc lâu, điện thoại không có phản ứng gì.

Tiêu Thế nằm trên giường, tuyệt vọng nhìn đèn chùm trên trần nhà.

Tất cả đồ trang trí trong nhà đều là do Tô Na chọn lựa, y hầu như không có bất kỳ yêu cầu gì, tất cả Tô Na thích là được rồi, chỉ có cái đèn chùm kia là quà của Tô Mạch Ngôn tặng cho hai vợ chồng.

Chùm đèn pha lê trong suốt giống y như khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của Tô Mạch Ngôn.

Thoạt nhìn, Tô Mạch Ngôn sở hữu phẩm chất vốn có của một lãnh đạo công ty cao cấp: Nghiêm cẩn, ngăn nắp, sạch sẽ, nhìn qua còn có chút cảm dục.

Bất luận là dưới góc độ thế nào, cũng không hề giống một nam nhân mười tám tuổi đã trắng hoa sinh con cùng người khác.

Không những làm cho nữ nhân sinh con, lại còn một mình nuôi con lớn đến giờ.

Hay là vì... lý do này, nên mới có địch ý với mình nhiều như thế. Người ta vẫn nói, người cha giống như là tình nhân thứ hai của người con gái, hơn nữa lại còn là người cha một mình nuôi con khôn lớn thì tình cảm dành cho con càng lớn.

Tiêu Thế thở dài, thức đêm làm cho đầu óc y cảm thấy mệt mỏi, trước mặt tựa hồ hiện ra vẻ mặt giống với vợ mình kia – tuy rằng mẹ là người ngoại quốc, nhưng Tô Na giống cha nhiều hơn, chỉ là một người thì lạnh lùng, còn người kia thì vừa nhu hòa lại vừa đáng yêu.

Mấy ý nghĩ vẩn vơ xuất hiện, y đang định mai sẽ đi xin lỗi, thì đột nhiên có tin nhắn đến.

From Hoa lài:

Ba giờ chiều, gặp nhau ở Nguyên Thân.

Nguyên Thân là nhà hàng mà Tiêu Thế đang làm việc, ba giờ chiều, khi đó y cũng không bận rộn lắm.

Ngày mai phải cố gắng nhận lỗi.... Tiêu Thế bất đắc dĩ thở dài, ngón tay khẽ ấn xem thông tin của người gửi, “Tô Mạch Ngôn”.

Tiêu Thế gấp một viên bánh bao(1) thịt bò, định để vào bát Tô Mạch Ngôn, đột nhiên lại nhớ ra đối phương không thích người khác chạm vào đồ ăn của mình, chiếc đĩa vòng một vòng, rồi quay về miệng chính chủ.

Tô Mạch Ngôn cau mày: “Cậu....”

“Ngô?” – Tiêu Thế cắn miếng xú mại, ngẩng đầu tỏ ý không hiểu.

“Na Na hiện đang ở Cam Túc, hôm qua nó gọi điện về báo.” – Tô Mạch Ngôn nhìn y, mím môi, âm thanh không trầm trầm ôn nhu như Tiêu Thế, mà lại mang một cảm giác lạnh lùng – “Đại khái là còn mấy tháng nữa.”

Hóa ra là ở Cam Túc.

Chính y là chồng, mà còn cần người khác nói cho biết vợ mình đang ở đâu.

Tiêu Thế ôn hòa mỉm cười, chỉ là khóe môi có chút biểu cảm khổ sở : “Ta đã biết.”

“Ừ.” – Tô Mạch Ngôn nhàn nhạt quét mắt khắp người y, gấp một viên bánh bao thịt, nhẹ nhàng cắn một miếng: “Cậu làm?”

Bánh bao làm rất đẹp mắt, lớp vỏ ngoài trắng mềm bao bọc lấy phần nhân, nhìn như một bông hoa đang hé mở, cắn một miếng, vị thơm ngon tinh khiết, xốp xốp giòn tan trong miệng, thịt mềm, lại đậm đà, thêm một chén nước canh, hương vị thơm ngon của miếng bánh cứ vấn vít lấy đầu lưỡi.

Có lẽ là do hương vị quen thuộc, Tô Mạch Ngôn vừa cắn là phát hiện ra bánh là do Tiêu Thế làm.

Tiêu Thế cười lộ lên: “Đúng vậy, hôm nay đầu bếp phụ trách điểm tâm xin nghỉ, ta tranh thủ luyện tập tay nghề.”

Tô Mạch Ngôn nhìn bộ dáng tươi cười híp mắt lại của y, cúi đầu: “Cần cù chăm chỉ là tốt, nhưng cũng không nên lãng phí tinh lực.”

“Ta biết.” – Tiêu Thế sờ sờ mũi, cảm thấy có chút hơi mất mặt.

Hiện nay, không có nhiều nhà hàng phục vụ thức ăn truyền thống nữa, mà chủ yếu là các món ăn của phương tây.

Thực khách phần nhiều cũng bị cơm tây hấp dẫn nên cũng lơ là với các món ăn truyền thống.

Buổi chiều, vào lúc thế này cũng không đông khách, chỉ có lác đác vài người, hầu hết đều là quay lưng về phía họ, nhìn qua thì có vẻ cũng chỉ là hai người bạn, nghe Tiểu Trương nói hình như là bạn bè nước ngoài gì đó (câu này bó tay, chả hiểu gì hix.)

Hai người không nói gì, yên lặng thưởng thức bữa tối sớm kiểu Trung Quốc, bầu không khí quỷ dị đến cực điểm.

Mấy vị đầu bếp khác cũng đã xong việc, thập thò ở cửa bếp nghe ngóng.

A Chính phụ trách món chiên hỏi: “Người kia là ai vậy? Sao lão đại ngồi trước mặt người ta lại khép nép như thế kia?”

“Ngu ngốc, nhìn ánh mắt của người ta xem!” – Nhân viên phục vụ Hương Hương hưng phấn gào lên – “Quả thực là con cừu nhỏ!”

Tiểu Trương sờ cằm, thần tình nghiêm túc phát biểu: “Nghe nói, là nhạc phụ đại nhân của lão đại.”

“...”

“...”

“Người ta nhìn còn chưa đến ba mươi? Lẽ nào lão đại là lolicon(2) chính hiệu?!” – A Chính hung hăng dậm chân – “Thật là quá biến thái!”

Hương Hương lầm bầm: “Sao tôi thấy cậu lại có vẻ tức giận thế hả?”

“Tôi kích động!” – Ánh mắt A Chính mơ màng nhìn về phía Tiêu Thế, nghẹn ngào như khi tìm được được tri âm – “Tôi cũng là lolicon...”

Tiểu Trương và Hương Hương đồng thời khinh bỉ nhìn cậu ta, thấy mặt cậu ta dài thuôn ra.

Tô Mạch Ngôn không ăn được nhiều, chỉ ăn mấy miếng xú mại, gấp thêm vài món, liền thấy no.

Tiêu Thế nhìn khuôn mặt gầy gò của hắn, không khỏi lo lắng.

Dường như từ lần đầu gặp mặt đến nay, người trước mặt y đã gầy đi không ít, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“Cái kia.....” – Tiêu Thế do dự một chút rồi nói – “Tuy rằng công việc phải làm, nhưng mà cũng nên chú ý đến sức khỏe chứ, nên ăn nhiều một chút.”

Tô Mạch Ngôn cũng không nhìn y, ngón tay buông đũa xuống đã cứng đờ, lại cầm lên: “Ừ.”

Thật nghe lời, nhưng Tiêu Thế vẫn có cảm giác thất bại.

Có lẽ nào là do đồ ăn không hợp khẩu vị?

Mắt thấy đối phương chập chập gấp một miếng rau, Tiêu Thế bất đắc dĩ thở dài: “Nếu ăn không vào thì đừng miễn cưỡng.”

“Ừ.” – Ngón tay Tô Mạch Ngôn không tự giác nắm chặt lại.

Lấy khăn lau miệng, Tô Mạch Ngôn vẫn trầm tĩnh, thản nhiên nói: “Tuy còn mấy tháng nữa mới gặp nhau, nhưng mà cậu vẫn nên giữ mình.”

Cầm Tiêu Thế đột nhiên cứng đờ.

Y tự nhận là mình rất trân trọng Tô Na, nhưng mà người trước mặt lại càng làm cho y thấy lo lắng hơn.

Y cười khổ một tiếng: “Tình cảm của ta với Na Na là thật lòng.”

Tô Mạch Ngôn im lặng nhìn y một hồi, vuốt cằm nói: “Vậy là tốt rồi.”

Đến lúc này, không khí có vẻ hoàn toàn dịu lại.

Tiêu Thế rốt cuộc cũng có thể thở phào, thấy Tô Mạch Ngôn muốn đứng lên rời đi, cũng vội vàng đứng lên, đưa hắn đến cửa.

Sắp vào hạ, ánh nắng mặt trời rực rỡ, cây cối xanh um, hương hoa thoang thoảng trong gió, tất cả đều rất đẹp.

Nếu như không có tên tiện nhân kia.

“Hani

~”

Từ xa đã nghe thấy âm thanh rên rỉ bi thương, ngực Tiêu Thế nảy lên một cái, chỉ thấy vị nhạc phụ bên cạnh nhăn hết cả mặt mày.

Không đợi Tiêu Thế mở miệng, một người trang phục khoa trương, đeo kính râm, bộ dáng phong lưu bước tới, ôm cổ Tiêu Thế, sau đó hôn “chụt” một cái thật kêu lên mặt y.

Tiêu Thế ghê tởm không nói được gì, chỉ đành mặt ra ôm bên má bị hôn.

Thanh niên tháo kính râm, một đôi mắt đào hoa tỏ vẻ đáng thương nhìn y, thương tâm nói: “Hanny, chỉ cần anh không vứt bỏ em, ngay cả khẩu X em cũng nguyện ý làm!”

“.....”

Tiêu Thế tuyệt vọng nhìn về phía nhạc phụ đại nhân bên cạnh.

Trên trán Tô Mạch Ngôn nổi đầy gân xanh, có thể đếm được từng cái, từng cái.

....

Chim chóc trên cây vẫn líu lo hót vang.

Bánh bao(1) : nguyên văn là (), QT đại nhân dịch là xiu mai, mình mạn phép để là bánh bao cho dễ tưởng tượng.

Lolicon(2) : Lolicon (), còn gọi là rorikon theo tiếng Latinh, là một từ Nhật ghép của cụm từ “Lolita complex” (tạm dịch là “trạng thái tâm lý phức tạp về Lolita” hay “hội chứng Lolita”). Ở Nhật Bản, thuật ngữ này mô tả một sự “chú ý” đến các cô gái (đa phần là các bé gái) trẻ hoặc một cá nhân có sức hấp dẫn như vậy. Bên ngoài Nhật Bản, thuật ngữ này ít phổ biến hơn và chủ yếu đề cập đến một thể loại của manga và anime trong đó những nhân vật được vẽ đa phần mang tính trẻ con, trong đó các nhân vật nữ thường được xây dựng với một sự khêu gợi khá điển hình. Cụm từ Lolicon được cho là dựa theo tên một cuốn sách của Vladimir Nabokov, Lolita , trong đó kể về một người đàn ông trung niên trở nên ám ảnh về tình dục với một cô gái tuổi mười hai. Một thuật ngữ tương đương dùng để chỉ sự thu hút (hoặc nghệ thuật liên quan) tới các chàng trai (bé trai) trẻ là “Shotacon” (cái này thì để chừng nào có hứng thì em dịch ra) – Cái này là được lấy từ Vnsharing, mọi người vào link này để tham khảo thêm nhá

3. Chương 3

Làm một người đàn ông, khó.

Làm một người đàn ông tốt yêu thương vợ, đã khó lại còn khó hơn.

Làm một người đàn ông tuyên bố rằng yêu vợ lại bị bố vợ bắt gian tại trận.....

Tiêu Thế thâm nghĩ, mình nên chuẩn bị tìm cái chết đi là vừa -_-|||

Ba người đứng bất động trước cửa nhà hàng, bày ra một thế trận giằng co vô cùng quỷ dị.

Ánh mắt Tiêu Thế mờ mịt nhìn về phía nhạc phụ nhà mình, cảm giác được sự phẫn nộ vô cùng lớn, nhất thời khựng hoảng, không nói được câu nào, chỉ còn cách im lặng chờ chết.

Tô Mạch Ngôn lúc này, càng giống một tảng băng lớn....

Tiêu Thế bị khí thế của hắn làm cho choáng váng.

Cái tên không biết xấu hổ kia còn bám dính trên cổ y, mặt dán vào tai y, ánh mắt như hoa đào liếc về phía bản mặt đen thui của Tô Mạch Ngôn, còn giả vờ ngây thơ hỏi: “Bảo bối à, hắn ta là ai vậy? Có lẽ nào anh lên lút đi tìm người mới?”

Tô Mạch Ngôn lạnh lùng quét mắt về phía Tiêu Thế: “Tôi muốn một lời giải thích.”

“Không phải như ngài nghĩ đâu.” – Tiêu Thế gian nan nói, âm thanh lí nhí khó nghe – “Cậu ta là người hay nói đùa.”

Tiện nhân trừng mắt lên: “Không phải thế, tôi rất nghiêm túc...”

“...”

Ác linh cú đi!!!!

Tên tiện nhân chết tiệt kia! Ta muốn tìm đạo sĩ thu phục hắn ta đi!!!!!!

Tiêu Thế khóc không ra nước mắt: “Mạch Ngôn, ngài tin tưởng ta.....”

Tô Mạch Ngôn trầm ngâm, nếu như không thấy được những đường gân xanh nổi đầy trên trán hắn, có lẽ Tiêu Thế đã tin rằng hắn tin lý do mình đưa ra.

“Tốt.”

Tiêu Thế cúi gầm mặt, nghe được đối phương nói thế.

Giọng nói trầm trầm mang theo một chút tức giận, y gần như đang chờ đối phương sẽ giận dữ mà mắng chửi mình, sau đó đợi hẳn người giận có thể giải thích.

Nhưng mà mãi lâu sau, vẫn không thấy người ta nói gì.

“A Thế, ngây ngốc ở đó làm gì? Người đã đi rồi còn đâu.”

Tiêu Thế run người, quay đầu lại, thấy Hãn Kiện bày ra tư thế thiên kiều bá mị tựa vào cửa nhà hàng, vẻ mặt cười hề tiện.

Tô Mạch Ngôn không nói gì mà cứ thế rời đi.

Khi y khôi phục lại tinh thần, bóng dáng cao gầy của đối phương đã biến mất khỏi tầm mắt.

Hãn Kiện tò mò tiến đến, tựa lên vai y như kiểu người không xương: “Người anh em, đó là ai thế? Nhìn rất quen mắt.”

“.....”

Tiêu Thế chậm rãi quay đầu.

Hãn Kiện nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Tiêu Thế, sợ hãi run run nói: “Tiêu Lang đáng ghét, nhìn như vậy, người ta không theo đâu

”

“Tên họ Tiệp kia!” – Tiêu Thế tức giận gầm lên.

Hãn Kiện sợ hãi run run: “A?”

Tiêu Thế hít một hơi, gần từng chữ một: “Nếu như vợ tao mà bỏ đi, tao sẽ ném mày đến Etiophia làm ngu lang miễn phí!”

.....

Hãn Kiện hóa đá.

Uy hiếp xong, Tiêu Thế vội vàng chạy theo bóng dáng phía xa của Tô Mạch Ngôn: “Mạch Ngôn, ngài nghe ta giải thích đã.....”

“Kháo! Mày mới là họ Tiệp! Cả nhà mày đều là họ Tiệp!”

Hãn Kiện nửa ngày mới khôi phục lại, tức tối chửi với theo một câu, nhìn bạn tốt cuống quýt chạy đi, chân trái vấp chân phải suýt ngã, vuốt cằm nghi ngờ: “Vợ? Vợ nó không phải là Na Na sao? Tự đứng sao lại thành nam nhân rồi.....”

Như vậy có thể thấy được, tiếng Trung quả là bác đại tinh thâm.

Cùng một câu, nhưng trong các hoàn cảnh khác nhau, có thể hiểu theo một nghĩa hoàn toàn khác....

Nếu vợ tao bỏ đi....

Thời gian rất gấp, Tiêu Thế không rảnh để giải thích, nhưng kỳ thật câu nói kia về mặt nghĩa thì đúng là thế.

Nếu nhạc phụ tao tức giận, nói chuyện này tới Na Na, Na Na tức giận đòi ly hôn với tao, tao thề sẽ thiên mày rồi đá đến Etiophia làm nam kỹ.

Mà Hãn Kiện lại giải thích thành:

Mày xem, hành động của mày làm vợ tao hiểu lầm rồi, nếu tao mà không dỗ được vợ, thì tao sẽ thiên mày rồi ném đến Etiophia làm nam kỹ ~

Cái này không đơn giản chỉ là ngữ khí cùng câu chữ khác biệt, câu nói này còn khiến cho Tiêu Thế sau này phải khổ sở.

Hân Kiện cảm thấy bản thân mình cũng không hề tiện như mọi người vẫn nói, gã chỉ là có chút tham lợi mà thôi.

Vì đạt được mục đích, gã có thể bán cả trình tiết của cây hoa cúc, da mặt gã vốn đã dày rồi, cái hân muốn chính là kết quả đạt được, ngay cả mắt mặt còn chịu được thì những thứ khác có là gì.

Bất quá cũng cần phải chứng thực một chuyện, gã tuy tiện thật, nhưng vẫn là thẳng nam.

Hơn nữa, gã vốn cũng nghĩ rằng, Tiêu Thế là thẳng nam.

Nhưng hiện tại nhìn bạn tốt đuổi theo một nam nhân hơn ba mươi tuổi, gã đột nhiên thấy có chút hoài nghi: “Tiêu Thế... Liệu có phải là cong không?”

Tiêu Thế đuổi theo Tô Mạch Ngôn đến hai dãy phố, cuối cùng đến quảng trường trung tâm.... Thì mất dấu.

Y không thể hiểu nổi, một nam nhân đã hơn bốn mươi, cho dù có bảo dưỡng tốt thế nào, chăm chỉ tập thể hình, thì cũng không thể so sánh với một thanh niên phơi phơi như y chứ?

Nói toạc ra vẫn là mình dạo này yếu đi rồi.

Tiêu Thế vẫn mặc đồng phục đầu bếp, thu hút không ít ánh nhìn tò mò của mọi người trên đường, y ử rũ quay về nhà hàng, trong đầu lúc này vô số ý nghĩ đang rối ren.

Tô Mạch Ngôn chắc chắn là đang rất tức giận, không biết sẽ xử lý mình thế nào?

Còn câu kia nữa – “Tốt lắm!” – rốt cuộc là có ý gì??

Tốt lắm, cậu dám ngoại tình? Chờ ly hôn đi!

Tốt lắm, cậu còn quen với nam nhân bên ngoài? Chờ ly hôn đi!

Tốt lắm, cậu còn dám nói dối? Chờ ly hôn đi!

ĐM ĐM ĐM ĐM ĐM!!!!!!!!!

Giữa ban ngày ban mặt, Tiêu Thế ngồi xổm ở ven đường, ôm đầu khóc không ra nước mắt, ta không muốn ly hôn đâu !!!!!!!!

Cửa kính nhà hàng mở ra, tiếng chuông leng keng vang lên vui tươi.

Tiêu Thế uể oải bước vào, liền cảm giác có gì đó không thích hợp.

Mấy đồng nghiệp bình thường hỗn loạn, giờ đang chăm chú tận lực làm việc, chẳng giống bình thường chút nào.

Như kiểu là một đám khi đang học đứng thẳng lên để đi vậy.

Tiêu Thế nhíu mày, nhìn bốn xung quanh, cảm giác như kiểu đang đứng giữa một phiên đàm phán của xã hội đen vậy.

Đáng tiếc không đợi y nhìn đủ một vòng, đối tượng đàm phán cũng đã từ phòng bếp đi ra.

“Cậu đi đâu?” – Nam nhân nhả nhận tuần tú cau mày đi đến trước mặt y – “Đang thời gian làm việc, không có sự đồng ý của quản lý mà dám tự ý ra ngoài?”

Tiêu Thế nhìn xuống, hơi cúi đầu: “Tổng giám Lục.”

Lục Kính Triết là tổng giám được mời từ nước ngoài về, Tiêu Thế gặp hắn không nhiều, chỉ có vài lần, nhưng y có cảm giác được hắn không thích mình..... hoặc có thể nói là khinh thường.

Trên quan điểm nấu nướng cũng đã có tranh chấp, không có cách nào để giải hòa, mà Tiêu Thế cũng lười hòa giải.

Lục Kính Triết đẩy gọng kính, lạnh giọng hỏi: “Nghe nói cậu còn tự ý khoản đãi người thân trong thời gian làm việc.”

“Hóa đơn đã thanh toán rồi, một đồng cũng không thiếu.” – Tiêu Thế mỉm cười nói – “Tiền phạt cũng đã tự giác nộp rồi.”

Quản lý ở nhà hàng rất nghiêm, không thể trong giờ làm việc mà lợi dụng chức quyền để khoản đãi người thân chính là một trong số các quy định.

Tô Mạch Ngôn không biết quy định này, cho nên mới hẹn gặp ở Nguyên Thần, nhưng Tiêu Thế thân là đầu bếp cũng đã nắm rõ.

Cho nên y đã trả tiền trước, mới có thể yên tâm mà bồi nhạc phụ ăn cơm.

Lục Kính Triết liếc mắt nhìn y: “Cậu cũng nhớ rõ đấy chứ.”

Tiêu Thế cười nói: “Đây là chức trách của một đầu bếp trưởng.”

“Hừ.” – Lục Kính Triết kéo kéo khóe miệng, chậm rãi nói – “Vây quy định mười mầy nhà hàng là gì, cậu cũng nhớ rõ chứ?”

Quy định thứ mười bảy:

Món ăn chưa qua kiểm tra đánh giá mà đã đưa vào phục vụ, nhân viên nấu món ăn đó sẽ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về hậu quả của sự việc.

Con người ôn thuận của Tiêu Thế hiện lên một tia kinh ngạc: “Có khách hàng nào không hài lòng về đồ ăn sao?”

Lục Kính Triết cười lạnh.

Tiểu Trương cúi đầu đi đến bên cạnh Tiêu Thế, ghé tai y thì thầm: “Lão đại, bàn người khách Ba Lan kia không phải nói muốn ăn bánh bao đặc biệt.... kết quả là đứa nhỏ nhà người ta không chịu ăn, một chút liền ỏi ra.

Năm nay N thành vô cùng náo nhiệt, vì tổ chức gian hàng Ba Lan, lần đầu tiên giới thiệu bánh bao đặc biệt, để phục vụ cho nhu cầu của khách hàng, nên đã làm một số thực đơn theo kiểu Ba Lan, điều này khiến Tiêu Thế đã phải đắn đo không ít.

Tiêu Thế nhíu mày, thấp giọng hỏi: “Không phải chỉ có hai người sao? Đứa nhỏ ở đâu ra?”

“Đứa bé ba tuổi, Hương Hương không báo cáo.”

Tiêu Thế nhìn về phía Hương Hương, chỉ thấy cô cúi đầu, tai đỏ ửng lên.

Lục Kính Triết còn trào phúng: “Nhà hàng của chúng ta đang ở thời điểm mấu chốt để đạt được danh hiệu năm sao, nếu chỉ vì một sự cố nhỏ mà ảnh hưởng, tôi xem cậu sẽ giải quyết thế nào.”

“Đây là trách nhiệm của tôi.” – Tiêu Thế thở dài, nói với Lục Kính Triết – “Cho phép tôi được bồi thường thiệt hại.”

4. Chương 4

Tiêu Thế thay một bộ quần áo sạch sẽ, đi đến trước bàn bếp.

Lục Kính Triết đứng bên cạnh nhìn y, mang theo một chút vui sướng khi người khác gặp họa, bị Tiêu Thế lạnh nhạt cười lại.

Những người khác đứng phía sau Lục Kính Triết, không dám đến gần, giống như xung quanh tổng giám ma quỷ có một bức tường vô hình ngăn cản.

Tiêu Thế liếc mắt một cái, tùy tiện lấy bột cho vào bát, không ngần ngại đầu lên phân phó: “Tiểu Trương, chuẩn bị nước ấm, ba mươi độ.”

Tiểu Trương có thể xem như là đồ đệ của Tiêu Thế, mỗi lần nghiên cứu một món ăn mới nào đó, đều ở bên cạnh giúp đỡ.

Theo sư phụ đã ba năm, cơ bản là cũng khá ăn ý, nghe vậy liền lập tức gạt Lục Kính Triết sang một bên, cười dài nói: “Bắt đầu làm việc, xin tổng giám đứng sang một bên, trăm ngàn lần đừng làm bẩn quần áo....”

Nói xong, không thèm nhìn khuôn mặt tái đi của Lục Kính Triết, đường hoàng đi vào.

Nước ấm thường vẫn có sẵn, nhưng Tiêu Thế có yêu cầu rất cao về độ ấm, nên phải chờ một lúc.

Tranh thủ lúc này, Tiểu Trương lại theo phân phó của Tiêu Thế, chuẩn bị tốt rau chân vịt và thịt gà để nhồi.

Tiêu Thế hòa bột xong, để vào bát.

Bột sống là kỹ thuật khá phức tạp, nếu nước quá nóng sẽ nhão, quá lạnh sẽ rắn; nấu quá lâu sẽ nứt, nấu nhanh quá sẽ ảnh hưởng đến vị, cho nên để tầm ba mươi phút là vừa phải.

Đem pho mát thái thành sợi, trộn cùng với rau chân vịt và thịt gà thái nhỏ, thêm một chút dầu vừng, vậy là nhân bánh đã được chuẩn bị tốt.

“Đây là pho mát có lượng muối và chất béo thấp.” – Tiêu Thế thản nhiên nhìn Tiểu Trương – “Cho nên không cần phải cho thêm muối.”

“Vâng, vâng.” – Tiểu Trương xong việc của mình, ở bên cạnh nhìn ngó học hỏi – “Vậy các gia vị khác thì sao? Có cần làm một chút canh loãng hoặc da đông lạnh không?”

Tiêu Thế cán mỏng bột, viên một ít nhân cho vào, bọc lấy nhân, miết nhẹ, thuận tiện liếc đồ đệ một cái: “Không phải là quán canh bao, thêm da đông lạnh làm gì?”

Khi làm việc Tiêu Thế cực kỳ nghiêm túc, tựa hồ như sẽ không thấy bất cứ một việc gì khác, chuyên chú như khi đối mặt với tình nhân vậy. Hãn Kiện đã từng đánh giá như thế.

Tiểu Trương lại cảm thấy như thế thì quá khoa trương, chẳng qua..... Đẹp trai hơn bình thường mà thôi.

Lại làm tiếp cái bánh nữa, dùng khuôn áp, một viên bánh thành hình, cho vào nồi hấp khoảng năm phút.

Tiêu Thế đặt nồi lên bếp, từ chiếc bình trắng bên cạnh lấy ra một chút mỡ heo, bỏ vào nồi, rất nhanh liền tan chảy thành một lớp mỏng, có mùi nhẹ nhẹ bay lên.

Đợi cho mỡ nóng già, Tiêu Thế bỏ từng viên bánh vào, cổ tay khẽ chuyển động lật bánh để bánh chín vàng đều. Mỗi chiếc bánh vàng óng lại được Tiêu Thế trang trí thêm một chút hành xanh biếc.

Tiểu Trương nhìn động tác lưu loát của Tiêu Thế, nhận không được hít một hơi thật sâu.... Mùi thơm bay bốn phía.

Lấy bánh chèo ra khỏi nồi, Tiêu Thế trang trí thêm cho đẹp, rồi rưới thêm một chút nước sốt cà chua lên trên.

“Tốt rồi.” – Tiêu Thế cười với Lục Kính Triết – “Tôi tự mình đem ra, thuận tiện xin lỗi.”

Lục Kính Triết chỉ nhìn chăm chăm vào đĩa bánh trong tay y.

Bánh rán vàng óng, cảm giác được lớp vỏ giòn tan, ánh lên sắc tươi tắn, thêm màu đỏ tươi của sốt cà chua và xanh của hành, chỉ nhìn qua cũng đủ làm cho người ta thèm thuồng.

Hắn bình tĩnh lùi lại, nhìn Tiêu Thế tự nhiên lướt qua bên cạnh mình, bưng đĩa bánh đến bàn của vị khách kia, hơn ba phút sau, thấy được mấy vị khách đó rất hài lòng mỉm cười.

Chỉ là lấy lòng mọi người mà thôi.

Lục Kính Triết bĩu môi.

Nhưng người khác cũng không quan tâm nhiều như vậy, chờ Tiêu Thế đi khỏi, lập tức bỏ nhào vào mấy cái bánh còn lại.

Tiểu Trương đứng gần nhất, không ngại nóng, vội vàng lấy một viên bỏ vào miệng.

Cảm giác được viên bánh giòn tan trong miệng, cắn xuống, vị pho mát tan chảy trong miệng, thơm ngon, hương vị phong phú, lại không quá giống đồ ăn Trung Quốc, có mùi sữa tự nhiên, rất thích hợp cho trẻ em.

Tiểu Trương ăn thêm mấy viên nữa, híp mắt đắc ý nói: “Ai, đừng nói là sư phụ, giờ có bắt tôi gọi lão đại là cha tôi cũng nguyện ý....”

Mà Tiêu Thế lúc này đứng ở bên bàn ăn, nhìn tiểu hài tử nho nhỏ trắng nõn ngồi trong lòng mẹ, bàn tay mũm mĩm cầm bánh, cắn một miếng, bộ dáng ngon miệng, đáy lòng tự dưng thấy mềm đi.

Y và Na Na, có phải cũng nên có một đứa nhỏ rồi không?

Hết một ngày làm việc, Tiêu Thế mệt rũ rời.

Y là đầu bếp chính, lại đúng thời gian nhà hàng đang cố gắng đạt danh hiệu nhà hàng năm sao, cái tên âm dương quái khí Lục Kính Triết kia hận không thể đem hết công tác ném lên người y.

Lúc thay quần áo, Tiểu Trương chọc chọc cơ bụng cân xứng của mình, nói giỡn: “Sư phụ, còn làm việc thế này nữa, cơ bụng của ngài chắc cũng bị ăn luôn quá.”

Tiêu Thế bật cười xoa đầu cậu ta: “Chắc chắn khách hàng sẽ kêu hương vị quá kém.”

Nhưng thật ra y cũng nghiêm túc cúi đầu nhìn nhìn thân thể mình.

Ừ, vẫn rắn chắc thon dài, thể lực gần đây cũng rất tốt, nhưng sao lại không thể đuổi kịp Tô Mạch Ngôn chứ?

Đối với người từ trước đến nay vẫn tự tin như y, đây quả là một điều đả kích rất lớn.

Vươn vai ra khỏi phòng bếp, Tiêu Thế mặc áo sơ mi đen, quay đầu nhìn nhà hàng tối đen, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon.”

Ra ngoài, nhìn thấy Hân Kiện đứng dưới gốc cây chờ mình, đang nhả khói.

Tên này mất thẩm mỹ có vẻ kém, thanh niên hai mươi tuổi, cổ tình ăn mặc giống như đại thúc đáng khinh, áo sơ mi hoa lá sặc sỡ, quần rộng thùng thình.

Tiêu Thế đau đầu nhu nhu trán, sao y có thể quên được, cái tên chết tiệt kia sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để đạt được mục đích.

Quả nhiên, nghe thấy Hân Kiện yêu kiều tiến tới: “Hanny ~ người ta đợi lâu lắm rồi nha

”

Tiêu Thế gí một ngón tay lên trán gã: “Chết tiệt, mày đúng là đồ sao chổi.”

“Thân ái, anh không thương em.” – Hân Kiện ai oán nói – “Anh làm tan nát cõi lòng em rồi đó, dù sao người ta cũng mềm mại như bánh bao mà.”

Tiêu Thế trợn mắt nhìn đầu mẫu thuốc lá: “Tao đang hận không thể nhét đám khói kia vào miệng mày, để xem tao yêu mày nhiều thế nào.”

Hân Kiện cười ha ha, ôm lấy bờ vai y: “Không cần nhỏ nhen như vậy, đi, chúng ta đi làm vài chén.”

“Thật sự là tao cùng đường rồi.” – Hân Kiện cầm chén rượu dưới cái ánh sáng mờ ảo của quán bar – “Tiền từ chỗ lão thái bà thì không lấy được, hiện tại đầu bếp không có, còn kinh doanh cái rắm gì chứ.”

“Ừ.”

Tiêu Thế buồn bã ỉu xìu nghe gã xả bực tức, trong đầu vẫn đang suy nghĩ chuyện hôm nay Tô Mạch Ngôn tức giận rồi đi.

Y muốn cùng Na Na sinh đứa nhỏ, nhưng vấn đề là Tô Mạch Ngôn hiện tại có thể cho y cơ hội hay không. Thật sự là càng nghĩ càng thấy tương lai xa vời....

“Mày sang chỗ tao thì chết sao? Thật không biết Nguyên Thần có điều kiện gì tốt thế.” – Hãn Kiện tức giận nói – “Ba năm, vậy mà tiền lương chưa tăng một lần, mày còn ở đó làm gì?”

“Mày không hiểu đâu.”

Tiêu Thế không học tập ở nước ngoài, thậm chí ngay cả học ở trong nước cũng chưa, một tay trù nghệ của bản thân đều là do y học từ cha y mà có được.

Năm đó, không bằng cấp, không kinh nghiệm, Nguyên Thần có thể nhận người như y, cũng đủ để y cảm kích đến vạn lần rồi.

Tiêu Thế lưu luyến chính là cảm giác gia đình ở đó.

Đối với y, phòng bếp của Nguyên Thần như là một gia đình thứ hai vậy.

“Mày cứ mời đầu bếp mới đi, tao sẽ bớt thời gian đến hỗ trợ.” – Tiêu Thế bất đắc dĩ thở dài – “Không thể hơn được đâu.”

Hãn Kiện bĩu môi, ánh mắt nhìn theo đám đông trong quán bar, phát hiện một thân tây trang vô cùng quen mắt.

Ở cái loại địa phương như quán bar này, mặc tây trang thôi đã thấy chói mắt, huống chi đối phương tuy mặt đã đỏ, nhưng vẫn duy trì trạng thái nghiêm cẩn.

Hãn Kiện đột nhiên nhú mày: “A, vợ mày kìa.”

“Na Na?” – Tiêu Thế giật mình, bật cười – “Mày say rồi à? Na Na đang ở Cam Túc.”

“Không phải, là vợ bé của mày.” – Hãn Kiện nháy mắt mấy cái – “Hôm nay mày còn đuổi theo người ta đấy thôi...”

“Mạch Ngôn?!” – Tiêu Thế xem nhẹ nửa câu đầu của gã, đứng lên – “Mày không nhìn nhầm đấy chứ?”

Hãn Kiện lườm y một cái: “Vợ bé của mày đâu phải là khuôn mặt đại chúng, nhưng mà đã uống rượu, bộ dáng không lạnh lùng như hồi chiều...”

Lúc này chết chắc rồi.

Tiêu Thế đổ mồ hôi lạnh, hiểu lầm liên tiếp thế này, cái cũ còn chưa giải quyết xong, lại bị bắt gặp đi với Hãn Kiện đến quán bar uống rượu!

Hãn Kiện buồn cười nói: “Tao cứ nghĩ mày không phải cơ. Hóa ra là bị cong thật? Yên tâm, hãn không thấy mày đâu.”

“Mày thì biết cái gì?!” – Tiêu Thế trừng mắt lườm gã, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi – “Đó là nhạc phụ của tao.”

Con phố bên cạnh quán bar đông đúc chật chội.

Tiêu Thế đuổi theo ra khỏi quán bar, tìm khắp đám đông, cũng không thấy thân ảnh quen thuộc.

Công phu theo dõi và phản theo dõi của Tô Mạch Ngôn quả là có thể đi làm gián điệp.

Tiêu Thế đứng bên đường, uể oải không nói nên lời.

Đột nhiên có ánh sáng đèn pha từ sau lưng Tiêu Thế chiếu đến, y kinh ngạc xoay người, liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu bạc dừng lại trước mặt.

Cửa xe chậm rãi hạ xuống.

“Lên xe.” – Tô Mạch Ngôn nhàn nhạt ra lệnh.

Tiêu Thế kinh ngạc mở to mắt: “Mạch Ngôn?”

“Ừ.”

Tiêu Thế nhanh chóng ngồi xuống vị trí phó lái, đóng cửa xe lại, tiếng đập của cửa xe làm cho y hơi rung tai. “Ngài...”

Tô Mạch Ngôn đưa cho y một tập giấy tờ.

Tiêu Thế khó hiểu lật lật đám giấy tờ trong tay, tập tức cả người cứng nhắc: “Đây là.... Sao ngài lại có những thứ này?”

Tô Mạch Ngôn nhấn chân ga, chiếc xe lao vào màn đêm: “Nhà cậu.”

“....”

Sau khi hóa đá một lúc lâu, Tiêu Thế nuốt nước bọt, gian nan hỏi: “Chúng ta.... Hiện tại chúng ta đi đâu?”

Tô Mạch Ngôn tựa hồ là uống say, lái xe như UFO, thản nhiên nhìn về phía trước, đạp mạnh chân ga, nói: “Chuyển nhà.”

“....”

Tiêu Thế lại ngây ra một lúc lâu: “Chuyển? Chuyển đi đâu?”

Tô Mạch Ngôn liếc y qua gương chiếu hậu, đạm mạc nói: “Nhà tôi.”

Nửa giờ sau.

Tiêu Thế tuyệt vọng đứng ở trước cửa, trơ mắt nhìn căn nhà nhỏ ẩm áp của mình và Na Na bị công ty chuyển nhà quét sạch.

Ngày mai, không, đêm nay, sẽ bắt đầu cuộc sống ở chung cùng vị nhạc phụ đại nhân vốn không vừa mắt với mình....

Tiêu Thế hận không thể ngửa mặt lên trời gào to, đây mới là đòn knock – out!!!!!!

5. Chương 5

Tô Mạch Ngôn đang mơ.

Hắn mơ thấy một buổi sáng sớm nắng vàng rực rỡ, hắn ngồi trong nhà hàng cửa kính trong suốt, bên cửa sổ là những tán cây xanh um, mùi hoa thoang thoảng, thanh niên tuấn tú bê thức ăn lên mỉm cười nhìn mình.

Nhìn khuôn mặt ôn nhu của thanh niên kia, hắn cảm thấy toàn thân nóng lên, cảm giác lan tỏa mạnh mẽ đến tận cùng, thậm chí hắn có cảm giác đầu ngón tay của mình cũng đỏ lên.

Sau đó thanh niên kia cầm lấy tay hắn.

Hắn theo bản năng bước đi cùng, đột nhiên trước mặt xuất hiện một bậc thang thật dài, nhìn dáng người thon dài kia, trái tim hắn đập thình thịch liên hồi.

Cuối bậc thang là một khung cửa, ánh sáng mặt trời chói lóa.

Thanh niên đứng trong một gian phòng quen thuộc, mỉm cười: “Từ nay về sau, xin chỉ giáo nhiều.”

Tô Mạch Ngôn giật mình mở mắt, tuy rằng vẫn là khuôn mặt không cười, nhưng đôi mắt đã mở to hết cỡ.

Ngoài cửa sổ, chim chóc hót vang.

Hắn lại nằm xuống, một giây, hai giây, ba giây, hắn vội kéo chăn che mặt mình lại.

Phía dưới chăn là biểu tình gì, chúng ta nhìn không ra.

Hắn nhớ lại thanh niên trong mơ kia.

Đôi mắt đen láy, hơi hơi có một chút sắc lam, không, còn có cả màu lục... A, không đúng, đó là sói -_-|||

Một lần nữa.

Con người đen lầy, là loại đen mà có chút sắc lam, bất luận có nhìn từ góc độ nào, cũng có thể thấy được bộ dáng chuyên chú.

Mũi thẳng, vành môi luôn cong lên, mang theo một tia nhu hòa, mỉm cười, ấm áp lan tỏa.

Dáng người cũng được, tỉ lệ hoàn mỹ lại rắn chắc, áo sơ mi mở hai cúc bên trên, để lộ vòm ngực vững chãi.....

Nhạc phụ đại nhân nằm trong ổ chăn nhích nhích một chút, ảo não duỗi chân.

Chỉ là một giấc mơ mà thôi, hôm nay còn có rất nhiều việc phải làm.

Tôi hôm qua đến quán bar uống rượu, cũng đã quyết định vậy rồi.

Nghĩ như vậy, người nào đó liền xốc chăn lên, lại bày ra bộ dáng nghiêm túc lãnh đạm.

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc cạo râu.

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc nhìn khuôn mặt mình trong gương.

15 phút sau, hắn tạm thời che khuất được phần nào các nếp nhăn nơi khóe mắt.

Hôm nay là thứ hai, có một cuộc họp quan trọng, là một trong những tình anh, không thể không nói, sạch sẽ nghiêm cẩn là một điều kiện tất yếu.

Sau đó Tô Mạch Ngôn nghiêm túc mở cửa phòng.

Hắn nhìn thanh niên trong mộng bưng một ly nước màu mật ong, mỉm cười đứng trước mặt mình.

“Ngài dậy rồi?” – Thanh niên cười hỏi.

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc đại ra hai giấy, đôi chân cương trực lùi về sau, rồi “Rầm” một phát, đóng cửa lại.

.....

Tiêu Thế bưng cốc trà mật hoa hờ hững ngát, pha riêng cho ai kia, ngạc nhiên đứng chết trân tại chỗ.

Nhạc phụ đại nhân nghiêm túc ảo não ôm đầu ngồi xổm, vành tai hơi hơi hồng.

Làm sao y lại ở đây làm sao y lại ở đây làm sao y lại ở đây.....

Bánh xe thời gian dần quay, kí ức bắt đầu hiện ra.

Ngày hôm qua mình thấy Tiêu Thế với cái tên thất loạn bát tao kia (đúng, chính là đồng chí Tiệp Tiệp) ở cùng một chỗ, bản thân vô cùng tức giận, vì thế quyết định đến quán bar uống rượu..... Không, không, trước đó một chút.....

Vào cái buổi tối nào đó, nhận được tin nhắn thứ hai của Tiêu Thế, giải thích cái tin nhắn kia chỉ là đùa giỡn, hắn liền quyết định đến quán bar uống rượu.

Đúng, chính là khi đó.

Tiêu Thế tuyệt đối sẽ không hiểu được, khi nhận được tin nhắn đầu tiên, trong đầu mình tràn ra bao nhiêu ý niệm, kích động, hưng phấn, bối rối, còn có một số ý nghĩ xấu xa khiến bản thân mình còn thấy thẹn....

“Hay nói giỡn.”

Kết quả không đến nửa giờ sau, hắn lại thất tình.

Nghĩ lại cũng đúng, tình cảm của Tiêu Thế với Na Na có thể thấy rất rõ ràng, làm sao y có thể nói ra những lời như thế được....

Quả nhiên vẫn là mình đã lớn tuổi, ý nghĩ không tốt, lại dễ nghĩ nhiều.

Hắn cũng quên bản thân mình đã đi đến mấy quán bar, tóm lại là càng uống càng phần nộ, càng uống càng khổ sở.

Tuy rằng biết Tiêu Thế không có khả năng là gay, nhưng nghĩ đến nam nhân thất loạn bát tao kia (đúng, vẫn là Tiệp Tiệp -_-|||) dựa vào người y, cả người hắn như bốc hỏa.

Thế mà hắn lại thấy hai người khoác vai nhau tiến vào quán bar.

Rượu làm cho con người dám làm.

Dưới sự tức giận, hắn đã làm một việc.

Hắn lái xe, gọi công ty chuyển nhà, sau đó lấy tất cả những giấy tờ quan trọng của con gái và con rể, lại quay lại quán bar để bắt cóc con tin.....

Trời ơi, tất cả đều là sự thật!

Cửa lại được mở ra, Tiêu Thế vẫn đang đứng trước cửa, cốc mật trà trong tay đã không còn hơi nóng, khuôn mặt tươi cười cũng có chút cứng nhắc.

“Vừa rồi.....”

“Vừa rồi.....”

Hai người đồng thời mở miệng, liếc nhau, Tô Mạch Ngôn thản nhiên nói: “Cái gì?”

Tiêu Thế dừng một chút, thật cẩn thận hỏi: “Là cần đi tiểu gấp sao?”

“....”

Tô Mạch Ngôn chờ đắn nhìn y: “Ừ.”

“.....”

Tiêu Thế hận không thể tự vả mình vài cái!

Mày mới cần đi tiểu gấp! Mày mới cần tiểu gấp! Mày còn dám hỏi nhạc phụ có phải là cần tiểu gấp hay không!

Tiêu Thế nhìn Tô Mạch Ngôn lướt qua mình đi đến phòng bếp, sờ sờ mũi, bất đắc dĩ bước theo: “Ta pha mật trà, ngài uống một chút, thanh lọc dạ dày.”

Tô Mạch Ngôn dừng bước, quay đầu, mặt không đổi sắc: “Được.”

Tiếp nhận cái cốc, ngón tay cũng hơi run run, may mà Tiêu Thế không phát hiện ra.

Hắn một hơi uống hết 600cc mật trà trong vòng ba giây, trả lại cái cốc trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương: “Cảm ơn.”

“A..... Không cần khách khí.”

Bình tĩnh xoay người, Tô Mạch Ngôn khẽ mở miệng, nghiêm túc ợ một cái trong im lặng,...

Nhà Tô Mạch Ngôn trang trí bằng hai màu, đen và trắng, tủ âm tường đen, tường trắng, ghế đen, bàn trắng.

Giống như con người hắn vậy, làm cho người ta thấy lạnh lẽo.

Tiêu Thế đã chuẩn bị tốt bữa sáng, mấy đĩa đồ ăn thơm ngon đã bày sẵn trên bàn.

Một miếng chân giò hun khói, cà chua, nấm hương, còn có măng tây, bánh cuốn được chiên bằng dầu ô liu vàng óng, cần một ngụm, cần một miếng, vị chua chua đi kèm với trứng cuộn kích thích vị giác; cháo cá có rắc hành, ánh sáng chiếu vào chiếc thìa sứ, làm nổi lên những hình chạm khắc nho nhỏ.

Tô Mạch Ngôn bình tĩnh cầm lấy đũa.

“Uống cái này trước.” – Tiêu Thế mỉm cười đem bát canh đẩy đến trước mặt hắn.

Bát canh có màu xanh nhạt, hương vị nồng đậm, thêm mùi thơm dịu của sữa, trên mặt còn có một lớp sữa tươi xinh xắn.

“Là canh đậu phụ, ta bỏ thêm một chút hương phong thảo.” – Tiêu Thế nuốt miếng bánh – “Tốt cho dạ dày, khẩu vị của ngài không được tốt lắm.”

Tô Mạch Ngôn rũ mắt xuống, thản nhiên uống thử một ngụm.

Có hương vị chanh tươi mát, cảm giác thấm vào cơ thể, thật giống như là nụ cười của người trước mặt vậy.

Ăn sáng xong, Tô Mạch Ngôn đi làm, Tiêu Thế hôm nay được nghỉ, đề nghị là trưa sẽ mang cơm đến công ty cho hắn, Tô Mạch Ngôn cũng không hề đổi sắc “Ừ” một tiếng.

Vừa ra đến cửa, Tiêu Thế lại gọi hắn: “Mạch Ngôn.”

Tô Mạch Ngôn quay đầu, dùng ánh mắt hỏi.

“Cái đó.....” – Tiêu Thế khó xử nhìn đối phương – “Ngài bảo ta chuyển tới đây..... Là để thuận tiện..... quản lý ta sao?” – Kỳ thật y muốn dùng từ giám thị hơn.

Hơn nữa, ta thực sự không thích nam nhân.

Nửa câu sau còn chưa được nói ra, nghe được thanh âm thản nhiên của Tô Mạch Ngôn: “Ừ.”

“....”

Vì thế cái gì cũng không nói ra được.

Giờ đây, đến cả nửa người dưới của y nhạc phụ đại nhân cũng muốn trông coi, chứng tỏ hắn đã không còn tín nhiệm mình, y có nói thêm gì cũng vô nghĩa.

Tiêu Thế vô lực thở dài: “Làm việc vui vẻ, nhạc phụ đại nhân.”

Tô Mạch Ngôn cứng người lại, không quay đầu lại vội vàng rời đi.

Trong phòng khách còn một số đồ chưa rửa sạch, Tiêu Thế nhìn đồng hồ, còn chưa đến 8 giờ.

Cảm khái tinh anh đúng là không giống người thường, ngay cả công tác cũng phải đến sớm một giờ, y cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài, rồi xắn tay áo rửa sạch lại phòng.

Phòng Tô Mạch Ngôn ở rất lớn, Tiêu Thế dọn dẹp xong cũng khá vất vả, không đến nửa giờ, điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên.

Đột ngột nhận điện thoại cho người khác có vẻ không được tốt lắm, nhưng nếu có chuyện gì quan trọng....

Y do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nghe máy.

“Cha, cha chưa đến công ty sao?”

Giọng nữ trong sáng từ đầu kia truyền tới, Tiêu Thế ngẩn người ra, thốt lên: “Na Na?”

Im lặng một giây, Tô Na do dự nói: “.... A Thế?”

Nghe được giọng nói của vợ, Tiêu Thế cảm giác thật ấm áp, mỉm cười, giả bộ tức giận nói: “Đã chạy đến đâu rồi hả? Đi đến đâu cũng không báo về một tiếng? Có còn nhớ đến anh chồng này không thế?”

Tô Na cười ngọt ngào: “Nhớ chứ! Nhớ anh muốn chết luôn! Nhìn mấy xác ướp nghìn năm cũng đều hiện lên khuôn mặt anh.”

“.....”

“A, đúng rồi.” – Tô Na đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nghi hoặc nói – “Chồng yêu, sao anh lại đến nhà cha vậy?”

Thằng thán liệu có được khoan hồng không?

Đối với nam nhân bình thường, đây là cả một vấn đề nghiêm trọng, nhưng với Tiêu Thế, không bao giờ dấu giếm vợ mình bất cứ điều gì.

Y hữu khí vô lực đem chuyện gặp gỡ không hay ho gì của ngày hôm qua kể lại.

Tô Na cười không dừng được: “Cho dù có ra ngoài cũng chỉ có thể là Tiện Tiện thôi.”

“Đúng vậy!” – Tiêu Thế nhìn lên chùm đèn trần giống của nhà mình như đúc – “Thưởng thức của anh đâu có kém thế chứ.”

Tô Na nghiêm mặt nói: “Nhưng mà cũng tốt, lần này là Tiện Tiện, lần sau có thể là nữ nhân khác không chừng, nhưng mà nam nhân một khi đã muốn tấn công, chỉ số thông minh còn hơn cả Einstein!”

Tiêu Thế thở dài: “.... Em yên tâm, anh còn chưa ngốc đâu.”

6. Chương 6

Tạm thời không nói đến thái độ của Tô Na với việc gọi là “bên ngoài” của mình thế nào, nhưng mà nhạc phụ đại nhân thì vẫn phải nịnh nọt một chút.

Tiêu Thế mang theo cơm trưa đã chuẩn bị tốt, giữa trưa hè nắng nóng đứng ở dưới cửa tòa nhà công ty, hơi nheo lại mắt.

Áo T-shirt trắng rộng rãi, quần thoải mái.

Đứng trước những người ra vào toàn là tây trang chỉnh tề, thoát nhìn..... Thật giống một anh chàng đưa cơm -_-|||

Ai có thể nghĩ mình hào phóng đâu?

Tiêu Thế nghĩ đến thái độ không tự nhiên của nhạc phụ sáng nay khi ra khỏi nhà, liền cảm thấy thập phần uể oải.

Đẩy cửa xoay bước vào, không khí mát mẻ đập vào mặt, Tiêu Thế vẫn duy trì nụ cười ôn hòa đến quầy lễ tân.

Nhân viên lễ tân xinh đẹp đang gọi điện thoại.

Nhìn thấy có người đi tới, đầu tiên là liếc nhìn đối phương một cái, ánh mắt kinh diễm, nhìn tiếp xuống phía dưới, lại thất vọng.

Cuối cùng bĩu môi, tiếp tục nói chuyện.

Tiêu Thế bật cười lắc đầu, có cần phải tỏ thái độ khinh bỉ rõ ràng như thế không?

Cúi đầu nhìn đồng hồ, vẫn còn chưa đến thời gian nghỉ trưa, đầu ngón tay thon dài của y khẽ gõ lên mặt đồng hồ, cũng không cần vội.

“Tiêu tiên sinh?” – Phía sau có một người thoáng kinh ngạc gọi.

Tiêu Thế xoay người, nhìn thẳng nam nhân một thân tây trang trước mặt, trong lòng thầm rửa một tiếng, nhưng bên ngoài vẫn mỉm cười: “An tiên sinh.”

Đúng vậy, nam nhân trước mặt nghe nói chính là nhân vật đứng đầu trong danh sách chọn con rể của Tô Mạch Ngôn – Phó trưởng phòng kế hoạch, An Duệ.

Kỳ thật lúc trước Tô Na và An Duệ cũng không có tình cảm gì, nhưng nhớ đến đây là người Tô Mạch Ngôn chọn, Tiêu Thế nhìn không được có chút ai oán.

Trừ bỏ kiếm tiền nhiều hơn mình, còn có gì nữa đâu?

Cũng không đẹp trai lắm.

An Duệ hiển nhiên là bất mãn trước cái nhìn xấu hổ của cô nhân viên lễ tân, mỉm cười nói: “Đến gặp trưởng phòng sao?”

“Sáng nay có hẹn đưa cơm trưa đến cho Mạch... cha.” – Tiêu Thế tí nữa thì nói nhầm, may mà kịp thời sửa lại.

Nhớ tới Tô Mạch Ngôn ngay cả nếp nhăn cũng không có, tiếng “cha” gọi cũng không được tự nhiên.

“Hóa ra là thế.” – An Duệ nhìn hộp cơm linh khỉnh trong tay y, tỏ vẻ xin lỗi nói – “Trưởng phòng còn đang họp, không bằng tôi giúp cậu chuyển?”

“Ách...” – Tiêu Thế hơi run, lập tức cười nói – “Không sao, tôi chờ cũng được, vừa vặn phải ra ngoài một chút.”

Đưa cơm chỉ là phụ, biểu thị tấm lòng mới là cái chính, nếu không sao y phải khổ sở diễn xướng chứ?

An Duệ nghe nói vậy liền nhún mày, tiếc rẻ nói: “Vậy khi nào trưởng phòng họp xong, tôi sẽ chuyển lời.”

Hai người đối trá cười, sau đó quay đầu rời đi.

Tiêu Thế tiếp tục mang theo hộp cơm nhằm chán đi loanh quanh trên đường.

Qua hai cái ngã tư nữa có một cửa hàng bán CD, thỉnh thoảng Tiêu Thế cũng đến đó. Khu vực này y rất quen thuộc, bởi vì cách nhà hàng y làm việc không xa, đều là khu trung tâm.

Chuông gió trước cửa leng keng vang lên, cô bé thu ngân không khỏi nhìn lại, chỉ thấy anh chàng đẹp trai quen thuộc mang theo hộp cơm tiến vào, trên mặt vẫn là nụ cười tao nhã mẽ người như cũ.

Trong lòng trào lên một đợt hưng phấn, hai má phỉm hồng, lại phải cố nhịn xuống, rụt rè tươi cười chào y: “A, anh đã tới.”

“Ừ, vì hôm nay được nghỉ.” – Tiêu Thế mỉm cười, nhìn về phía trong cửa hàng.

Vì là thứ hai, lại chưa đến giờ nghỉ trưa, cho nên khách khứa rất ít, chỉ có vài thiếu niên đứng tụm năm tụm ba đứng ở các quầy đeo tai nghe.

Tiêu Thế mỉm cười với cô bé thu ngân, vuốt cằm, rồi đi vào.

Đầu tiên y dạo một vòng quanh khu âm nhạc, cầm lấy một cái CD của ca sĩ mình thích mới ra, sau đó thẳng tiến về khu vực nấu nướng.

Khu này ở trong cửa hàng là góc khuất, thường không có ai để ý đến, nên cũng tương đối bụi bặm.

Hôm nay lại có một cậu thiếu niên thanh tú đang tò mò xem, Tiêu Thế cũng không để ý, chọn vài cái đĩa cho mình.

Cũng không bao lâu, y liền phát hiện có chuyện không đúng.

Tiêu Thế thấy ánh mắt thiếu niên kia không nhìn vào giá đĩa, mà cứ len lén liếc về phía camera theo dõi, sau đó cầm lấy một cái đĩa..... Nhét vào lòng?

Cậu ta cho rằng thiết bị kiểm tra ở cửa là giả sao?

Tiêu Thế ho nhẹ một tiếng.

Động tác của thiếu niên dừng lại một chút, lập tức quay sang hung hăng trừng Tiêu Thế một cái, rồi nghiêng ngang nhét CD vào người, hừ một cái rồi bước đi.

Đúng là thói đời... Tiêu Thế nhìn theo bóng dáng kiêu ngạo của thiếu niên, không nói gì.

Vài thiếu niên tụ tập cùng một chỗ, Tiêu Thế thấy bọn họ lấy vài cái CD, xem ra căn bản không phải trộm, mà là cướp.

Thở dài, Tiêu Thế vừa định tiến ra ngăn cản, chợt nghe có người giận giữ nói: “Mấy người thật là không biết xấu hổ, sao có thể vào cửa hàng ăn trộm chứ?”

Mấy người sợ hãi, quay đầu lại, chỉ thấy cô bé thu ngân tức giận đứng đó.

“Bác gái, đừng dọa người như vậy, dù sao cũng không đáng giá vài đồng.” – Thiếu niên cầm đầu nhún vai – “Chúng tôi chỉ là hảo tâm cầm về giúp thôi.” – Là thiếu niên vừa lấy trộm đĩa CD về nấu ăn.

“Cậu...Các cậu còn nhỏ tuổi, vậy mà không biết xấu hổ sao?”

“Bà tám! Cô nói ai không có mặt mũi?!” – Một thiếu niên cao lớn từ phía sau tiến lên, trừng mắt, vung tay....

“Uy!” – Không nghĩ tới học sinh bây giờ lại kiêu ngạo như vậy, Tiêu Thế nhú mày, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Cánh tay của thiếu niên cao lớn vung lên.

Giống như là một cảnh phim quay chậm, Tiêu Thế nhìn rất rõ ràng.

Hộp cơm bất ngờ tuột khỏi tay, bay lên, rơi xuống đất.

Bộp!

Nở hoa trên đất.

.....

Bốn phía nhất thời yên tĩnh, chỉ có hương vị đồ ăn mãnh liệt xông lên.

Hình ảnh khuôn mặt lạnh băng của Tô Mạch Ngôn nhảy ra trong đầu Tiêu Thế, ánh mắt như sói đói nhìn mồi, nhấn từng chữ “Cậu - chết - rồi!”

.....

Tiêu Thế cứng ngắc mỉm cười, xoay người bám vào tường.

Vì sao mọi chuyện xui xẻo đều là mình.....

Nhóm thiếu niên hít một hơi thật sâu, nhìn đám đồ ăn vương trên đất. “Thơm quá.”

Thiếu niên cầm đầu khinh thường hừ một tiếng, để lại CD, phun ra một câu: “Đây là cái rắm gì!”

Nói xong dẫn theo cả quân đoàn rời đi, trước khi đi còn không quên liếc mắt nhìn Tiêu Thế một cái.

Cự tuyệt ý tốt muốn bồi thường của cô bé thu ngân, Tiêu Thế vội vàng đến quán ăn gần đó mua đồ, đi ra mới phát hiện đã quá giờ cơm trưa một lần, không biết Tô Mạch Ngôn đã ăn chưa hay là vẫn đang nhịn đói.

Vô luận thế nào, đều làm cho người ta tuyệt vọng.

Từ cửa hàng CD đến công ty của Tô Mạch Ngôn gần, nhưng mà lộ trình hơn mười phút đó cũng đủ làm cho Tiêu Thế như kiến bò trên chảo nóng, thế nào cũng chờ không kịp.

Y vội vàng vẫy một chiếc xe taxi, báo địa chỉ “Phiền bác nhanh lên một chút.”

Lái xe chờ dẫn quay đầu nhìn y, chỉ chỉ tấm kính phía đuôi xe.

Tiêu Thế hồ nghi quay đầu lại

Chỉ thấy bên trên có bảy chữ bắt mắt

“Muốn nhanh thì tự bay qua đi

”

“.....”

Dòng chữ như khiêu khích tâm tình rồi ren lúc này của y....

Tiêu Thế khổ sở che mặt, cảm thấy khả năng mình chết rất cao.

Cùng lúc đó, nhạc phụ đại nhân đã họp xong một giờ rồi, ngồi ủ rũ trong văn phòng mình, gục mặt lên đám công văn, bụng không ngừng gào thét.

“Trưởng phòng, ngài không đi ăn cơm trưa sao?” – Thanh âm của phó trưởng phòng An Duệ từ ngoài truyền đến.

Tô Mạch Ngôn ngẩng đầu, mặt không đổi sắc nói: “Tôi không thấy đói.”

.....

An Duệ đi vào văn phòng, nhìn thấy Tô Mạch Ngôn ngồi thẳng, bộ dáng như đang đọc tài liệu.... trên trán vẫn còn dấu hồng hồng.

“Không ăn cơm trưa không tốt cho sức khỏe.” – An Duệ nhú mày nói – “Tiêu tiên sinh nói là ra ngoài đi dạo, không biết là khi nào về, chắc là có việc gì đó nên đến trễ.”

Tô Mạch Ngôn lén liếc hắt một cái, thản nhiên lặp lại: “Tôi không đói.”

An Duệ thở dài: “.... Tôi đã biết.”

Lại nhìn cái dấu hồng hồng trên trán, hắt nhin cười rời khỏi văn phòng.”

Cửa vừa khép lại, nhạc phụ đại nhân lại hạ đầu xuống bàn làm việc, nghe ‘Phịch’ một cái.

Dạ dày lại không ngừng gào thét.

Ợt ọt ọt..... Ợt ọt ọt.....

7. Chương 7

Ngày đó rốt cuộc là đến văn phòng Tô Mạch Ngôn thế nào, luống cuống tay chân giải thích ra sao về việc mấy món ăn tâm huyết của mình biến thành đồ ăn tiện lợi, Tiêu Thế đã không nhớ rõ lắm.

Tô Mạch Ngôn tựa hồ chẳng thèm liếc y lấy một lần, chỉ nhận hộp cơm, trầm mặc ăn.

Tiêu Thế nhìn trán người kia nhăn tít lại, trong lòng tràn ngập cảm giác tuyệt vọng vô lực, ngoại trừ thất vọng về bản thân mình, ngồi trong văn phòng nhìn người kia ăn cơm, cái gì cũng không làm được.

Có gì không vừa lòng, có thể nói ra còn đỡ, nhưng kiểu cứ giữ im lặng thế này, mới khiến cho người ta cảm giác như bị tra tấn.

Tiêu Thế cảm thấy xin lỗi lúc này cũng như là đắm bị bông vậy, nóng lòng sẽ thất bại.

Tô Mạch Ngôn ăn cơm rất có phong thái, dầu mỡ tuyệt đối không dính lên môi, ăn hai miếng sẽ dùng khăn lau miệng một lần.

Mỗi lần ngồi ăn cơm cùng hắt, Tiêu Thế có cảm giác như bị giày vò.

Y là đầu bếp, nhìn thực khách đối xử với đồ ăn mình làm như kiểu ăn mỳ ăn liền, bộ mặt không có biểu tình gì, thật sự là đã kích tự tin của y quá mức.

Cũng may là y mua đồ ăn sẵn đến, quả thực hương vị cũng không ngon cho lắm.

Khoai tây với nằm bò nấu chưa đủ lửa, nước canh lèo tèo; mướp đắng không trụng qua nước, cắn một miếng thấy đắng nghét. Tiêu Thế cứ cắn một miếng là lại nhăn hết mặt mày, vụng trộm nhìn Tô Mạch Ngôn, thấy người ta ăn mà mặt không đổi sắc.

Thật đúng là dễ nuôi.

Tiêu Thế cười cười, cũng học biểu tình khi ăn của đối phương.

Bởi vì sợ đồ ăn không hợp khẩu vị, Tiêu Thế còn mua riêng canh bao(1) ở một nhà hàng nổi tiếng bên cạnh đến.

Có lẽ do quá đói, nên tuy tần suất hạ đĩa của Tô Mạch Ngôn không đổi, nhưng mãi đến khi đồ ăn không còn gì mới ngừng lại, sau đó liền cau mày lấy một viên canh bao, cắn mạnh.

Phụt.....

Canh nóng lập tức phun ra xa.

Tiêu Thế nhất thời tránh không kịp, toàn bộ phần áo trắng phía trước bị nước canh nóng bắn lên.

Tô Mạch Ngôn kinh hãi nhìn vũ khí sát thương trong tay, sau đó lại khiếp sợ nhìn Tiêu Thế.

Tiêu Thế còn cảm thấy trong ánh mắt kia lộ ra điểm vô tội.

Y xấu hổ khẽ kéo áo ra để canh không dính vào người, do dự hỏi: “Ngài... Chưa ăn canh bao bao giờ sao?”

Tô Mạch Ngôn nhăn mặt, bình tĩnh nói: “Ừ.”

Tiêu Thế nuốt một miếng cơm, vừa ho khù khụ vừa cười rộ lên: “Khụ khụ..... Sao có thể.....” – Nụ cười mới hé ra một nửa, lại thấy sắc mặt nhạc phụ đại nhân đen lại, vội vàng thu lại, gấp một viên canh bao – “Vây, trước tiên cắn một miếng nhỏ, sau đó thổi thổi cho nguội bớt, lại húp nước canh...”

Tô Mạch Ngôn nhìn đôi môi của Tiêu Thế húp nước canh bao, trừng mắt nhìn, vành tai đỏ lựng lên.

“Đấy, cứ như thế.” – Tiêu Thế nuốt viên canh bao, mỉm cười nói – “Lần đầu tiên ta ăn cũng không có người dạy, ta cắn một phát mà ướm cả mặt bàn, ha ha.....”

Tô Mạch Ngôn mặt không thay đổi nhìn y: “Khi nào?”

“Sáu tuổi.” – Tiêu Thế trả lời không chút suy nghĩ.

“.....”

Trên trán Tô Mạch Ngôn hiện lên mấy cái gân xanh, Tiêu Thế hối hận muốn cắt phứt lưỡi mình đi luôn cho rồi.

Sáu tuổi..... Sáu tuổi.....Sáu tuổi.....

Tô Mạch Ngôn vứt bỏ viên canh bao vừa rồi, gấp một viên mới.

Tiêu Thế buồn cười nhìn nhạc phụ đại nhân như học sinh tiểu học làm thí nghiệm, chăm chú nhìn canh bao vài giây, mới cẩn thận làm theo trình tự y bảo, nghiêm túc cắn, nghiêm túc thổi.

Khi biết được bí quyết rồi, nhạc phụ đại nhân vô cùng vui vẻ nhắm nháp món canh bao ngon tuyệt, khuôn mặt băng lãnh ngày thường được thả lỏng, khóe môi hơi cong cong lên một chút.

Tiêu Thế không khỏi lạng người đi một chút, cúi đầu nhìn canh bao, hóa ra là nhạc phụ đại nhân thích ăn cái này?

Về sau phải tập làm mới được.

Không đợi y mừng thầm xong, Tô Mạch Ngôn đã giải quyết nhanh gọn sáu viên canh bao, lấy khăn lau miệng, lại khôi phục biểu tình vốn có: “Chiều nay làm gì?”

Tiêu Thế nhìn lại bản mặt vốn có, không khỏi có chút tiếc hận, thật muốn dùng hai tay nhào nặn cái khuôn mặt băng lãnh kia ra, thế nên chẳng để ý hắt nói gì.

Mà không ngờ đến, y thực sự vươn tay ra.

Ngón cái và ngón trỏ dùng sức, khuôn mặt cứng ngắc của Tô Mạch Ngôn bị kéo lên một khối trắng trắng mềm mềm.

“.....”

“.....”

Tô Mạch Ngôn đỡ dần từ từ mắt nhìn y.

Tiêu Thế cũng ngây ngốc nhìn lại.

Ba giây sau.

“Trưởng phòng, Tiêu tiên sinh có đến đây không? Tôi dẫn ngài đi.....” – An Duệ vừa đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai người đang ở trong trạng thái hóa đá, không khỏi bí hiểm “A!” một tiếng – “Hóa ra Tiêu tiên sinh đã đến rồi.”

Tiêu Thế giật tay lại như chạm phải dầu sôi, khuôn mặt Tô Mạch Ngôn lại được trở về bình thường.

Mềm mại.... Còn rất thoải mái = =|||

Y vội vàng đứng lên, cuống quýt giải thích: “Cái đó.... Ta..... ta không cố ý.....”

Tô Mạch Ngôn im lặng một chút, thản nhiên nói: “.....Không sao.”

“Vậy ta đi trước.....” – Tiêu Thế vội ho lên một tiếng, động tác nhanh nhẹn thu thập đồng hồ trên bàn, đẩy lòng hồi hận không thôi – “Cái tay đề tiện..... cái tay đề tiện.... cái tay đề tiện.....Sao có thể coi mặt của nhạc phụ đại nhân như là bột mì hả?”

Bệnh nghề nghiệp đúng là hại chết người!

Tô Mạch Ngôn không để ý y đang xấu hổ, lạnh lùng hỏi lại: “Chiều nay làm gì?”

Bàn tay Tiêu Thế dừng lại một chút: “Có người bạn muốn nhờ ta đến nhà hàng hỗ trợ cậu ta, lát nữa ta qua đó.”

“Ừ.” – Tô Mạch Ngôn trầm giọng hỏi An Duệ đang đứng ở cửa – “Có cái áo nào không?”

An Duệ nhú mào, nhìn chuối vág dầu trước ngực Tiêu Thế, tựa tiểu phi tiểu nói: “Để tôi mang đến.”

Tiêu Thế cười khở nói: “Phiền anh quá.”

Dáng người của An Duệ và Tiêu Thế cũng gần gần như nhau, tuy Tiêu Thế có vẻ hơi cao hơn một chút, nhưng vẫn có thể mặc.

Tô Mạch Ngôn nhìn Tiêu Thế tự nhiên cởi bỏ chiếc áo T-shirt đang mặc, tròn mắt lên nhìn.

Khuôn ngực màu đồng rắn chắc, click!

Cơ bụng sáu múi hoàn hảo, click!

Hai điểm.... mê người, click click click! Tất cả đều được ghi lại.

Tiêu Thế nhanh chóng thay áo.

Áo sơ mi đơn giản không sơ vin, ba nút áo phía trên không cài, thoát nhìn không kém phần lãng tử.

So với một lão già như mình, bộ dáng hoàn toàn bất đồng, là một thanh niên tràn đầy sức sống.

Mãi đến khi y rời đi, trước mặt Tô Mạch Ngôn vẫn là cơ thể hoàn hảo của người kìa, ngay cả An Duệ đến trước mặt mình lúc nào cũng không biết.

An Duệ cúi người xuống, cánh tay chống lên bàn làm việc, che khuất ánh sáng: “Trưởng phòng, tôi có rảnh không?”

Tô Mạch Ngôn hơi nhú mào, nhưng không né tránh, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào người thanh niên tuấn tú trước mặt, thản nhiên nói: “Cái gì?”

Ngón cái của An Duệ khẽ chạm vào má Tô Mạch Ngôn, đúng nơi vừa bị Tiêu Thế nhéo, mỉm cười nói: “Chúng ta đi hẹn hò, được không?”

Hân Kiện cà lơ phát phơ ngồi trên ghế da, tay sờ sờ cảm đánh giá thiếu niên ngồi trước mặt mình: “Cậu muốn xin tuyển làm đầu bếp?”

Mái tóc vàng, cánh tay nhỏ gầy, vóc dáng lại cao.

Khuôn mặt khá được, thanh tú, đôi mắt lạnh lùng đen trắng rõ ràng, thậm chí cả đồng phục còn chưa đổi.

Là một thiếu niên điển hình.

Hân Kiện bắt chéo chân, không kiên nhẫn vẫy tay nói: “Đi đi, nồi trong phòng bếp của tôi còn nặng hơn cậu.”

Thiếu niên giật mình, gấp gấp bước lên phía trước: “Tôi có thể làm được.”

Hân Kiện khoa trương “Ha” một tiếng.

“Tôi thực sự có thể làm được.” – Thiếu niên vẫn bướng bỉnh, đôi mắt đen sáng lên – “Không tin tôi có thể làm cho anh xem.”

Nói xong bắt đầu xắn tay áo.

Hân Kiện muốn cười cũng không cười nổi, bày ra bộ dáng lưu manh: “Văn phòng của tôi không có nồi cho cậu làm.”

Thiếu niên vẫn xắn tay áo, ánh mắt kiên định: “Có anh là đủ rồi.”

“Có tôi.... A?”

Lời tiếp theo chưa kịp nói ra, Hân Kiện chỉ thấy người bỗng nhẹ bẫng, cả người cả ghế bị nhấc bổng lên.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn người bị mình nâng lên, đắc ý nói: “Anh xem, tôi có thể làm được.”

Hân Kiện cúi đầu nhìn khoảng cách từ bản thân đến mặt đất ít nhất cũng là một thước hai, kêu gào thống thiết: “Kháo, ta không phải là thiên lôi đánh Phật Sơn vô ảnh!!!! Thằng nhãi con, mau thả ta xuống!!!!”

8. Chương 8

Tiêu Thế bắt xe đến một nhà hàng nhỏ tên là Hey!Jack!, chậm rãi xuống xe, nhìn qua cửa sổ thủy tinh, cũng thấy kha khá thực khách.

Hân Kiện tính tình quái đản, mở nhà hàng cũng khác người bình thường, thậm chí nhà hàng còn có chút không khí kiểu quán ba phục vụ cả dịch vụ 419, mọi người đến đều gọi Hey!Jack! Sau đó liền ôm nhau thoát quần lên giường....

Thực ra nhà hàng cũng được trang trí rất tinh tế, hai tầng với sân độc lập, lan can màu trắng theo phong cách châu Âu tràn đầy hoa tử đằng, cửa sổ kính to sát đất, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy vườn hoa nhỏ trên ban công tầng hai.

Tiêu Thế vừa đẩy cửa bước vào, chợt nghe tiếng kêu thảm thiết của Hân Kiện truyền đến, một cơn gió lùa qua, một tên nhóc to đầu bằm dính lên người mình, thiếu chút nữa thì đẩy y ra ngoài cửa luôn.

Quần áo Hân Kiện hỗn độn, hoa dung thất sắc, hai mắt rưng rưng, bộ dáng khổ sở như vừa bị chà đạp: “Hanny ~~ cứu em, trong nhà hàng có một con sói!”

Thực khách trong nhà hàng đều là khách quen, hiển nhiên đã không lạ lẫm gì phong cách của ông chủ, thế nên ai cũng chăm chú chờ xem náo nhiệt.

Nhân viên nhà hàng, Tiểu Viễn, cười nói: “Ông chủ, người ta không tố cáo ngài thuê lao động trẻ em đã là tốt lắm rồi.”

“Cái con khỉ mốc ấy!” – Hân Kiện tức đến hộc máu – “Các người phải bồi thường! Nhìn em giai nhỏ như người ta bị bắt nạt, tay tí nữa thì bị bẻ gãy rồi, ông chủ đây mà chết thì lấy ai ra để trả tiền công cho các người!”

Tiêu Thế kéo người xuống, dùng sức đẩy mạnh ra, sau đó chán ghét phui phui áo: “Mày dạo này càng cầm thú, ngay cả trẻ nhỏ cũng không tha, càng ngày càng vô sỉ.”

Hân Kiện ai oán bỏ lại gần, thống khổ nói: “Mày nói tao cầm thú thì không sao, nhưng sao có thể nói tao vô sỉ? Mày có biết là cầm thú cũng có tôn nghiêm của cầm thú không hả!”

Phía sau có người vỗ vỗ vai gã: “Cầm thú, đồ ăn đã làm xong rồi.”

Hãn Kiện cứng đờ người, chậm rãi quay lại.

Cái con thỏ..... à không, con sói con kia, bình tĩnh hé ra khuôn mặt cá chết sau lưng gã.

“Phật sơn vô ảnh là cái khỉ gì! Mau rút ra xa cho ta!” – Hãn Kiện chạy đến cọ cọ bên người Tiêu Thế -
“Chết đi chết đi chết đi!”

“.....”

Tiêu Thế và thiếu niên kia bốn mắt kinh ngạc nhìn nhau.

Tiêu Thế nghĩ, hừ, đây không phải là tiểu lưu manh trộm CD sao?

Thiếu niên nghĩ, hừ, lại là đại thúc phá rồi hôm trước!

Hãn Kiện nghĩ, nha, hai người thâm tình nhìn nhau.....

Thiếu niên mặt không chút đổi sắc nói: “Đồ ăn đã làm xong rồi, anh có thể tự mình ném thử để quyết định xem có thuê tôi không.”

Nói thì nói thế, nhưng cậu vẫn nhìn về phía Tiêu Thế, trong lòng kì thật cũng muốn hi vọng, nhưng mà lòng tự trọng quá cao nên không muốn nhận thua thôi, tốt xấu gì cũng phải khẳng định khả năng của mình với đối phương.

Cậu không nghĩ tới Tiêu Thế vốn là người không thích nói linh tinh, không muốn tố giác cậu.

“Kìa, gọi mày đến thử đồ ăn đây.” – Tiêu Thế hắc tuyến nói – “Đi xuống khẩn trương.”

Hãn Kiện vẫn cọ cọ vào người y: “Không đâu

người ta sợ

”

Tiêu Thế bắt đắc dĩ vỗ vỗ đầu gã: “Ngoan.”

Hãn Kiện vắn vẹo: “Ừ ~~ Không cần

”

Tiêu Thế hít một hơi, một cước đá vào mông gã, quát: “Rút!”

Thiếu niên làm bốn món nóng, bốn món nguội, hai món canh, tất cả đều là những món thường thấy, nhìn ra cũng có vẻ có chút kinh nghiệm, hơn nữa hình thức cũng không tồi.

Hãn Kiện tựa vào khung cửa, trán nhăn lại thành chữ xuyên, nói trước: “Tôi nói trước là đồ ăn của cậu có thể nào, chỗ tôi cũng không thuê lao động trẻ em.”

Thiếu niên cau mày: “Tôi đã trưởng thành rồi.”

Hãn Kiện cười nhạt: “Nói dối với người lớn là không được đâu.”

“.....Còn một tháng nữa.”

“Cơ bắp so với giấy còn mỏng hơn!”

“..... Chín tháng.”

Hãn Kiện bĩu môi, lấy đũa chọc chọc vào đĩa thịt bò xào, có phủ một lớp nước canh đậm đà bên trên, quay sang Tiêu Thế đứng bên cạnh xem náo nhiệt: “Anh em, há mồm.”

“Ách?” – Tiêu Thế giật mình, không đề phòng bị nhét một mồm đồ ăn.

.....

Thế giới đột nhiên im lặng.

Hân Kiện nhú mảy: “Khó ăn thế sao?”

Tiêu Thế chậm rãi nuốt thịt bò, vẻ mặt quỷ dị lắc đầu.

Khó ăn? Mới là lạ!

Nuốt hết miếng thịt bò, Tiêu Thế vung đũa lên.

Hân Kiện nhìn Tiêu Thế nghiêm túc nhấm nháp từng món, trực tiếp gấp một miếng sò nhét vào miệng, tí nữa thì bị bỏng, thêm một chút nước canh, hương vị thơm ngon ngập tràn, gã vừa ăn vừa nói: “Uhm, rất ngon.”

Dù sao thì thiếu niên cũng còn trẻ, khuôn mặt khấn trương không dám biểu hiện ra ngoài, nhưng thấy đại thúc rồi việc kia phản ứng, cũng có chút cao hứng.

Hân Kiện chùi mép, nắm vai Tiêu Thế: “Luyện vài năm nữa thì có thể vượt qua cậu.”

“.....”

Thiếu niên khẽ nhếch miệng lên lại kéo về như cũ.

Tiêu Thế vỗ gáy Hân Kiện một cái, nhú mảy nói: “So với đầu bếp trước thì tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn nhỏ, đừng thấy được một chút thì đã tự kiêu.”

Hân Kiện xoa đầu, không tình nguyện nói: “Quên đi, cậu lưu lại đi, nhưng phải nói trước, việc học hành không được để ảnh hưởng, còn tiền lương tính theo lương thực tập.”

Thiếu niên thoáng suy nghĩ một lát, gật đầu.

Thiếu niên có vẻ vui mừng, mặt mày hớn hở, mím môi cười, rút điện thoại ra bấm số, trịnh trọng nói: “Tốt lắm, phỏng vấn xong rồi, đã đạt, tất cả đến đây đi!”

Hân Kiện và Tiêu Thế bị khẩu khí xã hội đen kia làm cho ngây người.

Cửa bị đập ra, một đám thiếu niên lúc trước náo loạn ở cửa hàng CD lao vào, đứng trước mặt Hân Kiện cúi người đủ 90 độ, cung kính nói: “Đa tạ ông chủ đã thuê đại ca!”

Tiếng hô làm cho chùm đèn trên trần cũng run rẩy.

“.....”

Mặt Hân Kiện trắng bệch: “Cái gì thế này?!”

Thiếu niên nhún vai: “Đàn em của tôi.”

Hân Kiện đau đầu, che mặt vẫy tay nói: “Chỗ này của tôi không phải là xã hội đen! Cút ra ngoài cho tôi.”

Các tiểu đệ cứng ngắc một chút, vẫn bảo trì tư thế cúi đầu, trộm nhìn đại ca mình.

Thiếu niên thản nhiên nói: “Nhớ kĩ mặt ông chủ chưa?”

“Đã nhớ!”

“.....” – Hân Kiện cảm thấy hai chân mình như nhũn ra.

“Tốt lắm, về sau bất kể anh có ở đây hay không ở, đều phải xem trọng người ta.”

“Vậy.....” – Thiếu niên cao to gãi đầu, do dự nhìn về phía Hân Kiện đang xanh mặt – “Nếu đại ca...nếu đại ca bị.....”

Thiếu niên im lặng một chút, ý vị thâm trường nhìn Hân Kiện một cái, chậm rãi nói: “Vậy lại càng phải thường xuyên tới hỏi thăm, hiểu chưa?”

“Đã hiểu!”

“.....” – Hân Kiện càng run rẩy lợi hại hơn.

Thiếu niên vuốt cằm: “Ra ngoài đi.”

Nhóm thiếu niên nhanh chóng êm ru chuồn hết.

Hân Kiện và Tiêu Thế:

Rất nhanh đã đến bữa tối, nhà hàng càng lúc càng náo nhiệt, khách khứa ra vào tấp nập, chỗ mấy chốc đã không còn chỗ trống, cũng may gần chỗ cửa thủy tinh còn có một bàn tròn độc lập, có thể vừa ăn vừa ngắm phong cảnh bên ngoài.

Thiếu niên miễn cưỡng coi như là thực tập, nhưng được Tiêu Thế chỉ dẫn, cũng thành thạo hơn nhiều.

Hân Kiện coi như là tìm được đầu bếp, cũng thoải mái hơn, nằm bò trên quầy bar uể oải nghịch nghịch đồng tiền xu.

Một ngón tay thon dài gõ gõ trước mặt gã, tiếng nói trầm thấp dễ nghe: “Ông chủ, có còn chỗ không?”

Hân Kiện không buồn ngẩng đầu, liếc mắt về phía giọng nói đó.

Đập vào mắt là một khuôn mặt mỉm cười, một thân áo phục giày da, nhưng mà gã không quên vị này chính là khách quen của gã, hơn nữa còn là một vị gay chính hiệu!

“An tiên sinh.” – Hân Kiện cười phất tay – “Chỗ bên cạnh bồn hoa, giữ sẵn cho ngài rồi.”

“Tốt.” – An Duệ mỉm cười vuốt cằm, quay mặt nhìn nam nhân bình tĩnh đứng sau mình nói – “Trưởng phòng, cầu thang ở bên kia.”

A a, vị này lá gan thật không nhỏ, ngay cả sếp cũng dám tán tỉnh?

Hân Kiện tò mò, ngẩng đầu lên thăm dò.

Hai người đã đến chỗ cầu thang, An Duệ rất phong độ đi sau đối phương, nhưng chỉ cần nhìn nghiêng, Hân Kiện cũng nhận ra đó là khuôn mặt của băng sơn đại thúc ——

Này, đây không phải là vợ bé của Tiêu Thế sao?

A, không đúng, là nhạc phụ của nó.

.....

Hân Kiện chờ người trong ba giây, rồi bật lên như lò xo!

Mẹ nó chứ! Nhạc phụ của Tiêu Thế là đồng tính luyến ái? Còn đến Hey!Jack! của mình? Kế tiếp không phải sẽ là thuê phòng thoát quần lên giường sao.....

Hân Kiện cắn ngón tay, nhanh như gió lủi vào phòng bếp: “Hanny ~~ Không hay rồi, vợ bé của anh..... Không, nhạc phụ của mày! Sắp bị sắc lang cởi quần!!!!”

Tiêu Thế nhắc dao đặt trên thớt lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn gã, con mắt đen bắn ra ánh nhìn lạnh lẽo: “.....Mày thao nhạc phụ ai?”

“.....”

Hân Kiện buồn bực lủi về góc tường, vừa run rẩy ủy khuất cắn tay áo: “Hany, hối hận thì đừng có trách người ta nha.....”

9. Chương 9

Địa điểm thích hợp nhất cho yêu đương vụng trộm chính là ở hoa viên, trong phim đều là như thế.

Địa điểm rình trộm tốt nhất cũng là ở hoa viên, đây là Tiêu Thế tự mình tổng kết.

Khăn trải bàn trắng tinh, đồ ăn xếp tinh tế, giữa hai người có một bình pha lê màu xanh cắm hoa hồng.....

Nam nhân trẻ tuổi có khuôn mặt trầm ổn, mang theo một nụ cười tự nhiên: “Trưởng phòng, ở đây chỉ có tôi và anh thôi.”

“Trong phim lưu manh cũng nói thế!” – Hân Kiện khinh thường bĩu môi, sau đó cười gian chống nạnh – “Câu sau sẽ là, ngài kêu đi, gào đi, ngài có kêu rách họng thì cũng sẽ không có ai đến cứu mạng ngài ~”

Tiêu Thế ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm hai người kia, vung tay lên, ra lệnh nói: “Đi, về phòng bếp!”
“Uông!”

Hân Kiện như chó săn chạy về phòng bếp.

“Cậu không cần phải câu nệ như vậy.”

Tô Mạch Ngôn không mở miệng, cúi đầu ăn gì đó, từ góc độ nhìn của y thì chỉ thấy phần gáy hấn mà thôi.
Tiêu Thế cười lạnh.

An sắc lang là, anh thật sự là không thể hiểu được Tô Mạch Ngôn đâu.

Quy tắc con rể điều thứ nhất: Không được nói chuyện với nhạc phụ nhằm mục đích bất chính. Anh sẽ bị khuôn mặt lạnh lẽo đóng đá luôn, hoặc là bị ánh mắt sắc bén kia đóng đinh, hoặc là..... tóm lại, kiểu gì anh-cũng-chết!

Khẩu kiệt khẩu kiệt khẩu kiệt..... (Không biết nghĩa là gì, nguyên văn là thế này)

Đồng chí con rể nào đó ở bên cạnh nhe răng cười, một bên não đang rà soát lại tư liệu của nhạc phụ đại nhân.

Tô Mạch Ngôn, nam, 41 tuổi.

Sở thích không rõ, nhân sinh không biết, tiêu chuẩn kén vợ không biết, tính hướng..... bỏ qua.

Kĩ năng đặc thù là khuôn mặt lạnh lùng cộng với ánh mắt sắc bén, giết người trong vòng năm giây, nói tóm lại là BOSS nhạc phụ cực kỳ khó tiêu diệt.

Thuộc tính băng sơn.

Nhiều hơn là hoàn toàn sai lầm -_-|||

Đồng chí con rể nào đó đang lâm vào kiểm chế hiểu lầm với nhạc phụ đại nhân, bất thành linh nghe thấy An sắc lang vừa cười vừa nói một câu – “Tôi thích anh.”

Thiếu chút nữa thì Tiêu Thế đập đầu vào khung cửa, vội vàng nhìn vào gáy của nhạc phụ đại nhân, không ngừng hi vọng đại BOSS thi triển huyết vũ tinh phong tiêu diệt tên kia trong tích tắc.

Nhưng mà Tiêu Thế thất vọng rồi.

Đó là một cái gáy vô cùng bình tĩnh. -_-|||

Nghe nói nam nhân bình thường khi bị người đồng tính tỏ tình, thường sẽ cảm thấy buồn nôn, ngoài ra không có cảm giác gì khác.

Nhìn An Duệ một tay đề lên tay Tô Mạch Ngôn, đôi mắt sắc lang hí lại đánh giá bộ dáng người đối diện, Tiêu Thế cảm giác dạ dày sôi lên ừng ực, một cổ vị chua tràn lên đến cổ họng.

Trái tim cũng đập lên hồi – dọa.

Nếu để cho Tô Na biết mình chuyển đến mới có vài ngày, nhạc phụ đã bị cảm thú dụ dỗ, sẽ không ly hôn mới là lạ!

Bảo vệ trinh tiết của nhạc phụ đại nhân, là nhiệm vụ thứ nhất của con rể!

“Điều kiện của tôi cũng được, tôi nghĩ chúng ta có thể thử xem.”

Khóe miệng Tiêu Thế run rẩy, cái lời không biết xấu hổ thế này nhân tài cũng có thể nói ra sao?

Đúng lúc Hân Kiện chớ sẵn cầm dao bếp lóe sáng chạy đến, Tiêu Thế sờ sờ đầu gã, chỉ hướng sắc lang không biết xấu hổ kia, nhe răng cười nói: “Tiện Tiện, dùng răng nanh sắc bén của mày thiến tên sắc lang kia!”

Hân chớ sẵn mặc kệ, để dao xuống trước mặt y, cả giận nói: “Mày mới là Tiện Tiện!”

Dao rơi xuống đất, âm thanh suýt nữa thì làm kinh động hai người đang ăn cơm, Tiêu Thế vội vàng nhặt hung khí lên, kéo Hân Kiện trốn đi, sau đó rút điện thoại ra, gọi cho Tô Na.

Không ngoài dự đoán, di động không có tín hiệu.

Y vội vàng tìm số của khách sạn lần trước gọi qua, lần này mới đổ chuông được hai ba hồi đã có người nhận.

Thanh âm buổi tối của vợ có vẻ mơ màng: “A lô?”

“Na Na, là anh.” – Tiêu Thế khấn trương như bị lửa đốt, hỏi – “Anh hỏi em một chuyện.”

Tô Na ở đầu bên kia im lặng ba giây, mới thở dài vô lực: “Chồng à.... Anh có biết là em cả ngày mệt mỏi rồi không.....”

Tiêu Thế vừa nói chuyện điện thoại vừa nhìn sang bên kia, chỉ thấy An Duệ dùng ngón tay thon dài đẩy một hộp gì đó về phía Tô Mạch Ngôn.

Y nhăn mày, chẳng lẽ quay phim khiêu dâm của nhạc phụ đại nhân rồi tổng tình?!

Tiêu Thế nghiêm túc hỏi vợ: “Anh hỏi em, cha em với mẹ em không phải là miễn cưỡng kết hôn đấy chứ?”
“.....”

Tô Na trầm mặc ba giây: “Chẳng lẽ mẹ em cưỡng gian cha em để sinh ra em sao?”

Khụ, cũng đúng.

Tiêu Thế sờ sờ mũi, rốt cục có thể xác định được – Nhạc phụ đại nhân tính hướng hoàn toàn bình thường.

Như vậy chỉ còn lại tên An Duệ bụng dạ khó lường kia.

Con rể Tiêu gia thuần khiết hoàn toàn quên mất, trên thế giới, ngoài bỏ đồng tính luyến ái, còn có một thứ tên là Bi - _|||

Tô Na ở đầu bên kia oán giận: “Chồng, rốt cuộc là anh có chuyện gì? Khó có một lần gọi điện mà chẳng thèm quan tâm gì đến em!”

“Không phải sáng nay mới gọi điện sao?” – Tiêu Thế nhẹ nhàng an ủi, giọng nói ôn nhu đến mức chảy ra nước – “Bên này anh còn có việc quan trọng, sau này giải thích cho em được không?”

“Vâng..... Được rồi.” – Tô Na ngáp một cái thật to, không quên cảnh cáo nói – “Không được phép làm loạn, nghe chưa!”

Rụp, cúp điện thoại.

Tiêu Thế cầm điện thoại tút tút liên hồi, cười khổ lắc đầu, trong mắt không dấu được tia sùng nịnh.

Nha đầu kia chắc là đã mệt muốn chết rồi.

Hân Kiện bên cạnh lắc đầu, gác cầm lên vai Tiêu Thế: “Vợ chồng son nhà mày chẳng có chút ăn ý nào vậy.”

“Có ăn ý tình thú hay không, mày cần biết để làm gì?” – Tiêu Thế không kiên nhẫn đẩy gã ra, đổi một vị trí có thể nhìn thấy Tô Mạch Ngôn, tiếp tục rình coi động thái của hai người.

Nói qua nói lại vài lời, An Duệ lại đẩy hai quyển sách đến trước mặt Tô Mạch Ngôn.

Nhạc phụ đại nhân nhìn sách, hơi hơi nhú mày, nhưng không đẩy lại, mặt không đổi sắc nhận lấy.

Tiêu Thế cau mày nhìn, thì thào lắm bầm: “Rốt cuộc là tên kia đưa cái gì thế không biết?”

Một mình đứng dòm nửa ngày mà chẳng tiến triển được tí nào, ai đó tức đến mức tóm lấy Hân Kiện mà lắc: “Đem ống nhòm của mày đến cho tao!”

Đột nhiên không biết Hân Kiện định làm gì, không tự nhiên hừ một tiếng: “Tao không có!”

Tiêu Thế ngạc nhiên nhìn gã: “Mày độc thân lâu quá đến mức mất cân bằng nội tiết rồi?”

“.....”

Hân Kiện âm trầm nhìn y, một lúc sau, bật dậy, thanh âm gian xảo nâng lên đến quang tám: “Gia sẽ tìm người đến thao mày cả đêm, chờ mà xem!”

Toàn bộ mọi người trong nhà ăn dừng động tác, chăm chú nhìn về phía hai người.

Tiêu Thế nhìn theo bóng dáng hung hăng tiêu sái rời đi của Hân Kiện, hắc tuyến sờ mũi: “Có bản lĩnh thì tìm người cam tâm tình nguyện để mày thao cả đời đi..... Đó mới thực sự là có bản lĩnh.”

Sau khi chính mình nghiêm túc theo dõi, thấy An Duệ không có khả năng sẽ làm gì đó, Tiêu Thế mới tạm thời yên tâm về phòng bếp.

Tiểu tử xã hội đen kia vẫn nghiêm túc chế biến thức ăn.

Đem sườn thăn đảo cho thấm bột, mùi hương nồng đậm, bỏ vào chảo nóng, đến khi chuyển sang màu vàng óng thì cho thêm một chút nước, rải lên trên một lớp bột....

Tiêu Thế sờ sờ cằm, mắt mang ý cười: “Giờ thêm cà rốt và rau mùi nữa thì hương vị sẽ rất tuyệt.”

“Nhiều chuyện.” – Thiếu niên thản nhiên liếc mắt nhìn y, trực tiếp đổ thịt ra đĩa, bắt tay vào làm món ăn mới.

Tiêu Thế cười khổ lắc đầu, đúng là thiếu niên đang thời kì phản nghịch....

“Vì sao không nói cho ông chủ chuyện hôm nay?” – Thiếu niên vừa bận rộn làm đột nhiên hỏi – “Không sợ tôi tay chân không sạch sẽ sao?”

Tiêu Thế mỉm cười: “Tôi xem cậu không phải là người như thế.”

Thiếu niên hơi hơi ngẩng đầu, đôi mắt đen dò xét y.

Tiêu Thế thản nhiên tiếp lời: “Nói cho cùng, đây cũng không phải là nhà hàng của tôi.”

“....”

Nói đến đây, khung cảnh xung quanh thêm một người lãnh mạc, lại còn muốn dùng nụ cười mỉm ôn hòa để che dấu.

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, nhìn người này dương dương tự đắc thì rất khó chịu, mang theo một chút vui sướng khi người gặp họa: “Trương tỷ vừa mới nói, người đàn ông vừa nãy anh chú ý vào toilet rồi.”

Tiêu Thế liếc mắt nhìn cậu ta: “Vào toilet thì có gì kì quái?”

Thiếu niên đặt một bông hoa vừa rửa xong lên đĩa cá bột hun khói, thản nhiên nói: “Bạn ổng cũng vào theo.”

“.....”

Im lặng, gân xanh, bùng nổ.

Tiêu Thế bùng bùng lửa giận xông ra ngoài, An Duệ, tên súc sinh cầm thú kia, chờ chết đi!

Nhà vệ sinh ở quán bar cũng giống như nhà vệ sinh trong phòng bếp.

Có mấy người khách đang đi tiểu, các gian nhà xí đều đóng chặt. Tiêu Thế vừa rảo bước đến, liền nghe thấy tiếng rên rỉ thở dốc bên trong truyền ra không chút che giấu.

Mấy người kia thấy Tiêu Thế sắc mặt âm lãnh tiến vào, lập tức bắn đến một cái nhìn – lại đến bất gian.

Nam nhân vì vội vàng mà thanh âm trở nên thô ách, cúi đầu trêu đùa: “Ngoan, không có việc gì.....”

Sau đó là âm thanh rên rỉ gợi tình, nhỏ, không rõ.

Nghĩ có thể đó là thanh âm nhạc phụ kêu cứu, lòng Tiêu Thế nóng như lửa đốt, đồng thời cảm giác dịch dạ dày cũng đã lên đến cổ họng, vội vàng nhả mặt, y cứng ngắc đi đến cái gian phòng kia, gõ cửa.

Cốc cốc!

Bên trong im lặng một chút, lại vang lên tiếng quần áo chạm nhau, cùng với tiếng hôn môi.

Tiêu Thế nhu nhu trán, cố gắng kiềm chế bản thân, gõ cửa tiếp: “.....Mở cửa.”

Thanh âm hôn hít không dừng lại, nhưng giữa tiếng rên rỉ thở dốc có một chữ phun ra “Cút.....”

Tiêu Thế tái mặt.

Mọi người đứng xung quanh chăm chú nhìn, y hít một hơi, tung một cú đấm vào cánh cửa rắn chắc kia, rầm một tiếng, âm thanh vang dội.

“Mẹ kiếp! Cút đi!” – Tiếng nam tử bên trong mắng vọng ra.

Tiêu Thế không chút sợ hãi, lại giơ chân, đá mạnh, cánh cửa lập tức bị đổ xuống.

Một nam nhân bộ mặt đáng khinh với một nữ nhân mảnh mai bám trên người, quần áo lộn xộn ngổn ngang đầu lên, hung hăng mắng: “Mày là thằng chết tiệt nào?!”

Nhà xí vẫn có xị hương nhưng vẫn không thể che giấu được mùi hương dâm mỹ tràn ngập kia.

Lần này đến lượt Tiêu Thế sửng sốt.

Không phải An Duệ.

Cửa gian phòng bên cạnh bật mở, Tô Mạch Ngôn quần áo chỉnh tề thông thả đi ra.

Tô Mạch Ngôn nhìn y đứng ở cửa, lại nhìn cánh cửa bên cạnh bị đá văng ra, hơi kinh ngạc: “Sao cậu lại ở đây?”

Tiêu Thế cứng nhắc gật đầu, chào hỏi: “Thật khéo, ngài đại tiện à?”

“.....”

Tô Mạch Ngôn trừng mắt nhìn y.

Đại tiện đại tiện đại tiện đại tiện.....

Trong đầu Tiêu Thế không ngừng lặp đi lặp lại từ đó, cũng chỉ đành cố gắng nuốt nước mắt vào trong.

Lại quay đầu, An sắc lang đang khoanh tay tựa cửa, cười run cả người.

10. Chương 10

Bởi vì Tô Mạch Ngôn uống rượu, cho nên khi về thì Tiêu Thế lái xe.

Trước khi đi, An Duệ còn gõ cửa kính xe, đợi kính hạ xuống, hần mỉm cười nói: “Đừng quên chuyện tôi nói.”

Tô Mạch Ngôn trầm mắt, vừa định mở miệng: “Tôi.....”

“Ngủ ngon.” – Tiêu Thế mỉm cười vuốt cằm, dẫm mạnh chân ga.

Thân ảnh An Duệ nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Tô Mạch Ngôn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Đó là nhà hàng của bạn cậu?”

Tiêu Thế giật mình, quay đầu lại: “Đúng thế.”

“Nhìn phía trước.” – Tô Mạch Ngôn nhíu mày – “Khi lái xe phải cẩn thận.”

“.....Thực xin lỗi.”

Tiêu Thế không dám quay đầu, tập trung tinh thần nhìn về phía trước.

Tô Mạch Ngôn nhớ lại ông chủ nhà ăn kia, trách không được nhìn quen đến thế, hóa ra là tên thích khẩu giao kia.

Hân Kiện ngồi xồm trong quầy bar ai oán nghĩ, người ta vẫn là xử nam đó
xử nam đó nha

~

Cửa nhà vừa mở ra, đèn bật lên, cả gian phòng bừng sáng, ngay cả cái chén đặt trên bàn cũng có vẻ sáng lấp lánh.

Tô Mạch Ngôn không thích ứng kịp, nhú mày: “Cậu dọn dẹp.”

“Tùy tiện sửa sang lại một chút.” – Tiêu Thế ôn nhu nói – “Các đồ của ngài tôi không động vào.”

Có người là như thế, đồ gì đó đặt ở vị trí cố định, cho dù hỗn độn cũng không thích thay đổi, lại càng không nói bị người khác chạm vào.

Tô Mạch Ngôn cũng không cảm kích chuyện y làm, cởi giày thẩn nhiên bước về phòng: “Về sau có người giúp việc dọn dẹp, cậu không cần phiền toái thế.”

“.....Vâng.”

Tiêu Thế cảm thấy hơi mất mặt, xấu hổ sờ sờ mũi, cũng về phòng.

Cuộc sống của Tô Mạch Ngôn rất đơn giản, mỗi ngày ngoài ăn ngủ làm việc tăng ca thì cũng không có hoạt động giải trí nào cả.

Nhưng hôm nay hình như có gì đó không đúng.

Tiêu Thế đang tắm rửa.

Tô Mạch Ngôn dựng lỗ tai nghe ngóng tiếng nước chảy trong phòng tắm, ngón tay cầm quyển tạp chí do dự, cuối cùng vẫn hít một hơi thật sâu, quyết định, đặt hai cuốn tạp chí lên kệ sách ở sô pha.

Sau đó mở TV, giả bộ trấn định.

Tiêu Thế mở cửa, mặc dục bào đi ra, lấy khăn chà chà tóc.

Tóc đen ướt át lòa xòa trên trán, y tròn mắt nhìn TV rồi nhìn sang Tô Mạch Ngôn, mỉm cười nói: “Cũng không còn sớm nữa, mai còn phải đi làm, nên đi nghỉ sớm một chút.”

Tô Mạch Ngôn mím môi, hờ hững đứng lên, lướt qua y tiến vào phòng tắm, đến cửa lại đột ngột dừng lại, lạnh lùng nói: “Cậu có thể xem tạp chí.”

Tiêu thế hồ nghi nhìn người kia đi vào phòng tắm, không khỏi kì quái, trong phòng hắc không phải cũng có phòng tắm sao?

Quên đi, thỉnh thoảng thay đổi hoàn cảnh cũng tốt.

Tiêu Thế tùy tiện ngồi xuống, đánh giá kệ sách, nhưng đến khi y nhìn rõ ràng, ngón tay đột nhiên run rẩy, khóe môi cũng run rẩy.

Kệ sách có ba tầng, tầng thứ nhất là tạp chí kinh tế tài chính.

Tầng hai là tạp chí câu cá lữ hành linh tinh.

Tầng bachỉ có hai cuốn.

Một cuốn có bìa là một mỹ nữ, mái tóc dài che phủ chỗ trọng yếu, một quyển là hình một nam nhân cường tráng mặc quần lót chữ T..

Trong đầu Tiêu Thế đột nhiên hình ảnh An Duệ tựa tiểu phi tiểu đưa hai quyển sách cho Tô Mạch Ngôn, trên trán nổi gân xanh, sắc mặt từ trắng chuyển sang đen, nghiêng rằng nghiêng lợi thẳm mắng “An sắc lang, dám dùng tạp chí đen để bẻ cong nhạc phụ ta?!”

Tô Mạch Ngôn vụng trộm mở hé cửa phòng tắm, cẩn thận nhìn tình huống trong phòng khách, tim đập bình bịch khẩn trương.

Chỉ thấy Tiêu Thế sắc mặt tối tăm nhìn hai cuốn tạp chí, trong lòng cảm giác lạnh lẽo.

Một hồi sau, Tiêu Thế oán giận vứt một cuốn về kệ, sau đó hồ hởi ngồi xem quyển còn lại?

Hắn vội vàng tắm rửa qua loa, sau đó vỗ vỗ hai má, bày ra bộ dáng nghiêm cẩn thường ngày, không nhanh không chậm bước ra.

Tiêu Thế không nghĩ hắn lại tắm rửa nhanh vậy, trong tay run rẩy, quyển tạp chí rơi xuống.

Tô Mạch Ngôn đi tới trước mặt y, hồ hững hờ nhặt quyển tạp chí lên, thản nhiên nhìn.

Ba mỹ nhân tây phương nóng bỏng mời gọi.

“Giữ mình trong sạch” – Tô Mạch Ngôn lạnh lùng nói.

Lại là những lời này.....

Tiêu Thế quả là muốn đọc một cái lỗ trên sàn mà chui xuống.

Kỳ thật y cũng chưa kịp làm gì, chỉ là tiện tay mở ra thôi, nói trắng ra là giải trí, nửa người dưới còn chưa kịp phản ứng, chuyện bình thường mà nam nhân vẫn làm còn chưa làm.

Nhưng mà đối mắt với nhạc phụ đại nhân ánh mắt giết người không đối sắc kia, y còn dám nói sao ? Y dám nói thế sao ?

Đặt quyển tạp chí lại vào tay y, Tô Mạch Ngôn lại nhìn y đầy ẩn ý lần nữa, mới xoay người, về phòng.

Tiêu Thế một mình đứng ở phòng khách, buồn bực không thôi.

Kỳ thật tình huống của nhạc phụ đại nhân chưa chắc đã tốt hơn.

Đóng cửa lại, hắn lập tức tựa vào tường, đầu đập vào tủ quần áo như muốn tự tử vậy

Y không thích nam nhân..... Rầm.

Quả nhiên không thích nam nhân.....Rầm.

Một chút cũng không thích nam nhân.....Rầm.

“Nếu anh không xác định được tính hướng của mình, tôi có thể thay anh xác định.” – Thanh âm mê hoặc của An Duệ lại quanh quẩn bên tai – “Rất đơn giản, trực tiếp nhìn người ta, sau đó kiểm tra lại nửa người dưới của mình là được.”

Tô Mạch Ngôn nhếch miệng, đổ người xuống giường.

Thân thể nam nhân, chỉ cần nhìn đến là Tiêu Thế cảm thấy chán ghét.

“Người đồng tính rất khó tìm người bầu bạn.” – An Duệ cười thành khẩn – “Sống một mình lâu như vậy, chắc anh cũng cảm giác cô đơn.”

Cả người Tô Mạch Ngôn cứng ngắc, ngay cả ngón chân cũng căng lên cọ qua cọ lại trên sàn nhà.

Một mình lâu như vậy, sao có thể không cô đơn chứ?

Nhưng nếu không phải là người mình yêu, cùng một chỗ còn có ý nghĩa gì?

Chính bản thân mình đã muốn cứ thế mà già đi, đã sớm qua thời kỳ yêu đương, chỉ cần nói ra giờ cũng có thể làm cho người ta chê cười.

Đầu óc quay cuồng, Tô Mạch Ngôn mệt mỏi thở dài, gác tay lên mặt, cứ như vậy ngủ.

Một cơn ác mộng, chính mình lạc lõng đi trên sa mạc, ánh mặt trời của sa mạc thiêu đốt làm cho da thịt mình nhăn nhó vụn vụn.

Qua bao gian nan mới tìm được một ốc đảo nho nhỏ, lại bị hình ảnh dưới nước làm cho sợ hãi, bỏ chạy như điện, từ nay về sau không bao giờ thấy được một giọt nước nào nữa.

Cuối cùng chết khát, chết trong cô đơn, sợ hãi.

Buổi sáng tỉnh dậy, tinh thần còn hốt hoảng, nhìn bánh mì nướng giòn vàng óng trên bàn, cảm giác như chính mình cũng bị nướng chín vậy, không còn tâm trạng nào để mà ăn nữa.

Đột nhiên có một bàn tay đặt lên trán hần, ngón tay thon dài lạnh lạnh, còn mang một chút hương bạc hà.

Tiêu Thế luôn có thói quen rửa tay sạch sẽ rồi mới ăn cơm.

Tô Mạch Ngôn giặt mình ngẩng đầu.

Thanh niên kia cau mày, bàn tay lo lắng áp lên trán hần, lại sờ thử trán mình: “Không sốt....”

Hần mím môi: “Không có chuyện gì, là tối qua ngủ không được ngon.”

Tiêu Thế lau rửa nồi sạch sẽ, kéo ghế dựa, ngồi xuống trước mặt hần: “A, lại nói mới nhớ, hôm qua ta nghe thấy có tiếng gì đó rầm rầm trong phòng....”

Tô Mạch Ngôn vừa nhấp một ngụm sữa, bị sặc, vội vàng lấy khăn ăn che miệng rồi quay sang chỗ khác ho sù sụ.

“Ấy, ngài không sao chứ?” – Tiêu Thế cũng luống cuống, muốn tiến lên lại thôi, mãi đến khi đối phương ho xong rồi, mới nói tiếp – “Nửa đêm rồi còn muốn dọn dẹp nhà sao? Hay là chim gõ kiến?”

Nói xong nghi hoặc nhìn hần.

Tô Mạch Ngôn nuốt miếng trứng ốp lết trong miệng xuống, bình tĩnh nói: “Là chim gõ kiến.”

“.....”

Khóe miệng Tiêu Thế run rẩy, ngửa đầu nhìn quanh gian phòng, bắt đầu cảm thấy lo lắng cho sự an toàn của bản thân.

Tiểu Trương đem toàn bộ kế hoạch hôm nay cho Tiêu Thế.

Nhà hàng luôn phân công rõ ràng, bộ phận nào cũng sẽ phải đăng kí số lượng nhân sự làm việc, sau đó giao cho người quản lý ca làm đó phân công công việc.

Tiểu Trương đưa bảng xong, cọ tới cọ lui không chịu đi, bộ dáng muốn nói rồi lại thôi: “Cái đó....”

Tiêu Thế nhìn bảng, hôm nay có một tiệc cưới, còn có một đoàn khách du lịch, đại khái cũng tương đối bận rộn.

Tiểu Trương nhìn xung quanh, cẩn thận giặt áo Tiêu Thế: “Sư phụ....”

“Ừ?” – Tiêu Thế không để ý, ánh mắt không rời tờ giấy kia.

“Ngài có nghe không đó?” – Tiểu Trương nhẹ giọng nói – “Đầu bếp chính bên cơm tây, Tư Lạc Đặc từ chức rồi.”

Tiêu Thế giặt mình, trước mắt hiện lên một đầu bếp người Pháp to béo râu ria xồm xoàm nhưng lại rất vui tính, nhíu mày nói: “Vì sao?”

Nhà hàng đang trong thời kì xét duyệt để được cấp chứng nhận năm sao, cho dù là muốn từ chức, đây cũng không phải là thời điểm thích hợp.

Tiểu Trương bĩu môi: “Nguyên Thần thật là không có hậu đãi nhân viên, người ta làm việc nhiều năm như vậy, còn có cả giấy chứng nhận đầu bếp đặc biệt, nếu ở nơi khác đã sớm được lên lương, ở đây tiền lương một tháng đã thế còn không tính, ngày hôm qua chỉ vì một khách hàng bất mãn, tổng giám Lục liền bắt người ta đi gọt khoai tây..... Dù gì thì ông ấy cũng là đầu bếp nước ngoài, cũng có lòng tự trọng chứ.”

Tiêu Thế nghĩ nghĩ: “Ừ, cũng có lý.”

Tiểu Trương không còn gì để nói: “Sư phụ, thế tôi mới nói..... Nguyên Thần đối xử với ngài cũng không phải là tốt, bằng trù nghệ của ngài, có rất nhiều nơi muốn thuê ngài, không cần phải ở đây làm trâu làm ngựa cho người ta.”

“Tôi thấy rất được.” – Tiêu Thế cười cười vỗ vai cậu ta – “Hôm nay đi gọt một trăm củ khoai tây.”

“.....”

Tiểu Trương ai oán liếc nhìn y một cái, liền ngậm ngùi sang tổ chuẩn bị.

“Mà cậu cũng nên đi cắt tóc đi.” – Tiêu Thế ở đằng sau buồn cười nói – “Bộ dáng như Lưu Hải của cậu thì ai nhìn cũng thấy sợ.”

Bạn nhỏ Tiểu Trương then quá hóa giận, phóng một quả táo đến đây.

Tiêu Thế bắt được, cắn một miếng, thở dài nói: “Nguyên Thần a..... Đại khái là cũng không thể ở lâu được nữa.”

11. Chương 11

Thất nghiệp là chuyện vô cùng bi thảm, nhất là khi mình đã chuẩn bị đầy đủ lời lẽ để xin thôi việc, người ta lại bày ra bộ mặt cao quý đứng trước mặt mình vẫy tay, chỉ ra cửa, hợp tình hợp lý nói “You are fired!”

Cái này giống như là một đôi nam nữ chia tay nhau vậy, đều là lưỡng bại câu thương, nhưng vấn đề mặt mũi cũng vô cùng quan trọng.

Ngay mấy ngày trước khi nhà hàng được lên năm sao, Tiêu Thế vinh quang mà rời đi.

Nghe nói nhà hàng quyết định cam kết sẽ tặng danh hiệu cho các đầu bếp được cấp bằng kỹ sư, nhưng thực đáng tiếc, Tiêu Thế chỉ có chứng nhận đầu bếp.

Lục Kính Triết đẩy gọng kính trên sống mũi, đến trước gương trong phòng, biểu tình bình tĩnh kia không giấu nổi một tia trào phúng: “Có rảnh thì nhớ đến chơi, bất quá không thể có chiết khấu.”

Tiêu Thế tiếc hận thở dài: “Thật là đáng tiếc.”

Tiểu Trương trừng mắt nhìn gáy tên tổng giám biến thái khiến người ta buồn nôn kia, mặt mũi đỏ bừng vì tức giận, đang định nói gì đó, nhưng lại thấy Tiêu Thế đặt một ngón trỏ lên môi: “Đã biết.”

Công nhân không có tay nghề, công việc quả là khó tìm. Đúng thời điểm này lại đắc tội tổ trưởng thì quả là không nên.

Tiểu Trương meo máo nhìn những người khác.

Mọi người đều tiếc hận hoặc hờ hững.

Tiêu Thế thông dong xoay người, thoải mái bước ra khỏi phòng bếp đã làm việc vài năm.

Sau khi quay lưng, trong nháy mắt, nụ cười thông dong lập tức chuyển thành đau khổ.

Y buồn bực nghĩ, người ta giết lừa cũng phải có thời gian, họ vừa nói chuyện sa thải là sa thải luôn, quả là tuyệt tình.

Y thống khổ nghĩ, điều này cùng với vận xui gần đây của y chắc chắn có liên quan.

Sổ tay con rẻ điều thứ nhất: Nhạc phụ đại nhân không chỉ có thể hô phong hoán vũ, còn có thể triệu hồi vận xui, không cần thử tiếp cận trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Một nguyên tắc đã tồn tại nhiều năm như thế, nhưng vẫn còn dừng lại ở lý thuyết, Tiêu Thế chính là người nghiệm chứng chân lý đá thử vàng gian nan thử sức..... Tục gọi là vật hi sinh -_-|||

Tiêu Thế ngồi ở bậc thang trên quảng trường, mang theo nửa bình nước khoáng, nhìn dòng người rộn ràng qua lại trên đường, cố gắng tiêu hóa sự thật thê thảm của bản thân.....

Y, Tiêu Thế, nam, hai mươi tám tuổi, đã kết hôn, trước mắt đang ở chung cùng với băng sơn nhạc phụ. Một sáng nào đó, sau khi chịu công kích khủng bố của vận đen do nhạc phụ đem lại, y chính thức đổi tên – Tiêu hi sinh.

Y thành cặn của xã hội, không nghề nghiệp, một ông chồng vô dụng, một thằng con rể chịu phỉ nhổ.

Thằng con rể chịu phỉ nhổ?!

Tiêu Thế “A” lên một tiếng rồi ôm đầu rên rĩ.

Không được, nhất định phải nhanh chóng tìm được công việc, tuyệt đối không thể để cho nhạc phụ đại nhân khinh bỉ mình.

Đúng.

Tuyệt đối không được cho hắn biết!

Quyết tâm của Tiêu Thế rất lớn, sau khi đã hạ quyết tâm rồi, chuyện đầu tiên làm là chạy về nhà, mở máy tính lên, tìm tòi mấy tin tức cần thiết, sau đó lại chạy ra ngoài.

Chạy tới một trường đào tạo nấu ăn xin đăng ký học, Tiêu Thế gõ tay lên tấm cửa kính, đem tiền đến đăng kí cuộc thi lấy bằng kỹ sư.

Đầu bếp ở Trung Quốc có thể phân làm năm cấp, cấp một, cấp hai, cấp ba, kỹ sư, kỹ sư cao cấp, muốn đăng kí thì ngoài phải đến tuổi trưởng thành còn cần có kinh nghiệm làm việc nữa.

Tiêu Thế năm nay vừa đủ điều kiện để tham gia kiểm tra tư cách kỹ sư.

Bàn đăng kí là một cô gái trẻ tuổi, bộ dạng thật là bảo vệ môi trường, không buồn ngẩng đầu lên nói: “Chương trình huấn luyện bắt buộc, X ngàn đồng.”

Tiêu Thế nhú mày: “Tôi chỉ đăng kí thi.”

“Không.....” – Cô gái ngẩng đầu nhìn y một cái, vẻ mặt liền ôn hòa đi không ít – “Muốn đăng ký vào tháng mấy?”

“....”

Không đợi Tiêu Thế kịp phản ứng lại với tuyệt kĩ lật mặt, đối phương đã lấy tiền trong tay y, đưa giấy đăng ký cho y: “Anh đẹp trai, đây là cuộc thi gần nhất, chỉ cần chờ một tháng là có thể tham gia.”

Cuối cùng còn không quên nháy mắt một cái.

Tiêu Thế bị nụ cười quyến rũ của nàng làm cho run rẩy, vội vàng cười cười cảm ơn, quay đầu bước đi.

Nếu Tô Na ở đây, không khéo đã lao đến vả cho cô nàng một cái rồi.....

Tiêu Thế không nói gì, lắc đầu, nhìn vào cửa kính ở bên đường, sờ sờ hai má, trong gương phản chiếu hình ảnh của một gương mặt anh tuấn thâm trầm.

Không giống nam nhân đã kết hôn sao?

Tuy rằng quần áo có chút tùy tiện, nhưng mà vẫn giữ được lòng tự trọng....

Trong gương đột nhiên phản chiếu một thân ảnh quen thuộc, vội vàng chạy đi, Tiêu Thế nhú mày: “Đây không phải là tiểu thần trù của Hãn Kiện sao?”

Cô nhân viên tiếp đón ngẩng đầu, không đợi cậu ta trình bày đã ngắt lời, tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, cậu chưa đủ mười tám tuổi, kinh nghiệm làm việc cũng không có, không thể đăng kí được.”

Thiếu niên khẽ thấp giọng nói gì đó, thấy cô gái kia cao giọng: “Không được là không được, nếu không cậu đăng kí học trước đã, sau đó lấy chứng nhận đầu bếp.”

“Tôi báo ba cấp.”

Tiêu Thế lúc này cũng đã nghe rõ, nghĩ đến tay nghề của cậu nhóc này, ba cấp kỳ thật cũng đã thừa tiêu chuẩn rồi.

Thiếu niên kia có vẻ là cũng thất bại nhiều, cũng không tức giận, thấy cô gái kia không chịu cho mình đăng kí, liền rời đi.

Tiêu Thế đứng bên cạnh vuốt cằm: “Thật trùng hợp.”

“Hừ.” – Thiếu niên liếc mắt nhìn y, sau đó lướt qua y mà đi.

Tiêu Thế thanh thoi đi sau cậu ta, điểm đến là nhà hàng của Hân Kiện. Dù sao y cũng đang thất nghiệp, đi đâu cũng thế mà thôi.

Mới có chín giờ sáng, lại không phải ngày nghỉ, cho nên công việc ở bếp rất nhàn hạ.

Dọc đường đi thiếu niên cũng không thèm để ý đến Tiêu Thế, vừa bước vào đã tiến thẳng đến phòng thay quần áo.

Nhân viên nhà hàng nhìn thấy Tiêu Thế, mỉm cười: “Lâu lắm không thấy Tiêu tiên sinh, ông chủ nhớ anh lắm.”

Tiêu Thế bật cười: “Người ta đã tìm được đầu bếp rồi, còn tìm tôi làm gì?”

“Đấy là anh không biết thôi...”

“A, A Thế?”

Hân Kiện mặc một chiếc áo choàng ngủ màu vàng, đi dép lê, mắt vẫn còn ngái ngủ lắc lư đi xuống, nhìn thấy Tiêu Thế đứng ở phòng khách, vẻ mặt nhu hòa mỉm cười, không khỏi lấy tay dụi mắt: “Đờ mờ, sao mà lại ở đây?”

Tiêu Thế nhún nhún vai: “Tao thất nghiệp, chờ mày nuôi tao.”

“....” – Hân Kiện ngây người ra một lúc, đột nhiên chạy rầm rầm xuống, đối mặt với y – “Mày nghiêm túc?”

Tiêu Thế đầu tiên là liếc mắt xem thường hành động khoa trương của tên kia, rồi lập tức bị mùi từ miệng gã làm cho suýt ngất xỉu: “Chết tiệt, đi đánh răng đi!”

.....

Hân Kiện tức tốc lao vào phòng vệ sinh, nhét bàn chải đánh răng vào miệng, lại chạy về: “Thật vậy sao? Mày cuối cùng cũng đã từ chức? Chuẩn bị tìm mình chủ mới để nương tựa?”

Tiêu Thế ngồi xuống ghế xoay ở quầy bar: “Công việc chưa có.....Minh chủ cũng chưa tìm được.”

Hân Kiện vừa đánh răng vừa ai oán: “Mày mau đến cứu tao đi, mày không biết cái con sói non kia hung dữ thế nào đâu, tao chỉ sợ lưu lại thêm mấy hôm nữa, cái mạng già này của tao liền.....”

“Liền thế nào?” – Thiếu niên mặc đồng phục đầu bếp đứng sau lưng gã thản nhiên hỏi.

Hân Kiện lắp bắp: “Liền kéo dài tuổi thọ, sớm thành tiên, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.....”

Cái này đúng là sợ đến mức nói năng lộn xộn.

Tiêu Thế nhẹ cười đứng lên, xoa xoa đầu gã: “Tao đến để mượn phòng bếp của mày, không phải đến để đùa giỡn bảo vật nhà mày.”

“Tao cũng chân thành như vậy cơ mà, không đùa giỡn gì cả!” – Hân Kiện căm giận đi theo y nói – “Mày mượn bếp làm gì?”

Tiêu Thế vịn cánh tay, mỉm cười nói: “Nuôi nhạc phụ đại nhân của tao.”

“A?” – Hân Kiện lặng đi một lát, vừa muốn hỏi, lại bị một bàn tay kéo về, thiếu niên bưng bình ghé vào tai gã – “Ông chủ, ngài thích y?”

Hân Kiện cứng người, chậm rãi quay đầu, ánh mắt giống như quả bí ngô.

Thiếu niên hừ một tiếng: “Cũng chả có gì hay.”

Hân Kiện xoay người xem thường, đập vào tay cậu ta: “Tôi là thằng! Thích cái đầu cậu ấy! Cậu cho rằng tôi cũng biến thái như....”

Thiếu niên trừng mắt.

Hân Kiện nhu thuận ngồi xổm sau quầy bar, cầm lấy giấy, ai oán niệm: “Đồng tính luyến ái là tình yêu tinh khiết mà nhân loại đều hướng tới, chúng ta phải cố gắng tiến được đến mục tiêu đó....”

Thiếu niên khẽ nhếch miệng: “Tốt lắm, hôm nay cứ niệm thế một trăm lần.”

Phòng bếp của Hân Kiện tuy không lớn bằng của Nguyên Thần, nhưng mà chim sẻ có nhỏ thì vẫn có đủ nội tạng, những thứ giống nhau thì vẫn đầy đủ.

Tiêu Thế đến kho lạnh lấy đồ ra, khéo môi nhếch lên thành nụ cười thoải mái, tinh thần có vẻ rất tốt.

Nấu nướng là niềm hạnh phúc, lấy lòng nhạc phụ đại nhân là mục tiêu, động tác hai tay liên tục lại rất chuẩn xác.

Thời tiết có chút nóng bức, nhớ tới biểu tình sáng nay của Tô Mạch Ngôn, tựa hồ không muốn ăn thứ gì đó có nhiều dầu mỡ.

Y nghĩ nghĩ, rồi lấy một túi khoai môn () đến.

Khoai môn rất nhanh chín, trụng qua nước sôi sau đó ngâm vào nước lạnh một lát, sẽ có màu trong, rất hợp để ăn vào ngày hè, mà chế biến cũng đơn giản.

Tiêu Thế lấy thêm một chút thịt chân gà, luộc qua, thái sợi, cà rốt, dưa chuột, cá chình cũng thái sợi, rải đều lên mặt khoai môn, cuối cùng cho thêm một chút tương nồng đậm, một chút dầu vừng nữa.

Cá hun khói vẫn còn sắc hồng cuốn với đậu hũ phù dung và lá đinh lăng, thêm chút vàng của mù tạt, thế là xong một món điểm tâm dễ thương, khi cắn vào sẽ không cảm thấy có dầu mỡ - Tiêu Thế nhớ Tô Mạch Ngôn rất ghét cảm giác có mỡ dính trên môi mình.

Cuối cùng trộn thêm một phần salad, bữa trưa đầy mỹ vị của nhạc phụ đại nhân đã hoàn thành.

Mang theo đồ ăn ra khỏi bếp, Hân Kiện đã niệm xong một trăm lần bài tập, đang ngồi xổm ở chỗ tiểu thương bán hoa quả gần đó, ép giá: “Một quả táo mà đòi năm đồng? Đùa à? Anh nghĩ táo này là vàng chắc?”

Đối với loại mặt dày thế này, anh bạn tiểu thương không có cách nào để đối phó: “Không, không phải, đây là đồ nhập khẩu...”

Hân Kiện hừ hừ hai tiếng, cầm lấy quả táo cắn một ngụm, lại thả xuống: “Nha, cái này đã bị ăn rồi, anh bán bao nhiêu?”

“.....”

“Một đồng, bằng không cứ giữ lại mà bán.”

“.....” – Tiểu thương hóa đá.

Tiêu Thế đỡ khóc đỡ cười đến đám cho gã một cái, rồi lấy từ trong túi năm đồng ra đưa cho anh chàng bán hoa quả kia: “Thật xin lỗi, anh bạn tôi mới ra viện, đầu óc vẫn còn chưa khôi phục.....”

“Fuck! Mày mới có bệnh ấy! Tao đang đứng đắn ép giá đó....” – Hân Kiện xù lông, vừa muốn lao lên thì điện thoại của Tiêu Thế đột nhiên vang lên.

Một tay cầm đồ ăn, một tay cầm táo, Tiêu Thế nhú mày.

Hân Kiện nhận lệnh thay y lấy điện thoại ra, ấn nút, đưa đến bên tai: “Xin chào?”

“Chồng ơi!!!!” – Tô Na gào lên khiến cho người nghe tí nữa thì nhảy dựng.

“Na Na?” – Tiêu Thế cười rộ lên – “Sao hôm nay lại rảnh rồi gọi cho anh?”

“Hắc hắc.” – Tô Na cười gian trá – “Em có tin tốt, anh đoán thử xem.”

Hân Kiện bĩu môi, than thở nói: “Còn có thể là tin tốt gì nữa, không phải sắp về sao, óc lợn cũng đoán ra được.”

Tiêu Thế lườm gã.

Tô Na giận: “Để Tiện Tiện chết xa một chút!”

Tiêu Thế cười khở: “Hiện tại nó đang cầm điện thoại của anh, chỉ sợ không chết xa được.”

“Vây thôi, để em về sẽ cho anh ấy một trận.” – Âm thanh Tô Na lại nũng nịu – “Chồng yêu, mai em về nhà đó ~ lại đến ngày nghỉ rồi ~ oa ha ha ha ha ha ~”

“.....”

Tiêu Thế cúi đầu nhìn đám đồ ăn trong tay, bắt đầu nghiêm túc lo lắng xem có nên chuyển nhà thêm lần nữa?

12. Chương 12

Nói với Hân Kiện cũng vô ích, Tiêu Thế một tay lấy tiền, một tay cầm đồ ăn, bước ra ngoài.

Không hiểu vì sao, tâm tình đột nhiên trở nên phức tạp.

Tô Na được nghỉ về khiến y rất cao hứng, nhưng dù sao cũng chỉ có một tuần, rốt cuộc là nên tiếp tục ở cùng Tô Mạch Ngôn, hay là nhân cơ hội này về nhà, đây quả là một vấn đề nghiêm trọng.

Tuy rằng thời gian cũng không lâu, nhưng mà nam nhân này về mặt thì nghiêm cẩn mà cuộc sống lại rất cần người khác chăm lo.

Nhưng mà mình cũng muốn cuộc sống ngọt ngào của hai vợ chồng.

Tiêu Thế phiền não vò đầu bứt tóc.

Chả mấy chốc đã đến tòa nhà trụ sở công ty của Tô Mạch Ngôn.

Vừa lúc đến giờ nghỉ trưa, nhưng cửa phòng của trưởng phòng vẫn đóng chặt, thư kí đang định đến gọi trưởng phòng đi ăn cơm, nhìn thấy Tiêu Thế, mỉm cười gật đầu: “Trưởng phòng ở bên trong.”

Cốc cốc.

Tiêu Thế nhẹ nhàng gõ hai tiếng.

Im lặng.

“Mạch Ngôn?” – Tiêu Thế nhẹ giọng gọi – “Đang làm việc sao?”

Thanh âm tắt tắt tác tác bên trong đột nhiên gián đoạn, sau đó là tiếng va chạm thân thể trầm đục.

Một lát sau, cửa mở, An Duệ nghiêng mặt, biểu tình không thay đổi, mỉm cười nói: “Đến đưa cơm trưa?”

Tiêu Thế nhìn đôi môi hơi sưng, có một chút tơ máu, nhất thời giật mình.

Tô Mạch Ngôn lãnh đạm nói: “Vào đi.”

An Duệ nghiêng người, tựa tiểu phi tiểu làm tư thế xin mời.

Tiêu Thế nhăn mặt, lách qua người hắn đi vào, còn tiện tay chốt cửa, cho hắn ở ngoài luôn.

Tô Mạch Ngôn ngồi ở bàn làm việc, khuôn mặt vẫn trầm ngâm như cũ, chỉ có vài sợi tóc trên trán hơi hỗn loạn, thản nhiên nhìn y: “Không làm việc sao?”

“Ách.....” – Ánh mắt Tiêu Thế có chút phức tạp – “Tôi nghỉ phép.”

Y không phải đồ ngốc, đương nhiên đoán được hai người ở trong này vừa làm gì.

Nhưng trong lúc nhất thời, y không chắc được là hai người là lưỡng tình tương duyệt hay là An Duệ đơn phương ép buộc, giờ mà hỏi thì chỉ làm cho hai bên xấu hổ thêm mà thôi.

Nói đến đây, hẳn là nhạc phụ y, cuộc sống tình cảm của hẳn có lẽ y không nên xen vào quá sâu thì tốt hơn.

Tiêu Thế thả lỏng tâm tình, làm như không có việc gì, mỉm cười bày đồ ăn lên bàn: “Ta làm chút đồ ăn giải nhiệt, ngài thử xem có hợp khẩu vị không.”

Tô Mạch Ngôn cũng cảm thấy xấu hổ, có ý định giải thích, nhưng nhìn thấy biểu tình thản nhiên của y, cảm thấy có nói gì cũng vô nghĩa.

Thật là buồn cười.

Chỉ là vài ngày ở chung hòa hợp mà thôi, vậy mà đã quên đi thân phận của mình.

Nhìn mấy món ăn tinh xảo trước mặt, y rũ mắt: “Cám ơn.”

Tiêu Thế cười rộ lên, tự nhiên vươn tay sửa lại đám tóc rối loạn trên trán hẳn: “Không cần khách khí với tôi như thế.”

“.....”

Có lẽ vì thêm nhiều tương, Tô Mạch Ngôn cảm thấy khó chịu, hốc mắt cũng hơi hơi phồng hông, cổ họng hẳn cứng nhắc gật gật: “Ừ.”

Đại khái là vì việc vợ sắp về mà buồn bực, nhìn Tô Mạch Ngôn ăn, tâm tình Tiêu Thế tốt lên không ít, tay chân nhanh nhẹn chuyển các món đến trước mặt hẳn, còn ôn hòa bảo ăn nhiều hơn.

Tô Mạch Ngôn lại rất hợp tác, Tiêu Thế bảo ăn gì liền ăn nấy, chính là trán lại nhăn lại không ít, khác hẳn với thường ngày.

Tiêu Thế cũng nhận ra, vội vàng nói cho hẳn tin tức tốt: “Đúng rồi, Na Na nói ba ngày sau sẽ về.”

.....

Tô Mạch Ngôn đột nhiên mở to mắt, lập tức lại khôi phục bình thản, nhưng mà cảm giác không còn muốn ăn thêm gì nữa.

“Tôi đã biết.” – Rút tờ giấy lau miệng, hẳn ngẩng đầu, con ngươi đen lầy chăm chú nhìn Tiêu Thế, thản nhiên hỏi – “Vậy cậu muốn chuyển đi sao?”

Tiêu Thế nhất thời đờ người.

Y không nghĩ tới Tô Mạch Ngôn sẽ hỏi thế, nhưng là nghĩ đi nghĩ lại thì cũng thấy đó là điều đương nhiên – con gái đã về, không còn lý do gì để tiếp tục ở lại nhà nhạc phụ tiếp tục bị giám thị.

Đang định nói đồng ý, nhưng không hiểu sao lời đi ra lại là: “Không cần, cô ấy chỉ ở lại một tuần.”

Ta khaó khaó khaó khaó khaó khaó khaó khaó! Ta là lợn sao?!

Trong lòng Tiêu Thế đã khóc đến mức nước mắt chảy thành sông, nhưng bên ngoài thì vẫn tươi cười như gió xuân: “Ngài cũng rất nhớ Na Na đúng không? Cũng không mấy khi có cơ hội để hiểu thuận.”

Tô Mạch Ngôn trầm ngâm một lúc lâu sau, thản nhiên nói: “Được.”

Chủ nhật, sân bay rất đông, Tô Na đeo khẩu trang, lại thêm một cái kính râm, kéo theo một vali to dùng tiến vào.

Cam Túc đang có bão cát, mùa hè lại khô, với người từ nhỏ lớn nên ở vùng sông nước Giang Nam như cô quả là gian nan. Tranh thủ cơ hội giáo sư muốn tìm hiểu thêm một số thông tin mà lén lút chuồn êm về nhà.

Chuyến bay sớm nhất về thành phố N chỉ có loại máy bay nhỏ, mỗi bên chỉ có hai chỗ ngồi. Tô Na nhét túi xách lên kệ rồi ngồi xuống ghế.

Bên cạnh là một nữ nhân trung tuổi, ngũ quan tinh tế, hồi trẻ chắc chắn là một mỹ nhân.

So với vẻ đẹp của mấy nữ tiếp viên hàng không thì mấy nữ tiếp viên cũng chỉ là mấy cô nhóc mới lớn mà thôi.

Tựa hồ nhận ra được ánh mắt kinh ngạc của Tô Na, người phụ nữ liếc mắt nhìn cô, khẽ hất mái tóc xoăn, cười rộ lên : “Về thành phố N?”

Tô Na với trưởng bối luôn là một cô gái nhu thuận, mỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền: “Vâng, cô cũng thế sao?”

“Ngẫu nhiên thôi.” – Người phụ nữ cười, ngấm chiếc nhẫn trên ngón áp út của Tô Na, hơi kinh ngạc – “Cháu vẫn là học sinh sao? Kết hôn rồi?”

“Đúng vậy, cháu học xong thì kết hôn.” – Tô Na nhún vai – “Lão công nhà cháu mị lực rất lớn.”

Người phụ nữ nhìn cô, có chút hâm mộ, lại khẽ thở dài: “Hôn nhân là mồ chôn tình yêu.”

“.....”

Lòng Tô Na khẽ động, khóe miệng run rẩy, thầm nghĩ đừng nói bà cô này là miệng quạ đen nha.

Có vẻ người phụ nữ cũng nhận ra được mình thất thố, mỉm cười: “Đấy là cô nói cô thôi.”

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Tiêu Thế lái xe chở Tô Mạch Ngôn đến sân bay, từ xa đã nhìn thấy Tô Na mặc áo phông rộng thùng thình, quần bò bạc, làn da sạm màu nhờ phơi nắng, trông như là dân tị nạn vui mừng vẫy tay: “Chồng ơi ~ Cha~”

Tiêu Thế mỉm cười, bước đến hôn cô: “Giống như là đệ tử cái bang vậy.”

Tô Na nhăn mặt cắn y một cái, nhân lúc y đang đau thì chạy đến chỗ Tô lão cha: “Cha! Cha cũng đến đón con sao! Ông trời ngốc rồi sao?!”

“.....”

Tô Mạch Ngôn nghe thế nhú mồm, vừa định nói gì thì người đã lao vào lòng mình, liền vội vàng ôm lấy để cả hai khỏi ngã: “Đừng nháo nữa.”

Tô Na cười hắc hắc cọ cọ vào vai hắn.

Lão cha mặt than bày ra biểu tình nhu hòa, sờ sờ khuôn mặt có vài phần giống mình, nhú mồm nói: “Cháy da rồi.”

Tô Na chun mũi: “Không sao, chồng con không chê là được.”

Nói xong quay đầu nhìn Tiêu Thế, ngây ngô cười.”

Tiêu Thế dở khóc dở cười xoa đầu cô: “Em đắc ý cái gì thế.”

Nhà của Tô Mạch Ngôn có thêm người, đột nhiên có vẻ chật chội lại ồn ào.

Tô Na đã sắp đói lả, ở bên ngoài cũng không được ăn ngon, tuy rằng không phải là kén ăn nhưng mà đồ ăn bên ngoài đúng là không ngon bằng đồ ăn của lão công nhà mình.

Cả buổi chiều bám dính sau lưng Tiêu Thế, chờ y chuẩn bị đồ ăn, len lén ăn vụng vài miếng.

Tô Mạch Ngôn đỡ đỡ ngồi ở phòng khách xem tivi, không có người nào nhớ đến hắn, mà hắn cũng không biết nên nói gì.

Bữa tối, các món ăn nóng hổi được bê lên.

Lớp dầu ớt dày không thể che được màu trắng của thịt, đậu hũ ma bà đồ tươi, mềm nhuyễn, bánh gạo nhân thịt hấp, bên trên còn có rắc hạt tiêu, lươn xào với nhiều gia vị, nước dùng thơm ngon, thêm một chút ớt bột, thử một miếng thấy cay tê đầu lưỡi.

Thanh niên thường thích ăn cay, Tô Na cũng không ngoại lệ.

Tô Mạch Ngôn lại quen ăn nhạt, cắn được hai miếng đã thấy nóng rát cả cổ họng, cảm giác dạ dày khó chịu như muốn chết đến nơi rồi.

Nhưng nhìn hai vợ chồng con gái hòa thuận vui vẻ, cũng không muốn làm cả hai mất hứng, thế nên cố gắng chịu đựng ăn thêm mấy miếng.

Hắn thấy bản thân mình thật vô vị, vì thế lại càng cố gắng làm cho cảm giác về sự tồn tại của bản thân biến mất.

Tiêu Thế chăm chú nghe Tô Na kể chuyện phong tục và những phát hiện ở Cam Túc, khéo môi lộ ra nụ cười ôn nhu và sủng nịch, thỉnh thoảng còn gấp đồ ăn vào bát cô, giục cô ăn không dỗi bụng.

Tô Na cũng không để ý gì đến hình tượng bản thân lúc này, vừa ăn vừa nói: “Oa, chồng à, đồ ăn của anh làm quả là tuyệt vời, đồ ăn của em ở đó như cá mồi vậy...”

Tiêu Thế múc cho cô một chén canh: “Ăn từ từ thôi, hạt tiêu rất cay, cẩn thận không bỏng miệng.”

Dừng một chút, ánh mắt y đảo về phía Tô Mạch Ngôn này giờ vẫn im lặng, trong lòng không khỏi giật mình.

Xong rồi! Xong rồi!

Tô Na về làm y hưng phấn, thế nên quên khuấy mất vị nhạc phụ đại nhân này.

Tiêu Thế vội vàng múc tiếp một chén canh để đến trước mặt Tô Mạch Ngôn, bí đao và tôm đầy tràn, nhẹ nhàng nói: “Mạch Ngôn cũng ăn nhiều một chút.”

Tô Na cắn chân gà, chớp chớp mắt, nhìn bát cơm vẫn còn phân nửa trước mặt hắn, lo lắng nói: “Cha, cha lại kén ăn.”

“Cha không dỗi.” – Tô Mạch Ngôn thản nhiên nói, đầu lưỡi vẫn còn tê tê vì hạt tiêu cay, cầm lấy bát, uống một ngụm canh – “Hai đứa cứ ăn đi.”

Không cần để ý đến hắn, hắn sẽ không biết phải làm gì.

Bàn tay hắn ở dưới gầm bàn đã nắm chặt.

“A, là không hợp khẩu vị sao?” – Mấy ngày ở chung, Tiêu Thế về cơ bản cũng biết một chút – “Để tôi đi làm mấy món thanh đạm chút.”

Tô Mạch Ngôn vội vàng: “Không cần.”

“Nhưng mà.....”

“Tối nay ta có hẹn.” – Tô Mạch Ngôn thản nhiên uống canh – “Cho nên hai đứa cứ ăn đi.”

Có hẹn?

Tiêu Thế nhăn mày.

Tô Mạch Ngôn cũng không hay đi tụ tập bạn bè, gần đây hay đi cùng nhất chỉ có.... Cái tên sắc lang kia.

“Cái đó, là hẹn với An tiên sinh?”

Tô Mạch Ngôn nghe nói vậy hơi run người, cứng nhắc gật đầu, trì hoãn mấy giây mới nói được: “Ừ, là cậu ấy.”

Nguyên lai thực sự đã muốn bắt đầu.

Mạch Ngôn đã ở một mình cũng khá lâu rồi, cho dù có lựa chọn nam nhân làm bạn lữ, cũng khá hơn là một thân một mình.....Tuy rằng nghĩ thế, nhưng trong lòng y vẫn có lộn cợn gì đó không yên.

“An tiên sinh?” – Tô Na tò mò – “Là An Duệ?”

“Ừ.” – Tô Mạch Ngôn vẫn thản nhiên như trước.

“Anh ta.....” – Tiêu Thế định nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói gì.

Tô Mạch Ngôn cũng không cho y cơ hội nói tiếp, đứng dậy, cầm theo tây trang vắt ở lưng ghế: “Ta đi chắc tối mới về, hai đứa..... Nghỉ ngơi sớm đi.”

13. Chương 13

Gần đây công tác hàng ngày của Hãn Kiện có thể cơ bản chia thành ba việc lớn – Bị con sói non kia sửa lưng, ra sức phản kháng, lại bị sửa thậm hại hơn.

Gã cảm thấy cuộc sống từ trước tới giờ đúng là chưa bao giờ phong phú đến thế -_-|||

Ngay cả căn gác xép nhỏ của gã cũng bị tên kia chiếm đóng, nghe nói là huynh trưởng trong nhà đuổi cậu ta đi, thế nên cậu ta đến quần quýt lấy mình xin ngủ nhờ.

Mặc kệ?

Được, gọi điện cho các tiểu đệ của cậu đến mà thương lượng.

Không được sao?

Vậy anh xem tôi nên xử lý bức ảnh này thế nào?

Điện thoại độ nét cao, ảnh rất rõ ràng, một vật gì đó tròn tròn, trơn nhẵn, trắng nõn..... Quả đào?

Không, là mông.

Trên cánh mông còn có một dấu đỏ, càng làm nổi bật làn da trắng muốt.

Đúng vậy.

Đây chính là cái mông quý giá của đồng chí thẳng nam Hãn Kiện.

“Mẹ nó!” – Hãn Kiện mặc áo sơ mi hoa quần đùi la ó, mang theo bình rượu ra bờ sông, nhìn về phía dòng nước cuộn cuộn chảy mà gào lên – “Sạch sẽ?! Không cho ngủ giường?! Vậy sao cậu không lấy màng nilon mà bọc cả cửa lại?!”

.....

Mấy người đi dạo buổi tối hoảng sợ nhìn về phía gã.

Có người nào đó nhẹ nhàng giật lấy cái chén trong tay gã.

Hãn Kiện vung tay: “Thừa dịp lão tử ngủ chợp trộm mông! Còn xứng là quân tử sao? Đồ tiểu nhân !”

.....

Đôi mắt kia đen lại, bàn tay vươn ra chọc chọc cái mông giờ đã được quần đùi che đậy của gã.

Người kia bắt đầu uống hết nửa bình rượu còn lại.

“Khí lực lớn vậy sao? Cũng không phải là thủy thủ Popeye mỗi ngày phải đi cứu Oliver, dùng sức mạnh như vậy làm gì?!” – Hãn Kiện mắng đến miệng khô lưỡi khô, mặt sông vẫn âm trầm như cũ, trong lòng gã đầy thê lương, vươn tay mò bình rượu.

Không còn gì.

Cúi đầu nhìn lại, không khỏi búng nổ: “Mẹ nó! Mới có vài giây mà đã uống hết rồi?!”

Nam nhân một thân tây trang giày da dựa vào bên cạnh Hân Kiện, vỏ chai ngổn ngang, trong đó có cả chai Hồng Tửu 82 mà gã tiện tay cầm theo.....

Phi! Lấy đồ của người khác mà cũng có thể thoải mái như thế?

Tiểu Vương Bát dê con kia khiến mình bị tẩy não rồi!

Nam nhân ngồi ở vị trí khuất sáng, không nhìn rõ mặt, nhưng có thể cảm giác được hân nhú mày, đưa tay móc ví: “Tôi vẫn còn.”

Àn, may mà không uống rượu.

Hân Kiện thả lỏng một chút, nhưng mà kia là chai rượu hảo hạng, chính mình uống cũng còn tiếc nữa là cho một tên chả quen biết gì.

Nhưng một giây sau, gã lạnh hết cả người.

Nam nhân bình tĩnh lấy ra tấm thẻ nhét vào tay gã, nghiêm túc nói: “Tôi không có tiền lẻ, cậu cầm lấy đi quét đi.”

“.....”

Hân Kiện đơ người.

Chờ mãi không thấy người kia có phản ứng, nam nhân có chút không kiên nhẫn, mím môi rút danh thiếp ra: “Cho cậu cái này nữa.”

Ngài có cho bao nhiêu cũng không đền bù được đâu!

Hân Kiện khóc không ra nước mắt, cúi đầu nhìn tấm danh thiếp trong tay.

Tô Mạch Ngôn.

.....

Nam nhân cúi đầu nhìn ví tiền, ánh mắt nghiêm túc nhìn tấm danh thiếp lắc lư trên tay, giống như đang phân vân xem có nên đưa thêm cho đối phương không.

Hân Kiện khó khăn bước đến, nhìn kĩ khuôn mặt người kia, sau đó run rẩy lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Thế. “Đây, honey.....”

Sau khi Tô Mạch Ngôn rời đi, Tiêu Thế có chút bất an, vẫn nghĩ là loại chuyện này nên chủ động thẳng thắn thì tốt hơn, nếu như nhạc phụ đại nhân không có ý tứ này, y mở miệng ra nói thì lại có vẻ nhiều chuyện, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại y vẫn thấy An Duệ không tốt lành gì.....

Tô Na nhìn bộ dáng nhấp nhồm của y, liền hỏi y có phải bị trĩ không.

Tiêu Thế trừng mắt nhìn nàng: “Làm gì có?”

Tô Na mím môi cười, ôm tay y: “Người ta vẫn nói mười người đàn ông thì chín người trĩ, chồng à, em không cười đâu, anh cứ thừa nhận đi.”

Hai vợ chồng đùa đùa nháo nháo ôm nhau.

Sau đó điện thoại vang lên, âm thanh hề hề của Hân Kiện lúc tối thế này làm người ta có cảm giác muốn đâm y một cái. “Honey..... Vợ bé của mày nguy hiểm, mau đến cứu.....”

“Cái gì?!” – Tiêu Thế bật dậy, Tô Na nằm trong lòng y tí nữa thì rớt xuống đất, Tiêu Thế căng thẳng kéo cô về, mặt không giấu nổi lo lắng – “Hắn đang ở đâu? Sao lại thế?”

Đã nói tên An Duệ kia không phải là thứ tốt đẹp gì mà!

Ngày đó khi rời khỏi văn phòng của Tô Mạch Ngôn, y đã nghĩ, nếu như cam tâm tình nguyện sao có thể đánh đối phương như thế được?!

Tô Na ghé tai lại muốn nghe, lại bị Tiêu Thế đẩy ra, nhớ vị trí sau đó liền đứng dậy mặc áo khoác.

“Anh ra ngoài một chút, về nhanh thôi. Ngoan, ở nhà chờ anh nhé.”

Tô Na kinh ngạc: “Sao? Có chuyện gì thế?”

Tiêu Thế mỉm cười hôn lên má cô: “Không sao đâu, chỉ là Mạch Ngôn có vài chuyện cần anh giúp, anh sẽ về cùng hẳn.”

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại.

“..... Thật là.” – Tô Na ngồi trong phòng khách, xoa lên má nơi vừa được hôn, lấy chiếc túi đặt ở dưới bàn ra, rửa mặt xuống – “Khó có lúc mình lấy được dũng khí để đối diện với anh ấy.”

Sau khi kết hôn, phần lớn tiền lương của Tiêu Thế đều dùng để mua đồ đạc trong nhà, chi phí sinh hoạt, còn một phần là gửi về cho mẹ, thế nên đến giờ vẫn chưa mua được xe, nếu mà có chuyện gì quan trọng thì quả là bất tiện.

Mãi mà vẫn không bắt được chiếc taxi nào, lòng Tiêu Thế như có lửa đốt, âm thầm quyết định sau này nhất định phải mua xe.

Vất vả mãi mới bắt được xe, Tiêu Thế lao lên báo địa chỉ. “Bác tài, nhanh một chút.”

Lái xe chờ dẫn quay đầu.

Khuôn mặt quen thuộc kia làm sắc mặt Tiêu Thế đen đi một nửa.

Thấy đối phương giơ tay, y vội vàng làm động tác dừng lại: “Cháu biết rồi, muốn nhanh thì bay đi đúng không? Được rồi, bác muốn đi thế nào thì tùy bác.”

Lái xe vẫn chấp nhất lấy tay chỉ về phía sau, Tiêu Thế bất đắc dĩ quay đầu.

Lần này vẫn là chữ đỏ, nhưng nội dung thay đổi: Im lặng rồi đi.

Tiêu Thế quay đầu lên:

Vào

Xe như UFO phóng trong bóng đêm mờ mịt.

Nhưng mà ngay khi Tiêu Thế cưỡi UFO hỏa tốc đến, Tô Mạch Ngôn đã không còn dây dưa cùng Hân Kiện.

Nhạc phụ đại nhân lạnh lùng cau có đem toàn bộ danh thiếp nhét vào tay Hân Kiện: “Tất cả cho cậu.”

Hân Kiện hắc tuyến nhìn đồng danh thiếp trong tay: “Ngài thật ghê gớm.”

“Đúng.” – Tô Mạch Ngôn nghiêm túc gật đầu – “Nợ tiền thì phải trả.”

“.....”

Thấy Hân Kiện không nói gì, Tô Mạch Ngôn vừa lòng, đi về phía đường, còn vẫy vẫy tay: “Tạm biệt.”

Tạm biệt?

Nói giỡn sao, nhìn bộ dáng bình tĩnh của người này, không thấy cảnh đưa tiền kia, ai có thể bảo hẳn uống say chứ? Giờ hẳn có giết người đốt nhà thì cũng chả ai để ý..... Hân Kiện càng nghĩ càng thấy sợ, liền kéo người kia lại: “Không được đi!”

Nhạc phụ đại nhân mất hứng, nhú mồm nói: “Không đủ tiền sao?”

Đương nhiên không đủ!

Hân Kiện khê cần môi, tròn mắt đảo một vòng, cười hì hì nói: “Đủ! Một cái thẻ là đủ dùng, nhưng mà ngài không có tiền mặt sao?”

Tất cả các thủ đoạn dỗ dành trẻ con đều đã được áp dụng.

Hân Kiện trong lòng đã muốn điên lên rồi, nhưng bên ngoài vẫn phải mềm mại nói: “Tôi không thể lợi dụng ngài được, chúng ta ngồi đây một lát, chờ bạn tôi đến....”

“Thiếu bao nhiêu? Tôi trả thay anh ấy.” – Đột nhiên có tiếng nói ở phía sau vang lên.

Hân Kiện cũng không quay đầu lại: “Rượu vang Laffey, không nhiều lắm, một vạn sáu trăm.”

“Được thôi.”

Tiếng đếm tiền xoàn xoạt, lập tức một tập lãnh tụ hồng sắc đập vào tay Hân Kiện, tiếng nói trong trẻo mang theo ý cười: “Ông chủ, kinh doanh của ngài phát triển đến cả đây rồi sao?”

Hân Kiện lặng người, ngẩng đầu, nhìn thấy ngay khách quen của quán – An sắc lang đang đứng trước mặt mình, còn có hai người áo mũ chỉnh tề đứng bên cạnh.

Một nam nhân vẻ mặt bình tĩnh cầm tiền nhét vào tay gã, khoe môi nhếch lên một chút lộ rõ cảm giác khó chịu: “Cầm!”

Mà An Duệ không để ý đến chuyện đó, đi tới bên người Tô Mạch Ngôn, mỉm cười nói: “Trưởng phòng, thật khéo, ở đây cũng có thể gặp nhau.”

14. Chương 14

“Anh đến uống rượu giải sầu sao?” An Duệ quan tâm hỏi âm thanh phù phù truyền đến lỗ tai, con người màu đen lạnh lẽo, ý cười nhẹ nhàng.

“Không phải.” – Tô Mạch Ngôn lúc này không có dấu hiệu gì tỏ ra là đã uống rượu, thản nhiên nói – “Tùy tiện đi một chút thôi.”

“Ha?”

An Duệ liếc thấy bạn mình đang ngăn hân Kiện, phía Quảng trường Tân Giang vang lên tiếng điểm giờ: “Mới có tám giờ, tôi hẹn bạn đi chơi bóng, anh có muốn đi cùng không?”

Tô Mạch Ngôn nhú nhú mày, nhớ tới chuyện mấy hôm trước.

Tựa hồ đoán được đối phương nghĩ gì, An Duệ giận dữ nói: “Yên tâm, chỉ là chơi bóng mà thôi, xong tôi sẽ đón taxi cho anh.”

Tô Mạch Ngôn trầm giọng nói: “Tôi không giỏi.”

An Duệ cười rộ lên: “Mọi người cũng chỉ là chơi vui thôi mà.”

“Thật không thể tin được.” – Một trong hai anh chàng đi theo vuốt cằm tắc lưỡi – “Không phải là anh ấy bị ông bác kia thượng chứ? Cười thành hình tròn rồi kìa.” (Nguyên văn: ()).

Anh chàng hào hoa kia khó chịu hừ một tiếng, đẩy gọng kính trào phúng nói: “Không cùng đẳng cấp.”

Có chút chua thì phải.

Hân Kiện liếc mắt nhìn anh ta, cà lơ phát phơ nói: “Người ta là bottom mới bị sáp mông, đại thúc có phải là sáp lệch không? Sáp vào trông mất hẳn?”

Nhìn ánh mắt hai người kia lập tức bám lấy mông của đại thúc..... Cái này quả là giống siêu sao anh tuấn yêu một bác gái bán rau, mặc kệ là bao nhiêu tuổi, vẫn là bác gái!

An Duệ vẫn không ngừng phóng điện: “Tâm tình thoải mái một chút vẫn hơn..... Hơn nữa, tôi cũng muốn xin lỗi anh chuyện lần trước.”

Tô Mạch Ngôn xoa xoa thái dương, do dự một chút: “Được....”

Nhưng đột nhiên hắn thấy bả vai nặng xuống, có người vỗ hắn, cảm giác được hơi thở hỗn hển.

Tô Mạch Ngôn kinh ngạc quay đầu, trán va vào cái cằm đầy mồ hôi của người kia, răng nanh và xương trán choảng nhau cái “Cốp!”

“A!” – Nam nhân phía sau đau đến nhe răng – “Đau quá.....”

“A..... A Thế?”

Tô Mạch Ngôn ôm trán, ánh mắt khiếp sợ: “Cậu.....”

“Tôi đón ngài về nhà.” – Tiêu Thế há miệng thở, mặt lộ rõ vẻ thống khổ - “Ngài muốn đi chơi cùng bọn họ sao?”

Tô Mạch Ngôn xoay đầu, đột nhiên vươn tay, chạm vào khoe môi bị chảy máu của y.

Tiêu Thế lấp bắp kinh hãi, xấu hổ lùi lại, chỉ là trong nháy mắt, chỗ được chạm đến nóng ran lên.

An Duệ nhú mày, ánh mắt trầm xuống vài phần.

“Nước miếng.” – Tô Mạch Ngôn bình tĩnh nói.

“Hả?” – Tiêu Thế đỏ bừng mặt, che miệng lại xoa xoa, quả nhiên là có nước miếng chảy ra -_-|||

Không ngờ Tô Mạch Ngôn mặt không đổi sắc vươn ngón tay vừa rồi đưa lên miệng, vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó nghiêm túc nói: “Không cay lắm.”

Tiêu Thế hóa đá: “.....”

An Duệ không nói được gì: “.....”

“Honey, anh thật là không có lương tâm, mãi mới chịu đến!” – Hãn Kiện khóc lóc bỏ nhà về phía Tiêu Thế, trực tiếp trốn sau lưng y, âm trầm nói – “Bọn họ định lừa vợ bé nhà mày.”

Tiêu Thế vừa mới hoàn hồn, nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn gã: “Ai là vợ bé? Không được nói lung tung!”

Hãn Kiện cọ cọ đầu lên vai y, sửa lại: “Của tao, vợ bé của tao.”

“Thối lắm!” – Tiêu Thế kéo tên kia ra, trong mắt đã có chút tức giận – “Cho mày đắc ý!”

Hãn Kiện mang theo tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, hóa thành sao bay vút đi.

Nhìn thấy Tiêu Thế năm lần bảy lượt phá hư chuyện tốt, An Duệ trầm mặt, nhưng vẫn duy trì nụ cười: “Tiêu tiên sinh thật là chỗ nào cũng thấy.”

Tiêu Thế nhún nhún vai: “Nhàn rồi không có việc gì làm.”

“Vây đi chơi bóng cùng chúng tôi nhé?” – An Duệ thành khẩn cười nói – “Thêm bạn cậu nữa, vừa đủ người.”

Tiêu Thế nhú mày: “Chơi cái gì?”

“Tennis.”

“A..... Vây anh chết chắc rồi.....” – Hãn Kiện lại bò đến ghé vào vai Tiêu Thế, cười cười như kiểu phù thủy nấu thuốc, làm cho mấy người nổi hết cả da gà – “Không ai có thể đánh được honey nhà ta, nhớ hồi năm thứ nhất.....”

Tiêu Thế vung chân một cước đá người bay đến cột điện, mặt không đổi sắc: “Chết đi.”

Mấy người An Duệ cũng coi như là thanh niên trẻ tuổi của N thành, biết cách hưởng thụ, mỗi chủ nhật đều đi tập thể hình, không thì cũng là chơi các môn thể thao khác.

An Duệ đã đặt chỗ ở một câu lạc bộ tennis ngoài trời, gió đêm mát lạnh, làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Mấy thanh niên cùng một đại thúc đứng trên sân, đàng đàng sát khí.

“Cậu, có thật là cậu đã từng đứng thứ nhất không vậy?” – Lục Kính Triết thở hồng hộc, tay chống đầu gối, thắm thắm mồ hôi – “Có phải là nói giỡn không vậy?”

Đúng vậy, nam nhân đeo kính chính là sếp cũ của Tiêu Thế, tổng giám Lục Kính Triết.

Không thể buông tha, coi như đây cũng là một loại duyên phận, không ngờ được hần ta là bạn thân bao năm của An Duệ, là gay.

Bạn bè của sắc lang chính là cặn bã, quả nhiên là vật hợp theo loài.

Tiêu Thế sờ sờ mũi, cười vô tội: “Thật mà, mỗi lần thi đấu ở trường, tôi đều đứng thứ nhất từ dưới lên.”

“.....” – Lục Kính Triết đen mặt nhìn y.

Tiêu Thế cười cười, chỉ hai người bên kia: “A, đúng rồi, tên ngu ngốc kia thì đứng thứ nhất thật.”

Lục Kính Triết quay đầu, nhìn thấy Hân Kiện khoa trương cầm vợt vừa chạy vừa đập, làm cho đối phương chạy trời chết, cuối cùng còn bày ra tư thế chiến thắng.

“Diệt đồng tính luyện ái! Thiên mã lưu tinh sát gay cầu!!”

An Duệ cùng Tô Mạch Ngôn cũng khá mệt mỏi, đỡ thắt lưng đi tới, cười nói: “Mấy người đánh thật chuyên nghiệp.”

Tiêu Thế nhìn thắt lưng hần ta, cười cười.

Tô Mạch Ngôn quả thực là không có năng khiếu với mấy trò vận động này, phát bóng cũng không qua lưới, mà có qua lưới thì cũng bay lung tung, có quả còn ra ngoài, làm cho An Duệ chạy lung tung phát mệt.

“Hiện tại tôi chắc chắn là anh ấy đã uống rượu.” – An Duệ cười khở chỉ phía sau – “Vừa mới thể mà một lần đánh hai bóng, còn dùng tay ném một quả nữa.”

Tô Mạch Ngôn đi đến, nghiêm túc hỏi: “Không đánh nữa sao?”

An Duệ thu lại biểu tình buồn bực, ôn nhu nói: “Ừ, anh cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một chút?”

Tiêu Thế toàn thân nổi da gà.

Ngoài dự đoán của An Duệ, thể lực của Tô Mạch Ngôn rất tốt, ngay cả mồ hôi cũng không có nhiều, nghe thấy vậy liền nhú mày nói: “Trẻ tuổi mà thể lực không tốt, nên bồi bổ.”

An Duệ hơi nhú mày, tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Bồi hử? Kì thật thể lực của tôi rất tốt, nhất là.....”

Tô Mạch Ngôn bình tĩnh ngắt lời hần ta: “Bổ thận.”

“.....”

An Duệ đen mặt.

Tô Mạch Ngôn cau mày, nói với Tiêu Thế: “Cậu thì sao?”

Tiêu Thế nhin cười đến phát run, vội vàng nắm bờ vai người kia đi về phía sân, thuận tiện còn liếc mắt nhìn An Duệ sắc mặt đang không được đẹp để cho lắm: “Thể lực của tôi rất tốt, thận cũng không hư, tôi đánh với ngài.”

15. Chương 15

Hình như là từ giây phút cái tin nhắn kia được gửi đi, cuộc sống của Tiêu Thế không ngừng tích trữ chén trà (: đồng âm với xui xẻo), giờ có lẽ sắp xếp đầy một bàn trà rồi.

Nhạc phụ đại nhân đứng ở sân bên kia, tay cầm vợt, hùng hồ nói: “Tôi phát bóng.”

Con rể cũng hùng hổ gặt đầu.

Tô Mạch Ngôn tung quả bóng tennis lên, dùng tư thế tiêu chuẩn mà phát bóng qua, động tác rõ ràng lưu loát lại tao nhã.

Vèo.

Quả bóng sượt qua người Tiêu Thế, bay ra ngoài sân, y nhìn theo hứng quả bóng biến mất, bất đắc dĩ quay đầu.

Rầm!

Tiếp theo là cú hạ cánh của chiếc vợt trên gương mặt anh tuấn của y.

“Chết tiệt.”

Tiêu Thế thấp giọng nguyên rủa, che mũi ngồi xổm xuống.

Vừa mới chê cười An Dật xong, kết quả mình còn thảm hại hơn hẳn ta, báo ứng không phải là quá nhanh đấy chứ.... Lại nhìn mấy người đang ngồi ở ghế hóng gió, trò chuyện vui vẻ, nhưng mà mắt vẫn liếc về bên này, chờ xem náo nhiệt.

Hừ, đúng là một đám mặt người dạ thú.

Tô Mạch Ngôn nhìn lòng bàn tay trống trơn, nhú mày nói: “Vợt đâu rồi?”

“.....”

Tiêu Thế che cái mũi khóc không ra nước mắt, vì sao người này uống rượu vào lại thành ra thế này chứ? Giết người không chớp mắt.

Tô Mạch Ngôn đi đến bên người y, khó hiểu hỏi: “Làm sao thế?”

“Không, không sao.” – Tiêu Thế xoa xoa mũi, may, không đổ máu, vì thế miễn cưỡng cười nói – “Hôm nay chơi vui không? Không còn sớm nữa, không bằng chúng ta về trước, lần sau lại đến?”

Nghe thấy hai chữ trở về, đôi mắt trầm tĩnh như nước của Tô Mạch Ngôn thoáng hiện lên một tia dao động, thần nhiên gặt đầu: “Tôi đi toilet.”

Tô Mạch Ngôn bình tĩnh đi qua mấy người kia, Hãn Kiện hò hét: “Nhạc phụ đại nhân uy..... vũ”

Nhạc phụ đại nhân uy vũ mắt diếc tai ngơ, xác định mục tiêu, thẳng hướng toilet mà đi.

Tiêu Thế thối mặt đi đến, một cước đá người khỏi ghế, ngồi xuống.

Lục Kính Triết khinh khỉnh nói chuyện với hai người, Hồ Tra Nam không nói gì, Hãn Kiện cười hì hì nói: “Hôm nay chúng tôi rất hạnh diện.”

Tiêu Thế nhìn mắt mũi Hồ Tra Nam bầm dập như đầu heo, nhin cười nói: “Đại khái là đầu óc ngu si tứ chi phát triển.” – Nói xong nhìn quanh bốn phía, nghi hoặc nói – “An Duệ đâu?”

Hãn Kiện nhún nhún vai: “Toilet.....”

Hồ Tra Nam vui sướng nhìn người gặp họa, Lục Kính Triết kì quái hừ một tiếng, tiếp tục lau tóc.

Tiêu Thế mệt mỏi: “Toilet ở chỗ nào thế?”

Tô Mạch Ngôn đứng trước bồn rửa, nhìn vào gương, thấy một nam nhân gầy yếu, miệng mím chặt, thần sắc nghiêm túc, đáy mắt mang theo một tia thần nhiên.

Con người đen lầy tràn đầy lạnh lẽo và xa cách.

Hắn nhìn gương, người kia đứng dựa vào cửa, mắt hơi nhú, lạnh lùng nói: “Tôi không giống cậu.”

An Duệ nhú mày, tiến thêm hai bước, ngón tay xinh đẹp thon dài đặt lên tường đá cẩm thạch đen bên cạnh, vẫn mỉm cười: “Tôi nói rồi, trước mặt tôi, không cần tự dối mình.”

Tô mạch Ngôn liếc mắt nhìn hắn ta, rút khăn ra lau tay, để trước máy hong khô.

“Anh không thích bị người khác biết chuyện, tôi cũng chưa từng nói với bất kì ai, bởi vì anh không muốn thế.” – An Duệ đứng sau hắn, mềm mại nói – “Vì thế anh không cần miễn cưỡng bản thân.”

Tô Mạch Ngôn cũng không phải là người miễn cưỡng bản thân, từ nhỏ đến lớn, người có thể làm hắn khổ sở, cũng chỉ có Tiêu Thế mà thôi..... mà tới giờ, hắn cũng đã quen với nỗi khổ này rồi.

Từ đầu là chua xót, dần dần là chết lặng, giờ đến cả tiếng đập của trái tim mình cũng không nghe được nữa.

“Tôi không giống cậu.”

Tô Mạch Ngôn nói thế, cảm giác như chỉ có mỗi một câu đó.

Nhìn hắn mặt không đổi sắc lướt qua người mình, An Duệ nhướn mày, chậm rãi nói: “Cho dù là thế, tôi vẫn muốn theo đuổi anh.”

Tô Mạch Ngôn đứng lại.

“Anh cũng không còn trẻ, tôi biết anh không thích mạo hiểm.” – An Duệ thản nhiên nói, tiếng nói trầm thấp, như là thanh âm của ma quỷ - “Chúng ta sẽ không mạo hiểm, chỉ là thử mà thôi.”

Tô Mạch Ngôn che miệng, sắc mặt có chút buông lỏng.

“Tôi sẽ tốt với anh.” – Ánh mắt An Duệ hơi sáng lên, vội vàng nói tiếp.

Tô Mạch Ngôn xoay người, chạy đi.

Sau đó, cúi người, thẳng tiến đến bồn cầu.

“Oe.....”

Mùi rượu chua chua tràn ngập bốn phía. Lúc này, mặt của An sắc lang đã đen như dát nôi.

Tiêu Thế và Hãn Kiện dìu Tô Mạch Ngôn nôn đến nhũn người ra khỏi câu lạc bộ tennis. Hồ Tra Nam muốn đi K để rửa nỗi nhục bị đánh thành đầu heo kia, lại bị Hãn Kiện dùng giọng hát trời tru đất diệt của gã hạ gục.

Tạm biệt, Tiêu Thế nhìn khuôn mặt đen kít của An Duệ, trong lòng cười thầm: “Tối nay rất vui, nhưng mà tôi cảm thấy nhạc phụ nhà tôi với anh không phải là bạn đường.”

An Duệ nhếch môi: “Có lẽ sau này sẽ là thế.”

Tiêu Thế ngoài cười nhưng trong không cười: “Làm nhạc mẫu, phụ nữ vẫn hơn.”

An Duệ cười lạnh: “Tôi kém phụ nữ ở điểm nào chứ?”

Tiêu Thế nhíu mày: “Nhạc mẫu của tôi có thể sinh cho tôi một cậu em vợ, anh có thể sao?”

“.....”

An Duệ nắm chặt tay sau lưng, cố gắng kiềm chế bản thân.

Hãn Kiện gọi được taxi, Tiêu Thế lên xe.

Tiêu Thế vẫy tay tạm biệt, xoay người, nụ cười lập tức biến thành nguyên rửa – muốn làm nhạc mẫu của ta sao, cũng phải nhìn lại bản thân xem có nhan sắc không đã!

Cứ tưởng rằng một tối ép buộc này đã qua, không ngờ rằng Tô Mạch Ngôn vẫn còn tỉnh táo.

Tiêu Thế nói với lái xe: “Số 16, phố Thanh Phong.”

Tô Mạch Ngôn cứng người, đột nhiên nói: “Không, đi khách sạn XX.”

Tiêu Thế giật mình: “Đến đó làm gì?”

Vì nôn nên cả người Tô Mạch Ngôn mềm nhũn, đã thế lại còn chơi tennis nên càng mất sức, trên trán đã đầy mồ hôi, dựa vào ghế, chậm rãi nói: “Không về nhà.”

“.....”

Tiêu Thế im lặng, ánh mắt trở nên phức tạp.

Tình huống Hân Kiện gặp Mạch Ngôn y đã nghe qua, đoán được là do Tô Mạch Ngôn muốn y và Tô Na có không gian riêng của hai người, nhưng không ngờ là hân sẽ để ý đến mức này.

Thầm nghĩ là con gái về hân sẽ vui mừng, nhưng mà đến khi ở chung, rất nhiều chuyện có vẻ không được tiện cho lắm.

Nghĩ đến mới thấy, có vẻ như mình và Tô Na đều chỉ nghĩ đến cảm giác của bản thân.

Hân Kiện chờ mãi, quay đầu lại hỏi: “Rốt cuộc là đi đâu?”

Tiêu Thế nhìn Tô Mạch Ngôn, thở dài, nói: “Đến nhà mày.”

16. Chương 16

Hân Kiện mang theo hai người Tiêu Thế ủ rũ đi về nhà mình, cảm thấy bản thân lúc này như là ở trong thời kì kháng chiến mang quỳ vào thôn Hán gian vậy.

“Hân Kiện..... Hán gian..... Mẹ kiếp.” – Gã buồn bực nhìn cửa sổ lầu trên đã tối đen, may quá, con sói nhỏ kia đã ngủ..... – “Nhà tao chỉ có hai phòng ngủ, tao ngủ một gian, con sói kia ngủ một gian, sô pha cũng không có, nhạc phụ mày ngủ thế nào? Thăm nhá?”

“Mày dám.” – Tiêu Thế đá một phát vào mông gã – “Mày ngủ với tên nhóc kia, phòng để cho Mạch Ngôn.”
“.....”

Anh em dùng để làm gì? Giúp bạn thì không tiếc mạng sống! Tuy rằng có thể sẽ bị sáp mông..... Nghĩ đến điều cười âm trầm của con sói non kia, Hân Kiện thấy run rẩy.

Buồn bực đi đến trên lầu, gã quay đầu đặt ngón trỏ lên môi, bảo bọn họ không cần lên tiếng, sau đó cẩn thận mở cửa.....

Bên trong tối đen, không có tiếng thở của tiểu đầu bếp.

Không ở đây!

Hân Kiện nhẹ nhàng thở ra, bật điện phòng khách, nghênh ngang đi vào, vung tay lên: “Đêm nay phòng ngủ của tao cho mày!”

Ngọn đèn chói lóa làm Tô Mạch Ngôn nhú mắt, cảm giác đầu óc đã tỉnh táo không ít, nhìn quanh bốn phía, thấy một gian phòng nhỏ lộn xộn, trang trí lờ lợt, hân xoa trán: “Đây là khách sạn?”

Tiêu Thế lo lắng đỡ lấy hân, dừng một chút, cẩn thận nói: “Ừ, đây là khách sạn.”

Tô Mạch Ngôn im lặng một lát, nhú mày nói: “Phòng tắm ở đâu? Ta đi tắm.”

Hân Kiện kinh sợ chỉ hướng.

Tô Mạch Ngôn uy nghiêm đi qua.

“Tao bảo, cho dù mày có tìm một người không phải chuẩn thực nữ để qua đêm cũng không sao, nhưng sao lại tìm một ông chú về nhà qua đêm chứ?” – Đợi Tô Mạch Ngôn đóng cửa phòng tắm, Hân Kiện vô lực dựa vào tường – “Mày thì sao? Về nhà chứ?”

“Ừ, để Na Na ở nhà một mình, tao thấy lo lo.” – Tiêu Thế mỉm cười hời hợt – “Cảm ơn mày.”

Hân Kiện bĩu môi, lé mắt nói: “Vị nhạc phụ này đối xử với mày cũng không tệ, sao lúc trước mày bảo ông ghét mày?”

“Cũng không phải.....” – Tiêu Thế cẩn thận tự hỏi một chút, cảm thấy trừ trước đến giờ mình cũng chưa hiểu hết về Tô Mạch Ngôn, nhất thời không tìm được lí do thoái thác.

Đang nói chuyện, cửa phòng tắm bật mở, Tô Mạch Ngôn quần một cái khăn tắm trắng mềm, bình tĩnh đi ra.

Chân thon dài, thắt lưng tinh tế, cơ bắp cân đối, tóc đen ướt nhỏ giọt, từng giọt nước chạy dọc trên làn da trắng nõn, biến mất ở chỗ thắt lưng..... Cho dù là nam nhân, vẫn có thể nói là xinh đẹp.....

Hần Kiện đơ hình trong vài giây, sau đó chạy về phía cửa, kéo rèm che nửa khuôn mặt, hét lên: “Honey ~ ~ hần, hần hần hần không mặc quần! Hần không mặc quần kìa!”

“.....”

Tiêu Thế hắc tuyến nhìn Tô Mạch Ngôn thản nhiên quần khăn tắm ngồi lên ghế, có thể mơ hồ thấy được một chút gì đó giữa hai chân, đầu đầu thở dài, tự mình đến mở tủ quần áo của Hàn Kiện ra, lục lọi, cũng không ngần ngại lên hỏi: “Tao nhớ rõ là lần trước mày có mua mấy lỗ quần lót mà....”

Hàn Kiện khàn cả giọng: “Tặng rồi!”

“Ừ, thế còn cái quần CK của tao?”

“Thùng rồi!”

“...” – Tiêu Thế lôi ra một cái quần lót duy nhất mới tinh, giơ lên, nhìn về phía nhạc phụ đại nhân vẫn bình tĩnh, run rẩy – “Không thể mặc cái loại này được?”

Trên ngón tay trái chỉ có một sợi dây, bên phải chỉ có một sợi dây, phía dưới cũng chỉ có một sợi dây.... Đây chính là một cái quần lót chữ T cực kỳ YD (dâm dăng) tình thú -_-|||

Hàn Kiện chui ra khỏi rèm cửa, nhìn về phía nhạc phụ đại nhân, ngượng ngùng cúi đầu: “Người ta không ngại đâu....”

Tiêu Thế hung hăng lườm gã một cái, ném cái quần lót chữ T lên mặt gã: “Mày mặc đi!”

Không có quần lót quả là một vấn đề nan giải.

Tô Mạch Ngôn hơi có tính sạch sẽ, không thể mông trần mà nằm lên cái giường tương đối dơ của Hàn Kiện được.

Chậc, chỉ tưởng tượng mà cũng thấy ghê.

Tô Mạch Ngôn xoa xoa trán, vẫn quần khăn tắm bình tĩnh đứng dậy, nghiêm túc nói: “Tôi mệt rồi.” – Xong liền không khách khí đi về phòng Hàn Kiện.

“Chờ một chút.” – Tiêu Thế giật cái quần lót chữ T trong tay Hàn Kiện về, vội vàng ngăn hần lại – “Cái đó... Ngài có muốn mặc quần lót không...”

Tô Mạch Ngôn nhìn cái quần ba sợi kia, mặt không biến sắc nhàn lấy, xoay người đi tiếp.

Trong màn đêm yên tĩnh, Hàn Kiện hít một ngụm lạnh khí, phát ra thanh âm chói tai.

Tiêu Thế thống khổ vỗ trán, đưa người vào phòng: “Vào trong hãy mặc....”

Không đợi vào đến cửa, Tô Mạch Ngôn đã mặc. Tiêu Thế đứng bên cạnh ý vào vóc dáng cao lớn che khuất, một bên quay sang lườm Hàn Kiện, không cho nhìn.

Mãi đến khi Hàn Kiện thay quần áo vào phòng của cậu đầu bếp, y mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi quay đầu.

Tô Mạch Ngôn đã cởi bỏ khăn tắm, nằm trên giường, đưa lưng về phía y.

Trắng mịn, trắng mịn.... Hai sợi dây màu đen tinh tế ôm lấy cái mông câu dẫn, người trên giường càng nhìn càng thấy động tác phiến tình.

Tiêu Thế cứng người mất mấy giây, cứng nhắc lùi ra sau từng bước, ngón tay run run lần đến công tắc đèn trên tường: “Muộn, muộn muộn rồi, ngủ ngon!”

Tách.

Đèn tắt, trong phòng tối om.

“Đừng tắt đèn.” – Tô Mạch Ngôn mệt mỏi lên tiếng, Tiêu Thế hít một hơi thật sâu, lúc này mới phát hiện này giờ mình ngừng thở.

“Này, đừng tắt đèn.” – Tiêu Thế gạt đầu, sau đó ngoan ngoãn bật đèn lên.

Ánh sáng nhu hòa mờ nhạt lan tỏa khắp phòng, Tô Mạch Ngôn đắp chăn, vùi đầu vào gối: “Ngủ ngon.”

Về đến nhà, phòng cũng tối đen, Tô Na đã đi ngủ.

Tiêu Thế nhẹ nhàng tắm rửa, thay áo ngủ, sau đó khẽ hôn lên trán Tô Na đang ngủ say, nghe thấy cô khẽ lẩm bẩm gì đó, mới lên giường.

Tắm nước lạnh làm cho cả người Tiêu Thế lạnh lẽo, không cẩn thận chạm vào người Tô Na, khiến cô có chút không thoải mái, khẽ dịch người ra xa.

Điều này làm cho người đang muốn ôm vợ ngủ đành bất đắc dĩ thở dài, nhìn dáng ngủ lộn xộn của vợ, Tiêu Thế chỉ có thể cười sùng nịch, sau đó vát tay lên trán, tự ru mình ngủ.

Nhưng lại không ngủ được.

“Na Na.” – Tiêu Thế nhịn không được chọc chọc Tô Na đang ngủ - “Sao Mạch Ngôn lại muốn mở đèn ngủ?”

Tô Na đẩy tay y ra, âm thanh vẫn còn ngái ngủ, không kiên nhẫn nói: “Hình như là... Hồi trước... Bà nội buổi tối đi xem diễn, nhốt cha ở trong nhà, lại quên mất.... Mãi mới về...”

Tiêu Thế nhíu nhíu mày, trong lòng dấy lên một cảm giác không nói nên lời.

Có chút đồng tình, lại có chút cảm khái.

Làm người lớn, không chú ý đến trẻ con như vậy quả đáng căm giận, hơn nữa đối phương lại là nhạc phụ đại nhân hoàn mỹ không chút sứt mẻ nào trong mắt mình, căn bản y chưa từng nghĩ đến một ngày, đối phương lại lộ ra biểu tình yếu đuối.

“Chồng à.” – Tô Na hơi hơi tỉnh, nếu không ngại người y lạnh, có lẽ đã nhào vào lòng y rồi – “Có chuyện này...”

“Ừ?”

Tô Na mím môi, mở to mắt chớp chớp, chậm rãi nhắm lại, muốn nói rồi lại thôi, sửa lại: “Lúc em ở Cam Túc, rất nhớ anh.”

Tiêu Thế cười rộ lên, hôn lên trán cô: “Anh cũng thế.”

Nghe được tiếng thở nhịp nhàng của Tô Na, Tiêu Thế lại buồn rầu một mình đối diện với bóng đêm.

Sáng mai, khi Tô Mạch Ngôn phát hiện trên người là quần lót chữ T, có thể giết mình không? Y còn nhìn thấy nhạc phụ lão thể....

Tiêu Thế đau đầu, ai nói là mẹ vợ khó ở chung? Bố vợ còn khó hơn đây!

17. Chương 17

Buổi sáng, Tô Mạch Ngôn bị một tiếng hét thảm thiết đánh thức.

Âm thanh thấm thiết mang theo đau đớn, đầm máu và nước mắt, xuyên qua cánh cửa tiến vào, tóm lại là thập phần tê tâm liệt phế: “Tôi thêm vào cái Phật sơn vô ảnh! TMD, tên hỗn đản nhà cậu sờ mông tôi!”

Dùng từ ngữ thô tục.

Tô Mạch Ngôn nhú nhú mày, mở mắt.

Trước mắt là một căn phòng xa lạ, chật chội lộn xộn, hơi động người cũng có thể làm cho ván giường kêu cọt két.

Tô Mạch Ngôn nhu nhu thái dương, đầu đau như búa bổ, xốc chăn lên, rời giường.

Nặng mai xuyên qua rèm cửa, chiếu lên người hần.

Ngoài cửa sổ, chim nhỏ chóc líu lo.

Trong cửa sổ, “chim già”, thê lương....

Tô Mạch Ngôn cúi đầu nhìn lão điều nhà mình bị bao vây bởi ba sợi dây, bình tĩnh rời giường.

Trong phòng có một cái gương to.

Tô Mạch Ngôn bước đến, nhìn vào gương, quay trái, lại quay phải.... Vì quay cổ để nhìn đến mông, chút nữa thì hần sái cổ -_-|||

Cuối cùng, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, nhạc phụ đại nhân vươn bàn tay tội ác, nhẹ nhàng đặt lên phần mông bị thít lại, niết.....

Phần mông dưới tay hần đàn hồi tốt.

Không phải là quá già.

Khóe môi của Tô Mạch Ngôn ngằn năm cương trực khẽ nhếch lên, muốn nở một nụ cười sung sướng, nhưng trong gương, khuôn mặt tuần tú lúc này lại vắn vẹo, như kiểu bị bóng tennis đập vào mặt vậy...

Đột nhiên, đứng hình.

Trí nhớ cuộn cuộn quay về, mặt hần giờ tràn ngập khiếp sợ, cuối cùng, thân thể cương trực đi đến bên tường, đập mạnh đầu vào.

Lấy rượu của người ta.... Rầm !

Dùng bóng tennis đánh người.... Rầm!

Không chịu về nhà.... Rầm!

Không mặc quần lót.... Cái trán đang trên đà hạ cánh vào tường đột nhiên dừng lại, tầm mắt chuyển xuống nửa dưới.

Y thích loại này?

Trong đầu hiện ra hình ảnh Tiêu Thế mặc cho mình cái loại quần chữ T đầy phiến tình này.... Tô Mạch Ngôn để trán trên tường, di di, nghĩ đi nghĩ lại, mặt hơi ửng hồng.

Vậy.... Không đổi.

Bên này, hần quá mức bình tĩnh, thì bên kia, Hãn Kiện đang gặp phải nguy cơ lớn nhất trong đời.

Tối hôm qua, gã mơ thấy bà nội đã mất. Bà đứng ở bên kia bờ sông đầy hoa, vẫy tay với gã, còn khóc lóc nói: “Sớm muộn gì cũng là đoạn tử tuyệt tôn, gọi mày đến sớm một chút, còn hơn mày làm cho Hãn gia mất mặt....”

Hãn Kiện lập tức phe phẩy đuôi, cởi giày muốn nhảy sông, kết quả phía sau đau nhói, kéo gã lại.

Hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy thiếu niên kia cầm cần câu, lưỡi câu sắc bén cắm trên mông mình.

Cần câu cứ thế vung lên, tiện nhân trở về nhân gian.

Cũng không biết con sói non này về khi nào, sáng sớm tỉnh lại đã thấy ngực bị một cái đầu nặng trĩu đè lên, trách không được gặp ác mộng.

Tiểu hồn dẫn ngủ, vậy mà móng vuốt còn không an phận, lần mò xuống phía dưới, cái mông mềm mại bị cậu ta vờn vờ, vờ đi viên lại.

Hãn Kiệt đại ra ba giây, hít sâu một hơi, nhịn không được hét lên một tiếng thê lương: “Tôi thềm vào cái Phật sơn vô ảnh! TMD, tên hồn dẫn nhà cậu sờ mông tôi!”

“Ầm ỹ quá.” – Thiếu niên nằm trên người lạnh nhạt mở mắt, con ngươi đen lấy lạnh lợi không có chút nào buồn ngủ, nhíu mày nói – “So ra anh vẫn kém con cún con nhà tôi, ít nhất là khi chủ nhân ngủ, nó không ầm ỹ.”

Cún con.....

Cún con.....

Cún con.....

Hãn Kiệt chỉ cảm thấy một cỗ tức giận trào dâng trong lòng, toàn thân đột nhiên tràn đầy dũng khí và sức mạnh, dùng khí thế của thủy thủ Popey khi cứu Oliver nhảy lên, chỉ thẳng tay vào cậu: “Ai là chủ nhân! Tên hồn dẫn nhà cậu nói rõ ràng ra! Cậu ăn của tôi, ở của tôi, dùng của tôi, còn dám nói tôi là cún con?!”

Thiếu niên lười biếng nằm nghiêng trên giường, một tay kê đầu, đôi mắt đen đánh giá đối phương chỉ mặc mỗi cái quần lót CK, bĩu môi: “Ai nói anh là cún con?”

Hơi thở của Hãn Kiệt bị kìm hãm.

“Anh căn bản còn kém cả chó.”

“....”

Thiếu niên hừ nhẹ một tiếng xem như mỉm cười, đứng dậy, vỗ vỗ đối phương đang tức sùi bọt mép: “Nhưng mà nếu hiện tại không có chó, cũng chỉ có thể thu lưu anh vậy.”

“....”

Hãn chó sẵn giờ móng vuốt, lao đến muốn cắn chết người: “TMD, ông nội đây muốn đuổi việc cậu! Đuổi việc!”

Thiếu niên chớp mắt, chậm rãi lấy điện thoại trong túi quần ra, quơ quơ trước mặt gã.

Cái mông hoàn mỹ như quả đào, dựa vào cái gì mà mỗi ngày phải làm ý dâm cho con sói non này?

Hãn Kiệt cắn răng nói: “Chỉ là cái mông mà thôi, không phải là hiếm có.”

Thiếu niên cười nhạt một tiếng: “Không cần tự lừa dối bản thân.”

Nói xong, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Người vừa rời đi, Hãn Kiệt lập tức lấy điện thoại, chưa từ bỏ ý định trả thù.

Khi Tiêu Thế nhận được điện thoại, là lúc y đang làm bữa sáng, Tô Na ở bên cạnh vừa đánh răng vừa cầm điện thoại áp vào tai y.

“Này, Hanny!” – Hãn Kiệt gào to, làm Tiêu Thế choáng váng nửa ngày mới tỉnh – “Tao hỏi mày, chúng ta coi như là nhiều năm giao tình, cũng từng gặp gỡ thăng trầm, thân mình thuần khiết của tao chắc chắn là mày nhớ rõ...”

Tiêu Thế vội vàng làm thức ăn, nghe vậy khóe miệng run rẩy, nói cho có lệ: “Đúng thế, đúng thế. Nhớ rất rõ, ngay cả trên mông mày có mấy sợi lông, mỗi sợi dài bao nhiêu cũng nhớ...”

“....”

Hãn Kiệt bên kia trầm mặc một lúc, tiếng nói đột nhiên trở nên tuyệt vọng: “Thật sao? Thật sự là nhớ rõ thế sao?”

Cá tuyết đã rán vàng, Tiêu Thế cầm điện thoại trong tay Tô Na, cười rộ lên: “Đúng thế, cái mông khôì hài như vậy, nốt ruồi đỏ, lại còn có lông....”

“.... Fuck you!”

Tiêu Thế nhú mày, ung dung đem đồ ăn làm cho Tô Mạch Ngôn bọc lại, bỏ vào tủ lạnh: “Mới sáng sớm liền dâm dăng như vậy? Đúng rồi, Mạch Ngôn dậy chưa? Tối hôm qua uống nhiều lắm, nếu chưa tỉnh thì để hần ngủ thêm một chút, không cần đánh thức. Tao với Na Na về thăm mẹ tao, khi nào hần tỉnh lại, mày nhắn với hần một tiếng, nhớ ăn sáng, bữa trưa với bữa tối tao đã làm sẵn để trong tủ lạnh, hâm nóng là có thể ăn, tối tao với Na Na về.”

Hần Kiện trầm mặc một hồi, ai oán nói: “Hanny, anh không quan tâm em....”

“Đừng có giỡn.” – Tiêu Thế bắt đắ dĩ nói – “Đúng rồi, nhạc phụ nhà tao thích ăn bữa sáng nhẹ một chút, mày nhớ chuẩn bị nước ấm để hần ngủ dậy uống.”

“..... Tao cho ông ấy uống thuốc độc!”

Hần Kiện giận dữ ngút trời gào lên, đập máy.

Tô Na rửa mặt xong đi ra, vừa vặn nghe thấy câu nói khí thế kinh người, không khỏi kỳ quái: “Tiện Tiện làm sao thế?”

Tiêu Thế nhìn di động, tỏ vẻ không hiểu: “Đại khái là đến thời kì sinh lý.”

Chính Hàn Kiện cũng không hiểu tại sao mình lại phát giận vậy với Tiêu Thế, nghe thấy y chỉ lo nhắc tới nhạc phụ đại nhân mặt sắt kia là lòng gã phát hỏa.

Nói thực, gã không phải là người thích giao du bạn bè, nhưng có thể bảo trì quan hệ bạn tốt lâu năm với Tiêu Thế, quả thật cũng là vì Tiêu Thế ôn nhu rộng rãi, đối xử với bạn bè không tồi.

Hàn Kiện nhìn cửa phòng còn đóng chặt, nghĩ rằng, có lẽ là do con sói non kia làm cho bực tức đi.

Nghĩ đến tên đầu bếp quái thai chưa đủ lông đủ cánh kia, Hàn Kiện lại thấy đau đầu.

Gã đã từng nghĩ, bản thân mình là người tiện nhất quả đất này rồi, nhưng đến khi gặp con dê non thối tha kia, gã mới thấy mình vẫn còn lịch lãm chán.... Bị coi thường mà mặt không đổi sắc mới gọi là tiện!

Đáng tiếc, gã không có can đảm lý luận với người ta đến cùng.

Kinh nghiệm nhiều năm bị coi thường cho gã biết, gặp một người so với chính mình càng tiện hơn, phương pháp tốt nhất là phải lấy bạo áp chế bạo, càng không thể thành thánh mẫu khoan hồng độ lượng, mà là tìm một nơi không có ai biết đến mình, nói ngắn gọn một chữ, cút.

Tốt nhất là có thể cút càng xa càng tốt.

Không nhìn thấy, thì tiện bằng niềm tin à.

Nhưng nghĩ đến nhà hàng của mình.... Giống như là bị dội một chậu nước lạnh, Hàn Kiện tru lên một hồi, cơ hồ đã hình dung được tương lai đầy tăm tối của bản thân.

18. Chương 18

Mặt trời thiêu đốt, Tô Na đội mũ lưỡi trai nhảy lên xe bus có điều hòa, miệng không ngừng nói: “A Thế, chúng ta lấy xe của cha đi cũng được mà, sao phải đi xe khách?”

Tiêu Thế ngồi bên người cô, cười nói: “Mạch Ngôn cũng bận rộn nhiều việc, nếu mà cần phải dùng xe thì làm sao? Hần có phải là rồi rãỉ như chúng ta đâu?”

Tô Na bĩu môi, hồ nghi nhìn y: “Trước kia không phải anh rất chán ghét cha em sao?”

“Sao lại chán ghét?” – Tiêu Thế dở khóc dở cười – “Chỉ là có chút sợ thôi.”

“Vậy giờ anh không sợ nữa?”

Tiêu Thế nhú mày nghĩ nghĩ, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Hắn là, có chút hiểu lầm chậm rãi được tháo gỡ, giống như là cách nhau một vách tường bằng, nay mới dần dần tan, mới đột nhiên phát hiện, hóa ra, người ở bên kia tường thực sự rất... đáng yêu.

“Anh...” – Tiêu Thế đang muốn mở miệng nói gì đó, đột nhiên, điện thoại của Tô Na reo.

“Là chú Trần.” – Sắc mặt Tô Na có chút xấu hổ, không còn chút nào trêu ghẹo, cung kính nghe máy.

Chú Trần là đối tượng tái hôn của mẹ Tiêu Thế.

Mười năm trước, cha Tiêu Thế mang theo món nợ mười vạn chạy trốn, ông ấy im lặng ở bên cạnh bảo vệ mẹ y.

Tám năm trước, mẹ y cuối cùng cũng đã không muốn chờ đợi, cho nên nói với Tiêu Thế, từ nay gọi chú ấy là cha.

Năm năm trước, mẹ Tiêu bị bệnh nặng, Tiêu Thế muốn đưa bà đến N thành, lại bị chú Trần dùng câu “Tôi sẽ ở bên cô ấy tới chết.” để ngăn cản.

Cúp máy, Tô Na nói với Tiêu Thế: “Chú Trần nói mẹ bị bệnh nặng, sáng nay phải nhập viện, muốn chúng ta đến đó.”

Đôi mắt Tiêu Thế ảm đạm, Tô Na thở dài, cầm tay y.

Chữ hiếu là trên hết, cho dù đối phương đã có người mà mình yêu thương suốt đời bên cạnh, cho dù là con trai, cũng không thể chia cách hai người.

Vừa mới biết mẹ mắc bệnh, không phải không có khổ sở đau đớn, nhiều năm như vậy, cho dù tiêu tốn biết bao tiền tài và tâm huyết, nhưng vẫn phải nhìn cảnh người kia tiêu tụy dần đi.

Nóng lòng, không thể chần chừ được nữa.

Đến bệnh viện, Tiêu Thế nôn nóng kéo Tô Na đến thẳng phòng bệnh.

Mẹ Tiêu thoát nhìn đã không còn nguy hiểm, mái tóc hoa râm được gội bằng một chiếc tram hoa, ánh mắt nhu hòa ngồi nhìn người đàn ông đang chăm chú gọt táo bên cạnh.

Tiêu Thế đứng ở cửa nín thở nhìn.

Người đàn ông ngồi cạnh giường gọt táo, mí mắt ửng đỏ, nhìn động tác vụng về.

“Lần này nằm viện lại tốn bao nhiêu?” – Thanh âm mẹ Tiêu vẫn còn chút suy yếu, nồng đậm chua xót – “Anh không cần phải tốn tiền như vậy nữa, tương lai...”

Tay chú Trần dừng lại, nhú mày nhìn bà: “Tương lai cái gì, em cứ yên tâm dưỡng bệnh là được.”

“Lão Trần...” – Mẹ Tiêu cúi đầu, nhìn ngón tay phù thũng, xanh tím đáng sợ - “Em tình nguyện chết như vậy, còn hơn là liên lụy đến anh, đến con.”

Một quả táo nhét vào tay bà, chú Trần giúp bà nắn bóp các ngón tay: “Nói cái gì mà ngu ngốc thế hả.”

Tô Na vẫn còn ít tuổi, hơn nữa vẫn còn ỷ lại, làm nũng cha mình, cho dù có chạy đến tận cùng thế giới, thì vẫn là một đứa trẻ lưu luyến gia đình, chưa gặp trường hợp nào sinh lý tử biệt trầm trọng như vậy, hốc mắt đã hoe đỏ.

Tiêu Thế xoa xoa mái tóc ngắn của cô, đẩy cửa bước vào.

“Mẹ.” – Tiêu Thế đi đến phía bên kia giường bệnh, cúi người ôm lấy mẹ mình.

“A Thế... Na Na?” – Chú Trần đã báo cho hai người, nên mẹ Tiêu cũng không kinh ngạc, còn cười sung sướng, vậy vậy Tô Na – “Làm sao thế? Mắt đỏ vậy, không ngủ được à con?”

“Vâng.” – Tô Na miễn cưỡng cười cười, quả thực còn khó coi hơn là khóc, tiến đến cầm lấy tay bà – “Mẹ, đợt trước con bận việc, chưa đến thăm mẹ được, con xin lỗi.”

Tô Na đáng yêu lại hoạt bát, mẹ Tiêu rất thích cô, hai người cũng có rất nhiều chuyện để nói.

Chú Trần tuy rằng rất yêu mẹ Tiêu, nhưng không thích hài tử của bố Tiêu để lại, bao năm rồi mà ngay cả nụ cười cũng không có. Tiêu Thế còn nhớ rõ, sau lần mình gọi cha đó, đối phương nhìn mình với ánh mắt đậm nhạt “Tôi không không phải cha cậu.”

Lạnh đến mức trái tim đóng băng luôn.”

Lần này có chút phản ứng khác thường, chú Trần chỉ chỉ cửa, đứng dậy ra ngoài.

Đáy lòng Tiêu Thế trầm xuống, yên lặng đuổi theo.

Chú Trần tựa vào hành lang bệnh viện, lấy bao thuốc lá trong túi ra, một nữ y tá đi ngang qua liếc mắt, thanh giọng nói: “Trong bệnh viện không được hút thuốc.”

Ngón tay ông xấu hổ dừng lại, đút bao thuốc vào túi.

Tiêu Thế dựa vào bên cạnh ông: “Còn bao lâu nữa?”

“Không biết.” – Cổ họng chú Trần khô khốc, trầm giọng nói – “Chỗ tụ nước gần đây thường xuyên bị đau, người ta nói là tế bào ung thư không có cảm giác đau, không biết có phải thật không nữa.”

“Nga.” – Tiêu Thế nuốt nước bọt, chua xót không nói nên lời.

Chú Trần liếc mắt nhìn y: “Cậu với Tô Na thế nào?”

“A?” – Tiêu Thế không yên lòng hỏi lại, mãi mới hồi phục tinh thần – “Cái gì... thế nào?”

Chú Trần hừ một tiếng: “Hồi năm trước khi hai người kết hôn, tôi đã thấy có gì đó không ổn. Cô gái đó còn trẻ, vẫn còn là sinh viên, thật sự có thể an tâm ở nhà làm nội trợ?”

Tiêu Thế cười cười, đã có chút không cao hứng, dù sao đó cũng là cuộc sống hôn nhân của mình: “Cô ấy sẽ thành thực dần thôi.”

“Thế thì tốt.” – Khóe môi cương trực của chú Trần hơi hạ xuống, vẫn là thần sắc không quan tâm như mọi khi, nhưng lo âu trong mắt thì không giấu được – “Mẹ cậu và tôi không có con, không phải là do tôi không thể sinh, mà là bà ấy không muốn, cậu có biết không?”

“A...” – Tiêu Thế ngạc nhiên.

Cái này thực sự là y không hề biết.

Y vẫn nghĩ là do chú Trần lớn tuổi, cơ thể không còn khỏe khoắn nữa, hàng không đủ -_-|||

Chú Trần nhìn y, bộ dáng đầy oán hận nói: “Cậu với Tô Na định chừng nào thì sinh con đây? Mẹ cậu muốn ôm cháu lâu lắm rồi, cậu muốn bà chết mà không nhắm mắt sao?”

Bốn chữ “Chết không nhắm mắt” thật sự rất nghiêm trọng, nhất là ở nơi như bệnh viện, tràn đầy đau thương của sinh lão bệnh tử.

Ngay cả người nhà của bệnh nhân các phòng bên cạnh, mấy đứa trẻ con cũng dừng nô đùa, quay đầu nhìn hai người.

Không biết cửa phòng bị mở ra khi nào, Tô Na đứng ở cửa, luống cuống giải thích: “Mẹ. Mẹ ngủ rồi, nên em ra ngoài nhìn xem...”

Bất ngờ có một đứa nhóc chạy qua, làm rơi túi xách của cô.

Tiêu Thế nhíu mày, vội vàng bước đến đỡ cô đứng dậy, thuận tiện cúi xuống nhặt mấy tờ giấy bay tứ tung.

Giấy trắng mực đen, từng chữ đập vào mắt y.

Tô Na cứng đờ người.

Tiêu Thế nhìn tờ giấy, yên lặng ngẩng đầu lên: “Na na?”

“Từ Cam Túc về mấy hôm em mới biết.” – Tô Na cúi đầu – “Tối hôm qua... Chưa kịp nói cho anh.”

Chú Trần lấy tờ giấy trong tay Tiêu Thế, ngắm nghía một chút, nở nụ cười, đánh giá cái bụng vẫn đang bằng phẳng của Tô Na: “Tám tuần?”

“... Vâng ạ.”

“Tốt, nhớ giữ gìn sức khỏe.” – Chú Trần nhét tờ giấy xét nghiệm vào tay Tiêu Thế, mỉm cười mang theo tin tức long trời lở đất vào phòng bệnh – “Tôi đi nói cho mẹ cậu.”

Nhất thời, hành lang bệnh viện chỉ có hai người Tiêu Thế và Tô Na.

Tiêu Thế nhặt mấy thứ còn lại lên, để vào túi xách, nhưng không đưa cho Tô Na, ngược lại nhẹ nhàng ôm đối phương vào lòng, tiếng nói không giấu được niềm vui sướng: “Sao không nói sớm cho anh biết chứ?”

“....”

“Vì biết mang thai nên mới bỏ Cam Túc về sao?”

“Ừ.” – Tô Na gục mặt vào ngực Tiêu Thế, tay nắm chặt.

Hai người cứ ôm nhau như vậy thật lâu, người được lên chức cha Tiêu Thế nắm chặt tay Tô Na, nhưng cô lại có vẻ hồ hững.

“A Thế...” – Móng tay Tô Na cắm chặt vào lòng bàn tay, chần chừ nói – “Em... Mai... Em đi bỏ đứa nhỏ này, được không?”

19. Chương 19

Cơn mưa lớn cản chân Tô Mạch Ngôn, khiến hắn phải ở lại Hey! Jack!, quán ăn của Hãn Kiện. Hãn Kiện ngồi đối diện với hắn, nằm bò ra bàn, lưỡi biếng nhìn mưa đập vào cửa kính, bóng cây lay động, nhằm chán hắt xì một cái.

“Hôm nay chắc cũng không có khách rồi, đóng cửa thôi.”

Tô Mạch Ngôn liếc nhìn gã, không nói gì.

Trước mặt là tiểu thần trù đang dốc hết tâm huyết nấu nướng, một bàn đầy mỹ thực Trung Hoa. Hãn Kiện quả là không phụ danh hiệu ông chủ lớn, không cần tiền, cho cậu cơ hội luyện tập, làm cho cậu vô cùng cao hứng.

“Thử món này xem.” – Tiểu Thần trù hai mắt sáng lên, gấp một món gì đó đưa đến miệng Hãn Kiện, lần này là canh gà nấu với quả mận.

Hãn Kiện tí nữa thì bồng miệng, liều mạng ho sù sù, nước canh không cẩn thận lại rơi vào quần, lập tức hình thành một điểm sẫm màu ẩm ướt.

Gã cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, thẳng miệng mắng: “Thằng nhãi ranh, cậu cho lợn ăn à?”

Thiếu niên vừa định phản bác, đôi môi nhỏ nhẩn hé mở, đôi mắt khẽ liếc, cười đắc ý: “Đúng, cũng không phải chỉ là cho lợn ăn thôi đâu.”

“Tôi @#%\$^!”

Hãn Kiện tròn mắt, đang định nổi bão, chợt nghe tiếng một cô gái làm phục vụ trong bếp cười nói: “Tốt xấu gì ông chủ cũng có thể coi là người đứng đầu của mấy cô nương nha...”

“Hừ, nằm mơ đi cưng! Ta đây còn là một nữ hiệp xinh đẹp nữa đó!” – Hãn Kiện đỏ mặt, đột nhiên nói – “Nói đến nữ hiệp xinh đẹp, ta vẫn còn có chút chưa được.”

Khuôn mặt của nữ nhân viên phục vụ khẽ run rẩy.

Thiếu niên quay người xem thường.

Mắt thường thức của Hãn Kiện luôn khác người, nghe gã kể chuyện cười quả thực là tự vũ nhục trí thông minh của bản thân.

Như lúc này chẳng hạn.

“Khụ.” – Hãn Kiện trịnh trọng hỏi – “Biết nữ hiệp xinh đẹp và thủy thủ Popeye kết hợp lại, sẽ có câu khẩu hiệu là gì không?”

“.....”

Không ai thèm để ý đến gã.

Hãn Kiện đắc ý hất tóc, Lan Hoa Chỉ ở trên không trung vẽ thành hình một bông hoa, mở miệng: “Ta...”

“Đại biểu cho rau chân vịt tiêu diệt người.”

Một tiếng nói lạnh băng vang lên sau lưng gã.

Lan Hoa Chỉ của Hãn Kiện đứng hình trên không.

“.....”

Khi nhạc phụ đại nhân bình tĩnh uống trà nói ra đáp án chuẩn xác, vẻ mặt mọi người đều là , cảm giác như trên đầu hần nhú lên hai cái sừng.

Tô Mạch Ngôn liếc nhìn mấy người hóa đá, trong lòng tuy rằng khó hiểu, nhưng trên mặt vẫn không để lộ biểu tình gì cả.

Một người nuôi dưỡng Tô Na lớn lên như vậy, nếu là xem phim hoạt hình, thì cũng không có người nào có thể so sánh được với hắn.

Vừa nghĩ đến, thì chuông điện thoại reo lên.

Là con gái yêu của hắn.

Khóe môi cương trực của Tô Mạch Ngôn nhu hòa một chút, trên khuôn mặt lạnh lùng như thế, biểu cảm đó giống như là mỉm cười vậy : “Na na?”

“Cha...”

Tô Na nức nở nói chuyện, trong nháy mắt, biểu tình của Tô Mạch Ngôn đã lạnh còn lạnh hơn.

Tiêu Thế đội mưa một mình đi đến quốc lộ bên cạnh nhà ga ở N thành. Hạt mưa như những con dao găm, lạnh lẽo xuyên qua lớp áo sơ mi, ghim vào da thịt y, làm cho y cảm thấy càng thêm lạnh lẽo.

“Em còn hai năm nữa mới có thể tốt nghiệp, có đứa nhỏ rồi, con sợ không thể chiếu cố tốt cho nó.” – Trong bệnh viện, Tô Na vẫn cúi đầu, không dám nhìn y, tiếng nói nhỏ, ấp úng – “Không thể đợi thêm vài năm nữa sao?”

Tiêu Thế cau mày nhìn cô, đôi môi mím chặt, không nói được lời nào.

Tô Na lắc lắc ngón tay mềm mại, như đứa nhỏ làm sai chuyện gì: “Chỉ là đứa nhỏ thôi mà, chắc mẹ cũng sẽ không ép buộc em...”

“Mấy năm?” – Tiêu Thế đột nhiên hỏi.

“.....”

Tô Na im lặng một hồi lâu, lâu đến mức Tiêu Thế cảm thấy được tim mình lạnh lẽo dần.

Sau đó, Tô Na lắc đầu: “Em không biết.”

Tiêu Thế cúi đầu, cười nhẹ một tiếng, khổ sở: “Không biết....”

“A Thế, anh không cần tức giận, em không phải là không chịu sinh, nhưng hiện tại vẫn còn quá sớm, em không thể chăm lo cho một sinh mệnh mới được.”

Tiêu Thế nhìn cô, đôi mắt trong suốt mang theo thương tâm khó có thể nói hết thành lời: “Nếu chỉ là vấn đề sớm muộn, đứa bé đã có rồi, sao em lại không muốn sinh?”

“Em đã nói rồi.” – Tô Na ủy khuất – “Em không nghĩ là sớm thế...”

“Na Na.” – Tiêu Thế chưa xót thở dài – “Cho dù mẹ không nói, nhưng mà mẹ cũng rất hi vọng có cháu bé bồng.”

Tô Na nói: “Nếu mẹ không đợi được đứa nhỏ ra đời mà đã mất, em không phải là sẽ rất mệt...”

“Na Na.”

Tiêu Thế không nhịn được mà ngắt lời cô: “Sao em có thể nói như thế được?”

Tô Na nhận ra mình lỡ lời, vội che miệng, khoe mắt đỏ lên: “Em xin lỗi, không phải em cố ý, nhưng mà...”

Hai người tính tình rất tốt, ôn hòa, chưa bao giờ cãi nhau với ai cả, cho dù là dưới tình huống thế này, cũng không hề có một câu nào to tiếng tranh cãi.

“Nhưng mà em thấy mình không hề sai.”

Khi Tô Na nói ra câu đó, Tiêu Thế đột nhiên cảm thấy hối hận vì chính tính cách của bản thân mình, cho dù là cãi nhau cũng tốt, phát điên lên cũng không sao cả. Ít nhất sẽ không như bây giờ, xa cách.

Trong bệnh viện, mặt đối mặt, nhưng lại phải cố ý hạ thấp âm thanh, làm cho hai người càng thấy khoảng cách càng lúc càng xa.

Dọc đường về N thành, hai người vẫn trầm mặc không nói gì. Tiêu Thế thay Tô Na vẫy taxi, nhưng chính mình thì không lên xe.

“A Thế...” – Dọc đường đi Tô Na đều len lén lau nước mắt, đôi mắt sưng đỏ đáng thương. Tiêu Thế mím môi, cúi đầu hôn lên trán cô, muốn mỉm cười lại không cười nổi – “Em về trước đi, anh muốn ở một mình thêm chút nữa.”

“..... Nhớ về sớm.”

Nhìn chiếc xe chở Tô Na đi xa, cảm giác giống như có người lấy tảng đá đập vỡ cánh cửa trái tim, để gió lạnh lùa vào.

Bất tri bất giác, y đứng trước nhà hàng của Hân Kiện.

Có lẽ là do mưa bão, nên nhà hàng treo biển không mở hàng.

Qua cửa kính trong suốt, có thể nhìn thấy mấy người bên trong đang ngồi cười đùa trêu chọc nhau, thật ấm áp.

Giống như một gia đình vậy.

Ngón tay thon dài vươn ra, do dự xem có nên mở cửa hay không, thì cửa đã mở.

Tô Mạch Ngôn âm trầm đứng trước mặt y, nhét một cái khăn mặt vào tay y: “Sẽ cảm lạnh.”

“.... Cảm ơn.”

Tiêu Thế khẽ nhếch môi, coi như là tiếp đón, tay siết chặt cái khăn mặt, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Đi vào được hai bước, Tô Mạch Ngôn dừng lại quay đầu nhìn y.

Gió mạnh làm mái tóc của y lộn xộn, nhưng những sợi tóc hỗn loạn không che giấu được sự ảm đạm trong đáy mắt.

“A Thế.”

Tô Mạch Ngôn thản nhiên gọi tên của y, ngón tay run run, định vuốt tóc y như một trường bối.

Đây là lần đầu tiên Tô Mạch Ngôn gọi mình như thế.

Tiêu Thế kinh ngạc ngẩng đầu.

Trên mặt đối phương mang theo một chút đau lòng: “Na Na đã nói cho ta biết.”

Tiêu Thế im lặng một chút, cổ gượng cười, nhu nhu thái dương đau muốn nứt ra: “.... Không có việc gì, chỉ là nhất thời giận dữ mà thôi, chúng ta sẽ giải quyết.”

Tô Mạch Ngôn rủ mắt, kiên quyết không buông tha quay người: “Chúng ta nói chuyện.”

Lan Hoa Chỉ: Tư thế ngón tay cong lên giống như cành hoa lan.

20. Chương 20

Mới mấy ngày ngắn ngủi, vẫn ở vị trí bàn nhìn ra bồn hoa kia, tâm tình Tô Mạch Ngôn không khỏi có chút phức tạp.

Chính tại vị trí này, An Duệ ngỏ lời với hắn.

Có đôi khi, hắn cũng đã nghĩ rằng, nếu trí nhớ có thể đảo lộn thì tốt, đem người ta ra làm trò đùa, lưu lại vài lời coi như để tự an ủi cũng tốt.

Nhưng Tiêu Thế không nghĩ nhiều như vậy.

Vừa mới tắm rửa xong xuôi, toàn thân vẫn còn cảm thấy nóng, đầu lại thấy đau đớn vô cùng.

Từng lọn tóc ướt rủ xuống, che đi đôi mắt cười ôn nhuận hằng ngày, lộ ra cảm giác xa lạ.

Tô Mạch Ngôn nhớ tới lần đầu tiên Tiêu Thế gặp mình, dưới danh nghĩa là con rể.

Một thanh niên anh tuấn thẳng ôn nhã, đôi mắt sáng tràn ngập ý cười, ngượng ngùng khách sáo đứng ở cửa. Tô Na thì đắc ý tươi cười bước vào trong nhà.

“Chào bác ạ. Cháu là Tiêu Thế, bác cứ gọi cháu là A Thế cũng được.”

“Ừ.” – Lần đầu tiên gặp mặt, Tô Mạch Ngôn vẫn lạnh nhạt gật đầu, xoay người – “Vào đi.”

Đó là lần đầu tiên, Tiêu Thế tới nhà hắn.

Ở đối diện cửa sổ có một tấm gương to, nhưng lại là phía sau bồn hoa, khiến cho tấm gương bị che khuất, khách nhân không nhìn thấy, lại có thể phản xạ những gì đang diễn ra bên ngoài.

Tiêu Thế không thấy được.

Nói như thế, chỉ cần cha mẹ bên nhà gái đều khỏe mạnh, chuyện con rể ra mắt nhạc phụ là việc không thể tránh được. Nghe nói người lớn bên phía nhà gái thường thức con rể có thể chia làm rất nhiều loại, và mỗi loại phản ứng của nhạc phụ với con rể cũng có sự bất đồng.

Loại sủng vật, đầu tiên sẽ là mỉm cười ngoan hiền, sau đó là nhu thuận lượn lờ quanh nhạc phụ như ong lượn quanh hoa.

Loại bướng bỉnh, cho dù có bị nhạc phụ chửi mắng thế nào, đều có thể dùng tư thế điếc không sợ súng (Trong truyện là lợn chết không sợ nước sôi, mình để là điếc không sợ súng cho thuần việt) để đối phó lại, đồng thời trong lòng thầm nguyên rủa. “Mắng tôi là lợn? Vậy con gái ông đích thị là heo nái!”

Loại ngay thẳng, đại khái chính là vui vẻ đối ẩm cùng nhạc phụ đại nhân năm ba chén, sau đó kể vai sát cánh đến câu lạc bộ đêm.....

Nhưng mà, như Tiêu Thế, quả thực là không nhận ra thuộc loại nào.

Y đứng ngoài cửa, thấy Tô Mạch Ngôn xoay người sang chỗ khác, ngẩn ra ba giây, chậm rãi quay sang Tô Na. Vẻ mặt thông dong mỉm cười lập tức chuyển thành biểu tình khản trương lo lắng.

Tô Na nháy mắt mấy cái, nhe răng cười.

Tiêu Thế bỗng nhiên ngồi xổm xuống, cầm lấy tóc, hung hăng lầm bầm nguyên rủa: “Anh thấy gọi là cha thì ngại quá!”

Âm thanh rất nhỏ, nhưng phối hợp với khẩu hình miệng khi phát âm, có thể đoán ra được nội dung.

Tô Mạch Ngôn nháy mắt mấy cái, vừa định xoay người qua nói không có việc gì, không nghĩ tới y đứng lên, lấy cái gương nhỏ trong túi ra, chỉnh lại bề ngoài.

Là khuôn mặt với nụ cười hoàn mỹ.

“....”

Khóe miệng cương trực nửa đời của Tô Mạch Ngôn phá lệ chấn động, đột nhiên cảm thấy thật thú vị.

Kỳ thật hắn cũng không để ý đến tương mạo đối phương, chỉ cần là người Tô Na yêu, cho dù có đui què mẽ sút thế nào hắn cũng sẽ không quan tâm.

Nhưng thanh niên trước mặt dường như đã đánh thức ác ma trong lòng hắn, có lẽ là do Tô Na nói linh tinh gì đó.

Lúc ăn cơm Tiêu Thế cẩn thận uống trà, cung kính gấp rau, cúi đầu ăn, thỉnh thoảng mới lén lút nhìn Tô Mạch Ngôn một cái, vài lần định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Sau đó, cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

Tô Mạch Ngôn bất động thanh sắc nhú mày, có chút ngạc nhiên hỏi: “Tay cậu làm sao thế?”

“A?” – Tiêu Thế giật mình, vội lắc đầu – “Không, không sao hết ạ.”

“...” – Tô Mạch Ngôn thản nhiên nhìn y, chậm rãi hỏi – “Công việc của cậu là?”

Vào vấn đề chính, Tiêu Thế lập tức nghiêm túc hẳn lên, cẩn thận nói: “Cháu làm đầu bếp ở một khách sạn ba sao.”

Công việc không tính là kém, nhưng cũng không phải là tốt lắm.

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, hoàn toàn không để ý đến tâm tình lo lắng của đối phương, thản nhiên nói tiếp: “Tôi đã chuẩn bị tốt đồ cưới cho Na Na, tiền tiết kiệm gửi ngân hàng cũng không ít.”

“Cái đó, không sao hết ạ. Cháu cũng sẽ cố gắng kiếm tiền, về đồ cưới thì...”

“Tôi còn chưa nói xong.” – Tô Mạch Ngôn nhú mày, Tiêu Thế lập tức im lặng, hắn dừng một chút, nói tiếp – “Hiện tại cậu có thể cho con bé cái gì?”

Tiêu Thế giật mình, lại cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.”

Một lúc lâu sau.

Y chậm rãi ngẩng đầu lên, khản trương nói: “Cháu. Cháu đưa biên lai cho chú được không?”

“.....”

“Hơi khó, chẳng lẽ là chú cho nợ?”

“.....”

“À, hay là chú nói đùa.”

“.....”

Cảm giác được một tầng băng đang dần dần bao phủ xung quanh, Tiêu Thế hận không thể đâm đầu vào bát canh mà chết quách đi cho rồi.

Mãi lâu sau, Tô Mạch Ngôn mới thu hồi lại ánh mắt lạnh lùng đó, hơi hơi cụp mắt, trầm giọng nói: “Nếu cậu cưới Tô Na, sau khi kết hôn, tôi sẽ đem đồ cưới chuyển vào tài khoản ngân hàng của cậu.....”

Tình hình gấp rút, Tiêu Thế cũng không biết nên làm thế nào.

Con người đen nháy của Tô Mạch Ngôn hấp háy: “Không cần hóa đơn.”

“.....Khụ!” – Ngụm canh trong miệng Tiêu Thế không kìm được mà văng ra ngoài – “Cái đó, cái đó...”

Dưới gầm bàn, Tô Na khẽ đập lên chân y một phát

Mãi mới hết sắc, Tiêu Thế xoa xoa mi tâm, cúi đầu nhìn bàn tay, chờ đến thì thầm từng chữ: “Đồ cưới trực tiếp đưa cho cháu, để tiền tiết kiệm của Na Na vào ngân hàng được chứ?”

“.....” – Tô Mạch Ngôn lạnh lùng chăm chăm nhìn y.

“.....” – Tiêu Thế tuyệt vọng nhìn lại.

Cảm giác thời gian như ngừng lại, trong nhà ăn không còn tiếng nói cười, chỉ có tiếng nhai nuốt đồ ăn của Tô Na, có vẻ cực kì sung sướng.

Tiến Tiêu Thế, Tô Na bỏ nhào vào lòng Tô Mạch Ngôn, hạnh phúc nói: “Thế nào? Đáng yêu đúng không cha?”

Tô Mạch Ngôn nhú mày, xoa mái tóc ngắn của cô: “Đùa dai?”

“Ách.” – Tô Na gãi đầu, cọ cọ vào người hắn như chú chó nhỏ - “Chỉ là con nói cha thích cười lạnh mà thôi.....”

“Là đứa nhỏ tốt.” – Mặt Tô Mạch Ngôn không hề thay đổi, ngữ khí vẫn lạnh băng, nhưng động tác vuốt mái tóc ngắn mềm mại của con gái lại rất ôn nhu – “Đối xử với cậu ta tốt một chút.”

“Lần đầu tiên gặp anh ấy, con cũng rất thích.” – Tô Na cười nói – “Tuy trong công việc thì khôn khéo, nhưng con người lại rất thành thật.”

.....

Thành thật quá mức.

Tô Mạch Ngôn bắt đầu dĩ thử dài, nụ cười chói lóa cùng vẻ mặt bắt đầu dĩ của người thanh niên kia đã khắc sâu vào đầu hắn.

Ngày qua ngày, mỗi lần gặp mặt, cảm giác như có một con dao sắc bén, không ngừng khắc sâu thêm dấu vết kia.

Mãi đến khi máu chảy lênh láng, tan vỡ.

Rõ ràng lúc trước, người mang đến nụ cười hạnh phúc cho con gái hắn là chàng trai này, mà giờ đây, người làm cho con bé khóc cũng là y.

Tô Mạch Ngôn cầm chén rượu, thần nhiên nói: “Tôi xin lỗi cậu, vì câu nói kia của Na Na.”

Trước khi kết hôn, Tiêu Thế đã rất nhiều lần cùng nhạc phụ đại nhân uống rượu, khi đó, Tô Mạch Ngôn cũng chưa từng có dáng vẻ thế này.

Tiêu Thế một hơi uống cạn chén rượu, cười khổ nói: “Cũng không phải là ngày đầu tiên quen cô ấy, tôi hiểu được.”

Nhưng mà nhất thời không thể hiểu và thông cảm được.

Tô Mạch Ngôn bướng bỉnh nhìn y: “Cậu tức giận.”

Tiêu Thế gấp một chút rau, múm môi.

“Na Na quá nhỏ.” – Tô Mạch Ngôn thần nhiên nói – “Sinh con, nghĩa là phải buông xuôi ý tưởng, không thể tiếp tục học tập, hơn nữa, một khi đã buông tay, có nghĩa là cả đời.”

Tiêu Thế cúi đầu, giọng khàn khàn: “Tôi hiểu.”

Y hiểu hết tất cả.

Chuyện nuôi lớn một đứa trẻ không phải là chuyện dễ dàng. Tô Na và Tiêu Thế đều hiểu, người mẹ có vai trò quan trọng thế nào đối với sự trưởng thành của một đứa trẻ.

Cha Tiêu Thế trước kia cứ uống rượu là đánh người, thậm chí còn đuổi hai mẹ con y ra ngoài giữa đêm khuya.

Giữa cái lạnh của gió bắc, của tuyết, nếu không có mẹ ôm y ngồi dưới mái hiên vụng trộm khóc, có lẽ, y đã bị chính cha đẻ mình giết chết.

Đứa trẻ chính là trách nhiệm, nhưng Tô Na lại không làm nổi.

Y biết, nói Tô Na ích kỷ, nhưng bản thân y cũng là người ích kỷ.

Nhưng mà, làm người, sao có thể không ích kỷ được ?

Đại khái là có chút say, trước mắt Tiêu Thế có chút mơ hồ, y vươn tay, xoa xoa mi tâm.

Tô Mạch Ngôn vẫn thản nhiên ngồi nhìn y, Tiêu Thế cảm thấy y nhìn được sự thương cảm trong ánh mắt dường như lãnh đạm của người kia.

“Không cần khổ sở.” – Tô Mạch Ngôn cau mày nói.

Tiêu Thế chống đầu, mơ màng mỉm cười, tiếng nói trầm trầm ôn nhu: “Không cần khổ sở, Mạch Ngôn.”

Tiêu Thế cúi đầu thật lâu không ngẩng lên, Tô Mạch Ngôn lo lắng cho y, cuối cùng đứng dậy, bước qua xích y lên: “Chúng ta về thôi.”

“Hả?” – Tiêu Thế nhú nhú mày – “Tôi còn chưa nghĩ...”

Không đợi nói xong, người đã bị dắt tay kéo ra ngoài.

“Mạch, Mạch Ngôn?”

Chưa từng gặp qua bộ dáng xúc động của đối phương.

“Tôi đến gặp mẹ cậu xin lỗi.” – Tô Mạch Ngôn dừng bước, cứng nhắc nói – “Na Na thiếu cậu một lời giải thích.”

“....Không cần.” – Tiêu Thế cười khổ – “Có lẽ Na Na sẽ nghĩ thông thôi.”

Tuy rằng lời này nghe qua thực không mấy khả quan.

Tô Mạch Ngôn muốn nói gì nhưng lại thôi, nhìn y, khóe môi nhếch lên, cầm lấy tay y tiếp tục đi ra ngoài.

Hần Kiện ghé vào một bên vừa rình trộm vừa nghe lén, không khỏi cảm thán: “Ta từng nghĩ đến, Durex phá sản nhất định sẽ là bi kịch, không thể ngờ rằng, Durex thắng mới đích thực là bi kịch.”

Thiếu niên ghé vào sau lưng gã, gác cằm lên vai gã: “Người ta ăn quýt mà không biết thu tiền, đó mới gọi là bi kịch.”

“Ai nói mở nhà hàng nhất định sẽ phải thu tiền cơ?” – Hàn Kiện khinh thường nói, liếc mắt nhìn cậu – “Như vậy bán quần lót cũng sẽ thu phí quản lý tiểu JJ sao?”

“.....”

Thiếu niên theo phản xạ có điều kiện nhìn đống quần, khóe môi run rẩy hắc tuyến.

Hai người ăn quýt kia đã ra khỏi cửa.

Mưa đã dừng, không khí tươi mát ập đến khi mở cửa.

Hàn Kiện chui từ trong xó ra, đấm đấm cái chân đang bị tê vì ngồi xổm quá lâu, trong lòng đột nhiên nói ra mấy lời quái dị: “Này, cậu nói thử xem... Hai người kia, có phải là quá thích hợp không?”

Thiếu niên liếc mắt nhìn gã, xoay người bước đi.

Hân Kiện lơ dềnh, vẫn đứng đó vuốt cằm: “Con rể và nhạc phụ, sẽ dắt tay như thế sao?”

21. Chương 21

Tiêu Thế say khướt lão đảo đi trên đường.

Nếu đã muốn say để quên hết chuyện đời, y cảm thấy vẫn chưa đủ. Thế nê, y lại đến cửa hàng tiện lợi gần đó, mua thêm một đồng bia, cứ chai này tiếp chai kia, Tô Mạch Ngôn không thể cản được.

“Uhm...” – Đôi mắt đen của Tiêu Thế khép hờ lại vì gió, mơ màng khoác vai nhạc phụ đại nhân, hoàn toàn không để ý đến tôn ti trật tự - “Mạch Ngôn, ngài nói thử xem, có phải tôi là người đàn ông rất vô dụng không? Ngay cả vợ cũng không nguyện ý sinh con cho tôi.....”

Tô Mạch Ngôn bị cơ thể cao lớn của y ép cho xiêu vẹo, đã thế hơi thở nóng rực của đối phương cứ phả lên mặt hắn, nhất thời, trên khuôn mặt nghiêm nghị thường ngày cũng có biểu hiện của xấu hổ: “Cậu say rồi.”

“Không sao hết.” – Tiêu Thế thở dài, hơi thở tràn ngập mùi rượu, đột nhiên tò mò giơ tay lên, chọc chọc vành tai hắn – “Sao lại đỏ thế này?”

Tô Mạch Ngôn run tay, giật mình lùi lại, cảm giác được nơi vành tai vừa bị chạm vào như sắp bốc cháy.

Tiêu Thế bất ngờ mất đi chỗ dựa, té xuống ghế đá ven đường.

“Xin lỗi.”

Tô Mạch Ngôn tiến lên, vươn tay muốn kéo y đứng dậy.

Tiêu Thế đau đầu rên rỉ một tiếng, đột nhiên vô lực nói: “Kì thật, nếu muốn, vẫn có thể sinh đứa nhỏ đúng không?”

Tô Mạch Ngôn rũ mắt, kéo y đứng dậy: “Đúng thế.”

“Đúng vậy, đúng vậy.... Nếu muốn vẫn có thể sinh....” – Tiêu Thế cười khổ thì thào, tiêu sái vung tay lên, chỉ chỉ đũng quần – “Chỉ cần vốn liếng đầy đủ, bất luận là bao nhiêu tuổi, vẫn có thể sinh...”

Động tác này quả thực không hợp với y cho lắm.

Tô Mạch Ngôn lại chăm chăm nhìn vào nơi được chỉ kia, không hề chớp mắt, còn nuốt nước bọt.

“Về thôi.” – Tiêu Thế liêu xiêu bước đi, tỏ vẻ mình rất tốt khoác vai nhạc phụ, cười cười hỏi – “Mạch Ngôn, vì sao ngài vẫn còn độc thân?”

Vì không thể tin tưởng sẽ có được một gia đình tuyệt vời?

Hay là vì không có người nào yêu hắn thật lòng?

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc suy nghĩ, hoàn toàn không phát hiện, con rể ngoan hiền lương thiện như chú cún nhỏ bình thường của mình, đã vươn móng vuốt của tội ác.

“Bốn mươi tuổi vẫn còn trẻ...” – Tiêu Thế ghé vào tai Tô Mạch Ngôn nói.

Tô Mạch Ngôn không thoải mái nhú mày.

Thật muốn giết người, ngay cả khi uống rượu vào đùa giỡn, tiếng nói vẫn trầm ảm dễ nghe như vậy.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp phản ứng, hạ thân lại bị ai đó nhéo một cái.

.....

Tô Mạch Ngôn bất ngờ không kịp phòng bị, hít một ngụm lạnh khí, không thể tin được nhìn về phía cái người đang say khướt kia.

Tiêu Thế vẫn như không có gì sờ soạng hấn, nở nụ cười vô tội: “Vừa mới kiểm tra liền cứng rồi, Mạch Ngôn à, ngài hoàn toàn có thể sinh thêm một đứa...”

Khóe miệng Tô Mạch Ngôn run rẩy. Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tôi và cậu không sinh là do liệt dương?

Mang vẻ mặt bình tĩnh đã tái mét, hấn cắn răng nói: “Buông tay.”

“Sao?” – Tiêu Thế say khướt cười, vẻ mặt mờ mịt – “Càng ngày càng cứng rắn. Mạch Ngôn, ngài vẫn còn sung sức lắm, nơi đó rất có tinh thần...”

Tô Mạch Ngôn bỗng dừng đỏ mặt, muốn lùi ra sau, nhưng mà “lão điếu” vẫn còn đang nằm trong tay đối phương, chỉ biết lạnh lùng nói: “Buông...”

Từ vừa bật ra khỏi miệng, Tiêu Thế vội buông tay, phóng thẳng đến thùng rác ven đường.

Sau đó nôn thốc nôn tháo.....

Nôn hết cả mật xanh mật vàng.

Tô Mạch Ngôn nhìn y, lại nhìn “lão điếu” đang khởi nghĩa của mình, vừa buồn bực vừa kích động, ngốc ngốc lấy tay vỗ về người anh em, ý đồ cùng nó câu thông: Thật không có tiền đồ, nhanh về đi, về đi về đi về đi.....

Nôn xong rồi, Tô Mạch Ngôn đỡ Tiêu Thế ngồi xuống ghế ven đường, muốn nói lại thôi: “Cậu.....” Tửu lượng thật kém.

“Tôi không uống rượu.” – Tiêu Thế giơ tay lên che mắt – “Ý nghĩ tinh táo làm cho ta phát điên.”

Tô Mạch Ngôn vận tay: “Hôn nhân có rất nhiều vấn đề, nếu đã lựa chọn thì sẽ phải gánh vác.”

Tiêu Thế lẳng lặng ngồi, không nói gì.

Lâu đến mức như đã ngủ rồi.

Tô Mạch Ngôn im lặng nhìn y một hồi, cũng yên lặng ngồi xuống bên cạnh.

Trong nháy mắt, người nọ đột nhiên ngã xuống vai hấn, vùi đầu vào gáy hấn, lực mạnh đến mức hấn thấy cả xương cốt đều đau.

Tô Mạch Ngôn lại thấy mình mất cảm giác.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền đến sau lớp áo sơ mi mỏng, nóng bỏng, khiến hấn không kịp trở tay, cứ như vậy cương tại chỗ.

Trán Tiêu Thế đặt trên vai hấn, cười khổ nói: “Tôi đồng ý với Na Na là sẽ bỏ đứa nhỏ.”

Lưng Tô Mạch Ngôn cứng đờ.

“Ngài cần thời gian, người đối diện luôn thẳng thắn.” – Tiêu Thế than thở, nếu không giữ tư thế này, y sợ bản thân không thể nói được những lời này – “Ta cần tìm một cái cớ để giải thích.”

Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là kể chuyện cũ.

Y không biết, chuyện của bản thân và Tô Na đã không rõ ràng, bất tri bất giác đã xong.

Trầm mặc theo Tô Mạch Ngôn về nhà, mở cửa, phát hiện trong phòng đèn đang sáng.

Tiêu Thế sợ run, phản xạ có điều kiện nhìn Tô Mạch Ngôn.

Người sau lưng mặt không biểu tình.

“... Na Na?”

Tiêu Thế do dự gọi một tiếng, đương nhiên không có hồi âm.

TV phòng khách vẫn mở, trên bàn trà là một đồng khăn giấy, vo viên vút lung tung.

Mắt Tiêu Thế lóe lên, có chút đau lòng.

Người chồng kém cỏi nhất là người chồng làm cho vợ khóc.

Nhưng nhìn đến tờ giấy trên bàn, đau lòng, biến thành chết lặng, cảm giác toàn thân đóng băng.

Đó là giấy chứng nhận sinh non của bệnh viện.

Tô Na lấy giấy tờ, ngữ khí cẩn thận: “Em biết anh nhất định rất tức giận, em nghĩ mình nên cho nhau thời gian để bình tĩnh, em sợ nhìn thấy gương mặt phẫn nộ của anh, em sẽ có cảm giác đó là một người xa lạ. Em xin lỗi.”

Tiêu Thế cầm tờ giấy chứng nhận kia, thần trí nửa ngày mới quay lại được.

Trái tim giống như là rơi vào vực thẳm không đáy, cho dù là đập vào đá, cũng không nghe được thanh âm chạm đất.

Có người nói, mỗi một người sẽ có một cách khác nhau để làm cho mình thống khổ.

Lại chịu tổn thương, miệng vết thương kia như đã quen rồi, không còn cảm giác gì nữa, bất luận có bị làm tổn thương thêm bao nhiêu lần nữa, cũng sẽ không đau đớn như lần đầu tiên.

Quả đúng là thế.

Tiêu Thế nhếch miệng, từng chút từng chút, xé tan tờ giấy chứng nhận kia thành muôn mảnh nhỏ, sau đó lấy điện thoại ra.

Y thản nhiên hỏi: “Em ở đâu?”

Thanh âm Tô Na có điểm khàn khàn: “.... Bệnh viện.”

“Vừa mới sinh non, thân thể sẽ rất yếu.” – Tiêu Thế xoa xoa thái dương đau đến muốn nổ tung, trầm giọng nói – “Không cần đi lung tung, về nhà đi.”

“....” – Tô Na ở bên kia trầm mặc, một lúc sau mới nhỏ giọng nói – “Em nghĩ là chúng ta vẫn nên tách ra vài ngày, để có thời gian suy nghĩ, xem rốt cuộc là chúng ta sai lầm thế nào.”

Sai lầm?

Tiêu Thế cảm thấy lạnh buốt, một mội thở dài: “Tự chăm sóc bản thân.”

Cúp điện thoại, không kéo dài thêm một giây.

Tiêu Thế nghĩ, chờ thêm một thời gian, hai người hoàn toàn có thể cho là không có chuyện gì xảy ra, buông xuống chuyện đứa nhỏ, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp.

Cũng không nghĩ rằng, lần này xa nhau, là một tháng.

Cũng không nghĩ tới, điều chờ đợi mình sau bao ngày đằng đẵng, là một tờ giấy li hôn.

22. Chương 22

Thời gian một tháng đó quả là khoảng thời gian khó chịu.

Tiêu Thế vẫn còn đau thương cho đứa con không có may mắn được ra đời, thương tâm cho cuộc sống thanh thản của y và Tô Na về sau.

Tô Mạch Ngôn đứng sau y, nhẹ vỗ vỗ bờ vai y: “Đi ngủ đi.”

“Vâng.” – Tiêu Thế buồn bã gật đầu, xoay người bước đi được hai bước, đột nhiên dừng lại – “Mạch Ngon.”

“Sao?” – Tô Mạch Ngôn cúi đầu, giống như đang suy nghĩ gì đó, bóng đèn mờ mờ trong phòng khách không thể chiếu rõ biểu cảm trên mặt hắn.

“Năm đó ngài.... Và mẹ Na Na, kỳ thật rất dũng cảm.”

“....”

Tô Mạch Ngôn nghiêng đầu, cố tưởng tượng ra khuôn mặt của người phụ nữ đó, nhưng không thể rõ ràng.

Nhớ mang máng là có một mái tóc đỏ rực rỡ như lửa, khi cười lộ lên rất giống Na Na, tao nhã cao quý, nhưng lại cố chấp muốn theo mình lưu lạc trên quảng trường hỗn loạn đó.

Lưu lạc đến tận cùng, nhưng lại có được cuộc sống mới.

Thiếu niên Tô Mạch Ngôn ôm đứa bé vẫn còn quần trong tã, chân tay luống cuống hỏi: “Vì sao?”

Người con gái đỏ mím cười: “Tuy không có hôn nhân, nhưng ít nhất vẫn muốn chứng minh tình yêu đích thực có tồn tại.”

Tô Mạch Ngôn mím môi.

Dũng cảm sao?

Kỳ thật..... Na Na rất giống cô ấy.

Chính trực, chân thành, tràn ngập sức sống, cũng tràn ngập phiêu lưu, luôn muốn hướng đến những nơi chưa ai biết đến.

Quá trẻ để chú ý đến cảm thụ của người khác.

Giống như là một chú ngựa hoang không thể ghìm bước.

Tô Mạch Ngôn nhìn Tiêu Thế biến mất sau cánh cửa, thở dài, ngả người nới rộng cravat.

Nhưng vẫn thấy không thoải mái.

Có chút khó khăn nói ra.

Ánh mắt của nhạc phụ đại nhân nhíu lại, cúi đầu nhìn móng mình được che dưới lớp quần.

Có chút.....

Hơi nhanh.....

Hoa cúc bị cọ xát đau quá -_-|||

Hắn giống như chú chó nhỏ cố đuổi theo cái đuôi mình, nhớ tới ý nghĩ không an phận sáng nay, vội vàng lắc lắc đầu, đem ý nghĩ đen tối đó vùi dập.

“Nghĩ cái gì chứ....”

Tô Mạch Ngôn vừa tự nhắc nhở bản thân vừa cởi thắt lưng.

Vừa mới bị người ta đùa giỡn sờ soạng vài cái, mà đã cứng lên, là nam nhân mà không kiên định được quả là mất mặt.

Vứt quần dài và áo sơ mi lung tung, Tô Mạch Ngôn quay đầu nhìn cái móng cùng với chiếc quần lót chữ T đầy mê người của mình, đôi mắt đen lóe lóe.

Trí tưởng tượng bắt đầu phát huy.

Đầu óc bắt đầu vận hành, tìm ra ảnh trong bộ nhớ, PS.

Cuối cùng, hiện lên trước mắt là một nam nhân cao to rắn chắc, mặc quần lót chữ T

Ngô, màu đen có chút không được, hoa văn báo đi.....

Không tồi.

Tô Mạch Ngôn cảm thấy xoang mũi mình có chút nóng, vội vàng che mũi lao vào phòng tắm.

Vã nước lạnh lên mặt để trấn an bản thân, cảm thấy bộ vị lại bị ma sát vì chuyển động, cảm giác tưởng đau vô cùng.

Tô Mạch Ngôn nghĩ nghĩ, quay lưng về gương trong phòng tắm, lại xoay người, vươn hai ngón tay tội lỗi, đẩy ra ——

Huyệt khẩu bị ma sát đến đỏ ửng đang run rẩy vì lạnh.

Nhạc phụ đại nhân nghiêm túc nhìn bộ vị kia, có chút tò mò, vươn tay muốn trạc trạc thử xem, lại vì chưa tắm rửa mà thấy có chút ghê tởm.

Ngón tay bị giữ lại ở nơi nào đó, nhất thời không cử động được.

“Mạch Ngôn, ngài không mang áo ngủ.” – Âm thanh Tiêu Thế truyền đến, ngón tay Tô Mạch Ngôn run lên. Xoạch.

Cửa kính mở bị mở ra.

Nhạc phụ đại nhân vẫn đang duy trì tư thế một tay mở rộng hông, một tay sắp cúc hoa, mặt không chút thay đổi nhìn y.

“.....”

“.....”

Con rể đại ra, cà lăm cà lăm nói: “... Táo bón sao?”

Nhạc phụ đại nhân bình tĩnh thu tay về, thoải mái bày ra trước điệu sau hoa, nghiêm túc nói: “Súc ruột.”

“.....”

Tội nghiệp cho đứa nhỏ mẹ bệnh, vợ bỏ đi, bị bùa chú của ác linh oanh tạc bốn phía.

Cả đêm đó, trong đầu Tiêu Thế chỉ có một hàng chữ to chạy đi chạy lại ——

Nhạc phụ đại nhân, thích súc ruột.

Đại đa số những người đi làm đều có hội chứng sợ thứ hai, nhưng nhạc phụ đại nhân hoàn mỹ vô địch mạnh mẽ của chúng ta về phương diện tâm lý này lại thực khỏe mạnh.

Hắn chỉ có bệnh là kén ăn sáng mà thôi.

Nhất là, trước mặt lại là một đồng đồ ăn không thể tưởng tượng nổi.

Chọc chọc một đồng vụn hồng hồng trắng trắng, Tô Mạch Ngôn nhú mày, ngẩng đầu hỏi: “Đây là cái gì?”

Tiêu Thế xấu hổ khụ một tiếng: “Cà chua đánh sữa.”

Cà chua đổ au mang hương vị chua ngọt, thêm một chút sữa hòa cùng tinh bột, lại thêm một chút muối, sau đó nhồi nắm rồi đặt lên trên bánh trứng bột.

Thật là..... Sự kết hợp đầy quý dị.

Tiêu Thế nhìn Tô Mạch Ngôn, nói thêm: “Ặc, rất được đó.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn rót cà chua đánh sữa, lại nhét thêm một cái nắm nhồi vào miệng, tuy là mặt không hề thay đổi, nhưng mà vẫn có thể thấy sắc mặt hắn có chút tái xanh lại.

Kỳ thật là cũng không thể trách Tiêu Thế được.

Ai bảo tối qua được chứng kiến một màn điên cuồng như thế, đã thế cả đêm còn mất ngủ, cứ nhắm mắt là lại thấy hình ảnh ai đó mặc váy cổ Hawai mà nhảy nhót——

Tết nhất năm nay không nhận quà ~ không nhận quà ~ không nhận quà ~

Nhận quà chỉ nhận thuốc súc ruột ~ thuốc súc ruột ~ thuốc súc ruột ~

.....

Ai đó tiến đến gần, hiện rõ ràng là khuôn mặt phóng đại của Tô Mạch Ngôn.

Tiêu Thế thống khổ che mặt, thế giới này quả là điên cuồng.

Rất nhiều ngày trôi qua, chỉ cần nhớ tới mị huyết hồng hồng phần nộn kia, Tiêu Thế vẫn có thể cảm thấy trong lòng đột nhiên có một cổ khí huyết cuộn cuộn trào dâng.

Y thế mà đã nhìn mông nhạc phụ đại nhân..... A không, là cúc hoa --|||

Liệu có khả năng Đại Ma Vương sẽ đột nhiên lao vào bóp cầm dao băm vằm mình ra?

Cũng không nghĩ rằng, quá mức bình tĩnh, kỳ thật chính là không bình thường.

Tiêu Thế cũng không hẳn là thực sự ngu nhốc, y vốn là thẳng đến mức không còn chỗ thẳng, chưa bao giờ có ý nghĩ linh tinh.

Sở dĩ y không nghĩ tới chuyện kia, là vì, sau lần đó, y không bao giờ dám nhìn thẳng vào Tô Mạch Ngôn nữa.

Chỉ cần nhìn thấy, lại theo phản xạ có điều kiện mà run rẩy.

Tóm lại là sẽ thấy khuôn mặt đối phương chậm rãi biến thành bộ dáng cúc hoa, trước mặt mình ngại ngùng, co rút, co rút.... *Anh thật là biến thái*

Trạng thái trốn tránh này chấm dứt, là vào sau một bữa cơm trưa.

Khẩu vị của Tô Mạch Ngôn cũng không tốt, thời tiết lại nóng, Tiêu Thế nấu một nồi cháo yến mạch giải nhiệt, rót thêm một chút nước mật hoa, đặt trong tủ lạnh chờ đủ thời gian, lại mài miết lao đến công ty nhạc phụ đại nhân đưa cơm.

Cháo ninh vừa đủ, mềm mà đầy hương vị, ăn một miếng liền không thể dừng lại.

Nhạc phụ đại nhân nhanh chóng ăn sạch sẽ phần của mình, sau đó bắt đầu chăm chú nhìn đỉnh đầu đen thui của Tiêu Thế đang cầm cúi ăn cơm.

Người này gần đây luôn trốn tránh mình, y biết.

Tuy rằng không hiểu vì sao, nhưng trường hợp xấu hổ thế này, có lẽ cũng đã làm cho y cảm thấy quái dị không chừng.

Tô Mạch Ngôn rũ mắt, thản nhiên nói: “Ngày mai tôi đi công tác, đến S thành.”

“A?” – Tiêu Thế nuốt đồ ăn, nhìn hẩn hoi một tiếng, lại nhanh chóng cúi đầu – “VẬY, MỘT, ĐI MỘT MÌNH SAO?”

“Hai người.”

“Thật tốt, có thể chăm sóc lẫn nhau.” – Tiêu Thế cứng nhắc cười nhìn bát cơm của mình – “Là đồng nghiệp sao?”

“Ừ.”

“Chị Lưu?” – Một nữ thư kí giỏi giang, đi công tác cùng chị ấy không phải lo lắng.

“Không phải.”

“... Vậy là Tiểu Trương?” – Một nhân viên nhu thuận, đi làm việc cũng có thể mang lại mặt mũi cho mình.

“Không phải cậu ấy.”

Chiếc đĩa trên tay Tiêu Thế càng bị nắm chặt, gân xanh nổi lên, chưa từ bỏ ý định, cười nói: “Như vậy, là Lâm Tiểu....”

Tô Mạch Ngôn thản nhiên liếc anh con rể đang cố giả ngu, ánh mắt đau lòng nói: “Là An Duệ.”

“.....”

Chết tiệt! Y biết mà!

Tiêu Thế nuốt một ngụm cháo, hung hăng ngẩng đầu, thành khẩn nói: “Mạch Ngôn, tên đó chính là loại mặt người dạ thú, mang theo không khéo sẽ bị ăn thịt!”

23. Chương 23

Tô Mạch Ngôn tiêu sái dẫn theo An Duệ đi công tác, cũng không ngăn, nửa tháng liền.

Từ ngày Tô Mạch Ngôn đi công tác, trong lòng Tiêu Thế có gì đó bứt rứt không yên, nấu cơm cũng không chuyên chú, mấy lần suýt bị bỏng.

Nhàn rồi đến không có việc gì làm nên đến nhà hàng của Hãn Kiện hỗ trợ, càng giúp càng hỏng.

Lấy thịt trâu Riga ra, đổ nước tương và kem, những đường trắng làm thành hình đầu lâu, trên gáy còn hiện mấy chữ bị phẩn rõ to: Đây là An Duệ.

Nhiều đó đủ để thấy tâm lý của người này hiện tại có bao nhiêu huyết tinh.

Hãn Kiện tao mi đập mắt lui ở phòng bếp, nhin không được nói: “Hanny, có tâm sự thì nói ra đi. Bạn hữu lòng dạ rất rộng rãi, chứa tám hay mười người cũng không thành vấn đề.... Đến đây, đến đây đi, chúng ta cùng trao đổi bí mật

”

Tiêu Thế khinh bỉ: “Đã bao nhiêu tuổi rồi còn trao đổi bí mật, mày không thấy tự ghê tởm à?”

“Không mang thai, ghê tởm cái gì?” – Hãn Kiện vỗ mông đứng lên, cười hi hi đến bên cạnh y, bắm dính lấy – “Nếu là anh thì, em xin nguyện ý.....”

Thần sắc Tiêu Thế thay đổi.

Hãn Kiện chỉ biết là Tô Na mang thai, lại không biết chuyện sau đó, lại càng không thể biết đứa bé mà Tiêu Thế tâm tâm niệm niệm chờ, đã không còn tồn tại.

Nhưng làm sao y có thể mở miệng ra bây giờ?

Tiêu Thế chưa xót cười, giận dữ nói: “Mày có chuyện gì không vui thì nói ra đi, tao đang nghe đây, không cần quanh co lòng vòng.”

Hãn Kiện liếc mắt, thấy thiếu niên nào đó bên kia không có động tĩnh gì, không được tự nhiên hừ một tiếng: “Tao đang chờ một MM (em gái), vậy mà em ấy lại chạy theo một thằng không đẹp trai bằng một phần mười tao, làm sao trái tim bé bỏng của tao có thể chịu đựng được chứ?”

Tiêu Thế bật cười: “Tao tưởng mày quen với mấy chuyện như thế rồi.”

Hãn Kiện bi thống nói: “Tao nghĩ em gái này bị tăng nhãn áp, không ngờ còn bệnh nặng hơn, bị đục thủy tinh thể rồi!”

Tiêu Thế vỗ vỗ vai gã: “Người chỉ nhìn bên ngoài sao có thể đánh giá được chứ?”

Hãn Kiện há mồm, khóe mắt liếc nhìn ngón tay thiếu niên dừng lại, con ngươi thẳng tắp nhìn về phía mình, vội trốn ra sau Tiêu Thế, gào to: “Hanny, anh là người tốt nhất trên đời.....”

“Chết đi!” – Tiêu Thế đập một nắm bột mì lên mặt gã.

Hãn Kiện ngoan ngoãn lùi dần về phía sau, giả chết

Đầu lưỡi ghê tởm liếm một vòng quanh môi, lại còn nói thêm: “Hanny, hương vị thật không tồi nha

”

Tiêu Thế làm bộ cảm lấy cái chậu gần nhất đập lên mặt gã.

Hân Kiện hắc hắc cười tiến đến, mặt đầy bột mì cọ cọ lên người Tiêu Thế: “Hanny, em đã từ cõi chết trở về đây

”

Tiêu Thế dứt áo, đá người bay ra xa, cười mắng: “Chết xa một chút!”

Vừa ra khỏi cửa phòng bếp, thiếu niên lặng lẽ bước theo sau, kéo gã lên lầu.

“Cậu làm cái trò gì thế?!” – Hân Kiện nổi giận gào lên – “Cánh tay của lão tử đáng giá ngàn vàng, vô cùng quý giá, cậu động vào hỏng thì sao....”

Một tay liều mạng túm lấy lan can cầu thang, thái độ thà chết chứ không chịu buông tay.

Thiếu niên nhú mày, do dự một lát, bỗng cúi người, một tay xốc người kia lên.

Như vác một bao gạo.

.....

Khách hàng trong nhà hàng im lặng chăm chú theo dõi một màn kinh thiên động địa này.

“Cậu là đồ thối ta! Đồ âm hiểm!!!” – Hân Kiện bị giữ trên không, thất lực bị người ta giữ chặt, đầu cùng hai chân vẫy vùng, quả thực như bị chia làm hai nửa, miệng cũng vẫn không chịu buông tha – “Đồ cướp bạn gái của người khác! Nha nha cái gì! Chẳng qua là do đại gia đây bận rộn, nếu không cây tầm của cậu làm sao có thể được duyệt chứ!”

Tất cả khách khứa nhìn nhau gật gù, coi bộ hiểu rõ.

Thiếu niên dừng bước, ánh mắt đầy sát khí quét qua một lượt.

.....

Tất cả mọi người bình tĩnh tiếp tục ăn cơm.

“Tôi chỉ nói ba chuyện.” – Thiếu niên chậm rãi thu hồi ánh mắt, vừa vác người lên lầu vừa chậm rãi nói – “Đầu tiên, tôi không cần cô gái của anh, cho đến giờ chị Trinh cũng chưa từng thừa nhận chị ấy là bạn gái của anh.”

Hân Kiện hừ một tiếng: “Đó là chuyện sớm muộn mà thôi.”

“..... Tiếp theo,” – Thiếu niên không nói gì lắc lắc đầu – “Tôi với cô ta chỉ là ONE NIGHT STAND mà thôi, qua một đêm sẽ không còn gì cả.... Anh có hiểu ONE NIGHT STAND nghĩa là sao không?”

Hân Kiện rù đầu về mặt mờ mịt, bên trái viết chữ “Không”, bên phải viết chữ “Có”, trên trán là hai chữ thật to – “Thất học”.

Thiếu niên nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Chính là 419, tình một đêm, sáng thì bai bai.”

“..... Súc sinh.” – Hân Kiện hèn mọn nhìn cậu.

Tuy rằng có thể nói mình cũng lẳng nhăng, nhưng ít nhất cũng không hề lạm giao, về phương diện đó vẫn thực nghiêm cần.

Lại nhìn tiểu súc sinh trước mặt.... Nghe nói cậu ta còn chưa đủ mười tám tuổi đi?

Gã bắt đầu lo lắng cho tương lai của đất nước.

Gã vẫn còn đang suy nghĩ, thiếu niên đã đặt hấn xuống cửa phòng, một tay thuận đường từ eo trượt xuống, néo một cái trên đùi.

“Cuối cùng.” – Thiếu niên cười lạnh nói – “Chỗ đó của tôi có phải là cây tầm hay không, anh lập tức sẽ được biết.”

Nói xong, đưa người vào phòng.

Rằm.

Cửa phòng lạnh băng ngăn cách những ánh mắt bất quái hùng hực của toàn thể quần chúng.

Nhà hàng lại khôi phục ồn ào thường ngày, một đám người túm lại cùng nhau đoán già đoán non, khí thế ngất trời.

Sau khi liệt kê ra tất cả các hạng mục, thiếu niên có thành công hay không đã không còn nằm trong phạm vi cần phải thảo luận, vấn đề chủ yếu tập trung ở vài điểm sau đây:

Ông chủ là 0 hay 1?

Hai người đã làm bao nhiêu lần?

Mỗi lần dùng bao nhiêu loại tư thế?

Lần đầu tiên làm trong bao lâu?

Có dùng dụng cụ không?

.....

Cùng lúc đó, trên lầu đột nhiên vang lên tiếng gào thét thảm thiết của ông chủ: “ĐM! Đau muốn chết!”

Mọi người im lặng ba giây, tất cả tiền cược đều đặt về phía ông chủ vạn năm vẫn là 0 kia.

Tiêu Thế vẫn còn trong phòng bếp, không màng thế sự, hoàn toàn không biết bạn bè đang bị bắt nạt, mấy nhân viên trong nhà hàng rất muốn thông báo cho y.

Không phải các nàng không tốt, thực sự là người này rất chính trực, một khi lên phá hủy chuyện tốt của người ta, các nàng lấy đâu ra náo nhiệt để xem đây?

Tiêu Thế vẫn đang chìm đắm trong buồn bực về chuyển công tác lần này của Tô Mạch Ngôn, lo lắng phát điên, củ cải trong tay đã khắc thành một cái đầu lâu chính hiệu.

Cái đầu lâu này không răng, không mũi, hốc mắt bị đâm chọc, chỉ còn thiếu mỗi chữ “Đây là An Duệ” mà thôi.

Chỉnh sửa hồi lâu, vẫn cảm thấy không ổn, lại rót thêm sốt cà chua lên, làm như thất khiếu chảy máu, sau đó đặt nồi lên bếp, quăng vào.

Ta chọc chết tên sắc lang không biết xấu hổ! Dám đụng đến nhạc phụ nhà ta!!!

Cho mi vạn tiễn xuyên tâm!

Vạn tên xuyên mắt!

Vạn tên cấm JJ!

Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Thế vạn vẹo, ánh lửa bập bùng cùng với đầu lâu củ cải làm cho người ta dựng tóc gáy.

Tại S thành, An Duệ đang ở trong phòng hội nghị chờ tới lượt mình phát biểu chợt hắt hơi một cái rất mạnh.

Nhạc phụ đại nhân nhú mày, đưa cho tờ giấy ăn: “Cảm lạnh?”

An Duệ mỉm cười gật đầu: “Có lẽ là do trong phòng lạnh quá, không sao đâu.”

Tô Mạch Ngôn gật đầu, mặt không thay đổi tiếp tục nghe các đại biểu công ty khác trao đổi kinh nghiệm, ghi chép tỹ mỷ. Chiếc bút máy màu đen di chuyển trên giấy, từng nét chữ cứng cáp hiện lên sinh động, như mây bay nước chảy.

“Nói mới nhớ.” – An Duệ nhìn sườn mặt hấn, ngón tay khẽ phác họa khuôn mặt đối phương trong không khí, hỏi – “Tiêu tiên sinh đạo này thế nào?”

Bàn tay đang viết của Tô Mạch Ngôn dừng lại.

“Cái gì?”

An Duệ cười cười, tiếp tục nghe phát biểu: “Không có gì.”

Gần đây tập đoàn của Tô Mạch Ngôn có dự án mới, thành lập một chuỗi các nhà hàng, với mục tiêu là tạo ra không khí cuộc sống gia đình ấm áp.

Hạng mục này hiện đang được giao cho phòng kế hoạch làm, khiến cho Tô Mạch Ngôn và An Duệ ngập đầu trong công việc.

Hội nghị dài dòng mà phiền chán, thứ đáng để học tập không nhiều, nhưng bài phát biểu của An Duệ không nghi ngờ là phần khích nhất.

Từng động tác gơ tay, tao nhã mà lạnh nhạt, tràn đầy tự tin.

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, cây bút trong tay vẽ vẽ gì đó, không chuyên tâm lắng nghe.

Không biết hiện tại người kia đang làm gì?

Nghe nói là đang nghỉ phép, vậy thì chắc rất buồn chán.

Cuộc sống của nhạc phụ đại nhân ngoài công việc và thăm mền thì cũng cả còn gì cả, cũng không thể hiểu được các hoạt động giải trí của thanh niên bây giờ.

An Duệ bước xuống bục, liếc nhìn trang giấy trong tay hắn, nhíu mày.

“Hội nghị xong rồi, cùng nhau đi tham quan vài chỗ, được không?” – An Duệ giả bộ lơ đãng lấy tờ giấy kia, gấp lại bỏ vào túi áo, cười nói – “S thành vốn nổi tiếng là một thành phố công viên, rất xinh đẹp, chúng ta có thể đi ngắm biển.”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu thu thập giấy tờ, thản nhiên gật đầu: “Được.”

Vẫn là tìm hiểu một chút về sở thích của thanh niên bây giờ thì hơn, bằng không bị chê là không thú vị liên xong đời..... An Duệ cũng là thanh niên, chắc hẳn cũng có hiểu biết đôi chút.

An Duệ bước chậm lại phía sau hắn, cúi đầu xem trộm tờ giấy kia.

Khó trách người kia không chấp nhận mình, hóa ra phán đoán của mình hoàn toàn chính xác.

Thật đáng thương.

Hắn cười nhẹ lắc đầu, quăng tờ giấy vào thùng rác, tự nhiên sải bước, đuổi theo bóng dáng người kia.

Tờ giấy im lặng nằm trong thùng rác bẩn thỉu.

Trên tờ giấy không còn chỗ trống, tất cả đều là hai chữ Tiêu Thế.

24. Chương 24

Buổi tối, bờ biển nhộn nhịp người. Sóng biển nhẹ nhàng vỗ bờ, từ đây có thể nhìn ra xa, ngắm thành phố trong đêm.

Trong không khí tràn ngập hương vị tự nhiên mặn mặn của muối biển, gió thổi tung mái tóc, thật tuyệt.

An Duệ và Tô Mạch Ngôn ngồi đối diện trong một quán ăn ven bờ biển, tán gẫu.

Bia tươi mát mẽ, trong miệng tràn ngập hương thơm của mạch, mát lạnh đến tận cùng.

Tôm hùm tươi ngon được bưng lên, lột vỏ, chấm tương, bỏ vào miệng, rất tuyệt vời.

Hào cũng rất ngon. Gắp một con bỏ vào miệng, hương vị thơm ngon vẫn vút trong miệng.

Ăn tối xong, hai người đi dạo trên bờ cát, An Duệ nhin không được tán dương: “Đáng tiếc dự án tôi không phải là phát triển chuỗi nhà hàng hải sản, bằng không tôi thực sự muốn đi hỏi ông chủ quán xem có bí quyết gì không.”

Tô Mạch Ngôn thần nhiên liếc hắt một cái: “Ừ.”

Mấy sợi tóc đen bị gió thổi tung, ánh lên dưới ánh đèn.

An Duệ nhin không được mỉm cười, vươn tay vuốt tóc hắt: “Như thế này nhìn trẻ hơn rất nhiều.”

Tô Mạch Ngôn bị hành động của An Duệ làm cho sợ hãi, nghe được câu nói tiếp theo, lại mím môi: “Không lừa được người.”

“Sao có thể thế được?” – An Duệ cười nói – “Tôi không phải cam tâm tình nguyện để anh lừa gạt sao?”

“.....”

Tô Mạch Ngôn dừng bước, quay sang, nghiêm túc nhìn hắt.

An Duệ nhú mày, lòng khê động.

“Chuyện lần trước cậu nói.....” – Tô Mạch Ngôn hít một hơi thật sâu, dường như là hạ quyết tâm, chậm rãi nói – “Tôi.....”

“Tôi biết.”

“?” – Tô Mạch Ngôn nghi hoặc nhú mày.

An Duệ vươn tay kéo hắt đến một chỗ đá ít người, ngồi xuống.

Tô Mạch Ngôn ngồi xuống bên cạnh hắt.

An Duệ nhìn về phía khoảng trời tối đen trước mắt, nhìn sóng biển vỗ bờ, nhìn người kia chăm chú: “Tôi biết anh sẽ cự tuyệt, nhưng là tôi không muốn nghe.”

“.....”

“Kỳ thật hai chúng ta giống nhau.” – An Duệ thần nhiên nói – “Thấy thời gian vùn vụt trôi qua, tuổi mỗi ngày mỗi thêm, đều muốn tìm người để hứa hẹn, nhưng lại phát hiện không dễ dàng tìm được. Bởi vì khi còn trẻ đã không kiềm chế được mà bỏ lỡ quá nhiều, ngược lại càng làm cho bản thân thêm sợ hãi linh tinh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Con người đen như mực của Tô Mạch Ngôn lóe lên một chút.

“Nhưng so với tôi, anh còn khổ sở hơn, tôi biết.” – An Duệ quay đầu, con người đen tràn ngập ý cười chống lại hắt – “Anh cẩn thận là vì cảm tình quá mức tuyệt vọng..... Tiêu tiên sinh, anh ta, rất yêu cô Tô, không phải sao?”

Tô Mạch Ngôn kinh ngạc mở to mắt, đột ngột đứng dậy, bị một con sóng tràn đến.

“Cậu đừng có nói lung tung!”

Tiếng nói trước nay vẫn trầm ổn có chút run rẩy, hắt hít sâu vài cái, cảm thấy gân xanh nổi đầy lên, nhin không được quay đầu bước đi, rồi lại nhanh chóng trở về, đứng trước mặt An Duệ, thấp giọng giận dữ: “Không cần đoán mò lung tung! Điều đó thật ngu ngốc!”

“..... Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều như thế.” – Ý cười của An Duệ không giảm, đứng lên đối diện với người kia – “Nhưng anh phải chịu rất nhiều áp lực, cho dù một ngày nào đó Tiêu tiên sinh thích anh, đó là chính anh sao?”

Hầu kết của Tô Mạch Ngôn run rẩy, đôi mắt nhin không được có chút phiếm hồng, lại quật cường mà nói: “..... Không cần nói lung tung.”

“Anh có rất nhiều biểu tình.” – An Duệ thoáng cúi đầu – “Người ta nói, khi cắt hành tây nếu nhai kẹo cao su thì sẽ không chảy nước mắt.”

“.....”

“Tiêu Thế có lẽ chính là củ hành tây trong lòng anh, nhưng tôi tình nguyện làm kẹo cao su của anh.”

Tiêu Thế kéo lê thân thể mệt mỏi ra khỏi HEY!JACK!

Lúc ra không thấy Hân Kiện, thuận miệng hỏi một câu, người ta nói gã mệt quá nên đi ngủ rồi, cho nên cũng không để ý nhiều quá.

Mang theo một chút mệt mỏi đi ô tô về nhà, trong xe tựa hồ còn tràn ngập hương vị của Tô Mạch Ngôn.

Kỳ thật chỉ là hương vị nhẹ nhàng khoan khoái của nước hoa bạc hà mà thôi.

Sắp sửa tiến vào cổng khu nhà, Tiêu Thế chưa từ bỏ ý định lấy điện thoại gọi cho Tô Na.

Về nhà mới nhìn thấy phòng ốc tối đen, thật là quá mức thê thảm.

Đầu bên kia truyền đến tiếng nhẹ nhàng của vợ, Tiêu Thế mệt mỏi xoa thái dương: “Còn bao lâu nữa em mới bằng lòng về nhà?”

“..... Không tức giận sao?”

Làm sao có thể đây?

Tiêu Thế nhắm mắt, bất luận là câu nói vô tâm làm tổn thương người khác, hay là hành động giết chết cốt nhục của mình, thậm chí là lựa chọn chạy trốn.... Toàn bộ đều làm tổn thương người khác, chỉ nghĩ mà thôi, mạch máu đã căng đến mức đau đớn.

“Về nhà đi, chúng ta nói chuyện.” – Tiêu Thế giận dữ nói – “Mẹ còn chưa biết chuyện em sinh non, chúng ta phải nói cho mẹ biết.”

“Em không còn mặt mũi nào gặp anh, cũng không dám gặp mẹ....” – Tô Na dừng lại một chút – “Chờ một thời gian nữa đi.”

“.....”

Tiêu Thế không còn lời nào để nói.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng, Tô Na cúp máy trước.

Trở lại căn nhà trống rỗng, vào nhà tắm tẩy rửa, Tiêu Thế lau tóc bước ra ngoài, đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt.

Bình thường, lúc này y đang làm gì?

Làm cơm chiều cho Tô Mạch Ngôn, giặt quần áo cho Tô Mạch Ngôn, cùng Tô Mạch Ngôn xem tin tức, làm bữa khuya cho Tô Mạch Ngôn, cùng Tô Mạch Ngôn ăn khuya, chúc Tô Mạch Ngôn ngủ ngon.

Tiêu Thế đứng đại ra ở phòng khách một lát, cuối cùng cũng mạnh mẽ ý thức được, cuộc sống của mình toàn bộ đều là xoay quanh nhạc phụ đại nhân!

“Chắc. Vẫn là nên tìm việc mới thôi!”

Tiêu Thế cào cào tóc, mở máy tính, nhập dòng chữ “Tuyển dụng đầu bếp” tìm kiếm.

Vô số thông tin tuyển dụng hiện ra trước mắt y.

“Nam.... Có hơn năm năm kinh nghiệm làm đầu bếp ở khách sạn..... Là đầu bếp cao cấp..... Tuổi dưới bốn mươi...” - Tiêu Thế lười biếng đọc thông tin tuyển dụng đầu tiên, hắt xì một cái – “Thông báo tuyển dụng chức vị..... Đầu bếp canteen?!”

Tiêu Thế giật mình, kinh ngạc nói: “Đầu năm nay ngay cả đầu bếp canteen cũng cần yêu cầu cao như thế? Công ty nào thế không biết?”

Tập đoàn Danh Thần.

Đây chính là tập đoàn đứng đầu về kinh doanh ẩm thực, rất được.....

Màn hình phản chiếu khuôn mặt tuần mỹ có chút hoảng hốt của Tiêu Thế.

Khi gửi bản sơ yếu lí lịch kia đi, trong đầu y chỉ có một ý nghĩ: Như vậy..... Buổi trưa sẽ không cần phải đi đưa cơm trưa?

Đêm khuya, một bóng đen lén lút chuồn ra khỏi HEY!JACK!, nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Thế nhận được điện thoại nỉ non của Hân Kiện.

“Hanny..... Cứu tao.....”

Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở.

Tiêu Thế ngáp dài, mơ hồ hỏi: “Sao.....”

“Không nên hỏi vì sao!” – Hân Kiện đột nhiên lớn tiếng, sau đó lại khấn trương – “Chỗ này không có lắp máy nghe trộm đâu chứ?”

“.....”

Tiêu Thế hắc tuyến, tung chăn ngồi dậy: “Cũng không phải là đóng phim, nghe trộm cái quỷ gì! Rốt cuộc là làm sao?”

Tối hôm qua là một đêm ác mộng.

Một hồi là chính mình chạy khắp thế giới mà không tìm thấy Tô Na, một hồi lại là An Duệ với vẻ mặt cầm thú dâm loạn áp đảo nhạc phụ nhà mình, làm cho tâm tình y tệ hết chỗ nói.

“Tao, tối hôm qua tao đi cả đêm đến S thành công tác, trên người không mang tiền, mày cho tao vay ít đi.” – Hân Kiện ập úng – “Tao đợi tin nhắn của mày.... Nhiều nhiều một chút, tao ở đây cũng lâu đấy.”

Tiêu Thế không chú ý đến câu nói tiếp theo, hỏi thẳng: “S thành?”

Hân Kiện buồn bã ỉu xiu: “..... Ừ.”

“.....”

Tiêu Thế nhớ lại giấc mơ đêm qua.

An Duệ vốn là đồ cầm thú, nếu thật sự làm gì Mạch Ngôn..... Chỉ mới tưởng tượng, trong lòng đã như có lửa đốt.

Tiêu Thế gõ gõ trán, nói giọng khàn khàn: “Mày đến sân bay S thành chờ tao, tao lập tức đi.”

25. Chương 25

Hân Kiện thấy Tiêu Thế vậy mà tự mình bay từ N thành đến S thành để gặp gã, cảm động đến mức nước mắt giàn dụa, từ xa đã lao tới, như trẻ con ôm lấy bố: “Hanny ~~ em chắc chắn là anh thăm mến em~”

Tiêu Thế đi thẳng một đường, không nghỉ ngơi ở đâu cả, một mỗi một tay kéo theo hành lý, một tay kéo Hân Kiện ra khỏi sân bay: “Mày có biết tập đoàn Danh Thần tổ chức hội nghị ở khách sạn nào không?”

“A?” – Hân Kiện bị người lôi đi như lôi bao gạo, không hiểu nói – “Đại khái là ở bờ biển Keith () đi, lúc đến tao có nghe nói thế...”

Tiêu Thế mỉm cười: “Tốt lắm.”

Cần nhanh chóng đến bên cạnh Mạch Ngôn, tổng cổ tên họ An kia..... Tiêu Thế cắn răng, tuyệt đối không thể để cho nhạc phụ đại nhân lạc lối.

Không nghĩ tới khi đến khách sạn Keith thì khoogn có ai ở đó. Quản lý lễ tân uyển chuyển nói cho hai người biết, đoàn hội nghị hôm nay đã lên thuyền ra đảo, sáng mai mới về.

Hành lý trong tay Tiêu Thế rơi xuống đất, trúng chân Hãn Kiện.

Hãn Kiện nhảy dựng lên, ôm chân gào thét: “Chết tiệt! Mày chứa cái gì trong đó thế hả?!”

Tiêu Thế còn đang bị phiền muộn vây quanh, không kiên nhẫn tùy tiện trả lời: “Dao phay.”

“.....”

Nhân viên lễ tân vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, len lén lùi về sau hai bước.

Hãn Kiện xoa chân, ngồi xổm xuống mở hành lý ra.

“Buổi chiều có thuyền không?” – Tiêu Thế nhúu mày – “Chuyến gần nhất là mấy giờ?”

“Xin ngài chờ một lát, tôi sẽ kiểm tra.” – Nhân viên lễ tân gõ vài chữ trên máy tính, mỉm cười xin lỗi – “Đêm nay thời tiết không tốt, chiều không có thuyền, có thể chờ ngày mai được không tiên sinh?”

Hãn Kiện mặt tái mét rút từ trong hành lý ra một con dao phay, lấp bắp hỏi: “Ha... Hanny, mày mang dao phay đến đây làm gì.....”

Tiêu Thế một cước đá người sang một bên, không giữ nổi bình tĩnh hỏi nhân viên lễ tân: “VẬY thuyền tư nhân thì sao? Dùng cái gì cũng được, hôm nay tôi phải ra đảo!”

Nhân viên lễ tân nhìn con dao phay kia, khẩn trương nuốt nước bọt: “Cái này.... Rất nguy hiểm.....”

Tiêu Thế lạnh lùng nhìn.

“Bốn giờ chiều, lão Trương trên bến tàu có thuyền về nhà.” – Nhân viên lễ tân vội vàng nói.

S thành vốn là thành phố đảo, trong đó có Z thị là nơi có nhiều danh lam thắng cảnh, thuận lợi cho phát triển du lịch.

Hội nghị chỉ thảo luận trong ba ngày, còn lại là thời gian nghỉ ngơi. Tô Mạch Ngôn và An Duệ cũng không có cách nào từ chối, chỉ còn biết đi theo cả đoàn mà thôi.

Vì thời tiết xấu, biển động khiến cho thuyền chao đảo, Tô Mạch Ngôn cảm thấy có chút không thoải mái. Cũng may An Duệ có thể coi là biết chăm sóc người khác, sau khi xuống thuyền, cảm giác khó chịu nhanh chóng biến mất, chỉ còn thấy hơi choáng váng mà thôi.

Bước chân như dẫm lên bông vậy.

“Không sao chứ?” – An Duệ hơi nhúu mày, lo lắng hỏi – “Nếu không thì nói với mọi người, chúng ta về phòng trước?”

Vì hai người đều là nam, nên sẽ không chi tiêu hoang phí, cho nên Tô Mạch Ngôn và An Duệ cùng phòng.

“Được.” – Tô Mạch Ngôn nhìn xuống bàn tay đang cầm tay mình, nhớ tới những lời hôm qua người này nói, nhưng nhất thời không cự tuyệt, thản nhiên nói – “Phiền cậu.”

An Duệ tựa hồ cảm giác được đối phương không có cảm xúc mâu thuẫn, mỉm cười: “Tôi rất vinh dự.”

Z thị dù sao cũng là một hòn đảo, không giống với các thành thị phồn hoa khác, phần lớn cư dân ở trong các ngôi nhà độc lập, bên ngoài là hoa viên, vô cùng tinh xảo. nhưng khách sạn thì cũng không xa hoa đến thế.

Cửa kính tự động mở ra, An Duệ và Tô Mạch Ngôn rảo bước vào.

Hành lý đã đưa cho nhân viên tiếp đón đem đến phòng từ trước. An Duệ đi đến quầy lễ tân lấy chìa khóa, Tô Mạch Ngôn đứng bên cạnh chờ.

Có lẽ do tối trời, nên trong đại sảnh lúc này không có nhiều người, có một nam nhân đeo kính, có vẻ lịch sự nhã nhặn đang ngồi ở ghế chờ gần cửa sổ lật cuốn tạp chí trong tay.

Tựa hồ cảm giác được ánh nhìn của Tô Mạch Ngôn, nam nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng lanh lợi khẽ liếc nhìn, khóe môi nhếch lên, tạo thành một nụ cười đùa cợt.

Tô Mạch Ngôn nhú nhú mày, cảm giác đối phương nhìn có điểm quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra.

An Duệ đến sau hần cười nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Vừa dứt lời, nam nhân kia đột nhiên đứng dậy, tự nhiên buông tạp chí, tiến về phía hai người.

An Duệ khẽ run người.

Tô Mạch Ngôn nhú mày: “Cậu quen à?”

“Ừm.” – An Duệ do dự một chút – “Một người bạn.”

“Đã lâu không gặp.” – Nam nhân nhả nhận đi đến trước mặt hai người, khóe môi dường như có thói quen vẫn giữ nụ cười châm chọc, cảm giác nói với Tô Mạch Ngôn, nhưng ánh mắt lại chưa rời khỏi An Duệ một giây nào – “Thật trùng hợp, không ngờ ở đây cũng có thể gặp nhau.”

“A Triết...” – An Duệ có chút bất đắc dĩ thở dài, trầm giọng nói – “Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi không thể ở đây sao?” – Lục Kính Triết đẩy gọng kính, khiêu khích nói – “Không phải mỗi mình cậu được nghỉ đầu nhá.”

“Tôi không phải có ý đó.”

Lục Kính Triết bĩu môi, không nhìn hần, ngược lại quay sang phía Tô Mạch Ngôn nói: “Lần trước đi đánh tennis, ngài làm cho tôi không thể nào quên được, trưởng phòng đại nhân băng lãnh trong truyền thuyết.”

Tô Mạch Ngôn mặt không chút thay đổi liếc nhìn Lục Kính Triết một cái: “Không ấn tượng.”

“.....”

Khóe miệng Lục Kính Triết co rút.

Tô Mạch Ngôn giật khỏi bàn tay của An Duệ vẫn nắm lấy cổ tay mình: “Tôi về phòng trước.”

“Trưởng phòng.” – An Duệ nhú mày – “Anh....”

Tô Mạch Ngôn đi được hai bước, đột nhiên quay lại, thần nhiên nói: “Chuyện riêng của cậu, không liên quan đến tôi.”

Nhưng mà đến khi vào trong thang máy, cả người y dường như vô lực, tựa vào tấm gương trơn bóng lạnh lẽo.

Thiếu chút nữa..... Chỉ kém một chút nữa, đã tin tưởng lời nói của An Duệ. Đáng tiếc mình không phải là thanh niên nông nổi, mà cậu ta cũng không phải thật tình.

Mật ngọt chết ruồi.

Lục Kính Triết xuất hiện, cùng với ánh mắt tràn ngập địch ý kia, không khác gì cầm một cây gậy hung hăng đập vào đầu.

Một chút một chút, càng ngày càng thấy thêm tỉnh táo.

An Duệ nói đúng.

Bởi vì không ngừng vượt mắt, không ngừng trốn chạy, càng ngày càng già, ngược lại tâm tình càng lúc càng thêm cẩn thận, lo được lo mất, sợ đầu sợ đuôi.

Với người thành thật như Tiêu Thế còn đối xử như thế, vậy thì làm sao có thể tin tưởng một con người hào hoa lãng tử đây?

Tô Mạch Ngôn mím chặt môi.

Đã già thế rồi, một chân đã muốn bước vào quan tài rồi, cho dù là một mình thì sao? Không cần thiết lại phải đi tìm một lời hứa vu vơ nào đó.

Thật choáng váng.

Chỉ cần qua góc cửa kia là đến phòng của mình, nghe thấy bên ngoài đã mưa to, còn có sấm chớp ầm ầm.

Trời về chiều, là thời gian bị nguyên rửa trong truyền thuyết, ma quỷ âm u xuất hiện trong không trung, là thời khắc ma quỷ gặp gỡ.

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, bước tiếp.

Hắn chỉ là có chút mệt mỏi, đã lâu lắm rồi, không biết là bao nhiêu năm, hắn chưa từng thử đối xử tốt với ai, cũng không nhận lòng tốt của người nào.

Nhưng hắn là nam nhân, cũng không thể tùy tiện mà sống được.

Có thể an tâm, cũng chỉ là bên người kia mà thôi.

Trong tầm nhìn đột nhiên xuất hiện một đôi giày ướt sung màu trắng, cùng với một chiếc quần dài lấm bẩn.

Tô Mạch Ngôn run rẩy, hơi hơi ngẩng đầu.

Tiêu Thế ngồi dựa lưng vào ván cửa, cười nhẹ hàm răng trắng: “Cuối cùng thì ngài cũng về, nhạc phụ đại nhân.”

Tô Mạch Ngôn sợ sệt ba giây, cau mày nhìn thanh niên tươi cười ôn nhu trước mặt, tựa hồ không nhận biết được người đứng trước mình là ảo ảnh, hay là mình đang mơ nữa.

Đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, đau.

Hắn thông thả ngồi xuống, sau đó, mệt mỏi tựa trán lên vai người kia.

“Mạch, Mạch Ngôn?” – Tiêu Thế kinh hoàng.

Không biết đối phương bị làm sao nữa, Tiêu Thế tay chân luống cuống, muốn đứng dậy xem xét, lại bị Tô Mạch Ngôn giữ lại.

“Có chút mệt.” – Tô Mạch Ngôn tựa vào vai y, cảm thụ nhiệt độ trên người y đang hâm nóng chính bản thân mình, thản nhiên nói – “Chờ một chút là ổn rồi.”

Tiêu Thế cứng ngắc một hồi, chậm rãi thả lỏng cơ thể.

Y ngửa đầu tựa vào cánh cửa, thấy đối phương bình yên làm tâm tình y cũng thả lỏng hơn. Nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay đối phương, y mỉm cười ôn nhu nói: “Được rồi, ngài cứ an tâm nghỉ ngơi.”

26. Chương 26

Sao cậu lại tới đây?

Tô Mạch Ngôn thả lỏng người ngồi trên giường, nhìn chính mình vì ôm người kia mà một thân tây trang giờ ẩm ướt, ngón tay từng đợt nóng lên.

“Ách.” – Tiêu Thế cởi bỏ bộ quần áo ướt lạnh lẻo dính trên người, ánh mắt trốn tránh dòng suy nghĩ, xấu hổ cười nói: “Tôi đến đây chơi cùng một người bạn, vừa khéo.....”

Tô Mạch Ngôn nhú nhú mày: “Bạn sao?”

“Đúng thế.” – Áo đã cởi hết, toàn bộ thân thể lộ ra, Tiêu Thế không để ý, tiếp tục lau tóc do bị mưa ướt – “Là Hân Kiện đó, ngài đã gặp rồi.”

“..... À.”

Tô Mạch Ngôn bị mỹ nam cởi trần trước mặt làm cho cứng ngắc cả người, không biết làm sao để dời mắt đi.

Tiêu Thế nghi hoặc một lát, bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng nói: “Tôi với cậu ta chỉ là bạn bè mà thôi, không có quan hệ gì khác đâu.”

Tô Mạch Ngôn cứng gập đầu, thân thể của đối phương tiến đến gần, tim hắn cũng sắp muốn rớt khỏi ngực rồi: “Tôi đã biết. Cậu có muốn tắm.....tắm rửa trước không?”

Nói xong vành tai lại đỏ lên, cả người bật dậy, nói: “Tôi có việc đi ra ngoài một chút, cậu.... Đêm nay ở đâu?”

“Bạn tôi đặt phòng rồi.” – Tiêu Thế mặc quần đùi đứng ở giữa phòng, nhìn hắn cười co quắp – “Ngay sát vách thôi, nhưng mà.....”

“.....Tốt.”

Tô Mạch Ngôn gập đầu, sau đó lao nhanh khỏi phòng.

“Nhưng mà.....” – Tiêu Thế nhìn theo cánh cửa bị đóng lại, chán nản ủ rũ người – “Tôi có thể ở lại đây được không?”

Tô Mạch Ngôn lượn một vòng không mục đích ở dưới hoa viên của khách sạn, trái phải đều là người, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trốn đi đâu.

Vừa mới mưa xong, trong vườn không khí rất mát mẻ. Một đám nam thanh nữ tú trong đoàn lấy bia tươi mở tiệc BBQ, ánh lửa phản chiếu những khuôn mặt tươi cười chăm chú vào đám tôm hùm.

Hắn cố ý tránh đám người, đầu óc loạn cào cào hết cả lên, đi vòng vòng, bất giác đi đến góc khuất sau một bụi cây, chợt nghe thấy tiếng hai người tranh cãi.

Thật là lão thổ công nghe lén khắp nơi, nhưng mà nhạc phụ đại nhân lại nghe được.

Hắn nghe thấy nam nhân đeo kính kia nói: “Cậu cũng thấy đấy, người ta với cậu ngay nửa điểm cảm giác cũng không có, nhiệt huyết đặt hết vào người khác rồi, cậu còn muốn đùa giỡn gì nữa?”

An Duệ hờ hững nói: “Sao cậu biết là tôi đang đùa?”

“..... Bởi vì cậu chưa từng thật lòng bao giờ.”

“Chưa từng không có nghĩa là sẽ không.”

Tô Mạch Ngôn nín thở, nhìn thấy ánh trăng làm lộ bóng mình trên đất, vội vàng rút lại nấp sau gốc cây.

Lục Kính Triết đột nhiên kích động, không thể tin được nói: “Mất cậu có vấn đề, cho dù là thật thì cũng không thể là anh ta!”

Âm thanh của An Duệ vẫn hờ hững như cũ: “Vậy là ai? Cậu sao?”

“.....”

“A Triết, vòng luẩn quẩn hỗn loạn này, không nên tiếp tục nữa.”

“..... Cậu nói là cậu nghiêm túc.”

Trầm mặc một hồi lâu.

Tô Mạch Ngôn nghe được An Duệ khẽ cười: “Bởi vì anh ấy sẽ không đùa giỡn tôi.”

“.....”

Lục Kính Triết không nói gì, An Duệ tâm tình có chút sung sướng hỏi lại: “Cậu biết vì sao tôi để ý đến anh ấy không?”

“Vì sao?” – Thanh âm có chút tối nghĩa.

“Bắt đầu từ khi tôi chán ghét bộ dạng giả bộ của anh ta.” – An Duệ cười nói, ngữ khí buồn bã – “Sau đó một ngày, tôi phát hiện, bất luận là đi đến đâu, anh ấy đều thực cẩn thận soi gương, thậm chí là từ các tấm gương ven đường. Tôi nghĩ là anh ta tự kỷ, không nghĩ là tự ti..... Thật kỳ quái, cho dù mỗi người trên thế giới này đều tự ti, cũng không phải là anh ta. Dần dần, mỗi ngày nhìn anh ấy nghiêm túc làm việc, nghiêm

túc đối xử với mọi người, nghiêm túc mà sống, khắc chế mà ẩn nhẫn..... Đối mặt với một người như vậy, cảm thấy nếu khi dễ sẽ rất tuyệt.....”

“..... Thật thú vị.”

“Còn khi thực sự muốn khi dễ, đối mặt với ánh mắt thẳng tắp kia, lại đột nhiên không hạ thủ.” – An Duệ nặng nề cười, nghiêng ngả – “Không phải rất khó sao? Tôi muốn quý trọng một người.”

Tô Mạch Ngôn nhú mày, có chút không hiểu nổi.

Hắn yên lặng xoay người, nhẹ nhàng đi về phía hoa viên.

Trước khi rời đi, hắn nghe thấy Lục Kính Triết cười khỏ: “Vậy vì sao còn muốn lên giường với tôi?”

“.....”

An Duệ nói gì đó hắn không nghe rõ.

Tô Mạch Ngôn nghĩ, chỉ cần biết đến thế, là đủ rồi.

Quay lại phòng, Tiêu Thế đã mặc áo ngủ ngồi trên giường của hắn xem tạp chí, nghe được tiếng hắn mở cửa, liền nhảy từ trên giường xuống: “Về rồi à?”

“Ừ.” – Tô Mạch Ngôn thở dài, nhú mày nói – “Sao cậu không về phòng?”

“Khụ khụ.” – Tiêu Thế quần bách ho khan hai tiếng – “Bạn tôi dẫn người về, ngài cũng biết, chính là cái đó.....”

Tô Mạch Ngôn liếc mắt nhìn y: “..... paid for sex?”

Tiêu Thế nhắm mắt, trong lòng mặc niệm vài lần: “Tiện Tiện, thực xin lỗi mày.” – Mối hùng dũng nắm chặt tay, gật đầu: “Đúng thế.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn nói lỏng caravat, thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đi tắm rửa.”

Phòng tắm đóng cái rèm lại trước mặt Tiêu Thế.

Đồng.... Đồng ý rồi?

Tiêu Thế trừng mắt, một lúc lâu sau mới ngồi mạnh xuống giường.

Nguy hiểm thật..... Đêm nay bất luận là thế nào, cũng không thể để nhạc phụ đại nhân và sắc lang chung phòng. Ai biết tên háo sắc kia sẽ làm ra chuyện gì?

Ngoài cửa đột nhiên có người bấm chuông, Tiêu Thế nhú mày, nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, không hồn giận hỏi: “Ai?”

“Tao.....”

Nghe tiếng thôi cũng có thể tưởng tượng ra đối phương có bao nhiêu khổ sở.

Tiêu Thế hắc tuyến đi ra mở cửa, nhìn thấy Hân Kiện một thân áo ngủ hoàng kim mỹ lệ hoa lá cành, ôm gối đứng đó: “Hanny, anh đi lâu không về, người ta sợ.....”

Tiêu Thế không nói gì, “Sợ sẽ tìm người ngủ cùng anh a.”

Bồi ngủ?

Hân Kiện nháy mắt có liên tưởng không tốt, ánh mắt của con sói non kia, trong đêm tối, có cảm giác như nó sắp nuốt chửng mình.

Gã rùng mình, lắc lắc đầu: “Trừ mày ra tao không ngủ với người khác.”

“..... Đêm nay tao không về ngủ.”

Hân Kiện run run chỉ tay vào y: “Mày là đồ không có nghĩa khí. Tốt xấu gì cũng đều là đàn ông, vì cái gì tao lại kém lão già nhà mày?”

Tiêu Thế nhúu mày: “Mày nói ai là lão già?”

Hốc mắt bắt đầu phiem hồng: “..... Anh hung dữ với người ta.....”

“Ngoan.....” – Tiêu Thế quăng sang một cái nhìn xem thường, nắm bả vai Hân Kiện, xoay 180 độ, bồi thêm một cước vào hông – “Về ngủ đi.”

Rầm.

Đóng cửa lại, chính mình thì thoải mái nhảy lên giường Tô Mạch Ngôn, chiếm cứ một góc, đắc ý nghĩ: “Đêm nay canh giữ bên người nhạc phụ đại nhân, xem ai dám làm gì?”

Nếu như y biết tình huống hiện tại của Tô Mạch Ngôn, nhất định sẽ hối hận vạn phần.

Kỳ thật vấn đề không nằm ở chỗ người khác sẽ làm gì Tô Mạch Ngôn, mà là Tô Mạch Ngôn đang nghĩ sẽ làm gì người khác -_-|||

Tô Mạch Ngôn bình tĩnh rửa mặt, chọc chọc lên má, vừa lòng nhếch khóe miệng lên, trong gương hiện lên gương mặt cương thi đông lạnh nghìn năm đang mỉm cười.

Cúi đầu nhìn trang phục trên người.

Áo tắm rộng mở, lộ ra một mảng lớn phần ngực trắng nõn, nếu như cử động mạnh, có thể nhìn thấy được nhũ tiem ướt át hồng tươi.

Vạch vạt áo lên nhìn nhìn, cũng được..... lông chân cũng không nhiều lắm.

Một tay túm lấy vạt áo lên đến bên hông, lộ ra phần hông trắng nõn, chiếc quần lót chữ T gợi cảm bao bọc, còn tỏa mát ra hương chanh dịu dịu.

.....

Tô Mạch Ngôn bỏ nhào đến bên tường, đầu đập rầm rầm vào tường.

Mày định làm gì thế!

Một lão già như mày còn muốn gì!

Cái lão già không biết xấu hổ như mày còn định làm gì!

“Mạch Ngôn.”

Con rể không chút cảm kích gọi hấn, giờ phút này giống như dê non dâng lên đến miệng sói, mười phần vô tội.

Nhạc phụ đại nhân bình tĩnh tạm dừng hành động tự hại bản thân, bình tĩnh: “Cái gì?”

“Sao ở khách sạn cũng có chim gõ kiến?”

“.....”

“.....”

Tiêu Thế nằm trên giường, đột nhiên ý thức được vấn đề mình vừa hỏi có chút ngu ngốc.

Cửa phòng tắm mở ra.

Tô Mạch Ngôn đi dép lê, bàn chân trắng nõn ướt át bước ra, cực kỳ nghiêm túc trình trọng trả lời vấn đề ngu ngốc.

“Con ở trong nhà kia cùng đến đây.”

Đến khi đi ngủ, An Duệ cũng vẫn không về phòng.

Nhạc phụ con rể hai người cực kỳ ăn ý cùng chờ, hai người nằm song song cứng đờ trên giường, hai tay trang trọng đặt trước ngực, giống như tân nương đêm động phòng chờ mong dâng hiến trinh tiết.

Nhạc phụ đại nhân thì cảm thấy trong lòng mình như có một con sói chỉ chờ lao ra -_-|||

Tiêu Thế không được tự nhiên nghiêng người, sợ đụng vào Tô Mạch Ngôn, nửa mộng đã nằm ra ngoài giường.

Kỳ thật giường cũng không nhỏ, nhưng mà hai nam nhân cao mét tám cùng nằm song song, cũng không thể tính là thoải mái được.

“Không cần tự chịu khổ.” – Nhạc phụ đại nhân thản nhiên trần thuật, tiếng nói lạnh lùng.

“..... Vâng.” – Con rể ngoan ngoãn nằm dịch vào.

Dường như sữa tắm nhạc phụ đại nhân dùng là vị chanh, có pha thêm chút bạc hà. Không thể xác định rõ mùi, Tiêu Thế nhin không được vượt người qua hít hít.

Thân thể Tô Mạch Ngôn cứng đờ.

“A.....” – Tựa hồ ý thức được hành vi thất lễ của mình, Tiêu Thế đỏ mặt, vội vàng lùi lại – “Chỉ là cảm thấy hương vị rất quen.”

“Cậu từng dùng rồi.”

“..... A, đúng thế, tôi đã dùng rồi.”

Tiêu Thế gượng cười hai tiếng, nghĩ rằng, nhưng mà cũng không giống hương vị trên cơ thể ngài chút nào a.... Chẳng lẽ nhạc phụ đại nhân chính là cơ thể có mùi thơm tự nhiên trong truyền thuyết sao?

Nhìn khuôn mặt kia, nếu là phụ nữ.....

Một nữ nhân với khuôn mặt cứng ngắc lạnh lùng hiện lên trong đầu Tiêu Thế..... Càng tưởng tượng càng đáng sợ, Tiêu Thế hắc tuyến, lắc lắc đầu xóa đi suy nghĩ vớ vẩn.

Trong bóng tối, Tô Mạch Ngôn trở mình, ngón tay lạnh lẽo bắt được tay Tiêu Thế.

Tiêu Thế sợ run người: “Ách?”

Đặt bàn tay của đối phương lên hông mình, Tô Mạch Ngôn cố gắng kiềm chế trái tim đang cuồng lên, cố gắng bình tĩnh như không có gì nói: “Như vậy, sẽ không phải chen chúc.”

Nhưng cũng rất nóng.

Tiêu Thế cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ không đúng chỗ nào, ngón tay chỉ cần hơi động, là có thể bắt lấy thắt lưng gầy gò của đối phương.

Có chút quá mức thân mật.

Y nhú nhú mảy, vừa định giơ tay lên, Tô Mạch Ngôn đột nhiên ngồi dậy, thiếu chút nữa đem Tiêu Thế đang quần trên người hất xuống giường.

Tiêu Thế ngạc nhiên, cà lăm hỏi: “Sao, làm sao thế?”

Nhạc phụ đại nhân cúi đầu, cái gáy trắng nõn lộ ra dưới ánh trăng nhu hòa.

Thật lâu sau, hần trầm giọng nói: “Tôi sang giường khác ngủ.”

Khác? Giường khác.....?!

Tiêu Thế đại ra một chút, rồi mở to mắt.

Không phải là giường của An sắc lang sao?!

Nhạc phụ đại nhân muốn đưa dê vào miệng cạp sao!

Lửa giận đột nhiên bốc lên, Tiêu Thế một tay kéo người về giường, một tay gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng hần, một chân dùng toàn lực đè lên người đối phương, đầu gác lên cái trán đã cứng ngắc, làm bộ đang ngủ,

thì thầm: “Cứ như vậy ngủ đi, tuyệt đối không cho đi, tuyệt đối.....”

27. Chương 27

Bị người khác ôm vào ngực thật sự không phải là chuyện gì thoải mái, Tô Mạch Ngôn giãy dụa muốn đứng lên, lại bị Tiêu Thế ấn xuống ôm chặt lấy.

“Giường bên kia bẩn lắm.” – Tiêu Thế chán ghét nói – “Không dành cho người ngủ.”

Y nghĩ nghĩ, lấy giấy viết sáu chữ to dán lên đầu giường người kia: “Giường chuyên dụng cho cầm thú.”

(Nguyên văn là năm chữ cầm thú chuyên dụng giường, không có chữ của.)

Rồi lại lao đến ôm lấy người kia.

“.....”

Tô Mạch Ngôn từ chối hai lần, cuối cùng đành nằm im, cả người cứng đờ như khúc gỗ, ngây ngây ngốc ngốc để cho đối phương tùy ý ôm.

Tiêu Thế cảm giác như chính mình đang ôm một tảng băng to vậy, nhưng mà lại kiên quyết không buông tay, kiên trì nhắm mắt lại.

Cho dù ở trong bóng tối, nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Tô Mạch Ngôn chưa hề rời khỏi mặt mình.

Chưa bao giờ hắn lại cảm thấy mất cảm với hơi thở mỏng manh của đối phương như thế này, mỗi lần người kia hít thở, là một lần cả người hắn run rẩy.

Trái tim đang đập như muốn nổ tung đến nơi rồi.

Tô Mạch Ngôn cứng ngắc nằm trong lòng Tiêu Thế, ngón tay khẽ động đậy, muốn vươn đến ôm lấy đối phương, nhưng lại thôi.

Cách một lớp áo ngủ mỏng manh, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể đối phương.

Nhạc phụ đại nhân hoảng hốt, tựa hồ như nghe thấy lão điệu của mình chiêm chiêm kêu.

Nhiều năm như vậy không mở cửa, định lực của bản thân hắn.....

Tô Mạch Ngôn kẹp chặt hai chân, khấn trương cúi đầu, tức giận nhìn lão điệu không an phận nhà mình, ý đồ dùng tinh thần áp chế phản kháng bé nhỏ kia.

Có thể thân có thể lui, theo nguyên lý súng bắn đạn, cấu tạo bọt biển, lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh..... (Chả hiểu bác ý muốn gì.)

“Mạch Ngôn.” – Thanh âm trong sáng của Tiêu Thế đột nhiên vang lên trên đầu hắn, cảm y cũng rất tự nhiên gác lên tóc hắn, làm cho động tác của Tô Mạch Ngôn cứng lại.

“Cái gì?”

“Cái kia.....” – Tiêu Thế vội ho một tiếng, ngửa đầu nhìn trần nhà, xấu hổ nói – “Của ngài chạm vào tôi.....”

“.....”

Chiêm chiêm chiêm chiêm

~

Không gian trong phòng tràn ngập tiếng chim kêu.

Nhạc phụ đại nhân tuyệt vọng cúi đầu, phát hiện lão điều càng lúc càng sung, hận không thể phá quần mà bay ra -_-|||

Áp chế bằng tinh thần thất bại.

Tình huống này thực xấu hổ, Tiêu Thế do dự một chút, bước xuống giường, chậm rãi nói: “Tôi đến phòng tắm, ngài.... Khụ,... giải quyết một chút?”

Tô Mạch Ngôn không lên tiếng kéo vạt áo y.

Tiêu Thế cảm giác sau lưng mình như bị điện giật, tựa hồ như có cái gì đó nảy mầm, lại mông mông lung lung không thể nắm bắt rõ ràng, chỉ lắp bắp: “Mạch..... Mạch Ngôn?”

“Không vấn đề gì.”

Tô Mạch Ngôn thản nhiên nói, lập tức xoay người, đưa lưng về phía y, cuộn mình lại.

Tiêu Thế đột nhiên cảm thấy buồn.

Định lực của nhạc phụ đại nhân thực cao, lỗ lớn thế mà có thể tự nhiên biến mất?

Đàn ông khi không có phụ nữ đều là tự thân vận động, tay làm hàm nhai, mặc dù y ở đây có vẻ hơi xấu hổ, nhưng vẫn không cần phải ngại lại thế chứ?

Rất không tốt cho cơ thể.....

Đầu Tiêu Thế rối như canh hẹ, cũng không biết nên phản ứng thế nào, mà một bàn tay của Tô Mạch Ngôn còn nắm vạt áo mình, rơi vào đường cùng, cũng đành thán khí quay về giường nằm. Một lúc lâu sau, mới cẩn thận nói: “Ngài có thể... cái kia... thực sự... tôi cái gì cũng không nghe thấy.”

Phản ứng của nhạc phụ đại nhân là cong mông, cả người cuộn tròn thành một đồng.

Cái mông mềm mại chạm vào bên mình, Tiêu Thế giật mình, không được tự nhiên dịch sang bên một chút, cười gượng nói: “Tôi ngủ rất nhanh, thật mà.....”

Sau đó bắt đầu ồ ồ thở.

“Không cần để ý đến tôi.” – Thanh âm nhạc phụ đại nhân rầu rĩ, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng ngày thường lúc này lại có chút ủy khuất, trầm giọng – “Ngủ đi.”

Làm sao có thể ngủ được?

Tiêu Thế nằm bên người hắn, nghe từng nhịp thở dày đặc mà đầy áp lực, thầm nghĩ, chuyện ngày hôm nay nhất định phải đòi lại từ An Duệ, nếu không phải hắn thì sao nhạc phụ đại nhân phải chịu ủy khuất thế này?

Mặt khác, đừng nói là đã thương, chính là nếu dùng ma pháp bỗng làm gì cái mông cũng không thành vấn đề a.....

Tư duy đột nhiên đình trệ.

Tiêu Thế chỉnh chỉnh gối, bật cười lắc lắc đầu.

Nghĩ cái chết tiệt gì thế?

Sắp bị mấy đồng chí gay này bức điên rồi.

Sau nửa đêm, hơi thở có vẻ chậm lại, nhẹ nhàng hơn. An Duệ cũng vẫn chưa về phòng.

Tiêu Thế cẩn thận vươn người sang nhòm nhòm, khoe môi Tô Mạch Ngôn hơi rũ xuống, hai mắt nhắm nghiền, ngay cả khi ngủ mà mi gian cũng nhắm lại.

Trong lòng là một cảm giác thật mềm mại.

Y thở dài, vươn tay vuốt vuốt nếp nhăn kia. Khi đầu ngón tay vừa chạm đến, đối phương lại run rẩy.

Vài giây sau, hơi thở của nhạc phụ đại nhân lại thêm trầm.

Tiêu Thế sững sờ tại chỗ, hắc tuyến nhìn cái tay tác quái của mình, hận không thể chặt đứt nó!

Thật tiện a.....

Nhạc phụ đại nhân thì chìm trong mộng đẹp không muốn tỉnh lại, cảm giác được thân thể đối phương gần kề, theo phản xạ liền vươn tay, đầu ngón tay linh hoạt chui vào vạt áo đối phương, vuốt ve lưng.

Lưng Tiêu Thế cứng ngắc, kinh ngạc nhìn Tô Mạch Ngôn ôm mình, nhất thời quên cả ngăn cản.

“Ân.....”

Âm thanh khàn khàn nỉ non làm da đầu Tiêu Thế run lên. Tay Tô Mạch Ngôn ôm lấy lưng đối phương, đầu dựa vào ngực Tiêu Thế cọ xát, một chân cũng không an phận chen vào giữa hai chân y.

Đùi phải bị kẹp lấy....

Tiêu Thế giật mình, phản xạ có điều kiện muốn đẩy ra, nhưng khi chạm vào đối phương, tay y lại rút về.

Tư thế như vậy, không tỉnh thì hơn.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, thì hai chân đối phương đã quắp chặt lấy đùi phải của y, có thể cảm nhận được một vật cứng rắn nóng hổi.....

“.....”

Tiêu Thế khóc không ra nước mắt, xoay đầu, cảm thấy mình như kiểu là bị cường bạo vậy.

“Ngô.....” – Tô Mạch Ngôn vô thức cắn cổ áo ngủ của y, hai chân trên đùi y bắt đầu cọ xát lung tung.

Động tác nhiệt tình khiến cho nước bọt không được phân bố, hầu kết hần phập phồng.

Từ sâu trong cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ khàn khàn mê người.

Tiêu Thế cúi đầu, nhìn biểu tình đối phương hoàn toàn khác biệt so với ngày thường, hơi nhếch môi.

Tính khí ma sát trên đùi y, giống như muốn tạo thành vết chai trên cơ thể y vậy, tham lam dây dưa.

Nếu nuôi một chú chó, đến thời kì phát tình cũng sẽ quẩn quýt lấy chủ nhân phát tiết.

Nhưng Tô Mạch Ngôn không phải là chó, hẳn là người, là một người đàn ông hẳn hoi.

Chỉ cần không muốn hẳn phải lo lắng, thân phận có là gì, cần bản ngay cả nghĩ cũng không nghĩ đến.

“A.....” – Da thịt ẩm ướt kề sát, Tô Mạch Ngôn khó chịu thôi không cắn áo Tiêu Thế, chuyển mục tiêu sang phần ngực bị lộ ra ngoài, giống như chú chó nhỏ vậy, liếm liếm hôn hôn, lưu lại trên da thịt mấy dấu hôn ướt át.

Khớp hàm Tiêu Thế căng thẳng, bỗng nhiên vươn tay, bịt kín miệng hẳn.

Trong lòng bàn tay lại truyền đến một đợt mềm mại ẩm ướt.

Bị liếm.

Những hành động đó làm cho đầu óc y loạn lên. Nếu là nam nhân, chắc chắn không thể chống cự lại kiểu trêu chọc này, chỉ cảm thấy một cỗ hỏa nhiệt dần bốc lên..... Tiêu Thế hung hăng nắm tay đập vào tường đầu giường, phát ra một tiếng va chạm thân thể trầm đục.

Tróc da, chảy máu.

Đau đớn làm cho Tiêu Thế tỉnh táo hơn, còn Tô Mạch Ngôn vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mộng xuân.

Bắt lấy bàn tay bị thương của Tiêu Thế, hướng xuống dưới, đến khi nó chạm vào vật cứng rắn của mình.

Tiêu Thế cau mày nhìn Tô Mạch Ngôn. Bàn tay bị chảy máu bị đặt tại khó gian của người kia.

Đối phương vẫn nhắm mắt, nhắm mặt, trán lấm tấm mồ hôi, tóc đen hỗn loạn.....

Bộ dáng mê man lại ủy khuất.

Tiêu Thế nhắm mắt, thở dài thả lỏng cánh tay, cảm giác được thứ giống của mình nằm trong lòng bàn tay, sau đó cầm.

Làm một cách máy móc.

Mê vông dâng cao như thủy triều.

Trong nháy mắt đạt cao trào, Tiêu Thế nghe được âm thanh nứt vỡ của đối phương, toàn thân không nhin được mà co rút.

Mặt mày nhăn hết lại.

Tiêu Thế nghe thấy nhịp thở của hắn dần dần ổn định, thở phào nhẹ nhõm xoa cái trán đầy mồ hôi của mình.

Ma xui quỷ khiến thế nào, y lại nhẹ nhàng vươn người, đặt lên trán hắn một nụ hôn.

.....

Sau đó, y nằm ngửa, nhìn lòng bàn tay hỗn độn cả máu của mình và chất lỏng trắng đục kia, thật lâu, đầu óc trống rỗng.

28. Chương 28

Sáng sớm tỉnh lại, nhạc phụ đại nhân nằm trong ổ chăn nho nhỏ duỗi thân thể, cảm thấy toàn thân thoải mái.

Tối hôm qua có một giấc mơ không tệ, rất không tệ.....

Duỗi mạnh người.

Tô Mạch Ngôn mở to mắt nhìn trần nhà trắng xóa, dùng sức, sau đó nhắm mắt.

Sẽ không phải..... Đã làm cái gì đó đi?

Thật cẩn thận sờ soạng trong chăn.

Rất khô mát.....

Tô Mạch Ngôn thở dài nhẹ nhõm một hơi, vén chăn rời giường, lúc này mới phát hiện không thấy bóng dáng Tiêu Thế đâu cả.

Giường bên cạnh cũng rất chỉnh tề, tờ giấy ghi mấy chữ “Giường chuyên dụng của cảm thú” hôm qua Tiêu Thế dán lên vẫn còn nguyên, một chút nhăn nhúm xô lệch cũng không có.

Điều đó chứng minh cả đêm qua chủ nhân của nó không về.

Ánh mắt đột nhiên chuyển đến vách tường, có vết gì đó màu nâu có vẻ như là đã được lau rửa qua, nhưng không sạch hết được, vẫn còn màu hơi nhạt, nhiễm cả một mảng lớn.

Tô Mạch Ngôn tò mò chạm tay vào xem đó là cái gì.

“Tiêu tiên sinh nói cậu ấy không cẩn thận va vào vách tường.” – Phía sau có người khẽ cười – “Cậu ấy nhờ tôi bảo với anh là cậu ấy có chút việc, cần phải gặp một người bạn, buổi tối sẽ gặp nhau.”

Tô Mạch Ngôn hoảng sợ, kích động quay đầu đi.

An Duệ không biết khi nào thì đã vào phòng, nụ cười trên mặt vẫn tao nhã như thường.

“Mọi người đã bắt đầu ăn sáng rồi, tôi lên gọi anh.” – An Duệ mỉm cười nói – “Lịch trình hôm nay là đi chùa Nam Minh.”

Một đám cán bộ cao cấp đi chùa, cái này là do ai nghĩ ra thế không biết?

Tô Mạch Ngôn đau đầu nhu nhu trán, tiếng nói khàn khàn: “Tôi biết rồi.”

“Tôi đi tắm rửa, thay quần áo.” – An Duệ kéo kéo chiếc áo nhăn nhúm, có một ít cát rơi ra, cười khỏ nói – “Tôi hôm qua ngồi nói chuyện cả đêm trên bãi biển, cho nên có chút bẩn.”

Tô Mạch Ngôn liếc nhìn hắn: “Ừ.”

Nhìn An Duệ cầm quần áo bước vào phòng tắm, Tô Mạch Ngôn ở phía sau thản nhiên nói: “Cậu không cần giải thích.”

An Duệ dừng bước, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Chùa Nam Minh rất gần Z thị, chỉ cần nửa giờ ngồi thuyền là có thể đến nơi. Cả ngôi chùa tọa lạc trên núi, tạo vẻ thanh u mà huyền bí, hương khói mịt mờ.

Tô Mạch Ngôn cả đường không nhìn thấy Tiêu Thế, tâm tình không khỏi có chút trầm trọng, lúc nào cũng cúi đầu trầm tư, bước chân có chút trì trệ.

Có phải hay không tối qua mình có phản ứng khiến cho cậu ấy cảm thấy ghê tởm?

Bản thân đã là một lão già rồi, vậy mà còn ở trước mặt người ta “lên” như vậy, quả thật làm cho người ta phải khó chịu?

Đã thế lại còn mộng xuân nữa chứ, không biết lúc nằm mơ mình có nói lung tung gì không nữa?

.....

Mọi người trong đoàn cũng đã quen với bộ dáng lạnh băng của hắn, nhất thời cũng không ai trò chuyện cùng, chỉ có An Duệ tự nhiên đi theo sau hắn, an nhàn như đi tản bộ.

“Có bậc thang.” – An Duệ thấp giọng nhắc nhở người phía trước không biết nghĩ gì đến mức xuất thần.

Tô Mạch Ngôn bình tĩnh bước qua, cũng không quay đầu lại: “Cảm ơn.”

Lên đến đại điện trên đỉnh núi, mọi người bắt đầu phân tán ra tham quan, Tô Mạch Ngôn một người một mình nhàn chán đi đến quầy bán đồ lưu niệm phía trước.

Nơi đó không có người, cũng không có mùi hương quá nồng, toàn bộ đều là các quầy hàng được bày trong tủ kính, bán một ít đồ giả cổ và tranh chữ, hắn cũng không có tâm tình gì để xem.

An Duệ một mực yên lặng theo hắn.

Nhìn qua loa vài lần, cũng không có gì cảm thấy hứng thú, đang muốn ra khỏi quầy trưng bày, lại vô tình nhìn thấy trong tấm gương phản chiếu hai bóng người lén lút.

Tô Mạch Ngôn nhìn xuống, trong lòng khẽ động, không khỏi dừng bước.

An Duệ hiển nhiên cũng thấy hai người kia, khéo môi khẽ nhếch lên, tiến về phía trước, ghé vào lỗ tai Tô Mạch Ngôn trầm giọng nói: “Không sao đâu, tôi sẽ bảo vệ anh.”

Thân thể hai người dựa sát vào nhau.

Bóng người số một đột nhiên cứng ngắc lại, phát điên muốn xông lên, lại bị bóng người số hai sống chết ôm lấy thắt lưng kéo về.

Tô mạch Ngôn lạnh lùng nhìn An Duệ một cái, xoay người bước đi.

An Duệ khoái trá đi theo.

Hai người cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ ăn chay niệm Phật, trước giờ cũng không tin gì thần linh, chỉ tin tưởng vào hai bàn tay mình, cho nên cảm thấy vô vị đi loanh quanh trong chùa.

Nhưng Tô Mạch Ngôn lại khó có vẻ hơi sung sướng, đi một chút lại quay lại nhìn một cái, khi xuống núi còn phá lệ dẫn cả đoàn ra nhà hàng đồ chay dưới chân núi ăn cơm.

Nhà hàng này làm thức ăn cũng không có nhiều món, hương vị nồng đậm, nhìn ra được nhiều đồ ăn là dùng mỡ động vật để làm, nói là cơm chay, nhưng thực ra cũng là mảnh lối buôn bán mà thôi.

Nhà hàng bố trí dọc theo từng bậc thang dọc theo sơn đạo, ven đường hai bên là các phòng thấp bé, từng nhà từng nhà đều có vẻ buôn bán rất tốt.

Tô Mạch Ngôn và An Duệ chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, mục đích không chỉ là ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, vì chỉ một lát sau, đã phát hiện trong bụi cỏ có hai bóng người lén lút.

An Duệ gấp một miếng gân hầm vào bát Tô Mạch Ngôn, ánh mắt đảo về phía bụi cỏ không ngừng lay động, không khỏi cười nói: “Trường phòng này, thời tiết thật tốt nhỉ?”

Tô Mạch Ngôn nhìn mặt trời thiêu đốt bên ngoài, nhú nhú mày.

Vừa muốn đứng dậy, An Duệ lại đột nhiên dè tay hấn lại.

Tô Mạch Ngôn khó hiểu nhìn đối phương.

An Duệ cười cười kéo tay hấn, ấn người ngồi vào ghế, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì.”

Quả nhiên lại nhìn qua, bóng người đã không thấy đâu.

Đối diện cửa nhà hàng có một người đàn ông đang nổi trận lôi đình muốn cầm dao phay xông tới, lại bị một người đàn ông khác sống chết kéo lại.

.....

“Phản ứng rất kịch liệt nha.” – An Duệ mỉm cười, cầm lấy chén trà trên bàn chạm vào chén của hấn – “Chúc mừng.”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu suy nghĩ, không biết nghĩ cái gì mà khóe môi khẽ nhếch lên.

Ngôi chùa Nam Minh to như thế, cả lên cả xuống mất cả ngày.

Cả đoàn đi thuyền về đến Z thị, sắc trời đã muốn sẫm rồi.

Tiêu Thế và Hân Kiện cos ảnh vệ cả một ngày theo chân nhạc phụ đại nhân, phơi nắng đến mức muốn lột da, màu tiểu mạch giờ đã thành chocolate rồi, Hân Kiện thè lưỡi, ghé vào người Tiêu Thế thở phì phò giống con gì đó. (Con cò hó =)))

“Nhạc phụ đại nhân đúng là gừng càng già càng cay.... Đi chơi một ngày còn không mệt, tối rồi còn muốn đi đâu nữa chứ.....”

Tiêu Thế vỗ vỗ vai gã trấn an, khăn trương nhú mày nói với bác tài: “Bác có thể đi nhanh hơn được không? Nhất định phải đuổi kịp bọn họ.”

Bác tài xé hưng phấn gật đầu: “Cậu cứ yên tâm!”

Con xe già trong đêm đột nhiên gầm lên, xả khí thải, dùng hết sức lao đi.

.....

Tiêu Thế vô lực lau mặt, sao lần nào ngồi taxi cũng đen đui thế nhỉ!

An Duệ và Tô Mạch Ngôn ngồi taxi đi nửa non nửa vòng Z thị, cuối cùng dừng lại tại một nhà hàng thập phần yêu nghiệt, xuống xe.

Cậu bé trông cửa trang phục thật sự khác người. Lông mày, chóp mũi, bên tai đều là vòng khuyên, dùng mấy sợi dây xích dài nối lại với nhau.

Tô Mạch Ngôn đứng lại ở cửa một chút, ánh mắt khẽ liếc đến tổ ảnh vệ vừa nhảy xuống xe, chui vào góc tường nhìn trộm.

An Duệ ở phía sau hấn nói: “Vũ nam ở nơi này nhảy rất đẹp.”

Tô Mạch Ngôn mặt không đổi sắc bước đến: “Cậu đến rồi?”

“Bạn giới thiệu cho thôi.” – An Duệ nở nụ cười hoàn mỹ không chút sứt mẻ - “Đi một mình không thú vị lắm.”

“Bạn cậu đâu?”

“Về N thành rồi.” – Đứa bé giữ cửa dẫn hai người đến một cái bàn gần vũ đài, An Duệ chống cằm cười nói – “Thật vui khi anh tin cậu ấy là bạn tôi.”

Tô Mạch Ngôn nhìn hẩn một cái: “Bạn trai cũng là bạn.”

“.....”

An Duệ bị nghẹn một chút, cười khổ thở dài.

Tổ ảnh vệ hai người lượn đi lượn lại trước địa phương gọi là “GAY BAR” này.

Số Hai đẩy Số Một: “Vào đi.”

Số Một phiên chán hỏi lại: “Sao mà không vào?”

“Tính hướng của ông đây vô cùng thẳng, so với đường cao tốc còn thẳng hơn, sao có thể vào nơi đây được?” – Hãn Kiện bĩu môi nói, mắt lé nhìn y – “Mày không vào sao? Chỉ nhìn qua cũng thấy bên trong có vẻ rất HIGH đấy. Nơi thế này, chắc chắn phục vụ càng.....”

Bước chân Tiêu Thế cứng đờ, quay đầu nhìn gã: “Mày, mày đi rồi?”

Hãn Kiện nhanh chóng lắc đầu: “Không có.”

“Chắc.” – Tiêu Thế bắt đầu vò đầu bứt tai. Từ tối hôm qua, y không hiểu sao bản thân lại cứ thấy nôn nóng.

Nhìn thấy Tô Mạch Ngôn là cảm thấy nôn nóng, cho nên đành dậy thật sớm để né tránh.

Không nhìn thấy lại càng nôn nóng hơn, nên chỉ có cách đi theo từ xa nhìn hẩn.

Sự thật chứng minh bản thân hành động đúng.

Chỉ cần An Duệ đến gần hẩn, là y như lửa đổ thêm dầu, vô số lần đã muốn vung dao phay biến tên kia thành bánh bao hấp.

Nhiều chuyện chưa từng xảy ra khiến y không biết phải làm sao.

“Đi, đi vào.”

Tiêu Thế tóm lấy vai Hãn Kiện, kiên trì bước vào trong, khăn trương đến mức khóe miệng cũng run rẩy.

“Chờ, chờ chút!” – Hãn Kiện lần thứ N ôm lấy con sói luống cuống này, lớn tiếng nói – “Tốt xấu gì cũng phải thay tên đổi họ rồi mới vào chứ?!”

Tiêu Thế dừng bước, nhú mày: “Thay tên đổi họ?”

“Vô nghĩa.” – Hãn Kiện nhìn y một cái xem thường – “Đó là GAY BAR đó! Chỉ có đồng tính luyến ái mới vào thôi! Ông mày đây đẹp trai ngồi ngồi thế này, nếu bị nam nhân đến hỏi thăm nói chuyện, nhất định là rất nhiều.”

“.....”

Tiêu Thế nhịn cảm giác buồn nôn xuống, vô lực nói: “Vậy thay đổi thế nào?”

Hãn Kiện liếc mắt, cười hì hì nói: “Như vậy, mày họ Dương, tên là John Yang. Tao họ Cao, tên là Robert Gao.”

Tiêu Thế nhịn không được bật cười: “Vậy mà lại có người tự gọi mình là củ cải cao?”

Hãn Kiện xấu hổ giận giữ gầm lên: “Mày có vào không?! Nếu nhạc phụ đại nhân bị sói ăn tao cũng mắc kệ!”

Tiêu Thế cúi đầu trầm ngâm, vô lực thỏa hiệp: “Được rồi.”

Cải củ cao vung tay lên, cao hứng phấn chấn hô to: “Tiến lên! Tráng dương tiên sinh!”

Tráng dương tiên sinh: “.....”

29. Chương 29

Ngoài dự đoán của Tiêu Thế, mọi người trong quán bar này rất thanh tịnh, cũng không giống kiểu cuồng dã của các nơi khác, trang trí rất đẹp, trần đầy vẽ lịch sự tao nhã, một số nam nhân tùm nãm tùm ba ngồi nói chuyện, liếc mắt nhìn qua có thể thấy không ít người có vẻ thành đạt.

Một thanh niên tóc hồng đang dựa vào bên đàn piano hát, một bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng mềm mại, dày mà mê người.

Tiêu Thế và Hãn Kiện cúi gằm mặt mà đi như kiểu tội phạm bị truy nã, chọn đại một chỗ ngồi xuống, nhúu mày thấp giọng nói: “Không phải mày bảo những chỗ này rất HIGH sao?”

“Ồ thì....” – Hãn Kiện nhìn trái nhìn phải, xấu hổ nói – “Tao đây cũng đã tới bar kiểu này bao giờ đâu....”

Tô Mạch Ngôn ngồi cách đó không xa, biểu tình thản nhiên, trong tay là một ly Whiskey thêm chanh, lắc lắc, uống từng ngụm từng ngụm, nghiêng đầu nghe ca sĩ đang hát.

An Duệ tựa lưng vào ghế ngồi, chăm chú nhìn sườn mặt của hắn.

Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Thế lúc này đen lại, lầm bầm: “Ánh mắt sắc tình, không biết xấu hổ!”

“.... Tuy rằng mày đang rất phấn nộ.” – Hãn Kiện nhìn bàn tay nổi gân xanh trên đùi kia, khóc không ra nước mắt nói – “Nhưng mày có thể không cần sờ đùi tao không?”

Phải bắt được trọng điểm!

“Sao?” – Tiêu Thế đằng đằng sát khí quay sang, vừa thấy tay mình liền hất tuyền rút về, cười gượng nói – “Ặc, thói quen thôi, muốn tìm dao phay ấy mà.....”

“.....”

Hãn Kiện nhìn đũng quần mình, nghẹn lời không nói được gì: “Trời ạ! Đến người ngoài như mày cũng nói thế, thì còn ai dám gả cho tao nữa đây....”

JJ của gã mà đòi dùng như dao phay, giết người à?

Nghĩ vậy, lại nhin không được nhớ tới cái đêm không trăng không sao âm u gió lạnh kia, đồng chí thiếu niên nào đó với ánh mắt phấn nộ, càng nhắm mắt lại thì hình ảnh càng hiện lên rõ ràng, cảm giác như là hận đến mức muốn phun lửa.

Nghĩ đến cái đêm mình chuồn êm kia, trên giường còn dính một đồng chất lỏng trắng đỏ hỗn độn, răng của gã không hện mà va vào nhau lập cập.

Đại khái, cái loại JJ này, quả thật là có thể dùng như dao phay?

Đâm nát hoa cúc.....

“Phụ nữ?” – Suy nghĩ từ đâu đó mãi mới chạy về được, không đợi thu hồi đến một nửa, chợt nghe có người cười nói – “Tiên sinh không thích đàn ông sao?”

Hãn Kiện vẫn còn chưa tỉnh táo, không cần nghĩ ngợi nói: “Mày mới thích đàn ông ấy! Ông nội mi đây hoàn toàn bình thường, thích nữ.....”

Lời nói chưa kịp ra tiếp bị ánh mắt giết người của Tiêu Thế đẩy trở về.

“A ha ha, làm sao có khả năng thích phụ nữ chứ.....” – Hãn Kiện hí mắt cười nhìn thanh niên mỹ mạo đang tùm tùm nhìn mình – “Chúng ta đều giống nhau thôi, thích đàn ông mới là bình thường, đồng tính luyến

ái là tình yêu tinh khiết nhất, là mục tiêu tiến hóa của cả nhân loại, chúng ta đương nhiên phải cố gắng rồi.....”

Nói xong, gã yên lặng xoay người hung hăng tự vả bản thân.

Bị tên tiểu nghiệt súc kia huấn luyện thành phản xạ có điều kiện rồi!

Thanh niên tóc hồng áo hồng, khuôn mặt lịch sự tao nhã, thoáng mang một chút cảm giác mê người, chính là ca sĩ vừa mới hát lúc này.

“Tôi là A Ngữ, hai người là lần đầu tiên đến đây?” – Cậu ta cười cười ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thế, lại phát hiện tầm mắt của đối phương hoàn toàn không đặt lên người mình, ngược lại còn chăm chú nhìn chăm chăm hai người đàn ông đang nói chuyện cách đó không xa, không khỏi nhú mày – “Xin hỏi vị tiên sinh này xưng hô thế nào?”

Tiêu Thế không để ý đến cậu ta.

Hãn Kiện vừa thấy một đồng chí GAY chân chính thì cả người khấn trương, cứng ngắt cào cào tóc, lắp bắp nói: “Cậu, cậu ta họ Tráng, kêu Tráng Dương.”

“.....”

Tráng Dương tiên sinh quay đầu, hai mắt đầy tơ máu nhìn gã.

Hãn Kiện thống khổ che mặt, buồn bã nói: “Ta họ La, gọi là cái củ cao ()

Tráng Dương vừa lòng.

Y hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu đi tiếp tục giám sát đại sắc lang đã nhe răng.

“Tên hai vị quả là đặc biệt.” – A Ngữ nhin không được cười rộ lên – “Hoàn cảnh chỗ này rất tốt, tất cả đều là người văn minh, không cần đề phòng như thế.”

Hãn Kiện cười gượng gật đầu: “Không đề phòng, không đề phòng, tất cả đều là đồng chí tốt.....”

Nói đến hai chữ đồng chí, khóe mắt gã hung hăng thêm vài phần.

“Nhưng mà,” – A Ngữ chỉ Tiêu Thế đang xù lông, cười nói – “Bạn của anh có vẻ cảm xúc không được bình thường.”

Tô Mạch Ngôn uống hết một chén rượu, sắc mặt không thay đổi, An Duệ ân cần thay hãn rót thêm chén nữa.

Đồ lòng dạ cảm thú, lòng dạ cảm thú.....

Tiêu Thế cảm giận lắc đầu, loại kỹ xảo này, cũng chỉ có nhạc phụ đại nhân nhìn không ra!

Tửu lượng của Tô Mạch Ngôn rất tốt, mấy chén rượu vừa rồi chưa đủ làm hãn say, nhưng mà liếc mắt thấy thái độ khấn trương của người kia, liền nhin không được mà uống hết chén này đến chén khác.

Uống rượu cũng tốt, có thể làm một số việc mà căn bản bình thường không dám làm, không cần phải cố kỵ điều gì.

Nếu không thể giữ người ta bên cạnh mình suốt đời, vậy thì buông tay đi. Yêu người khác phải? Vậy thì bẻ cong hãn! Trẻ hơn mình thì sao? Cho dù có không biết xấu hổ hiển thân cũng không sao, làm cho người ta mê luyện thân thể mình cũng không sao! Chắc chắn sẽ có cách làm cho hãn phải yêu mình.

Hết lần này đến lần khác, người mà hãn trốn tránh chỉ có một.

Là Tiêu Thế.

Là chồng của chính con gái mình.

Khi ở bên nghe được tiếng tim y đập, cho dù không ôm được nhau, cũng cảm thấy tốt lắm.

An Duệ thở dài, đứng dậy nói: “Đã khuya rồi, chúng ta về thôi.”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm rượu còn lại: “Chờ một chút.”

“Nếu tôi là anh, chỉ cần thích, không cần biết đối phương là ai, tôi sẽ tích cực tấn công.” – Động tác cực tuyệt nghe của đối phương làm cho không khí xung quanh như bị đè nén, An Duệ kéo cravat, hai tay chống bàn, từ trên cao nhìn xuống hắn – “Tôi sẽ không cho anh đề nghị như vậy.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn không chút sợ hãi ngửa đầu nhìn hắn.

“Cho nên,” – An Duệ lộ ra một thoáng châm chọc trong nụ cười – “Không cần suy nghĩ quá nhiều.”

Tiêu Thế nhìn Tô Mạch Ngôn uống đến chén thứ tư, không nhìn chằm chằm hai người đó nữa, mà muốn đứng dậy lật bàn, may mà được Hân Kiện và A Ngữ kìm lại.

Hai người kia đang thảo luận xem có cách nào để tìm ra một lý do vô tình gặp mặt, sau đó đem công chúa.... A, nhầm, là nhạc phụ đại nhân từ tay ác ma trở về.

Đáng tiếc, hai tên thắng nam cùng hai đồng chí gay mà ngẫu nhiên gặp nhau ở GAY BAR, xác suất bằng không.....

Tiêu Thế lùi vào góc, cứng ngắc luyện tập: “Thật khéo a, ngài cũng đến đây uống rượu.”

Bên kia An Duệ đột nhiên đứng dậy.

Hân Kiện vỗ một phát lên lưng y, khẩn trương nói: “Đi rồi đi rồi.”

Tiêu Thế vội xoay người, nở nụ cười hoàn mỹ: “Thật trùng hợp, ngài cũng đến đây sao.....”

Nụ cười cứng lại.

Tô Mạch Ngôn ngồi vững như Thái Sơn, An Duệ đứng nói rộng cravat.

“Ấy, sớm quá.” – Hân Kiện cười gượng.

Tiêu Thế lườm gã một cái, xoay người tiếp tục luyện tập với cái lọ hoa, tự đáy lòng nói: “Thật là quá khéo, tôi với bạn đến đây cũng có thể gặp ngài?”

An Duệ kéo cravat, bước đi.

Hân Kiện kinh hô: “Đi rồi!”

Tiêu Thế xoay người, vội vàng nói: “Thật là quá khéo.....”

Trước mắt không có một bóng người.

An Duệ hai tay chống xuống bàn, nói gì đó với nhạc phụ.

“.....”

Hân Kiện sờ sờ mũi: “Khụ, tao gấp quá.”

Tiêu Thế thở dài xoay người, vô lực: “Thực khéo, ta đến đây mượn toilet, ngài đến uống rượu?”

Hân Kiện hét lên chói tai: “Đến rồi!”

“Đừng đùa.”

Tiêu Thế kiệt sức quay sang, ánh mắt gặp ngay một đôi mắt đen thẳm.

“.....”

Nhạc phụ đại nhân không biết đã đứng sau y từ khi nào, vẻ mặt lãnh mạc (lạnh lùng, dạm mạc).

Tiêu Thế im lặng một giây, thành khẩn mỉm cười nói: “Thực khéo, ta đến đây mượn quán bar, ngài đến uống nước tiểu?”

“.....”

Hân Kiện im lặng xoay người, nằm úp sấp trên vách tường che mặt, cả người run rẩy. (Vì cười)

30. Chương 30

Tiêu Thế im lặng xử lý hai phần hải sản tẩm bột chiên và một bát sủi cảo nhân cá. Tô Mạch Ngôn từ đầu đến cuối mặt trầm như nước, chỉ khi y gọi cơm thì hơi nhíu mày, hoài nghi y đã nhìn cái dạ dày bằng phẳng của mình một lúc.

Bàn bên cạnh có người hô to: “Mang thêm một cốc bia!”

Bia tươi trào bọt trắng, bên dưới màu vàng, nhìn thoáng qua..... cũng thật giống.....

Cái câu đáng chém ngàn đao kia lại hiện về trong đầu.

Ngài tới uống nước tiểu?

Ngài tới uống nước tiểu?

Ngài tới uống nước tiểu?

.....

Thật là dọa người quá mức mà. Hiện giờ cả người y bị cảm giác sụp đổ bao vây, cả đầu toàn ý niệm tự sát.

Ai, có lẽ nên tìm một cái cột thu lôi, nối dây cảm để sét đánh chết đi cho rồi.... Hay là chạy ra giữa đường hét to một tiếng “Đã kiếp! Cho ta rau chân vịt!” sau đó bị xe đâm chết?

Biểu tình của nhạc phụ đại nhân lại rất thần nhiên: “Rất đối sao?”

“Vâng.” – Tiêu Thế vội vàng gật gật đầu, cười hồi lỗi – Hôm nay cùng.... Ặc, đi dạo cả ngày, chưa có hạt cơm nào.”

Đâu chỉ không ăn cơm?

Căn bản từ sáng đến giờ ngay cả hạt sương trên ngói cũng chưa được chạm qua.

Ngay từ đầu là đi theo hai người, sau đó nhìn hấn và An Duệ thân mật nên không có khẩu vị.

Tô Mạch Ngôn đương nhiên biết, trong lúc nhất thời ánh mắt có chút phức tạp, trong lòng có chút cảm giác không nói nên lời.

Có chút vui vẻ, lại thực mờ mịt.

Hân Kiện tựa hồ là có nhân duyên trời sinh với những người đồng tính, bị thanh niên tóc hồng cuốn lấy, nhất thời không thể thoát thân. An Duệ thì lại rất hợp tác, bảo hấn đi trước là đi, bảo đổi phòng là đổi.

Tuy rằng có ý đồ bất lương, nhưng mà vẫn chưa đến mức không cứu chữa được.

Tiêu Thế tạm thời rất vừa lòng.

Trở lại phòng khách sạn, lúc ở trong thang máy, Tiêu Thế nhận thấy Tô Mạch Ngôn có vẻ không muốn nói chuyện, đột nhiên lại thấy có chút xấu hổ.

Sườn mặt lạnh như băng, ngũ quan quả thực tuần tú.

Phiến môi lơ đãng động đậy, ánh mắt nhìn xa xăm, có vài vết chân chim mảnh, nhưng vẫn còn trẻ trung chán.

Làm sao có thể hoang đường như thế được.

Làm sao lại cảm thấy rất muốn hôn lên phiến môi đó?

Tối hôm qua, rốt cuộc..... hấn có ngủ hay không?

Càng nghĩ càng không ra, mà cảm giác biết đáp án lại làm cho người ta thêm khiếp đảm.

Tâm Tiêu Thế lạnh dần, lạnh dần.

Cả một ngày trốn tránh, một khi đã an tĩnh, suy nghĩ trong đầu trở nên lộn xộn, giống như có cả một đàn ruồi đang vo ve xung quanh.

Tô Mạch Ngôn liếc nhìn người nọ qua tấm gương trong thang máy, thấy sắc mặt y dần dần tái nhợt, im lặng cúi đầu.

An Duệ quả nhiên rất thức thời, cũng không còn ở lại phòng. Tiêu Thế còn thấy cả hành lý cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Chỉ để lại sáu chữ “Giường chuyên dụng của cầm thú” to tướng trên giường.

Tiêu Thế cầm tờ giấy trên giường, thấy bên trên còn có bốn chữ nhỏ.

Thật tới danh về. (Nguyên gốc là , mình cũng không hiểu nghĩa của cụm từ này lắm, ai biết chỉ mình với nhé)

“.....”

Tiêu Thế có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của An sắc lang kia khi viết bốn chữ này, chắc chắn là vẽ mặt gian kế không thành.

“Tay.....”

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của nhạc phụ đại nhân từ phía sau truyền đến, lưng Tiêu Thế cứng đờ, quay đầu cười gượng: “Cái gì, cái gì?”

Mắt Tô Mạch Ngôn khê đảo: “Bị thương cũng khá nặng.”

Tiêu Thế lơ đãng cười cười, gơ bàn tay bị tróc da lên: “Không có việc gì.”

Cả một ngày rối loạn, giờ mới mắt đầu thấy cảm giác đau đớn.

Mắt Tô Mạch Ngôn trầm như nước, khoác áo ngoài lên lưng ghé dựa, trên mặt tỏ vẻ mệt mỏi ngồi trên giường: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

“Được.” – Tiêu Thế vuốt cằm nói, lập tức nhìn đến tờ giấy trên tay, hắc tuyến một giây, sau đó vo tròn, ném vào thùng rác.

Đèn tắt, cả phòng tối đen.

Hai người không ai nhắc lại chuyện đêm trước, giống như là không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà cả hai đều không ngủ được.

Tiêu Thế vất tay lên trán, nằm trên cái giường dành riêng cho cầm thú kia, trong lòng nghĩ miên man, đột nhiên nhận ra, bây giờ, chính mình là cầm thú --|||

Trong khi đó, tâm tư nhạc phụ đại nhân thì lại đơn giản hơn nhiều. Trong bóng đêm, một ánh sáng lóe lên.....

Chiếc quần lót chữ T đó, khi sáng dậy, đã được đổi ==+

Cái gọi là nghĩ chu đáo đến đâu cũng vẫn còn sơ suất, địch nhân lớn nhất của Tiêu Thế hiện tại chính là bản thân mình xen vào việc của người khác.

Đêm đó tay chân luống cuống thay nhạc phụ đại nhân rửa sạch JJ, phát hiện đối phương thế mà lại mặc quần lót chữ T vô cùng khiêu gợi, chưa từng nghĩ tới nam nhân cũng có thể quyến rũ như thế, khiến cho đồng chí con rể thiếu chút nữa thì máu mũi phun như thác, đầu óc loạn lên, thuận tay liền lột cái quần lót đó luôn.

Vì thế vài ngày sau, y luôn có cảm giác nhạc phụ đại nhân nhìn chăm chăm vào mình, nhưng mà khi quay đầu nhìn lại, người kia vẫn là bộ dáng nghiêm túc như cũ.

Quả nhiên vẫn có cái gì đó không đúng.

Tô Mạch Ngôn và An Duệ đi tham dự lễ tổng kết của cuộc hội thảo, Tiêu Thế buồn chán ngồi ở bậc thang trong hoa viên của khách sạn. Mấy ngày trầm tư suy nghĩ mà chả có kết quả, khiến y không khỏi tức giận.

Hân Kiện cười hì hì lộ đầu ra sau lưng y, trong tay là một quả đào mật: “Muốn uống sữa? Chắc chắc.”

“Cút đi.” – Tiêu Thế trợn trừng mắt nhìn cái khuôn mặt to đùng trước mặt mình – “Rốt cuộc là mày đến S thành làm cái quái gì?”

“Ách.” – Khuôn mặt tươi cười của Hân Kiện cứng đờ, ngồi xuống bên người y – “Còn làm gì nữa, giải sầu.”

Nguyên nhân cụ thể gã không nói, chỉ có hai từ này để thanh minh, Tiêu Thế cũng không hỏi nhiều, cười nói: “Vậy ngày mai có muốn theo chúng tao về N thành không? Cái nhà hàng của mày mà bị bỏ bê thêm nữa thì đóng cửa chắc.”

“Sẽ không đâu, còn nhiều người mà.” – Hân Kiện nhún vai, lười biếng ngả đầu lên vai Tiêu Thế - “Hanny, mày cũng không cần về đâu, chúng ta bỏ trốn đi.....”

“Chết xa một chút.” – Tiêu Thế chụp lấy đầu gã, cười u ám – “Ai bỏ trốn cùng trai? Cho dù là bỏ trốn cũng là cùng.....”

Nói được một nửa liền sững sốt.

Hân Kiện hồ nghi nháy nháy mắt: “Với ai thế?”

Gương mặt trầm lặng của Tô Mạch Ngôn đột nhiên nổi lên trong đầu.

Biểu tình của Tiêu Thế như vừa nuốt phải ruồi, khuôn mặt cứng nhắc: “Không ai hết.”

Khuôn mặt Hân Kiện ở rất gần y, nhìn gã cắn quả đào thì hình tượng soái ca hoàn toàn biến mất, nước theo mấy ngón tay nhỏ xuống vai giọt, làm cho y phải nhúu mày.

Tiêu Thế tỉ mỉ đánh giá mi tâm của gã.

Sau một lúc lâu, mờ mịt nói: “Này, mày nói xem....”

Hân Kiện dừng cắn đào, nhìn y: “Nói gì?”

“Mày nói xem.....” – Tiêu Thế nhện không được chỉ ngón tay vào mi tâm gã, lắc đầu giận giữ nói – “Cùng là nhúu mày, vì sao tao lại không muốn hôn mày?”

“.....”

Hân Kiện ngốc lăng ra nhìn y, nuốt nước bọt một cái, thiếu chút nữa thì nuốt cả hạt đào.

Thấy bộ dáng như ăn phải ruồi của gã, khuôn mặt tuần tú của Tiêu Thế tối sầm, phiền chán cào tóc: “Thôi, coi như tao chưa nói gì..... Này!”

Hân chó săn đột nhiên lao đến, cắn một cái vào môi y.

Lúc này đến phiên Tiêu Thế đại ra.

Hân Kiện động động miệng, học y lắc lắc đầu nói: “Chắc chắc, hương vị thua xa quả đào.”

Ánh mắt nhìn lên, trong không khí lách tách mùi điện nổ.

.....

Im lặng quỳ dị trong vòng ba giây.

Hai người đột nhiên lao về hai phía, ngồi xổm xuống, ra sức nôn.

Chính là, có một người thì nôn thật, còn một người nôn nhưng lại chột dạ.

31. Chương 31

Quay về đến N thành đã là chặng vạng.

Sắc trời xám xịt không thể dấu được vẻ mặt thần thanh khí sảng của Tiêu Thế. Vừa đến cửa sân bay, liền nhanh chóng đuổi người. Bên ngoài thì cười với An Duệ nhưng bên trong không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Đi thông thả, không tiễn.”

“.....”

An Duệ hờ hững nhìn y một cái, liếc mắt sang Tô Mạch Ngôn.

Nhạc phụ đại nhân vuốt cằm nói: “Mai họp, đừng đến muộn.”

An Duệ tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn chăm chú một lúc, vẫy vẫy tay, ngoài dự đoán của mọi người tiêu sái rời đi.

Hãn Kiện rốt cuộc vẫn là bị Tiêu Thế cưỡng chế túm về, nhưng mà xuống sân bay liền không động đậy, sống chết muốn ở lại sân bay không chịu về.

Tiêu Thế nhìn Hãn Kiện kiên quyết ôm thùng rác không buông: “Đó là nhà hàng của mày, mày không định về sao?”

“Tao.....” – Trong đầu Hãn Kiện lại hiện ra ánh mắt giết người của thằng nhãi con kia, giật mình, vươn cổ nói – “Không về! Kiên quyết không về.”

Tiêu Thế xoay người bước đi: “Vậy ở đây mà ngủ.”

“Chết tiệt! Mày đi thật à?!” – Hãn Kiện lại nhảy dựng lên, lao đến ôm lấy thắt lưng Tiêu Thế - “Sao mày lại không có nghĩa khí thế hả?”

Sau lưng một tia laser chiếu tướng móng vuốt của gã.

Hãn Kiện giật mình, rụt tay về, chỉ cảm thấy thiếu chút nữa thì thành thịt nướng.

Ngay cả chớp mũi cũng mơ hồ ngửi được mùi khét.

Quay trái quay phải, mọi người đi lại tấp nập, nhạc phụ đại nhân lắc lắc đầu, thần nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ảo giác?

Hãn Kiện gãi gãi đầu, thầm nghĩ chắc không phải là con sói con kia thần thông quảng đại, chạy đến sân bay giết người đấy chứ?

Đáng tiếc là vẫn phải đi về, một nam tử hán không thể suốt đời làm rùa đen rụt đầu được.

Huống chi, đêm đó người động thủ trước không phải là gã, gã chỉ là đánh đòn phủ đầu, lợi dụng đối phương hôn mê rồi chạy mà thôi.

Mà tại sao mình lại chịu để cho tên kia thao? Tốt xấu gì mình cũng là bề trên của cậu ta!

“Bề trên sao? Hừ.” - Một thời gian sau, thiếu niên nào đó nằm trên chiếc giường sang trọng cười nhặt trước cái luận điệu này của gã.

Bên trái là đèn bàn, bên phải là giá sách.

Phía dưới là giường, bên trên là chõu sắt.

Thiếu niên hít một hơi, cười tiện nói: “Trước khi gặp tôi những người anh thượng đều là nữ nhân, có bản lĩnh thì để nữ nhân thượng lại một lần xem nào?”

Hãn chó sắt ghé vào người thiếu niên, thập phần bức bối, mồ hôi ướt đẫm nhưng vẫn không quên ngẩng đầu cười hèn mọn, động tác bên dưới càng mãnh liệt, đưa đẩy hông: “Sau khi gặp được cậu, tôi không còn giống là người bề trên nữa sao?”

Thiếu niên nào đó cười lạnh một tiếng, nhấc đôi chân dài lên.

Chó săn ngao một tiếng lẫn từ trên giường xuống đất, lập tức bị người nào đó xách gáy quăng ra khỏi phòng.

Hạnh phúc, luôn cần phải trả giá.

Nhìn người ta mà luôn phải cố gắng nhẫn nhịn đó là khảo nghiệm khó khăn cỡ nào.

Lúc này Hãn Kiện không còn hơi sức đâu để nghĩ đến cái đạo lý sau cơn mưa trời lại sáng nữa, cũng không chậm trễ thi triển công phu mặt dày bám lấy Tiêu Thế, kiên quyết không chịu về một mình.

Dù sao cũng là bạn bè, nên cũng đành phải đáp ứng yêu cầu của gã, hướng chỉ cũng không phải là việc gì khó khăn, chính là không có cách nào để Tô Mạch Ngôn một mình đi trước nên Tiêu Thế hơi có chút khó xử.

Nhạc phụ đại nhân từ trước đến giờ luôn là người thấu tình đạt lý, thấy sắc mặt do dự của y, thân nhiên nói: “Cùng đi đi, tiện thể ăn tối luôn.”

Cả nhà lúc này không có ai, trong tủ lạnh chắc cũng chẳng còn gì, như thế sẽ tiện hơn.

Tiêu Thế áy náy cười: “Lại làm ngài thêm phiền.”

Tô Mạch Ngôn không nói gì.

Đi taxi đến Hey!Jack! ba người vừa xuống xe, chợt nghe thấy “Ầm!” một tiếng ở phía sau.

Tiêu Thế nhíu mày quay đầu nhìn, giật mình.

Một chiếc taxi nguyên lành bị cái ống tuýp nện một phát biến dạng.

Lại quay đầu, một đám người vây quanh xe, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt tràn đầy hung ác giống như đàn sói đói nhìn thấy con mồi.

Lái xe bị dọa choáng váng, ngồi yên trên ghế lái, không dám ra ngoài xem xét chiếc xe.

“Hai tám hai chín tuổi, mũi giống mũi, mắt giống mắt....” – Thanh niên cầm đầu đội mũ lưỡi trai, nhỏ kéo cao su trong miệng ra, xắn tay áo, ống tuýp trong tay hằn lóe sáng, chỉ thẳng vào Tiêu Thế - “Mẹ nó, là nó làm lão đại bị thương, giết chết nó!”

Tiêu Thế trong lòng lộp bộp, y rõ ràng là bị oan.

Phàm là người có thể lộ diện, có ai mũi không phải mũi, mắt không phải mắt cơ chứ?

Nhưng mà còn chưa kịp lên tiếng, Hãn Kiện một tay kéo lấy y, cầm đầu chạy như điên.

“Mẹ nó! Đuổi theo!”

Mới chập tối, người trên đường cũng khá đông, người tản bộ người tan tầm đều có, nhìn thấy cảnh tượng này đều bị dọa cho choáng váng, chỉ ngậy người nhìn hai nam nhân chạy trốn chết.

Hãn Kiện lúc này đúng là phát huy sức mạnh của chó săn, chạy như bay.

Tiêu Thế vừa thở hổn hển vừa tức giận nói: “Sao lại thế?! Mạch Ngôn.....” Còn ở phía sau.

Đáy lòng Hãn Kiện bi thảm: Tao không nghĩ là chỉ thượng một con sói con, cả đàn sói liền kéo đến trả thù!

Nhưng mà những lời này không thể nào nói ra được, đành vừa kéo người chạy vừa lè lưỡi thở dốc: “Mẹ nó, cái gì gọi là bình sa lạc nhận chứ! Bọn chúng muốn tìm người hai bảy hai tám tuổi, không phải là ba bảy ba tám tuổi! Mà chỉ biết lo cho an toàn của nhạc phụ mà thôi! Tao đây nợ bọn vay nặng lãi không được sao?”

Tiêu Thế nghe vậy nhíu mày, bước chân cũng chậm lại: “Bao nhiêu? Tao thay mà trả trước?”

Gặp phải bọn vay nặng lãi chạy không phải là cách hay, nhà mình còn đó, đám người đó chuyện gì cũng dám làm.

Nhưng mà, nếu có tiền dàn xếp, bọn chúng cũng sẽ không cố ý gây chuyện.

“Trời ơi!” – Bạn bè vì mình mà giúp đỡ khiến gã cảm động, nhưng trước mắt không phải là lúc để cảm động, Hân Kiện tru lên nói – “Nhiều lắm! Hơn trăm triệu! Gia sản cả đời của mày cũng không đủ! Chạy nhanh lên!”

Bị đuổi theo không phải là vấn đề một chút có thể giải quyết được

Nghe nói những người đồng tính luyến ái tính tình rất kì dị, không cẩn thận sẽ bị X tập thể với SM!

Không nghĩ chỉ hơi chậm lại một chút, đám người kia đã đuổi kịp.

Hơn mười cánh tay to lớn vung gậy đập ầm ầm, thanh niên cầm đầu mũi đỏ ửng, nhe răng như chó điên nói: “Mày nói đi, mày làm gì lão đại nhà bọn tao?”

Tiêu Thế giật mình, đuôi mắt quét qua cổ Hân Kiện, nhúu nhúu mày: “Lão đại của các ngài là....?”

“Mẹ nó! Còn giả bộ!” – Thanh niên nổi giận, xắn tay áo muốn xông lên – “Người hôm qua mới xuất viện! Mày nói xem lão đại bọn tao là ai!”

Tiêu Thế hơi nhếch môi, đáy mắt đã có chút tức giận.

Tên Hân Kiện này, bình thường dẻo mồm, thích nói dối còn chưa tính, mấy tên choai choai trước mặt mình sao có khả năng là bọn cho vay nặng lãi?

Sắc mặt Hân Kiện cũng không đẹp, nụ cười tiện mọi ngày cũng thu về, phiền chán cầm tóc: “Người chúng mày muốn tìm là tao! Tiểu hổn đản kia là tao thu thập, chúng mày muốn thế nào?”

Nhóm thiếu niên đã muốn vọt lên, nghe được lời này đột nhiên dừng lại, nhìn nhau.

“Mày?” – Thiếu niên cầm đầu đánh giá gã từ trên xuống dưới, bĩu môi – “Phi! Lão đại bọn tao nói, tìm người đẹp nhất! Bằng cái mặt này của mày, lừa heo sao?”

Không cần lừa mày cũng biết mày là đầu heo!

Hân Kiện tức giận oán niệm: Mặt gia mày đây là loại gì? Lão gia nhà mày là người đẹp trai vô địch, hận không thể tự mình kết hôn với chính mình!

Mày đúng là đồ đầu heo không có mắt!

Đáng tiếc không có ai nghe gã, một đám tụ lại, giơ ống sắt lên, vây hai người Tiêu Thế lại, đại khái là muốn đập cho nhừ tử.

Tiêu Thế đá một cú vào mông Hân Kiện, cả giận nói: “Đừng ngăn người!”

Hân Kiện gào to, vừa vịn ngã vào một thiếu niên, mông ngồi lên đầu người ta.

Thiếu niên “Ồ” một tiếng rên rỉ, rồi xỉu.

Di vũ âm mua ()

Cuối cùng vẫn là đánh.

Tuy rằng hai người có lớn tuổi hơn đám choai choai đó, nhưng mà cũng không thể chiếm ưu thế. Một đám choai choai mới lớn, kĩ xảo không có nhưng thắng ở dũng khí. Một đám cùng xông lên khiến cho hai người bị thương không ít.

Nam nhân trẻ tuổi ừng có lúc phải đánh nhau. Tính tình Tiêu Thế tuy ôn hòa, nhưng không có nghĩa là đứng yên chịu trận, huống chi đám gây gộc kia nện xuống ít ra cũng phải khâu mấy mũi.

Mấy người ven đường thấy đánh nhau, vội vàng gọi đến 110 báo nguy, nhưng ai cũng sợ hãi không dám tiến lên ngăn lại.

Tay Tiêu Thế vốn đã bị thương, hành động không được linh hoạt, Hân Kiện đã thay y nhận mấy cú đánh, nhưng vẫn không thể chống đỡ được hết.

Dưới tình thế cấp bách, y dứt khoát cắn tay một tên, khiến cho hắn gào thảm thiết, làm rơi cả hung khí.

Bả vai đã bị thương, máu loãng chảy thành dòng uốn lượn xuống cổ tay, Tiêu Thế kéo Hãn Kiện sang một bên, gầm nhẹ: “Báo nguy đi, đồ ngốc!”

Vừa dứt lời, một chiếc Mercedes-Benz mạnh mẽ chạy từ ngã tư ra, tách mấy tên nhóc ra, phanh gấp chói tai, làm tắt cả ngày ra.

Rầm!

Đầu xe đâm vào cột điện ven đường.

Một làn khói nhẹ lượn lơ bay lên.

Tiêu Thế ngậy người.

Hãn Kiện ngậy người.

Đám thiếu niên kia cũng ngậy người.

.....

Một lúc lâu sau, Hãn Kiện nhìn nhạc phụ đại nhân tự nhiên bước xuống xe, nước mắt tràn trề nói: “Đó, đó là xe của tao..... Chìa khóa khi nào thì bị trộm vậy?”

Tô Mạch Ngôn mặt không đổi sắc ném chìa khóa vào lòng gã, bình thản nói: “Lần sau đừng vứt rác lung tung.”

Rác?

Rác!

Đó là chiếc xe yêu của gã đó!

Hãn Kiện nước mắt tầm lum chạy đến xem xét mức độ hư hại của xe yêu.

Nhóm thiếu niên ngậy ngốc dần hoàn hồn, cũng không thể tin được nhìn nam nhân trung niên mặt không đổi sắc kia.

Đám gậy gộc mỗi nơi một cái.

Sắc mặt đối phương trong trẻo lạnh lùng, cũng không thêm liếc mắt nhìn bọn chúng một chút nào.

Sau một lúc lâu, tên cầm đầu vô lực ngã ngồi, lẩm bẩm: “ĐM..... Rốt cuộc hần là lưu manh hay tao là lưu manh? Trách không được ông già nhà tao nói, nam nhân trung niên sức như hổ báo, còn ngoan độc hơn cả tao.....”

Tô Mạch Ngôn đi đến trước mặt Tiêu Thế, nhìn cánh tay đầm đìa máu của y, mắt hơi hơi nhắm lại, lấy điện thoại ra gọi cho 120.

Âm thanh của cảnh sát cơ động và cứu thương vang lên.

Tiêu Thế từ đầu tới cuối không nói một lời, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn Tô Mạch Ngôn, cho dù bị mấy nhân viên y tế vây quanh, ánh mắt đó cũng không rời đi một chút nào.

Nhạc phụ đại nhân nhếch môi, bồi y lên xe cứu thương.

“Mạch Ngôn.....” – Âm thanh Tiêu Thế khàn khàn, đau đớn khiến cho mặt y xanh trắng, mồ hôi không ngừng vã ra.

Tô Mạch Ngôn lau lau cái trán đầy mồ hôi của y, thản nhiên: “Sao?”

“Ngài không phải là.....” – Lời của Tiêu Thế đến một nửa, lại dừng lại, nhắm mắt nói – “Quên đi.”

Nhạc phụ đại nhân nhìn y, cũng không có hỏi nhiều: “Nói ít thôi.”

“..... Được.”

Tiêu Thế cúi đầu, chăm chú nhìn đôi tay trắng nõn của Tô Mạch Ngôn.

Từ lúc bước xuống xe giữa đám hỗn loạn, chúng không ngừng run rẩy, lại bị chủ nhân cố gắng khắc chế, giả bộ trấn định.

Làm sao có người lại vì mình đến mức này?

Trong đầu Tiêu Thế đột nhiên có một cảm xúc kỳ quái dâng lên, đột ngột muốn hỏi.....

Tô Mạch Ngôn, không phải là ngài, thích tôi?

32. Chương 32

“Xương bị rạn nhẹ, còn lại đều là bị thương phần mềm!” – Bác sỹ không ngần đầu lên viết viết gì đó lên bệnh án – “Dùng kẹp cố định một chút, nửa tháng nữa sẽ không sao.”

“..... Bác sỹ.” – Không đợi Tiêu Thế mở miệng, Hân Kiện đã nhin không được chen vào – “Từ đầu đến cuối ngài cũng không liếc mắt một cái, làm sao có thể chuẩn đoán thế được? Cậu ấy là người, không phải là sắt thép!”

Bác sỹ giương mắt nhìn gã, biểu hiện không kiên nhẫn nói: “Đương nhiên tôi biết cậu ta là người. Cậu ta lớn lên rắn chắc như thế sao lại hỏi tôi? Hỏi mẹ cậu ta xem!”

“.....”

Thế chất của Hân Kiện thuộc loại súng bắn đạn điển hình, gặp mạnh tất yếu, buồn bực chọc chọc Tiêu Thế: “Mẹ tao cho mày ăn cái gì thế hả? Khỏe như Transformers vậy.”

Tâm tình Tiêu Thế thực ác liệt, trừng mắt nhìn gã, lạnh lùng cười: “Cút sang một bên đi.”

Hân Kiện bị kiềm hãm, tự biết đuối lý, ngoan ngoãn về góc tường vẽ vòng tròn.

Tuy rằng thay Tiêu Thế cản lại vài cú đánh, nhưng cũng không tính là mạnh, nhìn qua thì gã có vẻ lông tóc vô thương, trên người cũng chỉ xanh tím vài chỗ.

Chỉ có Tiêu Thế đáng thương, bị nhắm là kẻ thù, cả mười mấy tên nhóc kia đều nhắm vào y mà đánh.

“Người lớn lên đẹp trai quá là do trời phạt đó....” – Hân Kiện ngồi trong góc phòng tắm tắm – “Mày nhìn đi, trời phạt rồi đó? Nói mày đừng phụ lòng trời mày lại không tin.....”

Tiêu Thế muốn lao lên cắt lưỡi gã: “Mày còn mặt mũi để nói sao?”

“Sao, sao không còn mặt mũi để nói?” – Hân Kiện trừng mắt nói – “Lớn lên có một khuôn mặt thuần khiết khiến vạn người mê không phải là lỗi của tao.....”

“Chặc.” – Tiêu Thế dùng tay không bị thương gãi tóc.

Trước kia sao không nhìn ra tên này đáng ghét thế chứ?

Àm ĩ khiến cho người ta hận không thể ăn tươi nuốt sống, một phát đâm chết luôn!

Tô Mạch Ngôn cầm giấy cam kết với một túi thuốc đẩy cửa vào, nhìn qua cánh tay bị thương của hắn một cái, thần nhiên hỏi bác sỹ: “Có cần phải khâu không? Cậu ấy là đầu bếp, đôi tay rất quan trọng.”

Bác sỹ hiển nhiên là rất có hảo cảm với người chăm chỉ rèn luyện, mỉm cười nói: “Không có việc gì, cậu ta xương cốt cứng rắn, người gốc, da cũng đủ dày, chú ý nghỉ ngơi là được.”

Xương cốt cứng rắn, người gốc, da dày.....

Tiêu Thế không nói gì nhìn bác sỹ, trầm nghĩ, tôi cũng không phải là gấu, có người nào hình dung bệnh nhân như thế không hả?

Bác sỹ cười lạnh chọc tay y: “Đau không?”

“Á!” – Tiêu Thế giật mình, ánh mắt khê liếc qua thấy Tô Mạch Ngôn khê nhăn mày, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy không thể cấu kỉnh, bất đắc dĩ nói – “Ngài chắc chắn không đau.”

“Có thể có người đau a.”

“.....”

Tiêu Thế tâm đầu nhất khiêu (), nhưng lại theo phản xạ có điều kiện liếc mắt nhìn Tô Mạch Ngôn một cái, không hiểu sao có chút chột dạ.

Bác sỹ cầm đơn thuốc, viết số của mình lên đó, còn chân thành nói: “Thương gân động cốt một trăm ngày, kiêng đồ tanh và cay, nếu là đầu bếp, mấy cái đó chắc là cậu nắm rõ?”

Tiêu Thế cười cười: “Vâng.”

Bác sỹ nhìn nụ cười tinh khiết thiện lương kia của y thấy chói mắt, nhin không được chọc chọc vết thương của y, cười cười: “Lần sau nếu có đánh nhau, nhớ kỹ, thà rằng dùng người khác làm lá chắn, cũng không dùng tay mình làm vũ khí.”

Tiêu Thế đau đến nghiêng răng.

Ai nói lương y như từ mẫu? Hẳn phải là lương y như mẹ kế mới đúng, lòng dạ hiểm độc!

Ra đến cổng bệnh viện, Tiêu Thế một tay bị cố định, đi theo sau Tô Mạch Ngôn.

Hãn Kiện giống như chó săn của chủ nhân, đi sau Tiêu Thế

Ba người đứng thành một hàng, khí tràng địa vị vừa nhìn đã hiểu.

Tô Mạch Ngôn lạnh lùng vẫy taxi, đỡ Tiêu Thế lên xe.

Hãn Kiện còn muốn đến sở cảnh sát báo cáo, không thể đi theo, tay đặt lên nóc xe, cúi đầu cười áy náy: “Cái kia.... Đúng, không đúng.....”

Tiêu Thế bật cười, đưa tay xoa xoa đầu gã: “Nói cái gì thế.”

Hãn Kiện cứng ngắc kéo kéo khoe miệng, cúi đầu cười gằn hai tiếng.

Có chút khô khốc.

Người này, từ khi quen biết đến nay, cũng chưa từng gặp y thực sự tức giận.

Rõ ràng là kiêu ngạo không kìm chế được, nhưng lại nhẹ dạ thiện lương, có đi lờ thiên hạ thì cũng ít người nhận ra được.

Xe nổ máy rồi, Hãn Kiện vẫn đứng đó, Tiêu Thế nhìn theo bóng người khuất dần, tán cây che đi biểu cảm trên mặt gã.

“Đi đâu?” – Phía trước đột nhiên có người hỏi.

Tô Mạch Ngôn nói: “Đến khu phố Thanh Phong.”

“Được.”

Tiêu Thế nhìn vị lái xe taxi kia, cảm thấy vô cùng quen mắt, mãi nửa ngày mới nhớ ra được.

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.....

Y tự giác ngoan ngoãn quay đầu nhìn cửa kính phía sau, hôm nay cửa kính trong suốt, không thấy có mấy chữ làm cho người ta học máu nữa.

Tiêu Thế nhu nhu trán, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Xe chạy đến một cửa hàng tiện lợi, liền dừng lại.

Tiêu Thế nhíu mày: “Còn chưa tới.”

Lái xe chớp đôi mắt cá chết, mặt không đổi sắc nói: “Lái xe là người không phải gà, chỉ đi chơi thì không sống được.”

“.....”

Tiêu Thế buồn bực cào cào tóc.

Vì sao vì sao vì sao!

Vì sao lần nào hỏi cũng gặp phải những câu trả lời hóc xương thế?!

Tô Mạch Ngôn nhìn lái xe mở cửa xuống xe, đột nhiên nói: “Chỗ này không được dừng xe, sẽ bị viết hóa đơn.”

Lái xe liếc hần một cái, rút ví ra, lôi ra một cái hóa đơn đã dùng, dùng mảnh đập “bốp” một phát lên kính xe.

Sau đó thản nhiên mà đi.

.....

Kết quả là cho đến khi vị lái xe mang theo một bao đồ từ trong cửa hàng tiện lợi đi ra, không có vị cảnh sát giao thông nào đến viết vé phạt.

Không khí im lặng quỳ dị trong chốc lát.

Tiêu Thế nhìn nhạc phụ đại nhân, cười gượng nói: “Trí tuệ của nhân loại là vô hạn.....”

Tiêu Thế vốn là người chăm chỉ làm việc nhà nhất, nhưng lúc này tay bị thương, lập tức biến thành kẻ vô dụng, mọi trọng trách đều đặt lên vai nhạc phụ đại nhân.

Một người giỏi về một vấn đề nào đó, thì có thể sẽ ngốc ở vấn đề khác.

Tuy rằng đã biết câu này, nhưng Tiêu Thế không ngờ Tô Mạch Ngôn lại có thể quán triệt hoàn toàn theo nó.

“Cái kia..... Quần bò không thể giặt chung với áo sơ mi trắng.” – Tiêu Thế tựa vào cạnh cửa buồng vệ sinh, vô lực nói – “Còn có, bàn trà thủy tinh ở phòng khách.... Tốt nhất là không cần dùng khăn ở nhà bếp để lau....”

Một mảng bóng nhẫy, nhìn qua cứ tưởng kính mờ.

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc vò quần áo, nghe vậy ngẩng đầu lên, trên mặt còn dính một chút bọt xà phòng: “Đã biết.”

Đứng dậy lấy cây lau nhà bước đi.

“.....”

Này là, định dùng thứ đó để lau bàn trà sao?!

Tiêu Thế vội vàng đặt cây lau nhà sang một bên, hắc tuyến nói: “Dùng khăn bình thường là được, cái này cao quá...”

Tô Mạch Ngôn nhú mày, nghiêm túc nhìn y.

Phòng phát thái độ học sinh chăm chỉ làm cho Tiêu Thế bật cười, không khỏi đưa tay quệt đi đám bọt xà phòng trên mặt hần: “Loại việc vặt này ta có thể làm.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn giật mình, không nghe được y nói gì, ánh mắt không tự chủ được dừng lại ở bàn tay vừa chạm lên má mình.

Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Thế đột nhiên cứng đờ.

Ý nghĩ hoang đường hôm trước lại hiện tra trong đầu y, y vội lùi về sau hai bước, bối rối nói: “A, tôi, tôi đi lau bàn.”

Đã nhiều ngày không ở nhà, đồ đạc trong phòng đều bị phủ một lớp bụi mỏng. Hai người vất vả cả ngày mới quét dọn sạch sẽ được như ban đầu.

Tiêu Thế tắm rửa xong liền về phòng, mở máy tính lên xem đơn xin việc của y có được hồi âm hay không.

Không ngoài ý muốn, có thư từ công ty Danh Thần mời y đến phỏng vấn.

Tiêu Thế cười khở thở dài, chỉ là đầu bếp canteen mà thôi, nếu mà không vào được, thì quả là ngoài dự kiến.

Ngày phỏng vấn là hai tuần nữa, Tiêu Thế nhìn bàn tay bị cố định của mình, không khỏi có chút lo lắng.

Cuộc thi đầu bếp cao cấp cũng sắp đến, không biết có vấn đề gì không nữa.

Nghĩ đến những điều không hay, lại nhớ tới Tô Na đã đi, tâm tình càng thêm uể oải.

Những ngày ở S thành, Tô Na cũng chưa từng một lần gọi điện cho y. Tiêu Thế đã gọi vài lần nhưng đều là không liên lạc được. Đến khi gọi đến kí túc xá của cô thì mới biết, cô và giáo sư đã đi Tây Tạng.

Cơ thể vừa mới sinh non được vài tháng vậy mà vẫn còn chạy lung tung.

Tiêu Thế chỉ cảm thấy lo lắng qua nhiều ngày dần dần tích tụ lại, không biết là do cô ấy, hay là do bản thân mình.

Đi loanh quanh trong phòng, càng thấy phiền chán, Tiêu Thế nằm ngáy ngốc mãi mà không ngủ được, trong đầu lại hiện ra bộ dáng lúc phát tiết đêm đó của Tô Mạch Ngôn.

Người đàn ông ngày thường cấm dục như vậy, lại có thể có biểu tình mê loạn đến thế.

Tiêu Thế chặc một tiếng, dùng sức lắc đầu, cố đem mấy ý nghĩ thất loạn bắt tao đuổi ra.

“Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng.....” – Tiêu Thế thở dài đứng lên, vừa than thở vừa mở cửa ra phòng khách tìm tạp chí.

Cho dù là gay cũng không phải gặp ai cũng động dục, huống chi nhạc phụ đại nhân còn chưa chắc là gay..... Biểu tình của hần với người trẻ tuổi anh tuấn như An Duệ vẫn là kiểu không có gì đẩy thôi?

Nghĩ vậy, lại lên lút nhìn quanh, vụng trộm mang cuốn tạp chí hình anh chàng khóa thân kia mang vào phòng.

Là con người, đương nhiên là cần phải mở rộng tầm nhìn, chỉ là nghiên cứu để thêm hiểu biết mà thôi.....

Tiêu Thế cố gắng thuyết phục bản thân, xoay người muốn về phòng, lại đột nhiên nhìn thấy phía trên bồn hoa có một cái đầu đen thui.

“Mạch Ngôn?” – Tiêu Thế kinh ngạc nói.

Nếu không phải đỉnh đầu kia nhìn rất quen mắt, nhất định y cho là nhà mình có trộm!

“.... Ừ.”

Không biết vì sao thanh âm của Tô Mạch Ngôn ập ứng, có vẻ khó chịu.

Tiêu Thế bước về phía đó, hiếu kì hỏi: “Ngài đang làm gì thế?”

Nhạc phụ đại nhân buồn thanh nói: “Tưới hoa.”

Tiêu Thế nhìn một vũng nước trên sàn, khoe môi run rẩy hỏi: “Tưới xong chưa?”

Nếu chưa xong, không khéo đám hoa này chết úng mất.

“Rồi.”

“Vậy ngài.....” – Còn ở đó làm gì?

Không đợi y nói xong, Tô Mạch Ngôn bình tĩnh đi ra.

Một cái mặt quỷ đen thui khủng khiếp lộ ra.

Tiêu Thế mở to mắt, thiếu chút nữa thì sặc nước miếng.

“Đi ngủ sớm một chút đi.” – Nhạc phụ đại nhân hé ra bộ mặt đáng sợ, khóe miệng vì khô mà không nhếch lên được, chờ dần nói – “Tôi về phòng.”

Tiêu Thế cố làm ra vẻ nghiêm trang: “..... Vâng.”

Khuôn mặt uy nghiêm này của nhạc phụ đại nhân, y đã gặp qua.

.....

“Phụt.”

Tiêu Thế nhin không được bật cười, nhạc phụ đại nhân càng thêm cứng nhắc, quay lại, trầm lặng nhìn y.

Tiêu Thế vội nắm tay đưa lên miệng, giả vờ “khụ khụ” hai tiếng: “Ngủ ngon.”

Rầm.

Cửa bị đóng sập lại.

Tiêu Thế che miệng đến sô pha, ngồi xuống, bả vai run rẩy: “Phụt.... ha ha... phụt...”

Đêm đó, chim gõ kiến lại xuất hiện trong nhà.

Gỗ suốt nửa đêm, chút nữa thì chết vì mất máu.

33. Chương 33

Dù sao cũng ở cùng dưới một mái nhà, gặp mặt là điều không thể tránh.

Sáng sớm hôm sau, trên bàn cơm, Tô Mạch Ngôn vẫn bày ra khuôn mặt lạnh lùng thường ngày. Tiêu Thế thì lén lút nhìn nhạc phụ đại nhân, sau đó vụng trộm cười.

Hóa ra Tô Mạch Ngôn cũng có lúc thế này, lén lút dưỡng da, vì thẹn thùng mà trốn sau mấy bông hoa.

Thật sự là.... Sao có thể đáng yêu như thế được chứ?

Khóe miệng Tiêu Thế nhếch lên một chút nữa.

Đắm chìm trong buồn cười, thế nên y không phát hiện, khi nhạc phụ đại nhân đi làm, cả hai tai đã hồng hết lên, bước chân cũng nhanh như kiểu muốn trốn.

Cánh tay bị thương khiến Tiêu Thế cảm giác mình đã thành phế nhân một nửa rồi, không thể làm bữa trưa tình yêu cho nhạc phụ đại nhân, lại bị thất nghiệp, y chỉ còn cách loay hoay đi dạo.

Buổi sáng, Tô Mạch Ngôn tùy tiện nấu chút cháo, gạo cũng chưa chín kỹ. Khi đó, y không chút do dự, ăn hết toàn bộ luôn, giờ đột nhiên lại thấy dạ dày hình như hơi đau đau.

Đi đến quầy thuốc gần đó mua thuốc tiêu hóa, thăm nghĩ cái cục diện đau dạ dày này cũng phải gần nửa tháng mới có thể khắc phục được.

Vừa ra đến cửa quầy thuốc, di động vang lên. Tiêu Thế nhìn dãy số mà sửng sốt nửa ngày, mới vội vàng ấn nút nghe.

“A Thế, anh đang ở đâu?” – Âm thanh của Tô Na vẫn mềm mại như trước, nhưng ngữ khí có chút khó hiểu, cảm giác lạnh lùng, nhưng lại có vẻ đang chịu áp lực.

“Na Na...” – Tiêu Thế hít một hơi thật sâu, hai người gặp nhau thì ít mà xa cách cũng nhiều, thế mà cũng biến thành cục diện xấu hổ như vậy – “Em đã về?”

“Vâng, không có chìa khóa.”

“Anh về bây giờ đây, em ở đó chờ anh.” – Tiêu Thế mím mím môi, nghĩ nghĩ, nói thêm – “Có muốn ăn gì không, anh mua về nấu...”

Nói được một nửa, lại nhìn tay mình bị thương, không khỏi chán nản nói: “Quên đi, em cũng ra đây đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Hai người hẹn nhau ở một quán trà giản dị gần đó.

Tô Na đến, trên tay không có hành lý, chỉ mang theo một cái túi đáng yêu, có lẽ là do đi cao nguyên một thời gian dài, cho nên khí sắc cũng không tồi lắm.

Tiêu Thế chăm chú nhìn cô gái trước mặt – so với chính mình, cô vẫn còn trẻ, đi trên đường, có lẽ không ít người sẽ nghĩ cô mới chỉ là sinh viên năm nhất mà thôi.

“Tối hôm qua cha có gọi điện cho em, nói là anh bị thương.” – Tô Na mím môi, ánh mắt có chút hồng hồng, nhìn qua thấy bộ dáng thực ủy khuất – “Chắc là đau lắm?”

“Là Mạch Ngôn gọi cho em sao?” – Tiêu Thế làm bộ thoải mái mà giật giật cánh tay, cười nói – “Không có việc gì, chỉ là rạn xương nhẹ, nửa tháng là có thể khôi phục.”

“Vậy là tốt rồi.” – Tô Na nhẹ nhàng thở ra, chu miệng trách cứ – “Rốt cuộc là có chuyện gì? Lần này Tiệp Tiệp chọc vào ai vậy? Cảnh sát có bắt được người không?”

“Khi cảnh sát đến, đám nhóc kia đã chạy hết.” – Tiêu Thế cười khổ – “Nhất định là Hãn Kiện sai trước, khi cảnh sát hỏi cung, cậu ta cũng ấp úng, không trả lời rõ ràng... cậu ấy làm gì, anh nào có dám tùy tiện nói? Chỉ bảo là ngay cả mặt cũng chưa nhìn rõ.”

“Vậy à...” – Tô Na thở dài, cúi đầu do dự một chút, đột nhiên sò sò túi xách, thử hỏi – “Hiện tại anh có thể viết không?”

Tiêu Thế nhú mày, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Vì vấn đề trước đó, cảm tình của hai người đúng là có xa lạ đi ít nhiều, nhưng thấy Tô Na đột nhiên không báo mà về nhà, lại còn giống như người xa lạ, không có chút thân thiết nào hết.

Đại khái là ánh mắt Tô Na quá mức xa cách, nụ cười cũng chỉ là cười gượng mà thôi.

Tựa hồ như nếu chính mình tiếp cận đối phương một chút, sẽ bị đối phương bài xích theo bản năng.

Tiêu Thế muốn vươn tay cầm lấy tay đối phương, nhưng không làm được, bàn tay sau lưng nắm lại thật chặt, làm như không có gì mỉm cười: “Đương nhiên là có thể viết. Lúc anh đánh nhau cũng có chú ý, không làm tổn thương tay phải.”

“Vậy à...”

Tô Na khẽ cắn cánh môi căng mọng, Tiêu Thế thấy sắc mặt cô hồng hào, không khỏi vươn tay,捏 má cô, cười nói: “Cao nguyên hồng a.”

“A Thế.” – Tô Na bắt lấy tay y, dùng hai tay giữ lại, lòng bàn tay mềm mại do hằng năm ở bên ngoài nhiều nên có chút thô ráp – “Phải biết chăm sóc bản thân.”

Đôi mắt Tiêu Thế tràn đầy ôn nhu.

Tuy rằng trong lòng vẫn không thể thoải mái, nhưng vợ chồng không phải là thế này sao? Một chút không ngờ như thế, mọi việc rồi sẽ lại tốt đẹp...

Mình là trưởng phu, vợ trẻ có tùy hứng một chút, vẫn nên nhẫn nại.

“Gần đây em đã nghĩ thông suốt.” – Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói – “Em chưa từng cùng giáo sư đi Tây Tạng, mà đi rất nhiều nơi, thăm thú phong cảnh, sau đó em phát hiện...”

Tiêu Thế cố gắng mỉm cười.

Vô luận phong cảnh có đẹp đến đâu, cũng không thể bằng gia đình ấm áp.

Y vươn tay vuốt ve mái tóc cô.

Tô Na ngẩng đầu, ánh mắt ngập nước kiên định nói: “Chúng ta vẫn ly hôn thì hơn.”

Cả người Tiêu Thế nháy mắt trở nên lạnh lẽo, không thể cử động được.

Tô Na lấy trong túi ra một tờ đơn ly hôn, âm thanh nhỏ nhưng rất kiên định lặp lại: “Chúng ta ly hôn đi.”

Tiêu Thế cảm giác như mình đã bị biến thành một bức tượng, không thể tin được nhìn cô.

Thật lâu sau, y mới cầm lấy tờ đơn, nhìn chằm chằm vợ mình: “Em thích người khác?”

Tô Na bị Tiêu Thế giận dữ nhìn, run run bả vai, thân thể lui về phía sau, đầu tiên là nhìn hai bên xung quanh rồi lắc đầu: “Không phải.”

Từ lúc sinh ra đến giờ, Tiêu Thế chưa bao giờ tức giận như thế.

“Hay là em không muốn sinh con?”

“..... Không phải thế, chỉ là, em cảm thấy..... Gia đình với em là một gánh nặng quá mức. Em, em thừa nhận lúc trước kết hôn là do em quá xúc động, không hiểu biết rõ ràng. Em, em cảm thấy bản thân mình hiện tại không thích hợp để kết hôn.

Xúc động?

Không nghiêm túc?

Tiêu Thế hít một hơi thật sâu, híp mắt nói: “Như vậy lúc trước khi kết hôn em không có quy tắc thích sao? Na Na, em không phải là trẻ con, có một số chuyện không phải là tùy hứng thích làm gì thì làm, em có hiểu cái gì là hôn nhân, là trách nhiệm không? Em có biết là anh quý trọng tình cảm của chúng ta thế nào không?”

Tô Na gật gật đầu, như trẻ nhỏ làm sai chuyện.

Tiêu Thế mím môi, cơ mặt cứng như đá, lạnh lùng nói: “Đúng, em còn trẻ, lúc trước vội vã kết hôn anh cũng có một phần trách nhiệm, muốn có con mà không để ý đến sự nghiệp của em cũng là do anh ích kỷ, nhưng con người có thể không ích kỷ được sao? Em không muốn có con, nói chuyện với em tổn thương mẹ anh, một mình em tự bỏ đi cốt nhục của anh, em không nói gì mà đã bỏ nhà đi..... Cho dù thế, anh vẫn muốn chúng ta làm lại từ đầu, chuyện đã qua thì cho qua, nhưng sao em không để ý một chút nào đến cảm thụ của anh thế?”

Tô Na lúng túng: “Đúng, nhưng là em bề bộn nhiều việc, cũng chưa có thời gian....”

Tiêu Thế giận tím mặt: “Obama cũng có việc! Ông ấy không phải cũng có gia đình đó sao?”

“Công việc của em không ổn định, chồng con sẽ làm cản....”

“Em cũng không phải cầu! Kéo chân sau cái gì?!”

“.....”

Tô Na buồn bực nhìn y: “A Thế, anh kích động lại nói năng lộn xộn, nên bình tĩnh đã.”

Tiêu Thế oán khí càng sâu, oán hận nói: “Nói năng lộn xộn! Nói năng lộn xộn cái chết tiệt! Vì em anh phải đi theo cha em, chịu đựng bằng giá. Mỗi ngày như chó cảnh đi theo người ta, mỗi lần phải chịu xấu hổ, không đại tiện thì là uống nước tiểu...” – Ánh mắt liếc đến Tô Na đang không hiểu gì, tức giận chửi thề – “Shit! Anh nói năng lộn xộn không phải là em không biết, nếu ghét bỏ anh ở điểm này sao lúc trước không tìm người biết tấu nói?”

“Người biết tấu nói bộ dạng rất xấu...”

“.....”

Tấu nói: [xiàng · sheng] tương thanh; tấu nói (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)

Tiêu Thế nhu nhu mi tâm, không nói gì nhìn Tô Na một hồi: “Vì anh đẹp trai nên em mới đồng ý kết hôn?”

Tô Na vội cầm lấy cốc cà phê uống một ngụm, nhỏ giọng nói: “Đó chỉ là một trong các nguyên nhân....”

“Còn nguyên nhân nào nữa?”

“Anh biết nấu ăn....”

“.....”

“Còn có, tính tình anh rất tốt, em không ở nhà anh cũng không tức giận....”

“.....”

“Còn có.....”

“Đủ rồi!”

Tiêu Thế dùng bên tay còn lành lặn đập mạnh vào tường: “Vậy tình cảm thì sao? Đừng nói với anh là những lời em nói yêu anh ở hôn lễ là giả!”

Thanh âm quá lớn, xung quanh lập tức im lặng, ánh mắt mọi người trong quán đều đổ dồn về phía hai vợ chồng trẻ.

Chỉ có khách nhân ngồi cạnh đang cố gắng ăn nốt bát mì.

Tô Na biết miệng: “Yêu..... Em cảm thấy em còn chưa hiểu được nó là cái gì..... Nhưng lúc trước, em thực sự thích anh....”

Đầu Tiêu Thế ông một tiếng.

Tô Na đặt cầm ly hôn trên bàn, lấy trong túi ra một cái bút, đặt xuống trước mặt Tiêu Thế, nhỏ giọng nói: “Về sau chúng ta là bạn, có được không?”

“Đúng là tri kỷ, ngay cả bút cũng đã chuẩn bị.” – Thanh âm Tiêu Thế phát ra tựa hồ là muốn tự cười bản thân, lại có chút thương tâm than thở, một lúc lâu sau, mới thanh cổ họng hỏi – “Em nghiêm túc sao?”

Kỳ thật không cần phải hỏi.

Thật giống như lúc kết hôn, bất luận là Tô Mạch Ngôn có bất mãn thế nào, hai người vẫn quyết phải lấy, thật giống như là bị kích động tham gia một trò chơi mới mẻ vậy.

Mà đến nay, trò chơi này cô đã chơi chán, lại không còn đủ tinh thần để tiếp tục, đơn giản liền rời khỏi.

Cho tới bây giờ, tất cả mọi việc đều bắt đầu từ cô.

Tô Na không dám nhìn y, nhỏ giọng nói: “A Thế, chúng ta không hợp nhau....”

Đầu ngón tay Tiêu Thế run run, lại không biết nói là đau lòng hay không, hờ hững: “Em đi trước đi.”

“A Thế....”

Tiêu Thế cầm đơn ly hôn, con ngươi ôn thuận nhìn thẳng vào mắt cô, thản nhiên nói: “Na Na, em về trước đi, anh cần suy nghĩ một chút....”

Đúng, y muốn nghiêm túc suy nghĩ, rốt cuộc là nguyên nhân do đâu mà dẫn đến tình hình hiện giờ?

Tô Na cẩn thận bước đi.

Xung quanh là một mảnh tĩnh mịch, không ai dám làm ra bất cứ tiếng động nào kích thích nam nhân vừa mới mất đi gia đình này, chỉ có khách nhân ngay sát cạnh vẫn xì xụp húp mì.

Tiêu Thế trong lòng phiền chán, đập bàn cái “Rầm!” một phát, quay sang, trừng mắt nhìn người ta: “Ồn ào muốn chết! Ăn mì còn lớn tiếng như vậy!”

“.....”

Vị khách bên cạnh đôi mắt hồng hồng, cái mũi hồng hồng, trong tay còn cầm một đồng khăn, mờ mịt nhìn y: “Tôi... Tôi tôi tôi tôi cảm mạo..... Lau nước mũi.....”

Tiêu Thế vẫn còn tức: “Ăn nước mũi cũng không ớn vậy!”

“.....”

Khách nhân không biết nói gì nhìn y.

Tiêu Thế hung hăng trừng mắt nhìn hẩn một cái, xoay người phẫn hận ngồi xuống, cầm lấy đơn ly hôn, ký tên.

34. Chương 34

Ly hôn!

Ly hôn!

Ly hôn!

Muốn ly thì ly! Cho cô tự do! Cho cô theo đuổi lý tưởng của bản thân! Cho cô đi tìm tình yêu đích thực!

Y suy sụp tê liệt ngồi ngửa người trên ghế, lấy tay che khuất ánh mắt, cười chua xót. Còn có thể thế nào?

Đã không còn đường để quay về nữa rồi....

Mang theo một tay bị thương ngồi trên xích đu trong công viên, tay phải do đâm vào tường giờ cũng đã sưng đỏ, y phiền muộn hút thuốc.

Quần áo hỗn độn, tóc tai rối mù, biểu tình nản lòng, ánh mắt tối tăm, thoát nhìn so với lưu manh còn lưu manh hơn.

Ngồi cả một buổi chiều, mắt thấy trời cũng sắp tối, bọn nhỏ trong khu phố cũng tan học.

Y vô cùng hâm mộ nhìn người ta nắm tay đứa nhỏ nhà mình, hòa thuận vui vẻ cười nói về nhà.

Cầm chắc đơn ly hôn trong tay, bên trong hai người đều đã ký tên, giống như năm đó lên đăng kí kết hôn vậy, hoàn toàn không cần nghĩ ngợi.

Bàn đá bên cạnh có mấy ông cụ đánh cờ, cần nhần liên miên: “Nào có vợ chồng nào không nháo đòi ly hôn đâu? Tình cảm mà, càng âm ỉ càng sâu đậm.....”

Tiêu Thế vốn cũng nghĩ thế, nhưng Tô Na có vẻ không phải là hứng thú nhất thời.

Quen nhau lâu như vậy mà chưa từng cãi nhau, tất cả đều nghe theo ý kiến của cô, ngay cả cơ hội cho bản thân kháng cự cũng không có, đã trực tiếp rút rồi.

Tiêu Thế nhìn đầu thuốc lá trong tay, lại nhìn lá đơn ly hôn, đột nhiên có một cỗ xúc động muốn đem đầu thuốc lá này dí vào nơi mình vừa kí, đốt cháy hết tất cả.

Nhưng mà tay vừa nâng lên, tờ giấy đã bị người khác rút ra.

Tô Na vẫn mang theo một cái túi nhỏ, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt sưng đỏ vì khóc, nhìn chữ ký, mím môi, đem lá đơn cất đi, âm thanh khàn khàn nói: “Phòng ở là anh mua, em sẽ không lấy, đồ đạc bên trong em có lấy cũng vô dụng..... Còn có tiền tiết kiệm, hàng tháng anh gửi tiền cho em, em đều.....”

“Không cần trả lại.” – Tiêu Thế thản nhiên nhìn cô – “Cần phòng đó em muốn thì lấy, anh không sao cả.”

Tô Na lắc lắc đầu: “Em không lấy được.... Buổi sáng khi trở về, em nghĩ là anh đi làm, nên đến khách sạn Nguyên Thần tìm anh, mới biết anh bị..... Em xin lỗi, em đã không quan tâm anh.”

Tiêu Thế chỉ cười, không nói gì.

“Em về trường, mai em sẽ theo giáo sư đi Tây Tạng, chắc cũng tầm nửa năm.” – Tô Na bước đi hai bước, lại quay đầu nói – “Cha mừng em, bảo em đi tìm anh.... Anh về đi.”

Nhắc tới Tô Mạch Ngôn, trong lòng Tiêu Thế khẽ động, hỏi: “Hắn..... Đã biết?”

“Đúng vậy, em chưa thấy cha tức giận như thế bao giờ.” – Tô Na nhếch môi – “Hận không thể bắt em quỳ xuống xin lỗi anh, giận đến mức không nói được gì.”

Tiêu Thế cười cười: “Hắn vẫn thế, càng mất hứng thì càng không nói.”

Tô Na đưa mắt nhìn y: “Tình cảm của hai người không tồi.”

Tiêu Thế giật mình, trong lòng không khỏi xôn xao.

Tình cảm.....

Tình cảm của Tô Mạch Ngôn.....

Tiêu Thế thở dài, trước giờ y vẫn nghĩ là Tô Mạch Ngôn không có tình cảm, nhưng mà ở chung lâu như vậy, lại phát hiện đối phương không phải không có tình cảm, mà là luôn dè nén cảm xúc.

Nhưng vì sao lại phải kìm nén, y cũng không dám nghĩ nhiều.

“Anh về gặp Mạch Ngôn.” – Tiêu Thế đứng dậy, sửa sang lại vạt áo, cười khổ nói – “Chúc em thuận buồm xuôi gió.”

Có người với bạn chỉ là khách qua đường, vội vàng đến, vội vàng đi.

Nhưng mà có người, lại ở một thời điểm nào đó, tiến vào chiếm giữ đầu óc bạn.

Tiêu Thế đột nhiên nghĩ đến một câu nói thế này: Ta cho phép người bước vào thế giới của ta, cũng cho phép người rời khỏi, nhưng ta tuyệt đối không dễ dàng tha thứ nếu người cứ liên tục ra ra vào vào.

Đại khái là chính mình cũng không biết mấu chốt nằm ở đâu, mới có thể một lần lại một lần nhẫn nại.

Nhưng chung quy vẫn không giữ chân người kia.

Nhưng là, nếu Tô Na là khách qua đường, vậy Mạch Ngôn là gì?

Tiêu Thế đứng bên ngoài cửa nhà, chìa khóa cầm trong tay, nhưng không cắm vào, mãi vẫn không mở cửa.

Nghiêm túc, nhưng kỳ thật lại rất ôn hòa.

Giả bộ lãnh đạm, nhưng lại quan tâm tới mình hơn bất cứ người nào khác.

Bàn tay rất ấm.

Tiêu Thế nhắm mắt, nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng mình lấy tư cách chủ nhân để mở cánh cửa này.

Thật bất ngờ, Tô Mạch Ngôn không ở trong phòng khách.

Trong phòng vệ sinh truyền đến thanh âm cọ xát, Tiêu Thế hít một hơi thật sâu, đem lý do thoái thác lắm lắm mấy lần, mới trầm mặt đi vào.

Cảnh tượng đập vào mắt làm Tiêu Thế choáng váng.

Chỉ thấy nhạc phụ đại nhân đang ngồi xổm bên bồn tắm, miệng ngâm vệ sinh tề, tay áo xắn cao, đang cầm bàn chải cọ rửa bồn tắm, trong phòng tràn đầy bọt xà phòng.

Tiêu Thế xuất hiện cũng làm cho hắn hoảng sợ, há miệng, vệ sinh tề rớt xuống, bọt xà phòng bắt đầy mặt.

.....

Im lặng một hồi.

Tô Mạch Ngôn có vẻ đại ra, giật mình hỏi: “Về sớm thế?”

Na Na nghe xong mấy lời mình dặn liền đuối theo, hai người không phải là sẽ nói chuyện, sau đó hòa hảo, rồi đi tản bộ dọc bờ sông sao?

Vẫn là con nhỏ Na Na này không nghe lời mình, quỳ xuống xin tha thứ?

Tô Na ngồi trên xe khách đường dài, chưa kịp bi ai về cuộc hôn nhân đổ vỡ, đột nhiên hắt xì một cái, thầm nghĩ lão cha thật là hay nói giỡn, quỳ xuống xin tha thứ? Cũng không phải là đóng phim ()

Tiêu Thế biểu tình phức tạp, muốn cười lại không dám cười, nhìn tạo hình dũng cảm của hắn một lúc, mới chậm rãi mở miệng: “Mạch Ngôn....”

Nhạc phụ đại nhân nghiêm túc nhìn y: “Sao?”

“Tôi.....với Na Na ly hôn.”

“.....”

“Cho nên ngày mai tôi.....”

Nhạc phụ đại nhân đột nhiên đứng dậy, nhấc chân bước, nhưng lại bị trượt.....

Rầm.

Nước bắn tung tóe.

Tô Mạch Ngôn tay chân luống cuống, ngồi trong bồn tắm tràn đầy bọt xà phòng, quần áo ướt hết, tóc cũng hỗn loạn, ánh mắt lại ngơ ngác.

“Mạch Ngôn?” – Tiêu Thế đầu tiên là căng thẳng, sau đó nhìn sắc mặt như kiêu mộng du của đối phương, nhin không được bật cười – “Ngài đang làm gì thế hả?”

Người đàn ông vừa mới thất ý (không được như ý) xong, vậy mà vẫn có thể cười được, Tiêu Thế cũng không biết là do bản thân mình giỏi, hay là do nhạc phụ đáng yêu này giỏi.

Biểu tình của Tô Mạch Ngôn vẫn là có chút hoảng hốt.

Tiêu Thế dở khóc dở cười bước lên, một tay khéo người đứng lên: “Tôi mới cọ rửa bồn tắm mà, sao ngài lại làm?”

Tô Mạch Ngôn bị y kéo thẳng tới phòng khách.

Mỗi lần gặp chuyện buồn bực đều đi cọ bồn cầu, nhưng bồn cầu mới cọ hôm qua, nên đành đi cọ bồn tắm.

Đáy lòng nhạc phụ đại nhân đang vô cùng uể oải.

Chẳng những già, còn hơi hâm hấp, người ta sao có thể thích mình chứ? Bất thường T^T

Tiêu Thế ngồi bên người hắn, vẻ mặt đương nhiên giúp hắn cởi bỏ áo sơ mi ướt dính trên người, vừa nói: “Nhà tắm rất trơn, lần sau nhớ thay dép lê chống trượt....”

Nhạc phụ đại nhân bảo trì trầm mặc.

Áo cởi hết, Tiêu Thế dùng một tay giúp hắn cởi áo, giống như cha mẹ giáo dục trẻ nhỏ: “Cọ bồn tắm thì không cần xả nước vào bồn, cũng không cần dùng nhiều xà phòng như thế....”

Nhạc phụ đại nhân vẫn trầm mặc.

Quần cũng được cởi ra, Tiêu Thế đảo mắt đến vật thể giữa tứ giác khổ của hắn, nhẹ nhàng thở ra.

Y đến tú quần áo, lấy ra một bộ quần áo ngủ sạch sẽ, dùng một tay giúp người đang ngây ngốc kia mặc vào, miệng vẫn không ngừng nói: “Bình thường không cần làm việc quá sức, làm việc muộn quá không tốt cho sức khỏe, thức đêm dễ làm tinh thần hao tổn...”

Tô Mạch Ngôn đột nhiên ngắt lời y: “Khi nào thì chuyển đi?”

“.....”

Tiêu Thế mím môi, thản nhiên nói: “Ngày mai.”

“Ở lại vài ngày đi.” – Tô Mạch Ngôn thốt ra, gập ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Thế, lập tức nghiêm nghị nói: “Ý của tôi là...”

“Được.” – Tiêu Thế nhìn hấn một cái thật sâu, mỉm cười thay hấn chỉnh đốn lại trang phục – “Sẽ ở thêm hai ngày.”

Còn có thể ở cùng nhau, nhạc phụ đại nhân thật cao hứng, khéo môi cũng hơi hơi nhếch lên.

Tuy rằng chỉ có hai ngày ngắn ngủn.

Cả người tựa hồ đều nhu hòa xuống, khí tráng phát ra cũng không giống, một chút giống kiêu màu lam u buồn, nhưng lại thêm một chút màu hồng ảo mộng.

Tóm lại, là không có màu đen làm cho người ta sợ hãi.

Buổi sáng đi làm, cô bé thực tập sinh cười hì hì đưa cho mình hai phiếu đi công viên trò chơi. Tô Mạch Ngôn giật mình, nhìn đến mấy chữ quảng cáo bên trên, hai mắt sáng lên, thản nhiên vuốt cằm, trịnh trọng nhận.

Ăn cơm chiều, nhạc phụ đại nhân đưa hai tấm vé ra trước mặt Tiêu Thế, ra vẻ lơ đãng nói: “Đồng sự đưa, tôi không thể không nhận.”

“Cái gì vậy?” – Tiêu Thế nhìn tấm vé màu mè, có hình vòng đu quay khổng lồ, bên trên có mấy chữ to đùng màu hồng phấn ‘Có thể hôn người mình yêu ở trên đỉnh của vòng quay, sẽ có được hạnh phúc

(3)

Tiêu Thế phụt cả canh đang uống, cà lăm nói: “Cho, cho một mình tôi đi sao?”

Tô Mạch Ngôn nhìn hấn một cái: “Cậu có thể hẹn bạn.”

Đúng rồi, chính mình giờ đã thành nam nhân độc thân.

Tiêu Thế chặc một tiếng, cười khổ lắc đầu, hiện tại không cần phải giữ mình.

“Cùng đi đi.” – Tiêu Thế mỉm cười – “Dù sao tôi cũng không có ai đi cùng.”

= =+ Gãi đúng chỗ ngứa.

Ánh mắt nhạc phụ đại nhân lóe lên, bất động thanh sắc vui đầu ăn cơm, nhẹ nhàng gật đầu, lại gật gật đầu.

Khu vui chơi rất đông người, hầu như là thanh niên nam nữ, hoặc là cha mẹ đi cùng con cái, hai người đàn ông đi cùng nhau lập tức được chú ý.

Cơ hồ không dừng lại, Tiêu Thế thuận miệng hỏi muốn đi đâu, nhạc phụ đại nhân vẻ mặt bình tĩnh bước về phía vòng quay chọc trời.

Nếu không phải bước chân dồn dập bán đứng hấn, Tiêu Thế nhất định nghĩ là hấn không cam nguyện.

Hai người ngồi trong một khoang của vòng quay, chậm rãi đi lên.

Nhạc phụ đại nhân nhìn cảnh sắc phía xa, thản nhiên hỏi: “Phòng ở đã thu thập tốt chưa?”

“Rồi.”

“Ngày mai..... sẽ chuyển đi?”

Tiêu Thế nhìn bóng dáng cứng ngắc của hấn, nhẹ nhàng mà thở dài: “Đúng vậy.”

Tô Mạch Ngôn đột nhiên quay qua, nhìn thẳng vào y, trịnh trọng nói: “Cậu còn trẻ.”

“Sao cơ?”

“Cậu có thể tìm được người khác yêu mình.”

Đối mặt với tâm sự của nhạc phụ đại nhân như vậy, Tiêu Thế mỉm cười ôn hòa, tựa hồ như là đọc được suy nghĩ của hấn vậy: “Tôi biết.”

“.....”

Như vậy, tôi không được sao?

Tô Mạch Ngôn muốn nói như vậy, lại không thể mở miệng được.

Tiêu Thế ôn hòa nhìn hắn, đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy hắn: “Cảm ơn ngài, Mạch Ngôn.”

Lưng Tô Mạch Ngôn đột nhiên cứng ngắc.

Giống như đang nằm mơ vậy, đối phương đang ôm mình.

Ngay tại điểm cao nhất của vòng quay.

Thời gian giống như dừng lại, chỉ có tiếng tim đập thành thịch.

Tuy là chỉ trong nháy mắt, đôi tay kia liền buông ra.

Ma pháp biến mất.

Tiêu Thế vẫn mang theo nụ cười ôn nhu, trầm giọng nói: “Ngài cũng có thể tìm được người khác yêu mình.”

35. Chương 35

Thời gian ở chung còn lại đột nhiên có chút khó khăn.

Tô Mạch Ngôn thông minh nửa đời người, nhưng gặp chuyện tình cảm thì lại vô cùng trì độn. Hơn nữa, mỗi lần đối mặt với thanh niên kia, cảm xúc cứ quay vòng vòng, hắn trở nên giống như học sinh tiểu học vậy.

Câu nói kia rốt cuộc là có ý tứ gì, là vô tình hay hữu ý, hắn nghĩ muốn nát óc mà không ra, chỉ cảm thấy trong lòng lộn xộn, thực phiền muộn.

Khó có được một buổi hẹn hò, vậy mà lại đi quá xa so với tưởng tượng của bản thân.

Kỳ thật hắn không dám mơ ước khi vòng quay lên đến đỉnh sẽ cùng đối phương hôn môi, thậm chí có lẽ mình sẽ làm bộ lơ đãng, vươn tay chạm vào tay y, một chút ấm áp là tốt rồi.... Bản thân đã già rồi, sống không lâu bằng người ta, cho nên cũng không dám kì vọng được cùng nhau cả đời.

Thân mật tiếp xúc qua đi, hạnh phúc cũng chấm dứt.

Không cần nhiều như vậy, nửa đời người là đủ.

Người già đi, sẽ học được thế nào là đủ.

Nhưng chính cái hôm đầy hàm xúc kia, lại làm cho hắn trở nên rối loạn.

Hắn len lén nhìn bóng hai người bị mặt trời kéo dài, rõ ràng đều là cao lớn, lại không có người biết, chính mình đang cố gắng chống đỡ mà thôi.

Vì nếu không khom người như vậy, sợ sẽ không đuổi kịp được bước chân của người kia.

Không còn tâm trạng chơi mấy trò khác, hai người trầm mặc ra khỏi khu vui chơi, cảm thụ được thời gian trôi qua, Tiêu Thế cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng mà, lại không có chủ đề gì để nói.

Không ngờ, nhạc phụ vốn kiệm lời... Ặc, phải là cựu nhạc phụ đã mở miệng.

“Na... Nghe nói.” – Tô Na tựa hồ là cái tên cấm kỵ, Tô Mạch Ngôn cẩn thận không động tới, nhú mày nói – “Cậu không làm việc ở Nguyên Thần nữa?”

“Vâng.” – Tiêu Thế cười khổ - “Lúc đó tôi không muốn ngài lo lắng, nên không nói.”

Tô Mạch Ngôn từ chối cho ý kiến: “Cần giúp gì không?”

“Tôi.....” – Tiêu Thế khẩn trương, vừa định nói sẽ đến công ty hân phỏng vấn, lại dừng lại, không muốn đối phương thêm phiền toái vì chuyện này, chỉ cười lắc đầu – “Có mấy khách sạn đã gọi tôi tới phỏng vấn, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Tô Mạch Ngôn thần nhiên hạ mắt: “..... Vậy là tốt rồi.”

Bên ngoài cổng khu vui chơi là một mảng tiêu điều, Tiêu Thế nhìn mặt trời chiều dần dần hạ xuống, một ngày cứ thế trôi qua, nhưng lại có chút không muốn buông tha.

Trời vẫn chưa tối hẳn, không biết nên làm gì mới tốt.

Lặng lặng bước hai bước, y trầm giọng nói: “Về nhà sao?”

Tô Mạch Ngôn vẫn cúi đầu, không nhìn y: “Được.”

“.....”

Tiêu Thế mím môi, đột nhiên nói: “Tôi mời ngài đi uống một chén?”

Bước chân Tô Mạch Ngôn chậm lại, con người sâu thẳm ngược lên, lẳng lặng nhìn y: “Được.”

Chưa bao giờ có một đêm thanh thản mà ấm áp như thế.

Có lẽ chung quy lại vẫn là do tình cảm không đủ sâu sắc.

Uống được hai chén, mang theo hơi thở đã hơi có mùi rượu về nhà, đối thoại của hai người vẫn nho nhã lễ độ như cũ.

“Nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.”

“Cậu cũng thế, ngủ ngon.”

Sau đó Tô Mạch Ngôn mặt không thay đổi rời khỏi, chỉ để lại Tiêu Thế đứng chờ vợ giữa phòng khách, nhìn nơi mình đã ở.

Là một điểm dừng chân không quá quan trọng.

Tô Mạch Ngôn giống như bình thường vào phòng, hân không muốn nhìn thấy cảnh đối phương thu dọn đồ đạc rời đi.

Cảm giác chua xót ở dạ dày dần lan đến cả trái tim.

Giống như là mộng du cầm quần áo ngủ đến phòng tắm, nhìn vào gương, cũng không hiểu bản thân mình muốn gì, ngây ngốc.

Bên trong gương, khuôn mặt nghiêm cẩn bình thường hôm nay sao có vẻ uất ức.

Trước khi hai người kia kết hôn, đã không biết bao lần hân cầu trời khấn phật, với tính tình của Na Na, có lẽ một ngày nào đó hai người sẽ chia tay.

Nhưng vẫn đợi cho hai người kết hôn, lại qua nửa năm, mới có thể lấy được một chút dũng khí, đưa người mình thích về bên cạnh.

Vốn vẫn nghĩ, chỉ cần nhìn thấy y là tốt rồi.

Nay hai người đã ly hôn, chính mình lại trở nên sợ bóng sợ gió.

Cho dù tách ra cũng tốt, chỉ cần đã từng có quan hệ thế này, sẽ không có biện pháp coi như không có chuyện gì.

Ngược lại, ngay cả lý do để ở chung cũng không có.

Tiêu Thế cũng không vội vàng chuẩn bị hành lý, những đồ lớn đã chuyển dần về nhà, giờ chỉ còn một ít quần áo lặt vặt.

Còn có chính là chiếc giường hiệu Victoria của y và Tô Na, y cũng không muốn giữ.

Tửu lượng của Tiêu Thế không bằng Tô Mạch Ngôn, uống một chút đã hơi hơi choáng váng, mùi rượu cũng nồng đậm hơn, liền cầm quần áo ngủ, định đến phòng tắm của Tô Mạch Ngôn, nhờ hắn tắm rửa cho.

Ai bảo hiện tại y là Dương Quá chứ? (một tay ko xài đc)

Vận mệnh nói, Tiêu Thế nếu có gì không hay ho, khẳng định là có liên quan đến nhạc phụ đại nhân.

Tỷ như hiện tại.

Vô cùng quen thuộc bước vào phòng ngủ, chạy đến cửa phòng tắm, bên trong truyền ra tiếng nước chảy.

Tiêu Thế không nghĩ ngợi nhiều, liền đẩy cửa ra: “Mạch Ngôn, giúp ta kì lưng.....”

Hơi nước nóng đập vào mặt.

Quần áo khô ráo trong tay rơi xuống, Tiêu Thế chân tay luống cuống đứng ở cửa, đại ra nhìn chằm chằm người bên trong.

Dưới dòng nước của vòi hoa sen là thân thể trắng nõn. Từ góc độ của y chỉ nhìn thấy tấm lưng gầy, nhưng bóng loáng rắn chắc, hơi nước bốc lên làm tăng thêm vẻ mờ ảo.

Đầu hơi ngửa về sau, cắn răng, còn có động tác cổ tay, khiến y ngay lập tức hiểu đối phương đang làm gì.

Tô Mạch Ngôn..... đang tự.an.ủi.

Trái tim bỗng nhiên đập kịch liệt như có người đánh trống, Tiêu Thế vô thức nắm lấy tay phải.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn tự an ủi, tuyệt đối là lần đầu tiên.

Lần trước.... Chỉ dùng để sờ -_-|||

Thấy cửa phòng bật mở, Tiêu Thế đứng ngoài cửa, Tô Mạch Ngôn hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, bối rối đưa tay ra sau giấu đi, lại bày ra thứ đang hừng hực phấn chấn, muốn che đi lão điệu, lại thấy tư thế đó rất quái dị, trong lúc nhất thời lại cảm thấy nơi đó trưởng hơn.

Lại, lại quên khóa cửa sao?

Trên mặt Tô Mạch Ngôn hiện ra một chút ảo não.

Tiêu Thế xấu hổ đứng ngoài cửa, ánh mắt không tự chủ được nhìn từ trên xuống dưới, mới đột nhiên tỉnh ngộ, vội quay mặt đi: “A, thật có lỗi...”

Thật có lỗi cái rắm!

Đều là nam nhân, nhìn nhau trần truồng cũng không mất cái gì.

.....

Nhưng mà vẫn cảm thấy không thích hợp.

Y bối rối làm cho Tô Mạch Ngôn trấn tĩnh lại, ánh mắt đảo đến đám quần áo của đối phương rơi dưới chân, nhú mày nói: “Quần áo ướt rồi.”

“Vâng, ướt rồi, ướt rồi.....”

Trong nháy mắt, Tiêu Thế bắt đầu nói năng lộn xộn.

Nói đến ướt cái đầu tiên mà y nghĩ đến là khí quan đang đứng thẳng của người kia, dưới ngón tay phiến tình của y ma sát đến phun trào ra chất lỏng ẩm ướt.....

Mẹ nó! Quá dục hoặc!

Tiêu Thế vỗ vỗ trán, cúi đầu không nhìn hắn, cứng ngắc nói: “Tôi, tôi ra ngoài trước, ngài tiếp tục....”

Tiếp tục, tiếp tục cái gì?

Tiếp tục làm nốt?

Tô Mạch Ngôn mặt không thay đổi trừng mắt nhìn y.

Tiêu Thế khóc không ra nước mắt, hận không thể tự vả miệng mình.

Dao phay ơi dao phay, mày ở đâu rồi?!

Y muốn chém chính mình!

Chật vật xoay người, muốn đẩy cửa đi ra ngoài, nhưng mà ngón tay vừa chạm đến cửa, thì cảm thấy cửa phòng tắm đột nhiên lùi xa, cổ tay bị kéo lại, thân thể đụng vào vách tường, cửa sập lại.

Chỉ trong nháy mắt.

Tầm nhìn của Tiêu Thế bị nước ấm từ vòi hoa sen cản trở, lưng chạm trên tường thấy ần ần đau.

Có lẽ là do tay bị thương, nên khí lực của Tô Mạch Ngôn mới mạnh như vậy, tựa người vào tường nhìn y, trông có vẻ rất nguy hiểm.

Mắt Tiêu Thế liếc nhìn cánh tay mình bị thương, nghĩ rằng, may mà đã bọc lại rồi.

“Không phải muốn kì lưng sao?” – Tô Mạch Ngôn thản nhiên nói, chậm rãi thả lỏng, tay nắm lấy bả vai đối phương, xoay người sang chỗ khác – “Cởi quần áo.”

“.....”

Biểu tình của Tiêu Thế lúc này rất vụn vặt, cảm giác như kiểu ác bá cường thường dân nữ vậy.

Ác bá lấy roi chống nạnh cười vang: “Cởi quần áo ra! Không cởi sao? Được lắm được lắm! Muốn gia đây tìm vài tên thân thể cường tráng đến áp ngài?”

Tiêu Thế lạnh hết cả người.

Thân phận hoàn toàn sai lầm, tên ác bá kia tuyệt đối là Hãn Kiện -_-|||

Tô Mạch Ngôn có chút dao động, xoay người nhìn Tiêu Thế còn ngốc lẳng không khỏi nhíu mày: “Làm sao thế?”

“A, không có gì.”

Ánh mắt đối phương thản nhiên như thế làm cho Tiêu Thế cảm thấy mình trở nên xấu xa, rồi cũng thoải mái cởi áo.

Hai ba phút là quần áo đã cởi xong.

Ngón tay ẩm ướt của hắn cầm chiếc khăn mặt mềm mại chà lên tấm lưng rắn chắc của y, đột nhiên y thấy có một cảm giác tê tê, xúc cảm từ đầu ngón tay lan ra toàn thân. Tiêu Thế nuốt nước miếng, kiên trì bỏ qua cái loại cảm xúc khác thường này của bản thân.

Mùi thơm ngát của sữa tắm đọng lại trên làn da.

Động tác khi nhẹ nhàng khi mạnh mẽ.

Tiêu Thế nhện không được sẽ nhớ đến buổi tối hôm đó, ngón tay của mình bị ai đó cầm lấy, để cho nó chạm đến địa phương kia.

Cổ họng đột nhiên thấy khô nóng, giống như là đã lâu rồi vẫn chưa được uống nước.

“Được rồi.” – Tô Mạch Ngôn buông khăn tắm, không biết có phải là ảo giác không, nhưng Tiêu Thế thấy giọng hắn có chút khàn khàn – “Xả nước là được.”

“..... Cảm ơn.”

Nước từ vòi sen nhẹ nhàng chảy trên người, Tiêu Thế không kịp đề phòng, nhắm mắt, khàn tiếng nói: “Nước..... lạnh thêm một chút.”

Bàn tay xương xương vươn tới, nhẹ nhàng xoay van nước.

Nước hơi lạnh, khiến cho thân thể y đang xôn xao cũng bình ổn lại.

Nhưng vẫn nóng.

“Lạnh thêm chút nữa.”

Bàn tay kia do dự một lát: “Sẽ cảm lạnh.”

Tiêu Thế một tay vuốt mái tóc đen ướt nhẹp, một mắt nhắm mắt: “..... Nóng quá.”

“.....”

Một lúc lâu, không thấy nước lạnh đi.

Tiêu Thế nhin không được mở mắt ra: “Mạch.....”

Đột nhiên cảm thấy trên cảm mình có gì đó ẩm ướt ẩm nóng, Tiêu Thế mở to mắt, khuôn mặt đối phương rất gần, hai mắt nhắm nghiền, trán nhăn lại, có vẻ như nơm nớp lo sợ.

Cánh môi không mềm mại bằng môi con gái, đang nằm trên cảm y, muốn di chuyển, nhưng lại sợ hãi.

Mang theo một chút hèn mọn mà chính bản thân cũng không thể phát hiện, cọ xát khoe môi.

“..... Tôi giúp cậu....” – Âm thanh khàn khàn của đối phương cố gắng duy trì bình thường, muốn che giấu một chút lúng túng – “Nhắm mắt lại.”

Không biết khi nào, hạ thể y đã có phản ứng, nóng rực, to lớn đến không ngờ.

Đầu Tiêu Thế oanh một tiếng, giống như có thứ gì đó vốn không bị phá vỡ, trong nháy mắt bị đập tan, chấn động mãnh liệt, làm cho y không còn ý thức được gì nữa.

Chỉ cảm nhận được, những ngón tay xinh đẹp kia, chậm rãi quấn quanh hạ thân mình.

36. Chương 36

Từ khi nào mọi chuyện lại biến thành thế này?

Mãi cho đến khi hai người quần áo hỗn độn quần lấy nhau, Tiêu Thế vẫn chưa hồi phục thần trí. Cơ hồ là vội vàng cần ở cổ nam nhân, nhưng lại không dám dùng sức, nhưng rồi lại dùng răng nanh bén nhọn nghiền nát da thịt nơi tiếp xúc đó, khiến cho đối phương không khỏi thở dốc.

Hạ thân bị người kia cầm nắm, vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ, thỉnh thoảng lại dùng sức một chút, ngón cái vuốt ve đỉnh dục vọng, khiến cho y càng thêm kích động, liền cảm lấy nơi đó của đối phương.

Tất cả đều hết sức hỗn loạn.

Y biết, nửa người dưới của nam nhân vẫn chỉ là động vật chưa tiến hóa hết.

Vì lâu lắm mình không phát tiết nên dễ hứng khởi, y rất rõ.

Nhưng hiện tại đang làm gì thế này?

Không có lời lẽ giao triền, không có những cái vuốt ve tràn ngập tình yêu, không có những lời khẩn cầu mãnh liệt, chỉ có phát tiết dục vọng mà thôi.

Tiêu Thế an ủi hạ thân cũng đang đứng thẳng của đối phương, ngón tay mạnh mẽ di chuyển, gân xanh ở thái dương cũng nổi lên.

Nam nhân nhin không được cau mày hét lớn, nhưng không có ngăn cản, chỉ là vươn tay tự bịt mắt mình, khàn khàn nói: “A Thế.....”

Lòng bàn tay y run rẩy, một đợt dịch nóng tràn đầy.

Trên nền nhà tắm, dưới vòi hoa sen, hai người đang quần lấy nhau, quần áo cũng chưa thoát hết, ẩm ướt dính chặt lấy cơ thể.

Ngay cả thể, vẫn rất nóng.

Bộ vị kia cũng đang nóng như lửa.

Trung niên nam nhân duy trì tư thế một tay che mắt, tay kia vẫn nắm lấy hạ thân của thanh niên, di chuyển.

Động tác trúc trắc, nhưng cũng rất cẩn thận, mang theo cảm xúc muốn lấy lòng.

Yết hầu khô rát như lưỡi khách trong sa mạc.

Lực đạo dần nhanh hơn, bên tai nghe được tiếng thở dốc hỗn độn của người nọ, trái tim nhảy lên muốn lao ra ngoài.

Nghĩ đến người nọ sắp phóng thích trong tay mình, liền nhịn không được mà hưng phấn lên, hạ phúc cũng bắt đầu nóng rực, trướng lên.

Thân thể gắt gao dán chặt lấy nhau, dòng nước uốn lượn trên cơ thể hai người, giống như đem hai người dán lại vậy.

Tốc độ tay càng lúc càng nhanh, người nọ nhịn không được cũng chuyển động phía dưới, vài lần như kiểu là muốn tiến vào giữa hai chân hắn vậy, lực đạo rất mạnh, thân thể cũng chuyển động theo.

Tô Mạch Ngôn từ từ nhắm hai mắt, tay kia cũng tiến xuống dò xét, hơi hơi nghiêng đầu đi, cẩn thận đem môi áp lên gáy người kia.

Đầu óc đã hỗn loạn đến mức không còn thấy lí trí, ngực đập dồn dập, hơi thở hỗn hển.

Cho dù là chính mình bị cầm, cũng không có kỹ xảo âu yếm gì, nhưng vẫn có cảm giác tê dại.

Đỉnh bị ngón tay người nọ nhẹ nhàng vuốt ve.

Thân thể đột nhiên căng thẳng.

Bàn tay đang an ủi khí quan của người nọ nhanh chóng bắt lấy bả vai y.

“Ách....”

Một cảm giác không thể khống chế, đầu ngửa ra sau.

Đầu óc trống rỗng.

Cao trào, được giải thoát.

Bả vai truyền đến một trận đau đớn, Tiêu Thế cảm thụ được tinh dịch nóng hổi, hơi hơi nhăn mày.

Thần trí đã quay lại một chút, lại không muốn buông tay, cũng không dừng tay được.

Nên làm gì bây giờ?

Tựa hồ cảm nhận được y khôi phục ý nghĩ, con người đen lầy của Tô Mạch Ngôn còn mang theo một chút mê loạn, nhìn y.

Rõ ràng là bản thân mình chủ động âu yếm đối phương, lại lên đỉnh trước, trong lúc nhất thời nét mặt già nua có chút không biết phải làm thế nào.

Nhịn không được vươn tay cầm lấy bộ vị vẫn đứng thẳng kia, tay lại bị bắt lấy.

Lông mày nhíu lại, ánh mắt mê man.

Trong phòng tắm oi bức khó chịu, quần áo hỗn độn, hai người hỗn hển thở dốc, dòng nước vẫn bao quanh.

Trong nháy mắt, cảm giác không thể từ bỏ.

Tô Mạch Ngôn vô ý thức nuốt nước miếng, hầu kết ứ đọng chuyển động đúng ngay tầm mắt của người kia, lập tức, hắn cầm lấy tay đối phương.

Chậm rãi kéo đến địa phương giữa hai chân mình.

Nơi bí ẩn mềm mại mà nóng ấm.

Dùng sức ấn gáy đối phương, ham muốn cắn lên cằm, lên môi y, cũng chậm rãi mở hai chân, lôi kéo tay y tiến về bí huyết.

Rõ ràng, ngay cả dùng khí hôn lên môi đối phương cũng không có.

Rõ ràng, cảm thấy then đến mức cả ngón chân cũng cuộn lại.

Trong đầu Tiêu Thế như có núi lửa vừa phun trào, toàn bộ trống rỗng trong nháy mắt, đến khi ý thức quay về, y đã áp người kia trên giường, điên cuồng hôn môi, ngay cả tính khí cũng đã sáp nhập được hơn phân nửa.

Không có bôi trơn, không có khuếch trương, không có nửa điểm báo trước.

Đau đớn bất ngờ, tê tâm liệt phế.

Tô Mạch Ngôn đau đớn vô cùng, nhưng lại gất gao cắn chặt răng, một chút thanh âm cũng không phát ra.

Hắn sợ, sợ người này từ trong mơ tỉnh lại.

Nhưng là mơ thì cũng có lúc phải tỉnh.

Di động ở bên cạnh, đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Tiêu Thế hỗn hển sờ soạng, rốt cục cũng cầm được di động trên tay, vội vã ấn nút nghe: “Ai?!”

Cắn răng phun ra tiếng, cảm giác muốn cắn đối phương thành tám mảnh.

“Đại ca ca ~”

Đại ca ca?

Đây là cái xưng hô kiểu gì vậy? Ghê tởm muốn chết!

Tiêu Thế tức giận nói: “Tiện Tiện, mi lại gây ra chuyện gì?”

Đối phương trầm mặc, một lúc lâu sau, tiếng nói nho nhỏ, suy yếu trả lời: “Đại ca thân mến, tiểu đệ đệ đáng thương của ca ca gặp nạn, ca ca nhất định phải tới giúp nha....”

“.....”

“Tao, tao tao tao bị bệnh liệt dương rồi, hoàn toàn nhuyễn rồi.....”

Các cơ mặt Tiêu Thế hung hăng run rẩy, cắn răng nói: “Tự mình kiếm cái bơm, cắm vào, bơm đến khi nào phồng lên thì thôi!”

“Không phải thế!” – Hân Kiện quả thực khóc nước mắt - “Mày cũng biết mỹ nữ đứng giờ sẽ đến, thất lưng với đùi tinh tế, nhưng mà ta lại không thể lên được! Tiểu đệ đệ không có phản ứng gì hết a! Nhuyễn như bột rồi!”

Mềm nhũn!

Nhũn cái chết tiệt!

Bị gã nói thế, y cảm thấy mình cũng có chút nhuyễn ra!

Cái ĐM nhà nó chứ..... Tiêu Thế ngẩn ra, ánh mắt chậm rãi hạ xuống, cúi đầu nhìn nam nhân dưới thân.

.....

Cụm nhạc phụ vẫn còn duy trì tư thế ếch bị lột da, không khí trầm lắng trường mắt nhìn y.

Hân Kiện vẫn còn chưa buông tha: “Này? Hany ~ Hanny Hanny Hanny mày còn ở đó không? Hỏa Tinh gọi Địa cầu ~ Người anh em à, cứu mạng đi ~ Đại ca ca và tiểu đệ đệ hạnh phúc là cả nhà vui mừng ~”

Tiêu Thế cảm giác như mình được cưỡi cơn đầu vùn bay lên chín tầng mây, nhưng một giây trước còn đang HIGH đến cực điểm, giây tiếp theo liền rơi xuống mười tám tầng Địa Ngục.

Một nửa JJ vẫn đang sáp ở OO của người ta, kết quả nhìn thấy khuôn mặt kia, thế nhưng lại nhuyền thật!

Rốt cuộc là ai cần bơm?

Hãn Kiện đúng là đồ quạ đen!

Tiêu Thế nuốt nuốt nước miếng, tiếng nói ẩn chứa nguy hiểm tức giận: “Rốt cuộc mày muốn thế nào?”

“Ặc, cái này.....” – Hãn Kiện im lặng một chút, cười gượng nói – “Hanny..... Mày có thể, mang cho tao mấy cái áo mưa được không? Cái này chỉ là lễ tiết cần có thôi mà, tao ngại nhờ nhân viên khách sạn lắm.....”

.....

Cột nhạc phụ đại nhân sắc mặt càng ngày càng đen, hai người liếc nhau, cùng cúi đầu nhìn xuống nơi kết hợp.

Trơn, hoàn toàn không có gì ngăn cách.

Ném con mẹ nó lễ tiết đi!

Tiêu Thế hít sâu một hơi, gào vào điện thoại——

“Lột da khúc lạp xườn của mày đi rồi dùng keo 502 dán lại đi, hỗn đản!

Di động bị ném sang một bên.

Lý trí quay lại, cột nhạc phụ nhìn chằm chằm vào vị trí đang kết hợp của hai người trong trạng thái XXOO, trầm mặc.

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc suy nghĩ: Động hay là không động? Đó là cả một vấn đề.

Tiêu Thế khóc không ra nước mắt: Hiện tại có thể đi ra không? Có kịp không?

Hãn Kiện ngồi xổm trong bồn tắm của khách sạn, nghe tiếng tút tút từ điện thoại, vô cùng buồn bực.

“Không cần phải gào lạp xườn lớn thế chứ.....” – Gã gầy gầy tiểu đệ đệ giữa hai chân không có chút phản ứng nào, giận giữ nói – “Ai, ngay cả đại ca ngài cũng không quản ngài, tiểu đệ đệ à, ngài bảo ta phải làm sao bây giờ?”

Mỹ nữ quán Bar nhẹ nhàng gõ cửa: “Robert, anh làm sao thế?”

Hãn Kiện trong lòng run rẩy, hoảng hốt nói: “Không có việc gì, anh, anh chỉ chóng mặt trong nhà tắm thôi!”

Chóng mặt trong nhà tắm.....

Gã tự PIA miệng mình, nhà tắm nam sao? Còn có một gian cả nam nữ tắm chung, thêm cả XXOO nghiệp vụ?

Quả nhiên ngoài cửa im lặng một hồi, mỹ nữ khẽ cười nói: “Không được sao, vậy em đi trước.”

“Ách.....a?” – Hãn Kiện nhảy dựng lên, vội chạy ra ngoài – “Không thể đi được, chúng ta còn chưa có.....”

Rầm, nam nhân lỏa thể đứng hình chữ đại () trước cửa, tiểu đệ đệ phiêu phiêu theo gió.

“A..... Biến thái!”

Mỹ nữ dùng túi xách đánh gã túi bụi, còn dùng giày cao gót đạp thêm một phát rồi mới chạy mất.

Hãn Kiện đi đi lại lại trong phòng khách sạn, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cũng chẳng thanh cao gì còn làm bộ trình tiết? Ông đây đang tắm đương nhiên muốn đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch!

Biến thái? Ông nội đây biến thái?

.....

Gã cúi đầu nhìn tiểu đệ đệ vẫn trầm lặng như cũ, tức giận: “Mấy hôm trước thao con sói con kia sao có tinh thần thế, vậy mà lúc này chả thấy tinh thần gì nữa vậy hả? Sáp hoa cúc như thái rau còn gì....”

Tiểu đệ đệ vẫn im lặng, không thém để ý đến gã.

“Mẹ kiếp!” – Hãn Kiện phiền muộn vò đầu.

Là nam nhân sẽ không thể chịu đựng được nỗi nhục này, nhất là lại ở trước mặt nữ nhân, quả là nhục không thể tả.

Còn cái con sói non kia nữa, không phải là lần trước sao? Loại chuyện này không phải là cậu thượng thì là tôi thượng, có gì phải ghi hận? Thế mà lại còn tìm người đến trả thù?!

Nhớ tới tay Tiêu Thế bị thương, gã vung tay chém không khí, ánh mắt mị mị.

May mắn là y không sao, nếu không y nhất định sẽ phết tay của tên nhóc kia!

Tưởng là đủ tàn nhẫn, nhưng mà thực sự phải đi gặp tên nhóc kia, gã lại không đủ dũng khí.

Nhàm chán quá, gã quay về nằm vật trên giường, tiện tay mở ti vi, giết thời gian.

Sóng lớn mãnh liệt..... tiểu đệ đệ không xem.

Hoa viên mê hoặc..... Tiểu đệ đệ không có cảm giác.

Điệu ngũ hoa hương*..... Tiểu đệ đệ vẫn ngủ say.

(): là thành ngữ của tả mùa xuân đẹp, mình đoán là tả mấy cô gái xinh xắn mà anh Hãn đang xem.

Kênh đột nhiên dừng lại ở cảnh một nam nhân tóc vàng cường tráng tuần mỹ bị một nam nhân da đen cao lớn đặt dưới thân, không ngừng rên rỉ.

“Mẹ nói chứ.....”

Hãn Kiện trừng mắt, nhìn nhìn màn hình, lại nhìn đệ đệ.

.....

Một cột cờ mạnh mẽ dựng lên, quần lót chó hoang theo gió tung bay, Hãn Kiện ghen ngào mãi mới nói được: “Chả lẽ mới thể mà đã cong rồi sao?”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Hãn Kiện vội vàng che quần lót lại, khấn trương: “Ai đó?!”

Bên ngoài im lặng một lúc lâu.

Thanh âm trong sáng lạnh băng của thiếu niên vang lên: “Trốn sao? Tôi xem anh có thể trốn được đi đâu?”

37. Chương 37

Thiếu niên đứng ở cửa đợi một hồi, không thấy có người mở cửa, sắc mặt không khỏi trầm xuống, quay đầu nhìn mấy tên đàn em: “Chúng mày chắc là con nhỏ đó đi rồi?”

Mấy tên đàn em gật đầu: “Chắc chắn mà. Bọn em nhìn thấy tận mắt cô ta đi ra, còn tức giận nữa.”

Ánh mắt thiếu niên lóe lên: “Chưa đầy 10 phút?”

“Đúng thế!” – Tên đàn em gật đầu, cảm khái nói – “Thật đáng tiếc, nhìn ông chú kia tuổi cũng không lớn, vậy mà lại ra sớm.....”

“.....”

Sắc mặt thiếu niên ngày càng trầm, lạnh lùng cười.

Ra sớm? Ngày đó anh ta thượng mình lâu lắm cơ mà! Nhắc chân đạp cửa: “Lập tức đi ra cho tôi, bằng không tôi dỡ cửa xuống, anh tin không?”

Không nghĩ là mình chỉ nhẹ nhàng đá một phát, cửa đã mở.

Thiếu niên cùng mấy tên đàn em kinh ngạc, đẩy cửa đi vào.

Phòng trống không, chẵn còn hỗn độn thành một đồng, chỉ có cửa ban công mở rộng, rèm cửa lay động theo gió.

Lông mày thiếu niên nhăn tít lại, lập tức ra ban công nhìn xuống, mười chín tầng nhà, phía dưới là ngã tư xe cộ tấp nập, nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta choáng váng.

Đầu hơi hơi quay sang, thấy ban công phòng bên cạnh, một đôi nam nữ lỏa thể ôm nhau hoảng sợ.

Cửa ban công vẫn mở rộng như trước.

“Hỗn đản.” – Thiếu niên thấp giọng chửi – “Xuống lầu mở cửa!”

Cả đời này Hãn Kiện cũng không nghĩ tới mình có thiên phú làm đại hiệp.

Lên trời xuống đất, không gì không làm được...

Gã lắc lắc đầu, cảm thấy càng ngày càng phục bản thân mình.

Bước chân hỗn loạn trên đỉnh đầu đã qua rất lâu, đoán rằng truy binh không thể quay đầu, lúc này mới cẩn thận nhô đầu lên từ cống thoát nước phía sau khách sạn.

Không thăm dò kỹ, thiếu chút nữa thì bị tóm về.

Chỉ thấy bốn phía một đồng người đi đường nhìn gã đầy kinh ngạc, đánh giá từ trên xuống dưới.

“.....”

Hãn Kiện im lặng ba giây, nhưng cái khó ló cái không, dùng bàn tay đầy bùn bẩn thỉu vuốt mặt, thông thả mỉm cười nói: “Ai, cái đường ống này thật khó sửa.....”

Những người qua đường lập tức hiểu rõ, ánh mắt tò mò chuyển thành sùng kính: Vị công nhân sư phó này lao động vất vả, công lao càng lớn!

Hãn Kiện lê một thân thối hoắc, chột vạt về nhà mình.

Nghĩ đến con sói non kia tâm địa độc ác, nhiều lắm cũng chỉ là thiếu niên phản nghịch thôi, vẫn không giống xã hội đen, cũng không nghĩ là cậu ta thật sự tìm mình ở mọi nơi.

Câu cửa miệng, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Hãn Kiện tin tưởng vô cùng vào trí tuệ của gã, không ai có thể bì kịp.

Đáng tiếc, không đợi gã rút chìa khóa ra mở cửa, một bóng đen thoát cái đã tóm được gã.

Rốt cục, gã cũng thừa nhận, mình vẫn còn ngốc lắm.

Hãn Kiện nhanh chóng bày ra tư thế phòng bị, run run nói: “Cái đó..... Tuy rằng trước đó tôi có đem tình trùng quên ở trong móng cậu, nhưng mà cậu cũng không cần lo, không cần nói đến mười tháng, cho dù là mười năm, nó cũng không thành đứa nhỏ được đâu.....”

“.....”

Bóng đen nhìn gã cười lạnh.

Hãn Kiện co rúm lại: “Bắt tôi phụ trách là không có khả năng. Tôi nói cho cậu biết, tuy rằng tôi rất vừa ý móng cậu, nhưng mà cha tôi không đồng ý, mẹ tôi ghét cậu, ngay cả chó nhà tôi cũng muốn cắn cậu.....”

“.....”

Bóng đen tiến lên gõ đầu gã một cái.

Hân Kiện méo miệng: “Còn có, tôi biết xem tướng đó. Cái nốt ruồi đỏ trên cổ cậu kia khắc với khuôn mặt đẹp trai độc nhất vô nhị này của tôi! Chưa cưới khắc cha mẹ, cưới rồi khắc chồng, quan trọng nhất là, còn TMD khắc cả khả năng làm việc đó nữa.....”

Lời này nói ra xong gã có chút chột dạ.

Dù sao đêm đó cũng không say rượu, cũng không bị hạ được, thần trí vô cùng rõ ràng. Từ việc tiến vào cơ thể cậu ta như thế nào, từ việc nóng bỏng cầu xin, còn cắn hút mụn ruồi đỏ trên cổ cậu ta, giống như là chó săn không chịu nhả con mồi.....”

“.....”

Bóng đen nhéo cằm gã.

Hân Kiện không nói.

Hân Kiện yên lặng xoay người, ôm lấy đầu, lui về góc tường, ủy khuất nói: “Đừng đánh vào mặt.”

.....

Im lặng ba giây, bóng đen lao lên, mạnh mẽ hôn xuống môi gã.

“Ngô!”

Hân Kiện trừng mắt, hút đầu lưỡi của người kia, nhìn lông mi đối phương khẽ run rẩy, tinh thần cả buổi mới hồi phục lại.

Gã có phải là.... Thực tủy biết vị không?

Thực tủy biết vị (): Nếu dịch theo QT thì có nghĩa là ăn xương biết vị. Có ai hiểu câu này thì chỉ mình với.

Chìa khóa trong tay bị đối phương giật lấy, mở cửa, đẩy mạnh gã vào. Bước chân và nụ hôn sâu của thiếu niên có vẻ rất vội vàng, nhưng vẫn kiên quyết nắm lấy cổ tay Hân Kiện, sợ tên chó săn nhất gan nhân cơ hội chạy trốn.

Dục vọng của nam nhân nói chung là dễ dàng bị trêu chọc, huống chi trước đó còn được xem TV YDSHOW (cái show này là cái gì không biết?), bàn tay thiếu niên vuốt ve vài cái đã làm cho Hân Kiện nổi lửa, từng đợt đau phát cứng rắn từ hạ phúc truyền đến.

“Thao, quả nhiên là khắc tính.....” – Hân Kiện ngậm cánh môi đối phương thấp giọng nguyên rủa, mạnh mẽ lật người áp đối phương lên cửa, tay vươn vào trong áo phong vuốt ve thân thể thiếu niên – “Có thể làm cho gia nhìn thấy nữ nhân liên liệt dương, xem như là cậu lợi hại....”

Đôi mắt thiếu niên khép hờ, nhìn khuôn mặt mê loạn của gã, cười lạnh.

Đầu gối hung hăng va chạm vào nơi-mà-ai-cũng-biết-là-nơi-nào-đấy!

“Mẹ kiếp!!!!” – Hân Kiện đau đớn gào lên, hai tay ôm lấy đùi quần, đau đớn tột cùng – “Thao thao thao thao thao!!!!!!”

Thiếu niên lau khỏa môi ẩm ướt, nhìn gã đau đớn co rúm lại, cười đắc ý: “Lần này để xem ai thượng ai?”

= =

Tiêu Thế thủy chung không nhìn đến người dưới thân, nhẹ nhàng nâng người, muốn đem tính khí rút ra khỏi nơi tư mật của người kia.

Nhưng mà nơi đó rất nhạy cảm, chỉ cần một cử động nhỏ, cũng có thể gây đau đớn.

Tô Mạch Ngôn hơi hơi nhú mào, kéo chân ở bên đắp lên người.

Động tác dù nhanh chóng, nhưng trong nháy mắt Tiêu Thế vẫn nhìn thấy nơi bị xâm nhập kia, có một chút nước sáng bóng, sưng đỏ.

Hạ thể bản thân còn dính một chút tơ máu, nhưng cũng may là không nhiều lắm.

Y không hiểu được nam nhân khi đó là nên làm thế nào, lại càng không biết là khi bị sáp nhập sẽ thống khổ đau đớn đến đâu.

Nam nhân mà, chảy máu một chút chắc sẽ không vấn đề gì.

Y vốn nghĩ thế, nhưng đáy lòng vẫn không khỏi áy náy.

Nhất thời hai người không biết nói gì.

Trong không khí tràn ngập hương vị đậm mỹ, nhưng trong tình huống này, cái hương vị này không làm cho người ta khí huyết sôi trào, mà là xấu hổ muốn chết.

Tiêu Thế nhanh chóng lấy quần áo ở bên cạnh mặc vào, sau đó cẩn thận bước tới.

Đến bên cạnh.

Người nọ đắp chăn, quay lưng về phía y, nhưng mà vành tai lại vinh quang tột đỉnh.

Nếu cẩn thận quan sát, sẽ thấy, cả người hắn đều thẹn đến mức run rẩy.

Giống như là chú chó nhỏ làm sai điều gì đó, chỉ biết cuộn mình, lộ cái đuôi ve vẩy ra thì không biết làm gì.

Nhìn qua là bộ dáng cần an ủi.

Tiêu Thế cau mày, vươn tay, muốn sờ trán người kia, nhưng khi chạm vào sợi tóc thì lại vội vàng rút tay về, trầm giọng nói: “..... Phát sốt sao?”

Lưng Tô Mạch Ngôn run rẩy kịch liệt, sau một lúc lâu, mới rầu rĩ lên “Ừ” một tiếng.

Giọng nói mang theo giọng mũi nồng đậm.

Tiêu Thế xấu hổ đứng lên, mím môi, cúi đầu nói: “Tôi đi lấy thuốc cho ngài.”

Tô Mạch Ngôn lại “Ừ” một tiếng.

Bước chân y không quá hỗn độn, cơ hồ là chạy trời chết.

Tô Mạch Ngôn chống tay đứng dậy, ngón tay xoa xoa trên mặt.

Tóc tai ướt đầm, mặt cũng thế.

Nơi giữa hai đùi vô cùng đau đớn, hắn cố đỡ thắt lưng đi đến trước gương, cố gắng xem xét vết thowng, cũng may chỉ có vào một nửa, lại không ma sát, nên nơi đó cũng không bị tổn thương nhiều.

Trong gương hiện lên hình ảnh một lão nam nhân tóc tai hỗn độn, mặt mũi ầm ướt, khóe mắt còn hơi hơi có chút hoe đỏ.

Thoạt nhìn thực sự là tệ hết biết.

Tô Mạch Ngôn cố nhin đau đớn mặc quần áo, tay run rẩy cực đại, nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ như bình thường.

Nhìn gương, sắc mặt hắn không chút thay đổi, nói cho cái lão nam nhân thê thảm kia.....

Làm như chuyện gì cũng chưa phát sinh, mi có thể làm được.

Tô Mạch Ngôn hít sâu một hơi, bình tĩnh đẩy cửa bước ra.

Tiêu thế ngồi trên sofa phòng khách, trước mặt là thuốc và nước ấm đã chuẩn bị sẵn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, thanh niên vẻ mặt xấu hổ, thậm chí còn không dám đối diện với ánh mắt đối phương, hơi hơi cúi đầu, làm cho mái tóc che bớt tầm nhìn, tiếng nói ôn nhi: “Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có việc gì.” – Tô Mạch Ngôn mặt không chút thay đổi ngồi xuống sofa trước mặt y, nhìn y một lúc lâu, thần nhiên nói – “Cậu nên lập tức chuyển đi thôi.”

“Hả?” – Tựa hồ không nghĩ là đối phương sẽ nói thế, thanh niên có chút kinh ngạc ngẩng đầu – “Vì sao?”

Vì sao?

Đã xảy ra chuyện thế này, làm sao có đủ thản nhiên mà sống chung tiếp đây?

Đang hưng phấn, nhìn thấy gương mặt mình, thứ đang hưng phấn kia cũng nhuễn xuống, loại chuyện này làm cho hắn cảm thấy tổn thương đến chừng nào chứ?

Tô Mạch Ngôn không biết nên hình dung thế nào.

Cái loại cảm giác lúc này giống như mình cố gắng thoát ra khỏi vỏ ốc, lấy hết dũng khí để nhô đầu ra, lại bị tát cho một cái.

Tĩnh mộng, tâm cũng lạnh.

Tô Mạch Ngôn mím môi, thản nhiên hỏi lại: “Vậy cậu muốn thế nào đây?”

“Tôi.....” – Tiêu Thế giật mình, đột nhiên cảm thấy không biết phải nói gì, nhưng lòng lại tràn ngập khó chịu, muốn xin lỗi, cứ thế mà đi là sao chứ?

“Lúc trước không phải cậu rất tò mò về tính hướng của tôi sao?” – Giọng của Tô Mạch Ngôn không cao, nhưng mang theo một chút bén nhọn mà bình thường không có – “Hiện tại tôi nói cho cậu biết, tôi là gay.”

Tiêu thế vẫn yên lặng nhìn hắn, con người ôn nhu mang theo cảm giác không biết nên làm thế nào.

“Cậu không cần cảm thấy có lỗi.” – Tô Mạch Ngôn vẫn bình thản tiếp tục, như đang trình bày một phần văn kiện vô cùng bình thường – “Tôi đã uống rượu, cũng không đủ để quên hết, là tôi chủ động, cậu chỉ là người bị hại.”

“Mạch Ngôn.....” – Tiêu Thế đau đầu, xoa xoa mi tâm.

Y đương nhiên là nhớ quá trình tiến triển thế nào, nam nhân trước mặt cầm dục vọng của mình thế nào, cầm tay mình đưa đến nơi cấm kỵ kia thế nào?

Nhưng loại chuyện này, sao có thể nói là chỉ một mình đối phương sai lầm cơ chứ?

Thần sắc người kia khó xử làm cho gương mặt Tô Mạch Ngôn càng thêm hờ hững, hắn thản nhiên nói, trong lời nói còn mang một chút ý tứ khiêu khích...

“Chẳng lẽ cậu muốn chịu trách nhiệm?”

Tiêu Thế mang theo món đồ cuối cùng rời đi, hơi dừng lại ở cửa, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Tô Mạch Ngôn không trả lời, chỉ nghe tiếng nói trầm thấp vọng lại sau khi đóng cửa.

Trong phòng lập tức trống trải yên tĩnh.

Chưa từng nghĩ rằng bản thân sẽ có được tình yêu.

Càng ngày càng già đi, lại càng thêm tự ti, cho nên luôn cố làm ra vẻ nghiêm túc.

Bởi vì ngay cả cùng những người trẻ tuổi đùa giỡn cùng làm hắn thấy bối rối, sợ bị cười nhạo.

Làm bộ rằng bản thân mình lợi hại, nhưng kỳ thật hắn là kẻ nhát gan, một kẻ nhát gan không dám đuổi theo hạnh phúc, chỉ có thể nhìn hạnh phúc tới với những người bên cạnh mình.

Y ôn nhu như thế, cũng vì chính mình.

Thời điểm đau đớn khi ấy.

Chỉ cần một chút là tốt rồi, muốn giữ y ở lại, nhưng cảm thấy bản thân đã không còn mặt mũi để nói ra những lời ấy.

Y đã đi rồi.....

38. Chương 38

Sau vài ngày, Tiêu Thế cảm giác như mình đang sống trong tàn tích sau ngày tận thế.

Tất cả hành lý được công ty vận chuyển để trong phòng khách, y căn bản không muốn dọn dẹp, quần áo vứt lộn xộn trên thảm, làm cho căn phòng thêm chật chội, không có giường, y nằm luôn trên sofa mà ngủ.

Vẫn còn đại dột.

Thất nghiệp cũng tốt, ly hôn cũng tốt, còn có đêm đó mơ hồ cùng Tô Mạch Ngôn hoan ái.....Mọi chuyện đều làm cho y cảm giác bản thân vô cùng thất bại.

Mấy ngày trước Tô Na về N thành, lấy giấy chứng nhận cùng hành lý chuẩn bị đi Tây Tạng, trước khi đi hai người đã hẹn nhau đến cục Dân chính, cầm cuốn sổ xanh, hai người chính thức thành hai kẻ xa lạ.

Trong lòng khó chịu vô cùng, nhưng nhìn biểu tình vô tội của đối phương, cơn tức giận không thể nào thoát ra được.

Không nói gì với nhau, xem ra lại là chia tay trong hòa bình.

“Đúng rồi.” – Tiêu Thế xoay người gọi Tô Na, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô lại thêm bực mình, mím môi nhìn cơn tức giận, xấu hổ hỏi – “Mạch..... Cha em, gần đây thế nào?”

“Tốt lắm.” – Tô Na cười rộ lên – “Gần đây có vẻ công ty nhiều việc, ông rất có tinh thần, mỗi ngày đều làm việc đến khuya.”

“.....”

Đây gọi là tốt lắm?

Cô cũng không thể hiểu nổi cha mình hay sao?

Tiêu Thế nhú nhú mày, muốn nói gì, nhưng lại thôi.

Sau khi chuyển đi, mỗi ngày đều gọi điện tới, giống như chính tai mình nghe được người kia nói bản thân rất tốt, nhưng vẫn thấy có chút áy náy.

Người nợ đường như cũng hiểu tâm trạng của y, cho nên nổi lần đầu nghiêm túc nói bản thân rất tốt.

Ngữ khí thản nhiên, như bình thường.

Sau đó hai người lâm vào trầm mặc vô chừng, lại không có ai chịu cúp máy.

Tiêu Thế nản lòng đứng dậy khỏi sofa, lật tờ lịch.

Hôm nay là ngày được đánh dấu đỏ chói.

Ngày phỏng vấn với tập đoàn Danh Thần.

Chức vụ: Đầu bếp canteen.

Tiêu Thế đại ra nhìn chăm chăm bụi bặm rơi xuống từ vách tường lâu ngày không quét dọn.

Một con nhện nhàn nhã lướt qua trước mặt, ngoài cửa sổ quạ đen bay tới bay lui kêu vang, một con mèo tè lên ban công nhà y, sau đó đắc chí vênh đuôi chạy đi.

Rốt cuộc đi hay không đi, thật sự là một bài toán khó.

Không đi?

Trước mắt hiện lên khuôn mặt gầy gò của Tô Mạch Ngôn.

Không đi?

Trong đầu lập tức nhảy ra hình ảnh bông cúc đầy máu của nhạc phụ đại nhân.

Tám giờ đến mười giờ, Tiêu Thế lượn vòng trước cửa cao ốc của Danh Thần suốt hai giờ, hoàn toàn không có mục tiêu, đi lung tung, khiến cho không ít người để ý.

Phía sau đột nhiên cảm thấy một tầm mắt lợi hại chăm chú nhìn mình, y theo bản năng quay đầu, nhìn thấy bảo vệ tòa nhà đi theo sau y, tay cầm dùi cui, dùng ánh mắt đầy cảnh giới nhìn y.

.....

Mình bị người ta coi là trộm?

Tiêu Thế hắc tuyến thở dài, nở một nụ cười ôn hòa với cậu bảo vệ, cúi đầu nhanh chóng vọt vào cửa chính.

Nghĩ cái mốc gì nữa? Nghĩ cái mốc gì nữa?

Rõ ràng là từng tế bào trong người không ngừng gào thét đi thôi đi thôi đi thôi.....

Tốt xấu gì cũng có thể lợi dụng chức vụ để dưỡng béo Tô Mạch Ngôn một chút -_-|||

Y đã quá quen thuộc với tòa nhà của tập đoàn Danh Thần, rảo bước đến cửa thủy tinh, cô nhân viên lễ tân nhìn thấy y, lập tức mỉm cười ngọt ngào: “Hôm nay đưa cơm trưa sớm thế?”

Mới chín giờ mà thôi.

Tiêu Thế cười cười: “Tôi đến để làm cơm trưa.”

“.....”

Là làm cơm trưa cho người khác ăn, hay là đem bữa trưa của chính mình cho người khác?

Cô nhân viên lễ tân không nói gì nhìn theo bóng y rời đi, trong đầu đột nhiên suy nghĩ rất nhiều.

Quả thật không hổ danh là công ty nổi tiếng về ẩm thực, một cái chức vụ đầu bếp canteen nho nhỏ mà cũng có mười mấy người đứng xếp hàng chờ phỏng vấn.

Một nam nhân trung niên mặt mũi đỏ bừng, tay vung thìa, giọng nói vang vang: “Từng người đi vào một, thực đơn để sẵn bên trong, làm một bàn ăn cả món nóng lẫn món nguội, còn cần phải trang trí đẹp mắt!”

Tiêu Thế đứng cuối cùng của đoàn người, đột nhiên có cảm giác như chính mình đang ở thời phong kiến, xếp hàng để lên tàu đi biển.

Đến lượt y thì thực đơn đã được lựa chọn rõ ràng, các sản phẩm hoàn thiện đã được bày hết sang một bên, nhìn trông đều tăm tắp.

Một bên là khu bếp, nhìn qua đã thấy dùng lâu rồi, mặt inox sáng bóng bình thường bị cặn dầu lẫn bụi bám bám đen, loang lổ.

Tiêu Thế mặc tạp dề, nhìn bàn bếp bẩn như thế, cảm thấy buồn phiền.

Người suy dinh dưỡng nên ăn gạch cua tráng bánh mật, bắp cải cuộn tôm thịt.

Bánh mật tráng mềm mịn, kết hợp với gạch cua xào thành màu vàng óng ánh, y nhắc đũa, thêm một chút nước sốt nồng đậm, làm hương vị cua thêm đậm đà.

Cánh tay cầm muối cũng có lúc đau, nhưng y khẽ cắn môi, cố gắng nhẫn nhịn.

Bắp cải cuộn là loại món ăn nguội.

Đem thịt tôm cùng thịt nạc băm nhuyễn, thêm gừng, một chút muối cùng một ít da lợn đông lạnh, dùng lá bắp cải cuộn lại như cuộn chả, lấy một dây tóc hành buộc lại, xếp vào nồi hấp.

Xếp ra đĩa khi vẫn còn nóng, cắn thử một ngụm, bắp cải trong, tôm thịt cùng da đông lạnh hòa quyện với nhau, rất ngon.

Quản lý đại sư phụ tay cầm miếng nhai, không nói thêm nhiều, lập tức bắt tay đưa mấy người cùng cạnh tranh ra ngoài.

Xem ra là chính thức trúng tuyển rồi, Tiêu Thế nghĩ xem có nên báo cho Tô Mạch Ngôn một chuyến không, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì thấy không báo thì hơn.

Nghĩ lại chuyện tình ngày hôm đó, hiện tại gặp mặt không phải là thời cơ tốt.

Cứ chờ xem thế nào đã.

Tiêu Thế ghé vào cửa sổ nhà ăn, lén lút nhìn, thấy hần không sao là tốt rồi.

Cuộc họp giao ban thứ hai chấm dứt, phòng kế hoạch truyền ra hai tin hot.

Cả hai cái đều không phải tin tốt lành gì.

Tô Mạch Ngôn yên lặng sửa sang lại văn kiện, ánh mắt liếc nhìn người mới xuất hiện bên mình, một thân tây trang màu đen, thản nhiên ngẩng đầu, vươn tay: “Chúc mừng thăng chức, trưởng phòng An.”

“Cảm ơn.” – An Duệ cũng cười cầm lấy tay hần.

Phòng họp đã không còn ai, cái bắt tay kia cũng có vẻ dài quá quy định.

Tô Mạch Ngôn bất động thanh sắc rút tay về, cầm văn kiện đi ra ngoài: “Dự án xây dựng chuỗi nhà ăn một nửa là thuộc về bên cậu, đã tìm được đầu bếp nghiên cứu món ăn mới chưa?”

“A, thật ra là tôi tìm được người rồi.” – An Duệ đi tới bên người hần, cười nói – “Anh đã gặp qua rồi, là bạn tôi, Lục Kính Triết.”

Tô Mạch Ngôn nhớ đến cậu thanh niên nhả nhặn kia.

“Cậu ấy học ở nước ngoài nhiều năm, chắc là không có vấn đề gì.” – An Duệ yên lặng ngắm sừng mặt hần, chậm rãi nói – “Vậy bên anh thì sao?”

Phòng kế hoạch vì An Duệ thăng chức mà chia thành Ban 1 và Ban 2, cấp trên đưa dự án chuỗi nhà hàng giao cho hai người, kì thật có ý tứ muốn cạnh tranh lẫn nhau.

Có áp lực mới có động lực, ông chủ của tập đoàn Danh Thần từ trước đến giờ luôn đi theo tôn chỉ này.

Tô Mạch Ngôn nhú mi nói: “Cái đó nói sau.”

Phong cách định hướng của chuỗi nhà hàng còn chưa xác định được, hiện tại tìm đầu bếp thì có hơi quá sớm.

Hành lang rộng lớn có mười mấy người ủ rũ mở cửa đi ra, vượt qua người bọn họ.

An Duệ nhú mày: “Làm sao thế này?”

“Nhà ăn tuyển người mới.” – Tô Mạch Ngôn cũng không cảm thấy hứng thú, gần đây hần quá mệt mỏi, ánh mắt thản nhiên, nhưng đầy mệt mỏi – “Đều giống nhau.”

Từ trước giờ hần không có gì chấp nhất với đồ ăn cả, ngoại trừ đồ ăn của người kia, với các thứ khác thì hần thấy không có gì khác cả.

Chua, ngọt, đắng, cay, mặn, đồ ăn đều giống nhau.

Nhân sinh cũng đều giống nhau.

“Vậy à.” – An Duệ thực ra lại rất hứng thú, kéo tay hần đến nhà ăn – “Chúng ta đi nếm thử xem sao.”

“Cái gì.....”

Ngay cả thời gian kinh ngạc đều không có, Tô Mạch Ngôn bị lôi vào nhà ăn.

Mới mười một giờ, chưa đến giờ nghỉ trưa, nhà ăn không có ai cả.

An Duệ lấy một khay đựng thức ăn, đưa cho Tô Mạch Ngôn, cười nói: “Thỉnh thoảng cũng nên thả lỏng một chút đi.”

Tô Mạch Ngôn liếc mắt nhìn hần, yên lặng nhận lấy khay, coi như là tiếp nhận săn sóc của hần.

Cửa sổ lấy cơm là người mới.

Khẩu trang kín mít, còn đội mũ, tay đeo găng tay vệ sinh, trên người là tạp dề của đầu bếp.

Dáng người cao ráo, nhưng nhìn ra có chút khảnh trương.

Tô Mạch Ngôn đi đến trước mặt y, chợt nghe tiếng y hấp tấp, lắp bắp hỏi: “Muốn, muốn ăn món gì?”

Thanh âm có chút, cứng ngắt.

Tô Mạch Ngôn nghi hoặc nhìn y một cái, y lập tức cúi đầu thấp xuống.

Ngay cả ánh mắt cũng không cho người ta nhìn.

Tiêu Thế nhìn Tô Mạch Ngôn bị An Duệ kéo vào nhà ăn, trong nháy mắt, máu cả người y sôi trào.

Huyết nhiễm phong thái.....

Huyết nhiễm nhạc phụ.....

Huyết nhiễm cúc hoa.....

Toàn bộ đầu óc y lúc này là hình ảnh cúc hoa bị chà đạp sưng đỏ quần lầy, hỗn loạn.

Tô Mạch Ngôn nhìn có vẻ xanh xao, thuận miệng nói: “Măng.”

Không phải đồ ăn của y làm, Tiêu Thế có chút thất vọng.

Y thở dài, trấn định lại, cầm lấy thìa to múc một cái, cũng không buồn để ý đối phương có nhìn không, mỉm cười hỏi: “Còn gì nữa không?”

Đây là măng?

Tô Mạch Ngôn nhìn trong khay là cua rang bánh gạo, không nói gì, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Gà đĩnh.”

“Được.”

Lại một muôi to.

Sáu miếng bắp cải cuộn tôm thịt đặt ngay ngắn trong khay của Tô Mạch Ngôn.

“.....”

Đây là gà đĩnh.

Tô Mạch Ngôn hồ hững ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt bị bịt kín, thanh âm lạnh băng lặp lại: “Măng, gà đĩnh.”

Giọng nói người bịt mặt tràn ngập chờ mong: “Hai món này rất tốt cho sức khỏe.”

Tô Mạch Ngôn đau đầu nhu nhu mi tâm, cảm thấy nói chuyện cùng kiểu người thế này thì không thể thông được, mệt mỏi nói: “Gần đây dạ dày của tôi không tốt, không thể ăn hải sản.”

“A.....” – Người bịt mặt hoàn toàn thất vọng, suy sụp hạ vai – “Vậy tôi đổi cho ngài.”

Hai muôi măng muối chua, hai muôi gà đĩnh.

Cuối cùng còn kèm thêm một chén canh nấm hương với ốc thơm lừng.

“Hoan nghênh lần sau lại đến.”

Trước khi rời đi, người bịt mặt nói thế.

Tô Mạch Ngôn đỡ đỡ bưng khay đi, trước khi đi xác định chắc chắn, tên này tuyệt đối là bị bệnh thần kinh -_-|||

Được, mai liền đuổi việc hắn.

An Duệ tiếp nhận vị trí của Tô Mạch Ngôn, đưa khay qua, gọi cơm.

“Cua rang bánh gạo.”

Nửa muôi còn dính theo cả sợi cải trắng xào hung hăng hạ cánh xuống khay của An Dật, người bịt mặt tức giận nói: “Còn gì nữa?”

“.....”

Khóe môi An Duệ run rẩy: “Bắp cải cuộn.”

Bụp.

Mấy miếng toàn thịt mỡ, có miếng lá còn rách hết bay vào khay.

“.....”

An Duệ nhìn chăm chăm y một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: “Dạ dày của tôi gần đây không tốt, không thể ăn đồ có nhiều dầu mỡ.”

Người bịt mặt nhếch mí mắt hờ hững liếc hắn: “Thế sao?”

An Duệ vuốt cằm.

Người bịt mặt đẩy khay thức ăn về, xoay người lấy một rổ rau nhét vào tay An Dật, thành khẩn mỉm cười: “Không cần khách khí, cầm về từ từ mà nhấm.”

Bonus ảnh mấy món ăn:

39. Chương 39

An Duệ tao nhã ngồi xuống đối diện Tô Mạch Ngôn, nhìn đối phương mặt không đổi sắc dùng cơm.

Tiêu Thế vò đầu bứt tai vịn vẹo ghé vào cửa sổ nhìn chăm chăm vào đôi mắt đậm đàng của tên kia – sớm biết thế thì làm cho hắn nguyên cả bữa tiệc Mãn Hân, tốt hơn là để hắn cứ chăm chăm liếc mắt đưa tình với Tô Mạch Ngôn.

Tựa hồ cảm giác được tầm mắt bức người của y, An Duệ đang ngồi bỗng hơi nghiêng đầu, như có như không liếc qua phía y, sau đó mỉm cười vuốt cằm.

Thời gian rút lui mười phút.

An sắc lang nhìn rổ rau xanh được cho thêm, im lặng ba giây, bình tĩnh ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Kỳ thật tôi cũng không đói lắm.”

Mắt người bịt mặt lóe hàn quang.

Đối phương quét mắt về phía y, sau đó nhìn sang Tô Mạch Ngôn: “Người ta vẫn nói..... Tú sắc khả xan*.”

Tú sắc khả xan: nhìn người đẹp khỏi cần ăn cơm.

Người bịt mặt đàng đàng sát khí.

An Duệ nhẹ nhàng cầm rổ rau trong tay, nho nhã vuốt cằm ý bảo: “Làm việc tốt nha.”

Tiêu Thế một bên tranh cãi một bên nhìn Tô Mạch Ngôn cúi đầu ăn cơm.

Gần đây hắn gầy đi rất nhiều, hai gò má hóp lại, sắc mặt cũng không tốt như lúc y vẫn còn ở nhà.

Không biết có phải là ảo giác không, nhưng mà y cảm thấy động tác của hắn có vẻ chậm chạp, nhai đồ ăn mà như nhai phải nhựa, làm cho người ngoài cũng thấy có chút khó chịu.

An Duệ cũng đã nhận ra, liền để bát canh đến trước mặt hắn, giục hắn uống mấy ngụm cho dễ nuốt.

Ánh mắt lo lắng kia không phải là giả vờ.

Tiêu Thế mím môi nhìn, trong lòng cảm giác phức tạp, lại không thể nào hiểu rõ được.

Thời gian nghỉ trưa đã đến, toàn bộ đồ ăn đã được bày ra, nhóm đầu bếp xong việc, cũng lục tục vào gian nghỉ, chỉ trường hợp nhân viên phục vụ bên ngoài bảo hết món nào đó, thì mới vào bếp nấu thêm.

Bình thường họ cũng nấu dư ra một chút, không muốn đang nghỉ lại phải đứng lên làm việc.

Từ điểm đó có thể thấy, Tiêu Thế tuyệt đối là quái thai.

Vì y chủ động đề nghị ra giúp đỡ nhân viên phục vụ bên ngoài.

Toàn bộ nhân viên nhà ăn có khoảng ba mươi người, làm việc luân phiên, mỗi ngày đầu bếp năm người, phục vụ mười người.

Tập đoàn Danh Thần cũng có mấy trăm người làm việc ở tòa cao ốc này, mỗi ngày đến bữa trưa đều như ong vỡ tổ tiến vào, có thể thêm một người, quả thật thoải mái không ít.

Tiêu Thế vẫn chăm chú nhìn hai người kia, bất ngờ có một bàn tay vỗ mạnh lên vai y.

Bả vai tí nữa thì trật khớp.

Tiêu Thế nhú mày quay đầu, vội hít một hơi, ngay sau là khuôn mặt hung thần sát khí quái thú.

Y ổn định lại, hỏi: “Có việc sao?”

Đại sư phụ lão Tiền tuy rằng có bộ mặt dữ tợn, nhưng tâm địa rất tốt, chính là tính tình không được hợp lắm, nói chuyện luôn lệch hướng. Lão Tiền chăm chú nhìn y một hồi lâu, hỏi: “Trời nóng thế này còn đeo khẩu trang làm gì?”

Tiêu Thế thông thả nói: “Như vậy sẽ vệ sinh hơn.”

Lão Tiền nhìn y, chắc một tiếng, đến vị trí bên cạnh y, lật lật xếp xếp vài món sắp hết, thở than nói: “Hiện tại tuổi trẻ các cậu chỉ muốn làm con thiêu thân..... Vệ sinh? Tôi đây thềm vào! Thiên nhiên tinh khiết có gì không tốt?”

.....

Tiêu Thế nhìn mấy giọt nước miếng của ông văng vào khay thức ăn, nghĩ rằng, về sau đồ của Tô Mạch Ngôn phải do chính tay mình làm lấy.

Hôn môi gián tiếp, phân tinh khiết thiên nhiên, virus của lão Tiền..... Tốt nhất là đem cho tên An Duệ kia.

Thấy y im lặng không nói gì, lão Tiền đưa tay lau mồ hôi, từng giọt bóng nhảy theo ngón tay văng xuống bàn để thức ăn.

Ông quay về mấy người đang lục tục kéo ra phía sau, phân phó: “Ngày mai tất cả phải đeo khẩu trang, có thêm hoa, hình văn nhâ thì càng tốt. Tốt xấu gì chúng ta cũng là đầu bếp canteen của tập đoàn Danh Thần cao cấp, biết chưa hả? Nhớ mua loại tốt nhất, tiền lương các cậu cao như thế, mua xong vẫn còn đủ ăn!”

.....

Tiêu Thế nhu nhu mi tâm, nghĩ rằng, bác cũng biết là tiền lương mua khẩu trang xong thì chỉ đủ để ăn cơ à?

Kì thật, không mua khẩu trang cũng chỉ đủ ăn cơm -_-|||

Tô Mạch Ngôn ăn như ăn thịt khô, mắt thấy nhiều người cũng đến ăn trưa, chỗ ngồi có vẻ sắp không đủ, liền buông đũa, liếc An Duệ một cái: “Cậu không đói?”

Khay cơm của An Duệ còn thừa hơn nửa, cái tên quái thai mới đến kia xới cho nhiều lắm.

An Duệ nhú mày, nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Thân thể không thoải mái?”

Hai tuần nay An Duệ cảm thấy Tô Mạch Ngôn rất khác thường, ngày thường vốn đã cuồng công việc, hiện tại mức độ cuồng đã thăng cấp, ngoại trừ công việc ra thì không làm gì cả, kể cả nghỉ ngơi, ánh mắt cũng không thoải mái, người gầy đi nhiều.

“Không có việc gì.” – Tô Mạch Ngôn nhếch môi với hắn, xem như là cảm ơn vì đã quan tâm, sau đó đứng dậy – “Về tổ chức họp thông báo thôi.”

Xoay người, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, hắn vội dừng lại.

Ngón tay bám chặt lấy mép bàn, mới có thể miễn cưỡng mà đứng thẳng.

Thân hình hơi hơi loạng choạng, nhưng cũng không tính là rõ ràng.

An Duệ theo sau đỡ lấy hần, thân thiết: “Trưởng phòng?”

Vài giây sau, cơ thể bình thường trở lại, hần nhẹ nhàng thở ra, lắc lắc đầu: “Không việc gì, huyết áp thấp thôi.”

Sau đó hần đẩy An Dật ra, đi thẳng như không có chuyện gì.

An Duệ bất đắc dĩ thở dài, nhanh chân đuổi theo.

.....

Ba giây sau.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một người toàn thân trắng toát, chui lên từ gầm bàn bên cạnh đi ra.

“.....”

“.....”

Tiểu thư OL (Office Lady: Nữ nhân viên văn phòng) xinh đẹp bên cạnh khấn trương nhỏ giọng nói: “A, biến thái!!!”

Đồng nghiệp nam có nghĩa vụ hộ hoa (Bảo vệ hoa – người đẹp) vội vàng trấn an: “Yên tâm, có bảo vệ rồi.”

Người bịt mặt hoàn toàn không để ý ánh mắt xung quanh nhìn mình như gặp quỷ, cau mày đau khổ suy tư: “Huyết áp thấp.....”

Vì thế, hôm sau Tô Mạch Ngôn tránh tủ kính của đồng chí người mới biến thái kia, khi đến tủ khác gọi cơm, ngẩng đầu lên thì thấy, tất cả mọi người trên mặt đều mang khẩu trang nhãn hiệu nhà có chó hoang siêu nổi bật.

“.....”

Tô Mạch Ngôn không nói gì, nhìn chằm chằm người nọ một lúc lâu.

“Muốn dùng món gì?”

Dáng người cao lớn, mang theo ý cười lấy lòng lại cổ hạ thấp giọng, sống chết cũng không muốn cho đối phương thấy mặt mình.

Biến.....

Thái.....

Thiếu chút nữa thì Tô Mạch Ngôn đã thốt ra.

Đồng chí Tiêu Thế vẫn hồn nhiên không biết mình đã bị xếp vào hàng ngũ biến thái, còn háo hức chờ người ta gọi món.

Hôm nay y nhiệt tình ôm hết một nửa số đồ ăn trong phòng bếp, làm cho mấy đầu bếp khác sợ đến mức khóc không ra nước mắt, lui hết về góc khe khẽ nói nhỏ, đoán rằng anh chàng mới đến còn muốn ôm hết cả việc trong nhà bếp.

Tâm tình của y thì rất sung sướng, còn thêm cả chút dược liệu vào thức ăn để bổ sung dinh dưỡng, làm cho lão Tiền ở bên cạnh không ngừng phỉ nhổ: “Dược liệu làm cái gì? Nước miếng là bổ nhất! Đừng có làm vẻ đạo mạo @%^\$%^.....”

Tiêu Thế làm như không nghe thấy.

Y đã lên kế hoạch nuôi Tô Mạch Ngôn thành một chú heo vĩ đại.

Lòng gà xào tiêu*, bổ huyết! Thực chất là chỉ có mè và gan gà, theo đông y Trung quốc thì gan gà có tác dụng bổ máu.

Trứng cá om, giảm stress!

Bắp bò kho đường phèn, kiện thể!

Vịt nấu gừng nấm tuyết, bổ hư!

Canh gà mầm lúa, tiết sữa!

Tô Mạch Ngôn nhìn qua bàn thức ăn, thần nhiên nói: “Cần tây, bồ câu hạnh nhân.”

“.....”

Nụ cười Tiêu Thế cứng lại: “Sao?”

Vì sao lần nào cũng phải lặp lại? Người này bị lãng tai sao?

Tô Mạch Ngôn không tức giận, sắc mặt vẫn bất động: “Cần tây, bồ câu hạnh nhân.”

“Hôm nay vịt nấu gừng nấm không tẻ.” – Thanh âm Tiêu Thế cách lớp “rọ mõm” có chút buồn bã – “Còn tốt cho cơ thể.”

Tô Mạch Ngôn hít một hơi thật sâu, lặp lại lần thứ ba: “Cần tây, bồ câu.”

Người bịt mắt thực uể oải, cúi đầu, cầm muối, nhanh chóng lấy đồ ăn mà hắn chọn, còn nhịn không được thở dài: “Vịt nấu gừng nấm với trứng cá kho đều tốt mà.”

“....Được rồi.”

Tô Mạch Ngôn nhu nhu huyết thái dương, tôi không nói gì cho nên cậu trực tiếp đánh người đứng không?

Trên khay không phải là cần tây với chim bồ câu?

Một ít trứng cá om cùng với miếng thịt vịt nấu gừng nấm, bên cạnh còn có cả lòng gà xào tiêu.

Đại khái là trên người bịt mắt tỏa ra khí tràng ai oán, trên mặt mặc dù có khẩu trang nhưng vẫn có cảm giác sắp khóc.

Tô Mạch Ngôn không có cách nào, thở dài: “Quên đi.”

Cầm khay thức ăn rời đi.

Người bịt mắt nhìn theo bóng hắn, thần nhiên nở nụ cười: “Cứ như vậy, như vậy thôi cũng tốt rồi.”

Gặp mặt, chuyện này quá sức xấu hổ.

Không gặp mặt, lại thêm lo lắng.

Như vậy là tốt nhất.

Tô Mạch Ngôn một mình ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, không yên lòng chốc chốc miếng trứng cá trên khay, một miếng cũng không động đến.

Bình thường đều là An Duệ kéo mình đi ăn, nay phân ban rồi, bất luận giao tình có thể nào, vẫn có chút bận tâm.

Mà nhóm cấp dưới bên này đều sợ hắn, cho nên hắn đánh phải một mình đi ăn.

Gắp một miếng thịt vịt trắng nõn cho vào miệng, thịt mềm hòa với vị cay của gừng tạo thành hương vị rất tuyệt, cũng không còn mùi của thịt.

Tô Mạch Ngôn nheo mắt, hương vị thật không tồi, có thể khiến cho người ta thèm ăn.

Chính là người kia lại rất kỳ quái.

Nghĩ vậy, hắn gắp thêm một miếng trứng cá, đưa lên miệng. Không có vị của trứng cá bình thường, hương vị rất được, không có mùi tanh, lại đậm đà, vị ngon toát ra trên đầu lưỡi.

Vì thế, một miếng, hai miếng, rồi lại ba miếng.....

Tiêu Thế đứng một bên nhìn, trong lòng rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhàng.

An Duệ bê khay thức ăn cùng mấy đồng sự cấp dưới vừa cười vừa nói đi ra, nhìn thấy hẵn ngồi một mình, liền kéo những người khác cùng đến.

Xoay người nhìn sang, nhin không được cười nói: “Hôm nay thức ăn thật phong phú.”

Mấy người Ban Hai cũng không thân với Tô Mạch Ngôn lắm, nhưng là nghe nói Tô Mạch Ngôn không nhằm vào tác phong, vừa mới bắt đầu thì có chút khấn trương, nhìn thấy trưởng phòng nhà mình nhàn nhã nói chuyện, mới yên tâm thêm chút, cũng theo qua đó ngồi.

“Thật phong phú.” – Ngồi bên người Tô Mạch Ngôn, Thẩm Doanh, cường nữ của Ban 2, ba mươi tuổi, tóc đen ngang vai, là một người già dặn, lúc này cười lên có vài phần dịu dàng – “Đãi ngộ của Tô trưởng phòng cao hơn chúng tôi rồi.”

Nhìn khay cơm của những người khác, thức ăn cũng phong phú, nhưng mà số lượng quả là chênh lệch kinh người.

Tô Mạch Ngôn hơi hơi nhăn mày: “Đại khái là tôi tới sớm.”

An Duệ tựa tiểu phi tiểu nhìn Thẩm Doanh, lại nhìn Tô Mạch Ngôn, không nói gì.

“Thật vậy sao?” – Thẩm Doanh lại không nhin được mở miệng, mỉm cười nói – “Như vậy lần sau tôi với Tô trưởng phòng cùng đi được không?”

Bắp bò kho mật mía

Bồ câu hạnh nhân

Canh gà mầm lúa

Lòng gà xào tiêu

Trứng cá om

Vịt nấu gừng nấm

40. Chương 40

Thời gian công tác của Tiêu Thế trở nên rất tự do, mỗi ngày sau buổi trưa đều không có việc gì làm, thời gian còn lại cơ bản đều dùng để đến thăm mẹ Tiêu.

Từ N thành đến Lâm thị cơ bản cần hai tiếng là đến nơi, mỗi khi không cần đi làm y đều ở bệnh viện, sáng sớm hôm sau lại bắt chuyến xe sớm về N thành.

Mẹ Tiêu xót con, nhưng không khuyên bảo được, vài lần như vậy, đành cùng chú Trần đến bệnh viện N thành để điều trị.

Đại để là tình huống cũng không quá tốt, nhưng chú Trần cũng không kêu một tiếng.

Mẹ Tiêu gần đây rất gầy, sắc mặt vàng vọt, hai cánh tay phù thũng, tựa vào giường bệnh, hữu khí vô lực nói chuyện: “Trường của Na Na cũng nghỉ hè rồi? Sao vẫn chưa thấy về?”

Tiêu Thế cũng không ngắt đầu, lời nói dối dễ dàng tuôn ra: “Năm hai rồi, đi thực tập cùng giáo sư.”

“Vậy à.....” – Mẹ Tiêu cười cười.

Nhìn mẹ Tiêu khó chịu xê dịch người, chú Trần vội vàng kê gối sau lưng bà, thấy bà thoải mái, mới quay sang Tiêu Thế, trầm giọng nói: “Đã mang thai còn chạy khắp nơi? Kỳ cục.”

Sắc mặt Tiêu Thế cứng đờ.

Mẹ Tiêu nhìn biểu tình của con trai, ngạc nhiên hỏi: “Sao thế con?”

“..... Không sao ạ.” – Tiêu Thế âm thầm thở dài, đưa một miếng táo cho mẹ Tiêu – “Mẹ mà muốn gặp cháu thì phải biết giữ gìn thân thể.”

Lợi nhiễm trùng nghiêm trọng, chân răng đã lỏng ra, những đồ ăn hơi cứng bình thường mẹ Tiêu cũng không thể ăn được, lâu dần sinh bệnh kén ăn, Tiêu Thế thấy vậy rất đau lòng, chỉ biết cùng với chú Trần nghĩ ra nhiều cách thay đổi để bà được ăn ngon miệng.

Quả táo được tủa thành dóa hoa nhỏ, mẹ Tiêu cười cười, bảo là như kiểu đồ trẻ nhỏ vậy, nhưng cũng ăn thật vui vẻ.

“Tính ngày tính tháng, Na Na cũng đã mang thai bốn tháng rồi?” – Mẹ Tiêu thở dài, cầm một bông hoa khác đưa đến bên miệng chú Trần – “Còn sáu tháng nữa, không biết mẹ có thể chống đỡ đến lúc đấy không?”

Chú Trần cắn bông hoa, trềng mắt nhìn bà: “Nói linh tinh gì đấy.”

Mẹ Tiêu mỉm cười.

Hôm nay là Chủ nhật, Tiêu Thế không cần đi làm, nhìn mẹ với chú ngọt ngào nói chuyện, không hiểu sau y cảm thấy ần ần chua xót.

Người ta hận không thể gần nhau, hận thời gian không chịu dừng lại.

Mà chính mình còn nhiều thời gian, lại bị người yêu vứt bỏ.

Chuyện của Tô Na, y không thể nói cho bất kỳ người nào, cảm giác như khi nói ra, y sẽ cảm thấy bản thân là một người thất bại.

Mẹ không thể chịu thêm kích thích, mà mình lại không thể làm gì hơn cả.

Tiêu Thế thở dài, đứng dậy chỉnh quần áo, cười nói: “Con về nhà một chuyến, chuẩn bị bữa tối xong con sẽ mang vào.”

Chú Trần nhìn y một cái, phá lệ “Ừ” một tiếng.

Tiêu Thế nhìn ông một lúc, nở nụ cười: “Cháu đi nhanh thôi.”

Thái độ thay đổi cũng không phải vì thân thiết hơn với mình, Tiêu Thế vừa đi vừa cười khổ.

Tựa hồ cũng ý thức được?

Nếu một ngày nào đó, mẹ không còn trên thế giới này, cũng chỉ còn hai người là có ký ức về bà mà thôi.

Tiêu Thế cúi đầu, xoa xoa hốc mắt đã lên men.

Nhà gần đây ít có người về, chú Trần không chịu rời bệnh viện, y cũng chỉ về ngủ cả đêm rồi đi, căn phòng bữa bộn hơn bình thường rất nhiều, cơ hồ không còn chỗ để đặt chân.

Tiêu Thế tắm rửa qua loa, lập tức lao vào bếp làm việc.

Một bên là nồi nhỏ đựng lá trúc với nắm đầu khỉ, thêm thịt gà xé sợi, để lửa liu riu, phòng bếp bị mùi thơm mát của lá trúc bao kín.

Củ ấu nghiền thành bột, thêm một chút đường phèn, muối, sữa tươi, dầu ô liu, nấu cùng với nắm tuyết đến khi nhừ.

Tang bạch bì (vỏ cây dâu tằm – một loại thuốc đông y) hầm cách thủy cùng với thịt đùi cừu thái miếng, đến khi gần cạn, rắc lên trên một chút hành hoa thái nhỏ, thêm chút nước tương, mùi hương đặc biệt tỏa ra, tràn ngập căn bếp.

Tang bạch bì dùng để tiêu phù, cũng không biết có hữu hiệu hay không?

Tiêu Thế vừa làm vừa nghĩ, từ trước tới giờ, mẹ mình đến giờ vẫn là người thích giữ gìn sắc đẹp, nay khuôn mặt bị phù sưng đến mức thay đổi hình dạng, ngay cả gương cũng không chịu soi nữa.

Phòng bếp mùa hè đúng là nóng đến chết người, mồ hôi Tiêu Thế chảy đầm đìa.

Hình như còn có thứ gì đó cũng chảy xuống, nhưng chỉ chớp mắt đã biết mất. Chuẩn bị tốt các món ăn, Tiêu Thế ngẩng đầu lên, trên môi là độ cong ôn nhu như trước, lấy tay gạt cũng không đi.

Trở lại bệnh viện, bất ngờ thấy Hân Kiện cười hì hì ngồi trong phòng bệnh kể chuyện cười cho mẹ Tiêu, ngay cả chú Trần từ trước tới giờ sắc mặt không mấy hòa nhã cũng đã chuyển thành hơi hơi mỉm cười.

Tiêu Thế nhất thời sững sờ.

Hân Kiện là người đầu tiên phát hiện ra y đến, vội vàng chạy ra đón, cười vô tâm vô phách: “Tao chưa ăn cơm đã đến đây rồi, đồ ăn có đủ không? Không đủ thì hôm nay mày nhịn.”

Mẹ Tiêu nghe vậy bật cười.

Tiêu Thế cũng khôi phục tinh thần, cười cười vô đầu gã xem như chào hỏi: “Sao hôm nay lại đến đây?”

Hân Kiện ôm cặp lồng mở ra, hít hà, cũng không thèm ngẩng đầu lên: “Mấy ngày trước cũng đến nhưng mày không có ở đây.... Trời ơi, toàn đồ tao thích ăn, làm sao bây giờ?”

Tiêu Thế cướp cặp lồng từ tay gã về, kéo bàn cơm ở giường bệnh lên, bày thức ăn ra: “Nhà mày không phải có tiểu đầu bếp độc nhất vô nhị sao? Người ta cũng không kém tao là bao đâu.”

Nói đến vật nhỏ kia, Hân Kiện mặt tái mét, cảm giác thất lưng lẫn JJ đều đau, thê thảm nói: “Đừng nói đến tên đó được không? Hiện tại tao là người dẫn sói vào nhà.”

Mẹ Tiêu ăn được vài miếng, mỉm cười múc một ít canh cho Hân Kiện. Hân Kiện kinh hãi nhận lấy, sau đó đắc ý sì sụp húp canh.

Gần đây đêm nào cũng là đêm xuân, vẫn nên bồi bổ thì hơn.

“Tiểu Kiện yêu rồi sao?”

Hân Kiện ngậm một mồm canh, nhìn ánh mắt nghiêm túc của mẹ Tiêu, dùng sức lắc lắc đầu.

Trước mắt hiện ra bộ dáng trên giường vô cùng kiều diễm của ai đó, trong lòng lại cảm giác lo lắng, lại lắc đầu.

“Không phải..... Không có đâu.”

Tiêu Thế nhíu mày, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hôm nay đồ ăn có vẻ hợp với khẩu vị của mẹ Tiêu, thấy trời gần tối, Tiêu Thế liền bị mẹ Tiêu cùng Trần thúc đẩy ra khỏi bệnh viện, thuận tiện đi ăn tối với Hân Kiện luôn.

Hai người có một thời gian không gặp mặt, sẽ có nhiều chuyện để nói, nhưng đến khi ngồi đối diện ở một nhà hàng nhỏ, thì cả hai đều im lặng.

Hân Kiện lấy từ trong túi ra một cái phong bì đưa cho Tiêu Thế, cười hì hì nói: “Này, mày cũng biết tao là người thô lỗ, cũng không biết phải mua gì, mày cầm lấy mua thêm thuốc bổ về cho mẹ nuôi.”

Tiêu Thế sờ sờ phong bì đầy cộp, nhíu mày nói: “Thuốc bổ lên giá sao?”

“Gia đây trời sinh đã là người rộng rãi hào phóng.” – Hân Kiện làm một cốc bia lớn, đầy khí thế nói – “Coi như là anh trai đây đưa trước tiền mừng tuổi cho cậu.”

“.....”

Tiêu Thế mỉm cười nhìn gã, cũng không từ chối: “Cảm ơn.”

Bạn bè đôi khi cũng có việc khó khăn hơn, nhưng mà nói đi nói lại, giờ cũng là lúc y cần tiền.

Yên lặng nhấp một ngụm trà, Tiêu Thế hăng hái hỏi: “Mày với tiểu thần trù kia sao lại thế?”

“Có thể, có thể sao lại thế này?” – Hân Kiện không được tự nhiên gãi đầu – “Khí lực cậu ta lớn, tao sợ.”

Tiêu Thế bĩu môi, ánh mắt cho thấy là không thể tin được.

Hân Kiện trừng mắt: “Mẹ nó, hai thằng đàn ông sao có thể thế này?! Mày nhìn tao kiểu đó là có ý gì?”

Hai người đàn ông sao có thể thế này?

Nếu là trước kia, Tiêu Thế đại khái cũng không thấy gì, nhưng hiện tại..... Y không nhận được nghĩ đến khuôn mặt của Tô Mạch Ngôn.

Có lẽ là y đã quá nhạy cảm?

Đơn giản là chỉ cùng Tô Mạch Ngôn trải qua một buổi tối mơ hồ, liền thành đồng tính luyến ái sao?

Tiêu Thế cảm thấy phiền muộn.

Là khi nào thì bắt đầu? Nghĩ tới người kia, trong lòng lại có cảm giác vắng vẻ.

Hãn Kiện như chết đuối, ăn như lang hổ, một mồm đầy thức ăn hỏi: “À, vợ mày đâu rồi?”

Tiêu Thế xoay xoay chén trà, không yên lòng nói: “Ly hôn.”

Hãn Kiện phun hết đồ ăn ra: “Cái gì?”

“.....”

Tiêu Thế nhìn đồ ăn lem nhem trên bàn, nói: “Tao ly hôn thì mày kích động cái gì?”

Hãn Kiện nhìn y nửa ngày: “Ly hôn thật?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Tiêu Thế dừng một chút, lấy chén rượu của Hãn Kiện uống một ngụm, nhìn vẻ mặt đau kịch liệt của gã, đột nhiên muốn trêu gã một chút, thuận miệng nói: “Vì tao phát hiện giờ tao thích đàn ông.”

“Mẹ! Kiếp!”

Hãn Kiện bật dậy, vọt đến trước mặt y, trừng mắt: “Mày nói thật?”

Tiêu Thế bị sự kích động của gã làm cho ngạc nhiên: “Đương nhiên là giả.”

“.....”

Hãn Kiện đại ra một lúc lâu, mới thở ra, vô lực ngồi xuống: “Mẹ, lần sau còn nói loại chuyện này, có là bạn bè tao cũng chém mày.”

Tiêu Thế vỗ vỗ vai gã: “Mày lại phát bệnh thần kinh?”

Hãn Kiện hất tay y ra, tức giận mắng: “Nhớ kĩ cho tao, muốn giảo cơ (chỉ việc hai nam nhân XXOO) đừng có hòng!”

Nói xong thở phì phì đi ra ngoài.

Ra khỏi nhà hàng, Hãn Kiện lại bay ra bộ dáng vui sướng không kiềm chế được, Tiêu Thế nhìn gã còn khoa trương hơn bình thường, cũng đành mặc kệ.

Hai người đi dọc theo ngã tư.

Ăn uống no nê, cảm giác thần kinh có vẻ trì độn, bỏ vậy so với bình thường trông càng khó coi hơn, bộ dáng lười biếng đắc chí quả thực là giống như diễn hài vậy.

Bên người có thêm một con khỉ chạy lăng quăng chỉ động chỉ tây.

Nhìn thanh niên đi đến đối diện hai người, nháy mắt Tiêu Thế đơ người từ đầu đến chân.

Hãn Kiện chỉ vào y, cười khoa trương: “Oa, anh bạn, đồng thủ đồng chân.....”

Tiêu Thế hung hăng trừng mắt nhìn gã: “Câm miệng.”

Người đi tới là Tô Mạch Ngôn.

Biểu tình vẫn thản nhiên, ánh sáng nhu hòa của đèn đường làm gương mặt hắn nhìn không rõ.

Nhìn thấy Tiêu Thế, hần tựa hồ cũng là ngoài ý muốn, bước chân hơi dừng lại.

“..... A, Mạch.....”

Tiêu Thế há miệng thở dốc, muốn mở miệng bắt chuyện, nhưng ánh mắt của hần lại dừng lại bên một gương mặt nữ tính bên cạnh, khiến y không khỏi nao nao.

Rõ ràng, trong nháy mắt, người kia bỏ qua y.

“Ngủ ngon.”

Y nghe thấy Tô Mạch Ngôn thần nhiên nói vậy, cũng không biết có phải nói cho mình không.

Lại quay đầu, hai người kia đã đi qua.

Không quay đầu lại.

Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua, hai người mặt đối mặt, nhưng lại không có cảm giác chân thật.

Tiêu Thế không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là gì nữa.

Nhìn Tô Mạch Ngôn có một người phụ nữ đi bên cạnh làm bạn, trong nháy mắt cảm thấy xa lạ, nhưng lại có một loại cảm khái.

Cho dù là đồng tính luyến ái, chung quy là vẫn sẽ có quan hệ với phụ nữ đi?

Mẹ Na Na không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Tiêu Thế đột nhiên cúi đầu cười, đại khái là toàn bộ lo lắng trước đây, đều là do mình tự đa tình.

Hần Kiện nhìn y, ngạc nhiên hỏi: “Mày người cái gì? Nhìn như quý vậy, kinh quá.”

Tiêu Thế hơi hơi nghiêng đầu nhìn gã, cười thần nhiên: “Tao chỉ tự cười bản thân mình thôi, trước kia có lo lắng, nam nhân và nữ nhân..... Quả nhiên là không giống.”

Lúc trước lo lắng như vậy, trong lòng vô cùng áy náy, liều mạng muốn bù đắp lại, là vì mình chưa từng kết giao cùng nam nhân, cho nên liền tự động đem Tô Mạch Ngôn bị xâm phạm coi như là nữ nhân, cho rằng đối phương quá mức nhu nhược.

Nghĩ như vậy, tâm tình có vẻ thoải mái hơn một chút, nhưng mà thực sự thì cảm giác như là cán cân thăng bằng đã sụp đổ hoàn toàn.

Tiêu Thế nghĩ, giờ đối phương đã có người bên cạnh làm bạn, như vậy cơ hội gặp mặt sẽ càng ít đi?

Lại không thể đoán được, chỉ hai ngày nữa thôi, hai người sẽ gặp lại nhau, hơn nữa là cả đời không thể chia cắt.

41. Chương 41

Sáng sớm, Thẩm Doanh đứng trước cửa công ty, nhìn nam nhân nghiêm cẩn lãnh mặc đang đi về phía mình, trong lòng có chút thất vọng.

Khi còn trẻ cô đã kén chọn quá, bao nhiêu nhiệt tình đều giành hết cho công việc, đến khi chú ý đến tình cảm thì đã ngoài ba mươi, nam nhân trẻ tuổi xuất sắc đã không còn để ý tới cô nữa rồi.

Nhiều năm làm việc xuất sắc, ở một công ty nổi tiếng, nhưng vẫn độc thân. Đôi khi cô cũng nghĩ là sẽ tìm một người nào đó coi như là tốt, miễn cưỡng trải qua nửa đời còn lại cũng được.

Đáng tiếc là cho đến bây giờ, việc tình cảm của cô vẫn là giậm chân tại chỗ.

Nam nhân trung tuổi trước mắt này không hề có nửa điểm hứng thú với cô, qua hai lần ăn cơm, phản ứng thờ ơ của người ta cũng khiến cô không còn cảm xúc nữa.

Nhưng mà nói cho cùng, chính mình vẫn thích một nam nhân có tình thú một chút, người như Tô Mạch Ngôn, làm bạn bè e rằng cũng khó.

Nghĩ như vậy, Tô Mạch Ngôn đã đứng trước mặt cô, hơi vuốt cằm: “Sớm.”

Thẩm Doanh cũng cười cười: “Sớm, trưởng phòng.”

Hai người một trước một sau bước vào thang máy, xung quanh đã có không ít người nhìn lên.

Một si nam, một oán nữ (Một người đàn ông gần gũi với một cô gái kén cá chọn canh) nổi tiếng của tập đoàn Danh Thần, nếu thật sự lại là một đôi, phỏng chừng công ty lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt công tác cứu hỏa – để ngừa Thiên Lôi đánh.

Rảo bước tiến vào thang máy, người bên trong như kiểu nhìn thấy gián, tự động lùi về sau, lấy Tô Mạch Ngôn làm tâm, xung quanh có một lớp khí độc bằng lãnh không ai dám xâm nhập.

Thẩm Doanh liếc nhìn nét mặt hắn, nhin không được len lén thở dài trong lòng, gương mặt của người này thực sự rất đẹp, chính là không bao giờ cười. Giờ hai người cũng có thể coi là bán bằng hữu rồi, nên cô hỏi: “Sắc mặt anh không tốt lắm, hôm nay đầu còn choáng không?”

Tối hôm qua hai người cùng nhau ăn tối xong, kết quả là khi tản bộ Tô Mạch Ngôn xuýt chút nữa thì té xỉu, khiến cho cô bị dọa không nhẹ.

“Hoàn hảo.” – Tô Mạch Ngôn thản nhiên nói, đáy lòng không khỏi có chút kì quái.

Nói là huyết áp thấp, nhưng mà thường xuyên có cảm giác choáng váng, quả thật là không thích hợp.

Hơn nữa, buổi sáng..... Ủ lúc đó, cái kia..... Cũng có chút đau -_-|||

Nếu là trước đó vài ngày cũng chỉ thế rồi thôi, nhưng mà nơi bị Tiêu Thế đi vào, sưng đỏ suốt một tuần, nhưng gần đây, nơi đó đều là cô đơn một mình.....

Tô Mạch Ngôn nghiêm mặt đi vào văn phòng, kéo hạ cửa chớp, đèn cũng không bật, nhanh chóng bật máy tính, cả căn phòng tối đen, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ phía màn hình máy tính phát ra.

Đầu choáng váng, đi ngoài ra máu.

Rõ ràng chỉ là mấy thứ bệnh vặt vãnh mà thôi, nhưng càng nhìn những dòng chữ trên máy, ánh mắt Tô Mạch Ngôn chớp chớp, sắc mặt dần tái nhợt.

Cuối cùng là ngồi yên trên ghế da, không có động tĩnh gì.

Đến giữa trưa Tiêu Thế cũng không thấy Tô Mạch Ngôn đến ăn cơm.

Nhìn mấy khay thức ăn được mình bảo vệ kĩ, không khỏi có chút không yên.

Chẳng lẽ đã bị phát hiện (Phát hiện bác Ngôn là gay đó)?

Hay là do biện pháp quá mạnh mẽ kiểu như nuôi lợn làm cho người ta phản kháng?

Hoặc là, hắn, hắn cũng như những người có người yêu khác, đưa bạn gái ra ngoài ăn cơm?

.....

Cái dự đoán cuối cùng làm cho người ta không thể vui lên nổi.

Tô Mạch Ngôn không có ở đây, y có che mặt hay không cũng không quan trọng, dù sao công việc cũng đã được hòm hòm, y tiện tay cầm một đồng chí đang tìm cá trong tủ kính, quảng thửa cho cậu ta: “Tôi có việc đi trước.”

Từ khi có y, mọi người trong nhà ăn cũng ít phải làm việc, nhất thời mọi người đều kinh ngạc.

Tiêu Thế mặc kệ mọi người, nhanh chóng đến phòng thay quần áo, nhanh chóng lao ra ngoài, mục tiêu là nhà của Tô Mạch Ngôn.

Đến khu Thanh Phong, thì đã hai giờ.

Tiêu Thế nghĩ đồng chí Tô Mạch Ngôn mù tịt gia sự kia chắc chắn sẽ không biết làm đồ ăn cho bản thân, cho nên khi đi ngang qua chợ rau, tiện thể mua một chút rau và hoa quả tươi, lại nhìn thấy có một hộ nông gia mang gà đi bán, liền mua một con gà trống béo nhất.

Bổ thân thể, bổ thân thể.

Tiêu Thế nghĩ, Tô Mạch Ngôn dáng người cao, nay lại gầy đến nỗi không có khả năng chống đỡ nổi bộ khung xương kia, vì thế rất cần bồi bổ.

Kết quả làm cho y thất vọng, Tô Mạch Ngôn không có nhà.

Y đứng ở trước cửa bấm chuông liên tục, còn ghé tai vào cửa nghe động tĩnh bên trong, khiến cho hàng xóm nhìn y như kiểu nhìn thấy quái thú.

Thậm chí hộ gia đình trên lầu kia đã tính gọi điện báo nguy.

Tiêu Thế chán nản sờ mặt mình, thế nào cũng không giống người xấu chứ?

Cuối cùng chán nản dựa vào cánh cửa, đợi gần một giờ, y bất đắc dĩ nhận ra sự thật – Tô Mạch Ngôn không có nhà.

Nhưng mà, không phải là y ốm sao? Chẳng lẽ còn đi làm?

Hắn cũng không phải là người nói dối.

Mang theo một con gà trống cùng với một túi hoa quả rau dưa, Tiêu Thế ủ rũ đi vào bệnh viện.

Chú Trần đẩy xe lăn đưa mẹ Tiêu đi phơi nắng trong hoa viên, đang ngồi dưới giàn hoa tử đằng, hai người tựa vào nhau, từ xa nhìn lại, thực sự là cảm giác hạnh phúc của người già.

Nhưng có ai hiểu được chua xót trong lòng chứ?

Từ xa, chú Trần đã nhìn thấy Tiêu Thế hùng dũng hiên ngang xách gà đi đến, nhíu mày: “Làm gì thế?”

Con gà hai chân bị buộc chặt, vươn cổ lên: “Cô cô cô cô cô.....”

Tiêu Thế ngồi trên ghế đá, tiện tay hái một cành cây, vằn vò trong tay: “Cháu qua chợ thấy có người bán, định tối hầm canh cho hai người.”

Con gà trống bị y giữ chặt, không cam lòng ngo ngoáy cánh.

Mẹ Tiêu nhìn sắc mặt con trai, ôn nhu hỏi: “Có tâm sự sao con?”

Ngón tay Tiêu Thế kim lại, vứt cành cây đi, làm như không có gì cười: “Không có đâu mẹ.”

Chú Trần nhìn y một hồi, mới hỏi: “Đúng rồi, bố vợ cậu gần đây thế nào?”

“A?” – Nhắc đến Tô Mạch Ngôn, Tiêu Thế không được tự nhiên, ấp úng nói – “..... Gần đây bận quá, cho nên cũng chưa gặp mặt.....”

“Vẫn nên tới thăm đi.”

Tiêu Thế kinh ngạc nhìn chú Trần.

Ngày thường đều thờ ơ với y, sao hôm nay đột nhiên lại nhắc đến Tô Mạch Ngôn.

Chú Trần nhìn mẹ Tiêu, thấy một tia lo lắng âm thầm nơi đáy mắt, giận dữ nói: “Tôi vừa thấy ông ấy một mình đến bệnh viện kiểm tra..... Bên Hậu môn – Trực tràng, tôi quen bác sĩ bên đó.....”

Ở bệnh viện lâu như vậy, hơn nửa nhân viên đều quen thuộc, có thể không nhận thức sao?

Tiêu Thế muốn cười, nhưng lại không cười nổi, đáy lòng bất đầu bất an.

Chú Trần nhìn nụ cười cứng nhắc trên môi y, giọng khàn khàn nói: “Là kiểm tra tế bào ung thư.”

.....

Ngón tay buông lỏng, con gà rơi trên mặt đất, cô cô cô cô định chạy trốn, lông gà tung bay.

Tô Mạch Ngôn về đến nhà, ngón tay cầm chìa khóa cũng run rẩy.

Mấy hàng xóm liên tục báo với hắn, có một thanh niên cao lớn anh tuấn giống như kiểu trộm cứ lượn qua lượn lại ở cửa nhà hắn, nhìn qua thì có thể biết là loại đầu trộm đuôi cướp, nhưng mà hắn không nghe được gì.

Trong đầu hắn lúc này, chỉ có mấy chữ, kiểm tra thể bào ung thư.

Thực ra bác sỹ không có nói rõ ràng, nhưng nội soi dạ dày không có vấn đề, như vậy cũng có thể là trực tràng có vấn đề, hoặc trĩ..... nhưng mà sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, cuối cùng thì trắng bệch như tờ giấy.

Sống cả đời người, thất bại cả đời, cũng chưa có được điều mà làm mình thỏa mãn, con gái vẫn chưa tốt nghiệp, vậy mà hắn sẽ chết sao?

Hắn còn rất nhiều điều chưa làm.

Không có người yêu, con gái không ở bên, với tình hình này, khi chết, một mình một nhà, có lẽ thi thể có hư thối hay biến thành xương khô cũng không ai biết.

Rất thê thảm.

Tô Mạch Ngôn nằm vật xuống thảm ở phòng khách, lăn qua lăn lại.

Kết quả kiểm tra vài ngày nữa mới có, nhưng mà hắn chết chắc rồi.

Đã có tuổi, cho dù không chết bây giờ, thì sau này cũng sẽ chết.

Bây giờ đô thị hóa phát triển mạnh, ô nhiễm nhiều, càng ngày càng có nhiều người bị ung thư.

Xong rồi, xong rồi.....

Tô Mạch Ngôn lăn lộn đủ, đứng lên, bắt đầu đập đầu vào tường.

A a. muốn chết, muốn chết..... Rầm!

Hỗn đản. mình còn rất nhiều điều chưa làm..... Rầm!

Nhưng cũng may, mình còn chưa có cùng người trong lòng làm, làm..... Rầm!

Va chạm đột nhiên dừng lại.

Tô Mạch Ngôn ngẩng người nhìn bức tường trắng, trước mắt hiện ra gương mặt anh tuấn của người kia.

Mũi thẳng, đôi môi quyến rũ luôn tạo thành một đường cong mê người, đôi mắt đen sâu thẳm, tràn đầy ôn nhu.....

Rung động giống như đang nấu cháo, chỉ một chút không chú ý, liền bị trào ra.

Muốn gặp y.....

Tô Mạch Ngôn vẫn duy trì trạng thái mặt không thay đổi, xoay người lấy di động.

Muốn cùng y ở cùng một chỗ.....

Ấn gọi số điện thoại quen thuộc, ngón tay có một giây do dự, nhưng vẫn quyết đoán bấm xuống.

Tút....Tút....Tút....

Muốn làm cho trong mắt y chỉ có một mình hắn mà thôi.....

Đầu kia có người nhấc máy.

Tiếng nói trầm ấm của thanh niên truyền tới: “Mạch Ngôn?”

Đầu đột nhiên có một tiếng nổ mạnh.

Tô Mạch Ngôn nuốt nước miếng, mím môi, chờ đợi nói: “Hiện tại cậu ở đâu?”

“Hả?” – Thanh niên run sợ một chút, đột nhiên dồn dập nói – “Mạch Ngôn, hiện tại thân thể ngài thế nào.....”

“Hiện tại cậu đang ở đâu?” – Ngữ khí hẳn tăng thêm một chút.

Thanh niên im lặng một giây, chậm rãi nói: “..... Ở nhà.”

Tô Mạch Ngôn nhanh chóng đứng dậy, lấy áo khoác, vừa đi giày vừa nói: “Tôi lập tức qua.”

“Hả? Đây đây, Mạch Ngôn, ngài rốt cuộc thế nào? Bệnh viện.....”

Không đợi Tiêu Thế nói xong, Tô Mạch Ngôn đã cúp điện thoại.

Da mặt? Tự tôn? Đã sắp chết rồi còn để ý mấy thứ đó làm gì?

Đến tìm y thôi!

Hiện tại cả đầu hẳn đều là ý nghĩ làm thế nào để bắt người trì độn kia lên giường!

Dù sao cũng phải chết -_-|||

Tô Mạch Ngôn nhún ga, ngón tay vô thức gõ gõ lên tay lái.

Giấu diếm cái gì? Che giấu cái gì? Thầm mèn cái gì.....

Hết thấy đều không còn ý nghĩa, hẳn muốn làm việc có ý nghĩa nhất trong cuộc đời mình!

Phải nhân cơ hội mình còn sống, còn khỏe mạnh để âu yếm y! Dâm loạn y! Cường.Bạo.Y!

Đáy mắt Tô Mạch Ngôn ánh lên một tia quyết tuyệt = =+

Đúng thế!

Cường. Bạo. Y!

Nửa giờ sau, Tiêu Thế đứng đợi ra trước cửa nhà mình, nhìn Tô Mạch Ngôn chống gối thở hổn hển, không nói gì.

Tóc đen hỗn loạn, hai má đỏ ửng, ánh mắt kiên định.

Tiêu Thế kinh ngạc: “Mạch, Mạch Ngôn? Xảy ra chuyện gì?”

Tô Mạch Ngôn bình ổn nhịp thở, đứng thẳng lên đi vào nhà, áo khoác cởi ra vứt luôn lên sofa, quay đầu lại, đôi mắt đen nhìn thẳng vào y, bình tĩnh nói: “Chịu trách nhiệm đi!”

Tiêu Thế ngây người: “..... Sao cơ?”

Nóng, nóng, rất nóng.....

Tô Mạch Ngôn cởi hai cúc áo sơ mi, nhìn y, nghiêm túc lặp lại: “Tôi tới tìm cậu chịu trách nhiệm.”

42. Chương 42

“Cái đó...” – Tiêu Thế nhìn Tô Mạch Ngôn thản nhiên, không khỏi lắp bắp – “Chịu, chịu trách nhiệm, muốn chịu trách nhiệm thế nào?”

Đầu óc y hiện tại có chút choáng váng, trên cơ bản là nghĩa của ba từ “chịu trách nhiệm” cũng chưa giải thích xong, chỉ biết theo người kia thôi.

Vấn đề này cũng thật khó khăn.

Chỉ thấy Tô Mạch Ngôn nghiêng đầu trầm ngâm một lúc, thản nhiên nói: “Giống như lúc trước.”

“.....”

Giống như trước? Trước kia nào? Giống cái gì?

Là ở chung giống như trước? Là chiếu cổ hủn giống như trước? Hay là sắp nửa cây vào như trước -_-|||

Ba câu nghi vấn làm cho đầu óc Tiêu Thế hoàn toàn chết máy.

Kỳ thật Tô Mạch Ngôn cũng rất choáng váng, tuy rằng đã muốn đến chuẩn bị dùng cơm, nhưng mà đối mặt với thứ đồ ăn trì độn thể này, rốt cuộc là ăn thể nào, cũng là một vấn đề lớn.

Cường-bạo..... Rốt cuộc là nên bắt đầu từ đâu?

Ở trên tivi như thể nào ấy nhỉ?

Suy nghĩ mông lung, chớp mũi đột nhiên ngửi thấy một cỗ mùi, không khỏi nhú mày: “Cậu nấu cơm?”

Tiêu Thế máy móc gật đầu.

Mùi canh gà nồng đậm bay vào phòng khách, lại ẩn ẩn một chút mùi thơm ngát khiến cho người ta không thể cưỡng lại được.

Dạ dày Tô Mạch Ngôn lên tiếng biểu tình, nghiêm túc nhắc nhở y: “Canh sôi.”

“A.” – Tiêu Thế đại ra lên tiếng, xoay người đi vào bếp, xem nồi canh gà đang nấu.

Tiêu Thế còn đang nỗ lực gỡ cái đám rối loạn trong đầu.

Bắt được con gà chạy thoát, từ bệnh viện về nhà, y về bằng cách nào đến chính y cũng không biết được.

Trong đầu đều là cảm giác bối rối khi biết Tô Mạch Ngôn có khả năng ung thư.

Khi cắt tiết gà, ngón tay y run rẩy, vô cùng hoảng hốt.

Y còn mua thêm một số dược liệu tốt cho người ung thư, vốn là mua cho mẹ, nhưng hiện tại còn mua nhiều hơn một phần.

Đang định mang đồ ăn đến gặp hủn, thì hủn lại chạy tới.

Còn muốn y chịu trách nhiệm?

Tiêu Thế rốt cuộc cũng lấy lại được tinh thần, xoay người, khẩn trương nói: “Mạch, Mạch Ngôn, thân thể ngài thế nào? Có chỗ nào không thoải mái.....”

Tô Mạch Ngôn đang ngồi ở bàn ăn sau lưng y, ngẩng nhìn cặp lông mày rậm chắc của y mà nuốt nước miếng, bị động tác đột ngột xoay người của y làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa ngã ngã ra.

“Không có việc gì.” – Hủn vội ổn định lại – “Không có chuyện gì hết.”

Tiêu Thế nghe vậy tắt bếp, đem canh gà múc ra bát, rải lên một chút hành hoa thái nhỏ, đặt xuống trước mặt hủn, y cũng ngồi xuống luôn, nhú mày nói: “Tôi biết hết rồi, kết quả kiểm tra khi nào thì có? Cơ thể có chỗ nào khó chịu không?”

Tô Mạch Ngôn nhìn bát canh gà.

Long nhãn trong suốt ánh lên, thịt gà ninh nhừ, thoang thoang mùi thuốc bắc dễ chịu.

Hủn đối sắp chết rồi, cũng không trả lời, cúi đầu ăn canh.

Ăn nhiều, uống nhiều một chút, mới có khí lực mà cường bạo y!

“Mạch Ngôn.....” – Tiêu Thế nhìn phản ứng của hủn thế thì lại thêm lo lắng, không biết nói thế nào, thấy hủn dường như rất đói, cũng chỉ biết thở dài, xoay người nói – “Tôi đi xới cơm cho ngài.”

Con gà kia rất béo, mỡ nhiều, sau khi hầm thì tách thịt ra, thêm lá tía tô băm nhỏ rồi xào, thêm đậu rán, lập xương với mấy loại rau khác đặt lên bát cơm, mỡ gà chảy ra, khiến cho hạt cơm bóng bẩy, còn có mùi tía tô thơm ngát, ăn không hề ngấy.

Tô Mạch Ngôn yên lặng ăn cơm, Tiêu Thế mang về mặt đầy sương, mù mịt nhìn hủn.

Đồ ăn trong bát được xử lý sạch sẽ, Tô Mạch Ngôn đẩy bát ra, len lén quay mặt đi, khẽ ợ một cái thoải mái.

Được rồi, ăn no rồi, chúng ta bắt đầu phóng túng thôi = =+

“Đi tắm rửa đi.....” – Tiêu Thế thở dài đem bát bỏ vào máy rửa, quay người lại, liền thấy ngay gương mặt phóng đại của người kia, sợ hãi lùi về sau, đầu va vào chạn bát – “Mạch, Mạch Ngôn?”

Đột nhiên dựa vào gần như vậy, trừng mắt to như vậy làm gì?

Tô Mạch ngôn cau mày, cao thấp đánh giá cơ thể thon dài rắn chắc này, lại nhìn lên gương mặt anh tuấn kia.

Cường.Bạo.....

Hắn nghiêm túc suy nghĩ, rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu?

Vuốt ve trước? Sau đó nhu mê? Cuối cùng là thoát quần áo?

Hay là cắn cắn môi trước?

Nghĩ như thế, ánh mắt của hắn không khỏi dừng lại trên đôi môi hồng nhuận, đầy khêu gợi của người kia, đây là thứ mà hắn chưa từng nghĩ sẽ chạm đến.

Dù sao cũng chết..... Hôn một cái chắc cũng không sao?

Cùng lắm là khi hắn chết, trên bia mộ khắc dòng chữ “Người này tuổi Tuất, rất thích cắn người” là được.

Dù sao chết rồi thì cũng chẳng nghe được gì.

Hôn một cái cũng đủ đưa hắn từ quan tài về chỗ cũ.

Tiêu Thế nhìn ánh mắt đối phương càng lúc càng đỏ, chuyển sang đen, rồi xanh, cuối cùng là giống như mắt sói ánh lên mấy tia xanh lục, không khỏi nuốt nước bọt.

Sao lại có cảm giác mình là một khối thịt béo đặt trước miệng sói?

Y thở dài, lên tiếng hỏi: “Mạch Ngôn, ngại, ngại rốt cuộc..... Ngộ!”

Môi y bị người kia mạnh mẽ giữ lấy, dùng sức cắn xuống, nghe phập một tiếng, tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Thế bị bịt lại, không thoát ra được.

Tiêu Thế tròn mắt, cảm giác mằn mặn của máu truyền đến, bốn phía môi giao hòa, lông mi của nam nhân trước mặt vẫn còn run rẩy, nhưng vẫn cố sống cố chết cắn cắn y, giống hệt chú cún con.

Oanh.....

Thần trí y vất vả tìm về được lại sụp đổ.

Trong lòng Tô Mạch Ngôn giờ tay hình chữ V chiến thắng.

Đúng.

Cứ như thế.

Phải quyết đoán mà cường-bạo-y!

Trực tiếp hạ gục!

Tô Mạch Ngôn cắn cắn bờ môi y, ngốc ngốc mà liếm mút, đầu lưỡi do dự tìm hiểu khoang miệng người kia, lại bị hàm răng cắn lại, muốn tiến lên, hô hấp nóng rực len lỏi vào, ngón tay đang ghì chặt gáy y cũng run rẩy.

Đầu lưỡi mềm mại tiến thẳng về trước, cánh môi bị liếm đến tê dại, lại nghe Tô Mạch Ngôn khàn khàn nói: “Há miệng.....”

Đại khái là cảm giác ẩm ướt nóng ẩm từ cánh môi quá thoải mái, Tiêu Thế thở hổn hển, chờ dẫn mở miệng.

Cái lưỡi ướt át len lõi càng sâu, đầu lưỡi tham lam càn quét, nhẹ nhàng xoay chuyển, tìm kiếm nơi mềm mại của y, khiến cho đầu óc y không khỏi run rẩy.

Tiêu Thế cảm giác hơi thở mình đình trệ, mơ hồ hỏi: “Ngài đang làm cái gì.....”

Khóe mắt Tô Mạch Ngôn có chút đỏ, nhưng con ngươi vẫn đen thẫm nhìn thẳng vào y, tiến đến gần gần cánh môi, khàn khàn nói: “Muốn cậu chịu trách nhiệm.”

Nói xong còn cẩn thận nhẹ nhàng cấn cấn cánh môi dưới của y.

Răng nhọn run rẩy, giống như chú chó nhỏ ngậm lấy ngón tay của chủ nhân, nhẹ nhàng ma sát một chút, cũng không dám cấn, chỉ dùng đầu lưỡi dụ ngoạn liếm liếm.

Ngứa đến tê dại.

Một hồi mãnh liệt kia làm cho nội tâm cơ khát của Tô tiểu cầu giảm bớt, hiện tại dịu dàng mà liếm liếm môi đối phương.

Hạ thể giống như đuôi tiểu cầu nhếch lên, có thể thỏa mãn ước mơ được ăn thịt béo, hẳn thỏa mãn hôn lên cổ người kia, ngón tay cũng không chịu yên, bắt đầu len lõi vào trong quần áo y, sờ soạng.

Da thịt người trẻ tuổi có khác, sờ vào mềm mại co giãn rất tuyệt.

Hắn say mê nghĩ, vừa nhiệt tình hôn môi, vừa đưa hạ thể sát vào khố gian của đối phương, nhiệt độ dần tăng cao, quần áo từng kiện cũng dần được buông xuống.

Trong đầu là một mảnh hỗn loạn, tràn đầy ý niệm đỏ tươi.

Cường - bạo - y! Cường - bạo - y! Cường - bạo - y!.....Nếu lão điểu không thể dùng, sẽ dùng cúc hoa cường bạo y! (má ơi, lần đầu con biết là dùng cúc hoa để cường người khác =))))))))))

Khi bàn tay không an phận tham nhập đũng quần mình, ánh mắt Tiêu Thế ngưng trọng, rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại.

Thoáng dùng sức đẩy người kia ra, ngón tay vẫn có chút khắc chế.

Người nọ dùng ánh mắt mờ sương nhìn y.

Ánh mắt Tiêu Thế có chút phức tạp, nâng tay ôm lấy gương mặt hắn, khẽ đẩy ra, ngón tay vuốt ve cánh môi đỏ hồng, vừa mới hôn quá lợi hại, khiến cho vài chỗ chảy máu, đỏ tươi.

Tô tiểu cầu ánh mắt long lanh nhìn y, hơi hơi nghiêng mặt, nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay y.

Mút – Tràn đầy hương vị tình sắc.

Tiêu Thế hít sâu một hơi, khàn khàn nói: “Mạch Ngôn, ngài không cần.....”

Tô tiểu cầu liếm hạ mắt, sờ sờ khố gian của đối phương đã cứng như sắt, đối phương cũng kích động như mình, hơi có một chút xôn xao, nhưng không rõ ràng.

Hắn mím môi, liếc nhìn y một cái, giống như là hạ quyết tâm.

Sau đó, hắn ngồi xổm, kéo khóa quần y xuống.

Hắn Kiện mồ hôi ướt đầm đứng lên khỏi người vật nhỏ kia, trên vai vẫn còn ửng ửng đau đớn.

Vật nhỏ kia tuy rằng không tốt để đùa nghịch, chỉ khi nào áp đảo, liền đòi mạng gã, tư thế gì cũng phối hợp, còn thích cắn người, đúng là cầm tinh con sói.

Vươn tay sờ, cả tay đầy tơ máu.

Gã liếc mắt nhìn con sói non vẫn còn ngủ say không chút đề phòng kia, thở dài, đỡ thất lưng đi vào phòng tắm.

Đêm nay thế mà quay cuồng đến năm lần, xử nam vừa khai bao cũng đến trình độ thế này là cùng.

Nhúng khăn mặt vào nước ấm, vắt hơi kiệt, sau đó đưa tay vào nơi đó, nhẹ nhàng lấy dịch thể bên trong ra. Động tác còn quá thô lỗ, thằng nhãi con kia muốn đánh người sao.

Hãn Kiện miệng oán giận, tuy động tác vẫn nhẹ nhàng, nhưng đáy lòng vẫn có một chút khó chịu.

Nếu không phải là do cậu vô duyên vô cớ trêu chọc tôi, làm sao tôi lại đi ôm một thằng đàn ông cơ chứ? Còn muốn thật thà cần cù chịu khó hầu hạ như hầu tể tông nhà tôi, thật sự là làm tôi mất hết cả tư cách rồi.

Thử hỏi là một thằng đàn ông, ai mà không muốn ở trong nhà mình có thể tự do chỉ huy?

Đại thể là động tác chưa đủ nhẹ, thiếu niên mơ màng tỉnh lại, trên người còn mềm nhũn, híp mắt liếc gã một cái, nhìn từ cơ ngực rắn chắc đến JJ mềm nhũn, nở nụ cười: “Nơi đó còn đau phải không?”

Hãn Kiện biết cậu ta muốn ám chỉ lần trước gã bị đầu gối đá thương đến mức nằm viện, tức giận lườm người một cái, vứt khăn mặt sang một bên, trừng mắt: “Đau! Mẹ nó. Cậu mới đau!”

Nhớ tới lần đó là lại bực mình.

“Cậu nhỏ” tí nữa thì gãy, gã còn xé quần của chính mình, kết quả là hại gã lỏa mông bị đưa vào bệnh viện, thành trò cười cho cả bệnh viện, mặt cũng không biết giấu vào đâu.

Thiếu niên nằm bên người gã, nâng tay chọc chọc cơ thể dưới chăn, sắc mặt không chút thay đổi: “Vậy đến lượt tôi.”

Xoát!

Chăn lại bị xốc lên.

Hãn Kiện trừng mắt nhìn cậu: “Cậu đừng có mơ! Tôi là đàn ông, thao đàn ông đã TMD đủ.....” – Mắt thấy sắc mặt thiếu niên trầm xuống, gã hừ một tiếng, buồn thanh nói – “Đại ca cậu vẫn chưa tha thứ cho tôi sao?”

“Không.” – Thiếu niên cứng rắn, sau đó quay đầu đưa lưng về phía gã – “Muốn đuổi tôi đi sao? Anh đừng có mơ!”

Làm sao có thể hết hi vọng?

Hãn Kiện lén lút nhìn con sói con, ánh mắt nơi nơi ngấm loạn.

Không từ mà biệt, có thể tính như là xâm phạm vị thành niên.

Pháp luật cũng mặc kệ là ai câu dẫn ai.

Tự do, tự do, ta muốn tự do, ta muốn khôi phục thân phận thẳng nam, tìm một cô gái xinh đẹp, quang minh chính đại mà yêu đương!

Hai nam nhân bên nhau, có thể có kết quả thế nào?

Cuối cùng không phải là đường ai nấy đi!

Đây là sự thật, từ thời kì động dục lúc học đại học, gã đã vô cùng hiểu rõ.

Hơn nữa, hiện tại người này vẫn tính là trẻ vị thành niên.

Đụng đến ví tiền của tên nhãi con, mở ra thấy, bên trong là một tấm ảnh gia đình.

Một nhà bốn người, cậu nhóc còn bé, được một thiếu niên xinh đẹp đeo kính ôm lấy, cười đến sáng lạn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mềm mại, mắt to, trông như một cô bé.

Hãn Kiện sờ sờ cảm: “Chắc chắc, không ngờ thằng nhãi này cũng có lúc đáng yêu như thế.....”

Tiếp tục lật.

Bên trong có thể học sinh, vé xe bus, còn có.... Cách liên hệ với người giám hộ tên Lục?

Mắt Hãn Kiện sáng lên, nhanh chóng nhớ kĩ địa chỉ.

43. Chương 43

Tiểu khu kia cũng không quá xa, chiếc xe yêu của Hãn Kiện đã bị nhạc phụ đại nhân làm cho trọng thương, giờ vẫn đang phải tĩnh dưỡng trong gara, vì thế Hãn Kiện mang theo một giỏ hoa quả, đi bộ nửa giờ, cũng đến nơi.

Khu nhà kiểu châu Âu độc lập, nhìn cũng thấy giá rất đắt, không thể ngờ anh trai thẳng nhãi kia cũng là kẻ có tiền.

Ngoài cửa có một cậu bé đang chơi bóng.

Nghe nói anh trai thẳng nhóc kia cũng tầm tuổi mình, Hãn Kiện đoán, cậu bé con này có thể là con trai anh ta, liền dùng ngay chiêu bài cười tươi tiến đến thăm hỏi.

“Anh bạn nhỏ, cha cháu có nhà không?”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to, thanh âm nhuần nộn trả lời: “Có ạ ~”

Hãn Kiện yên tâm, lập tức đi đến ấn chuông cửa, một lúc lâu sau không thấy có ai mở cửa.

Gã nhú mày, quay lại gõ đầu cậu bé kia: “Cha cháu ở nhà sao không mở cửa?”

Cậu bé bị gõ đầu, né tránh tí ngã, bĩu môi ủy khuất nói: “Làm sao cháu biết được? Đây cũng không phải nhà cháu.”

Nói xong đôi chân ngắn lùn cùn chạy đến căn nhà bên cạnh.

“.....”

Hãn Kiện nhìn cậu nhóc chạy đi, ghen hòng.

“Anh là ai?”

Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói cứng nhắc của một nam nhân, hai mắt Hãn Kiện sáng lên, xoay người: “A, anh chính là anh trai của Lục Quá đúng không? Tôi là..... A?” – Quen nhau.

Nam nhân đẩy gọng kính, nhú mày nói: “Anh là ai?”

Khẩu khí cũng sắc bén lắm.....

Nhớ rõ người kia gọi là Lục... Lục cái gì ấy nhỉ?

A, đúng rồi. Lục Kính Triết.

Hãn Kiện trong lòng âm thầm bĩu môi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười như cũ: “Tôi là ông chủ của em trai anh.”

“..... Thế à.” – Lục Kính Triết nhú mày, cao thấp đánh giá gã một phen, bỗng dưng mỉm cười – “Anh là bạn trai của nó?”

Bạn, bạn trai.....

Hãn Kiện hắc tuyến, nói: “Nhà anh có em trai, cũng không phải là em gái, bạn trai cái quái gì.....”

“Em trai hay em gái thì có gì khác?” – Lục Kính Triết cười nhạt, đẩy gọng kính, lách qua người gã tiến đến cửa, bấm chuông, ánh mắt lại lướt qua nửa người dưới của gã – “Nói cho cùng, anh cũng vẫn là người bị áp?”

Đây là vấn đề nguyên tắc, Hãn Kiện không vui, trừng mắt nói: “Anh thấy ông nội đây ẻo lả sao!”

Sắc mặt Lục Kính Triết trầm xuống: “Vậy em trai tôi ẻo lả sao?!”

“.....”

Hân Kiện rụt cổ, trầm nghĩ. Tên tiểu tử thối kia chả có chút nào ẻo lả hết, so với nam nhân bình thường còn có phần tàn nhẫn hơn.... Chắc, tư vị trên giường tạm thời không thể đề cập tới, đại khái so với nữ nhân cũng có điểm hơn.

“Hừ.” – Thấy gã xấu hổ, tự biết bản thân sai, Lục Kính Triết cười lạnh: “Anh đến tìm tôi làm gì? Chơi chán rồi muốn vứt?”

“.....”

Không thể không nói, người trước mắt này tuy cách nói chuyện kỳ quái, nhưng từng câu từng chữ đều vô cùng sắc bén.

Trước không nói đến chuyện chơi chán hay không chán, nhưng mà cũng không thể tiếp tục dây dưa với thằng nhóc kia được.

Mỗi tối cậu ta đều áp mình, trong lúc kháng cự liên châm lửa, biến thành mình áp cậu ta.... Chuyện này quả thực làm cho người ta thực mỗi mết, một lần làm giống như là hành quân ba vạn năm nghìn dặm vậy.

Hơn nữa....

Cậu ta mới học trung học phổ thông, cũng không thể suốt đời chỉ làm đầu bếp ở cái nhà hàng bé bằng lỗ mũi này của gã, thực sự là không có tiền đồ.

Hân Kiện phiền chán tắc lưỡi, thô thanh nói: “Làm lỡ cơ hội của cậu ấy, tôi không gánh nổi cái trách nhiệm đấy đâu.”

Bấm chuông mãi mà không thấy có người mở cửa, Lục Kính Triết thở dài, lấy chìa khóa của mình ra mở cửa.

Đúng lúc đó, cửa được mở.

Hân Kiện sững sốt, nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

“Hôm nay về sớm thế? Cậu....” – An Duệ cau mày nói với Lục Kính Triết, tầm mắt hơi nhìn về sau, liên run người – “.... A, ông chủ?”

Hân Kiện vui vẻ.

Gã đột nhiên cảm thấy mình mở nhà hàng quả là đúng đắn, ai nhìn thấy cũng phải gọi gã là ông chủ.

Gã cười cười gật đầu: “An tiên sinh.”

Lục Kính Triết cũng không thèm để ý đến hai người, cố đẩy người kia ra, cởi giày vào nhà: “Cậu đang làm gì?”

An Duệ liếc hẩn một cái: “Có một người bạn đến, đang nói chuyện thôi.”

Quả nhiên, Hân Kiện đặt giỏ hoa quả xuống cửa, vụng trộm nhòm vào bên trong, trên sofa có một thanh niên xinh đẹp đang ngồi, mắt liếc thấy gã, còn cười cười.

Đàn ông còn cợt nhả cái gì?

Hân Kiện bĩu môi, không kiên nhẫn nhìn Lục Kính Triết: “Rốt cuộc là anh có đón cậu ta về không? Chỉ còn một tháng nữa là thi đại học...”

Nói xong, gã đột nhiên sững sốt.

Lục Kính Triết nhìn chằm chằm thanh niên kia, mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Nói chuyện?” – Một lúc lâu sau, Lục Kính Triết hít sâu một hơi, tựa tiểu phi tiểu nhìn An Duệ - “Nói chuyện thâm nhập sao?”

An Duệ nhú mày, trầm giọng nói: “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Lục Kính Triết gỡ kính mắt xuống lau, ngữ khí mang theo tia trào phúng: “Mình chưa nghĩ gì hết, cậu nghĩ là mình nghĩ cái gì?”

Nói xong nhìn cậu thanh niên kia, thấy đối phương cũng tò mò nhìn mình, hần cười: “Tất cả mọi người đều giống nhau, cậu không cần phải câu nệ, hai người cứ tự nhiên.... Dừng. Cứ coi như ở nhà mình cũng không sao, a, đúng rồi, có muốn dùng phòng ngủ không? Tối hôm qua tôi mới mua một hộp Durex...”

“Lục Kính Triết!” – An Duệ gần giọng – “Đừng nói lung tung.”

Lục Kính Triết gục đầu xuống, bả vai còn hơi phập phồng, nhìn qua như kiểu cây thiếu nước, bộ dáng cao ngạo ngày thường không còn nữa.

An Duệ lẳng lặng nhìn hần một lúc lâu, thở dài, tiến về phía trước.

Trong nháy mắt, Lục Kính Triết nghĩ đối phương tiến tới an ủi mình, khẩn trương đến mức cả người cứng đờ lại.

Nhưng mà người kia vòng qua hần, cầm lấy áo vest vắt trên ghế, mỉm cười nói với thanh niên đang ngồi trên sofa: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Lúc đi ngang qua Lục Kính Triết, cũng chỉ nhẹ nhàng băng quơ một câu: “Cậu bình tĩnh một chút, cần thận suy nghĩ đi.”

Mỗi lần cãi nhau, cũng đều chỉ có một câu: “Cậu bình tĩnh một chút.”

Sau đó đến một vị trí an toàn, không để ý đến nữa.

Hần Kiện đột nhiên có cảm giác, cuộc sống của hai người đồng tính mà gã vừa lén lút xem trộm, cũng không khác phim tình cảm dài tập lúc tám giờ là mấy.

Nhưng mà đặt đàn ông vào vị trí của phụ nữ, cảm giác càng thêm tàn nhẫn.

Bởi vì đàn ông không cần an ủi, cũng không biết làm nũng.

Ngay cả khi khóc cũng phải quay lưng lại với cả thế giới.

Hần Kiện cảm thấy, Lục Kính Triết đang quay lưng về phía mình hiện tại đang khóc. Nhưng mà gã lại có cảm giác ghê tởm, nước mắt của một đại nam nhân cực kì quý hiếm, sao có thể khóc thế được?

Gã nghĩ nghĩ, mới nhẹ nhàng lên tiếng, từ ngoài nói vọng vào: “Này, Lục tiên sinh....”

“Tôi đã biết.” – Lục Kính Triết ngắt lời gã, tiếng nói lạnh lùng – “Tôi sẽ đón nó về.”

“A...” – Hàn Kiện nhúc nhích đầu, vốn nghĩ có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng sao trong lòng vẫn có cảm giác gì đó quái dị, chỉ có thể liên mồm nói – “Vây là tốt rồi, tôi...”

Lời nói lại bị ngắt: “Nhưng mà anh nên nhớ kỹ, em trai tôi không phải ỷ lại vào anh, nó thích anh. Tôi đón nó về, không phải vì nó hồ nháo, mà là vì anh không đáng giá.”

Rầm—

Một tiếng sét giữa trời quang, đánh trúng gã.

Vui, thích?

Con sói non thích mình?

Chẳng lẽ mỗi ngày đi dạo vòng quanh bắt nạt mình, còn nói toàn những lời ác độc với mình đều là vì thích mình sao?

Bà nội ơi, làm sao có thể!

Hần Kiện sững sốt nửa ngày, khô khan nói: “Anh, anh nghĩ sai rồi? Chúng tôi cùng lắm chỉ là... là bạn bè thôi...”

Hai chữ cuối dường như chạm vào nghịch lân của đối phương. Lưng Lục Kính Triết cứng đờ, xoay người bước đến, đáy mắt lộ ra tia tối tăm.

Có một chút Hàn Kiện đoán không đúng.

Hắn không khóc.

Ngược lại, hắn còn cười châm chọc: “Anh cho rằng anh là ai? Em trai tôi đúng là đứa có mắt không trông, coi trọng tên khốn nạn như anh, cũng chỉ có nó cho là xứng đáng.”

Nói xong, hắn đóng sập cửa lại, làm cho Hân Kiện tí nữa thì gãy mũi.

“Cái tên này...” – Hân Kiện lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, còn than thở - “Tính cách quá đáng ghét, khó trách họ An kia không thích.”

Cửa nhà bật mở.

Một giỏ hoa quả nện trúng gáy gã, khiến gã lão đảo tí ngã.

“Mẹ nó!”

Hân Kiện bị đau bất ngờ, chửi bậy một tiếng, nổi giận dưng dưng quay đầu, chỉ thấy Lục Kính Triết khoanh tay đứng trước cửa: “Là tôi khiến người ta không thích, liên quan gì đến anh?”

Hân Kiện chán nản, vừa muốn mở miệng: “Anh...”

Nhận ngay một quả táo bay tới.

“Cút!”

Hoa quả tiếp tục bay đến túi bụi làm cho Hân Kiện chạy trốn chết: “Mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó nó.....”

Sáng sớm Tiêu Thế tỉnh lại, Tô Mạch Ngôn còn ghé vào ngực y say ngủ.

Đôi môi tái nhợt dán vào ngực y, mái tóc hỗn độn cọ lên da thịt, làm y ngứa ngáy.

Y cúi người nhìn gương mặt mệt mỏi vẫn đang ngủ, lông mày vẫn nhíu lại.

Trong nháy mắt đầu óc y bối rối, nhưng là chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Chuyện tối qua vẫn còn hiện rõ ràng trước mắt y, y cũng không thể hiểu được tại sao khi đó y có thể cuồng loạn như thế, khiến cho đối phương đau đớn, thất lưng cũng khó chịu, cuối cùng còn ôm lấy hắn, để hắn ghé vào ngực mình.

Cũng không biết là do thực sự thoải mái hay do nguyên nhân nào khác, một người cẩn trọng như Tô Mạch Ngôn, lại có thể nhanh chóng ngủ ngon sau khi mình hôn hắn trấn an.

Y thở dài, nhẹ nhàng đặt người kia nằm xuống giường, sau đó xoay người rời giường.

Thanh niên thở dài mặc quần áo, hoàn toàn không chú ý Tô Mạch Ngôn đã len lén mở mắt.

Mục tiêu – Cặp mông đầy đặn.

Thật là mê người, thực muốn sờ sờ mấy cái....

Lão nam nhân tai đỏ bừng, thầm nghĩ, nếu hôm nay kết quả xét nghiệm đúng là ung thư, coi như là thành quỹ cũng phong lưu.

Thanh niên mặc quần áo, đi về phía giường nhìn hắn.

Hắn vội vàng nhắm mắt lại, còn lén lén lau miệng.

Vừa rồi có chảy nước miếng không vậy?

Thanh niên nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, sau đó xoay người, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Tô Mạch Ngôn lập tức bật dậy, tay đặt trước miệng, há mồm thở ra, lại hít hít.

Buổi sáng rời giường miệng thường có mùi, không biết khi ngủ mình có há mồm không?

Xác định là hơi thở cũng không có mùi quá khó chịu, lão nam nhân bắt đầu đứng dậy.

Gương gương gương....

Động tác quá mạnh, thất lưng già yếu có cảm giác xót, bắp đùi cũng ần ần đau. Nhớ tới tới qua thanh niên nắm chặt đùi mình hướng về trước, liền nhin không được kích động.

Một phen thật dọa người.

Trên thảm cũng dính đầy vết bẩn, tối hôm qua hai người làm từ phòng ngủ đến phòng tắm, trên thảm vẫn còn dính một chút chất lỏng, thấy vậy, tai hấn đỏ đến mức bốc cháy.

Người trẻ tuổi đúng là lợi hại, lúc này tư thế đi lại của hấn có vẻ giống con vịt.

Tô Mạch Ngôn đi thử trước gương vài vòng, đến khi vịt biến thành gà, mới hít sâu một hơi bước ra ngoài. Chưa đến phòng ăn, thanh niên đã bùng đồ ăn đi tới.

Đổi mặt lúc tỉnh táo, hai người đều sửng sốt.

“A, ngài tỉnh rồi?”

“.... Ừ.”

“.....”

“.....”

Không khí lâm vào trầm mặc, hai người lơ đãng liếc nhau, tựa hồ lại thấy hình ảnh tối qua hiện về, khiến cả người đỏ bừng từ đầu đến chân.

Cảm giác đỉnh đầu có khói bốc lên, sắp cháy.

Lỡ tai Tô Mạch Ngôn đỏ bừng, cúi đầu khẩn trương đi theo Tiêu Thế đến phòng ăn.

Cả bàn tràn đầy đồ ăn, thịt bò trứng sữa, phối kết hợp lý, nhưng mà hai người đại để là quá mức xấu hổ, cho nên đều cúi đầu, không có vẻ gì là thèm ăn cả.

Giống như vợ chồng mới cưới vào động phòng vậy.

Tô Mạch Ngôn bị ý nghĩ của bản thân làm cho xấu hổ, nhưng lại vô cùng ngọt ngào, mím môi nhấm nuốt, khóe miệng cứng ngắc nhẹ nhàng cong lên, thành nụ cười mỉm.

“Mạch Ngôn này, thân thể không thoải mái sao?”

Tô Mạch Ngôn cứng đờ ra, vội vàng uống sữa để che giấu: “Không có.”

“Vậy à.” – Tiêu Thế thở phào nhẹ nhõm mím môi xấu hổ nói: “Tôi, tôi nghĩ đến tối hôm qua ngài bị ta.... Nơi đó còn đau....”

Tô Mạch Ngôn cười khúc khích uống một ngụm sữa, ngẩng đầu nhìn y.

Nhìn bộ dáng ngược ngùng của thanh niên trước mặt mình, tựa hồ không hề có cảm giác ghê tởm, trong lòng không khỏi dấy lên một tia hi vọng —

Có phải là người ta Có chút nào đó thích mình không?

Tiêu Thế cũng không hiểu vì sao không dám nhìn hấn, vội vàng cúi đầu ăn cái gì đó.

Nghĩ nghĩ, lại buông đũa, nghiêm nghị nói: “Kết quả kiểm tra.... Là hôm nay có sao?”

“.....”

Đúng rồi, ngày hôm qua đi bệnh viện có gặp cha dưỡng y, như vậy chuyện kiểm tra thân thể nhất định là y đã biết rồi.

Như vậy tối hôm qua, y có lẽ là thấy bản thân hấn đã là một lão già, sắp xuống lỗ, lại chủ động hiến thân, quả là đáng thương.

Tô Mạch Ngôn rũ mắt xuống, một chút cảm giác sung sướng vừa mới dâng lên lại bị dội nước lạnh, dập tắt.

Rơi vào biên độ quá lớn, trái tim đập càng nhanh, có thể nghe thấy tiếng.

Hắn xuất thần nhìn chằm chằm đồ ăn trong bát, cứng nhắc gật đầu: “Ừ.”

Tiêu Thế nhìn hắn hồi lâu, thở dài: “Mạch Ngôn, chuyện tối hôm qua tôi không biết nên nói thế nào...”

Tô Mạch Ngôn nắm chặt tay, đầu càng cúi thấp.

“Thực sự tôi không phải là đồng tính luyến ái, hơn nữa, ngài với Na Na...” – Tiêu Thế mím môi, nhìn người kia khẩn trương đến co rúm lại, trong nháy mắt có chút khổ sở – “Tôi với ngài cũng là nhiệt tình, bất luận là chuyện gì, tôi đều nguyện ý làm.”

“.....”

“Tôi không nghĩ muốn trốn tránh vấn đề, cũng không phải là người cổ hủ, cho nên.....” – Tiêu Thế nói xong, mắt thấy người kia đầu đã cúi đến mức sắp chạm đến áo, mới giận dữ nói – “Xin anh cho tôi thêm một chút thời gian.”— (Thế có thể coi là xác định tình cảm rồi nhỉ :D, thế nên đổi xưng hô tôi – ngài sang thành tôi – anh. Xưng hô của hai người này làm mình đau đầu lắm ý L)

44. Chương 44

“Không cần khó xử.” – Lão nam nhân đầu đã cúi đến mức sắp chạm vào bát ăn, buồn bã nói – “Nếu là vì chuyện bệnh tật, tôi không cần cậu thương hại.”

Tiêu Thế thở dài, bất đắc dĩ vươn tay sờ sờ tóc hắn, sao trước kia y không phát hiện ra, người này kỳ thực là luôn không được tự nhiên chứ? Tính tình lại khép kín, thoát nhìn giống như mình đang bắt nạt hắn vậy.

“Mạch Ngôn, không phải là thương hại.” – Tiêu Thế ôn nhu nói, cảm giác được khi ngón tay mình chạm đến vành tai đối phương, vành tai liền đỏ rực lên, không khỏi mỉm cười – “Ít nhất, không chỉ là thương hại.”

“.....”

Nói cách khác, quả thật là vẫn có một chút thương hại bên trong.

Nếu không phải chính mình có khả năng sắp chết, nếu không phải là bộ dáng hiến thân quyết liệt của mình, tối hôm qua chắc chắn y sẽ không điên cuồng cùng mình như thế.

Đây là sự thành thực của Tiêu Thế.

Hắn biết, người thanh niên này từ trước đến nay không muốn lừa gạt người khác, cũng sẽ không để cho người khác hi vọng vô nghĩa.

Muốn lưu lại, vậy xin chờ.

Thất vọng rồi, vậy rút lui thôi.

Tô Mạch Ngôn rũ mắt, nghĩ rằng, đường lui sớm của mình đã không còn rồi, đến lúc này, một chút thất vọng muộn màng thì cũng có sao đâu?

Trầm mặc một hồi, tiếng đồng hồ vang lên, Tiêu Thế dừng vuốt tóc đối phương, nhẹ nhàng hỏi: “Mấy giờ thì đến hẹn đi lấy kết quả?”

“... Mười giờ.”

Tiêu Thế nhìn đồng hồ, đã chín giờ, bệnh viện cách đây cũng khá xa, y đứng dậy: “Tôi đi cùng anh.”

“Không cần.” – Tô Mạch Ngôn cúi đầu, đi theo hắn, lấy tây trang của mình mặc vào, qua một đêm lẫn lộn, bộ quần áo nhả nhúm hết lại – “Mình tôi có thể tự đi.”

Tiêu Thế đang đi giày, nghe vậy dừng lại một chút, nhìn hắn: “Mạch Ngôn, tôi nói rồi, không cần khách khí với ta.”

Tô Mạch Ngôn liếc hắt một cái, mặt mày nhẵn lại, không nói gì.

Nhìn biểu cảm lúc này của đối phương, với người ngoài thì có cảm giác như là có gió lạnh thổi qua, nhưng dưới con mắt Tiêu Thế, chắc chắn mười phần là cảm giác không được tự nhiên, giống như là bị y khi dễ vậy.

Nhưng y biết nói gì?

Ngay cả bản thân y lúc này cũng rất hỗn loạn.

Đại khái là hai người cùng buồn, tìm đến nhau, cũng không biết là đối phương nghĩ gì, đoán tới đoán lui quả là mệt người.

Cuối cùng y vẫn kéo Tô Mạch Ngôn đến bệnh viện. Tới nơi đã là mười giờ kém mười, trong phòng có rất nhiều người, hai người đứng ngoài chờ tới lượt.

Từ khi tỉnh ngủ, lão nam nhân đều thủy chung cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn thanh niên, cố gắng nhẹ nhàng dịch ra xa một chút: “.....Cậu về trước đi, cho dù có là ung thư thật thì cũng không có liên quan gì đến cậu.”

Thanh niên quay sang, nhìn thấy vành tai đỏ rực của hắn, cảm thấy buồn cười: “Tôi nghe một chút cũng không sao, hơn nữa hôm nay cũng không cần đi làm.”

Lão nam nhân liếc mắt nhìn y một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, đầu lưỡi như bị dính lại: “Không cần...”

Thanh niên nhanh chóng tiến lên bức người lùi về góc tường, mỉm cười nói: “Tôi muốn ở bên cạnh anh.”

Lão nam nhân không nói.

Hắn cúi đầu tự hỏi cả buổi, mới cứng ngắc gật đầu: “Được.”

Lần này cả cổ lẫn mặt đều đỏ.

.....

Mấy người xung quanh đều nhìn hai đại nam nhân, suýt thì rớt cằm.

“Anh xác định.... Anh đã từng bị chảy máu?” – Bác sĩ nhìn giấy xét nghiệm, sau đó quay đầu đánh giá mặt mũi vị bệnh nhân này – “Thật sự là có chảy máu?”

Tô Mạch Ngôn mím môi, trộm nhìn Tiêu Thế đang khấn trương đứng bên cạnh, cứng ngắc gật đầu: “Đúng thế.”

“Chắc, không giống....” – Bác sỹ nghĩ nghĩ, nhìn hắn nói – “Anh đã làm chỉ kiểm chưa?”

Chỉ kiểm?

Tô Mạch Ngôn nhú mày nghĩ nghĩ, ngày hôm qua chỉ làm nội soi dạ dày, còn có sinh tiết tế bào.

Hắn lắc đầu.

“Ừm, vậy thì khó đây, anh phải chuẩn bị sẵn tâm lý...”

Cả Tô Mạch Ngôn lẫn Tiêu Thế đều cứng người.

Quả, quả thật là ung thư sao?

Mặt vị bác sỹ càng nhẵn lại: “Anh cởi quần ra cho tôi xem.”

“Cái gì?” – Không đợi Tô Mạch Ngôn nói gì, Tiêu Thế đã nhảy vọt đến – “Cởi quần làm gì?”

Bác sỹ nhìn y như kiểu xem bệnh thần kinh: “Kiểm tra chứ sao, xem hậu môn của anh ta có bị nứt hay bị thương không.”

“....Bị thương?”

Tô Mạch Ngôn im lặng một chút, rồi nghiêm túc gật đầu: “Có.”

“Từ sáng hôm qua?”

Lão nam nhân nghiêm túc lắc đầu: “Hôm qua vẫn không việc gì, hôm nay bị thương.”

Tiêu Thế chút nữa thì nghẹn nước miếng, mặt mũi đỏ bừng cả lên.”

Bác sỹ liếc Tiêu Thế một cái, vuốt cằm nói: “Hôm qua vẫn không việc gì, vậy không phải là bị trĩ...”

“Vâng, không phải.”

Bệnh trĩ đương nhiên là hấn biết.

“Như vậy, gần đây anh có ăn thứ gì đó rất bổ không?”

Tô Mạch Ngôn nhớ đến vị quái thai ở canteen kia, gật đầu nói: “Ngày nào cũng ăn.”

“Bác sỹ.” – Tiêu Thế nhịn không được ngắt lời hấn, mím môi hỏi – “Xin hỏi... Anh ấy còn có thể... Điều trị không? Là giai đoạn nào rồi? Đến giai đoạn cuối chưa? Bao nhiêu tiền tôi cũng chữa.”

Bác sỹ suy nghĩ một lát, vung tay lên: “Có lẽ... muộn rồi. Không cần chữa, vô dụng!”

“.....”

Đầu óc Tiêu Thế trống rỗng, choáng váng, giai đoạn cuối rồi sao? Bó tay rồi?!

Tô Mạch Ngôn thì lại rất bình tĩnh, tiếp tục hỏi bác sỹ: “Là bệnh gì thế? Tôi còn sống được bao lâu?”

“.....”

Im lặng ba giây, bác sỹ bật cười.

“Cái gì? Ai nói anh sắp chết?” – Bác sỹ cười nói – “Anh chỉ là thượng hỏa mà thôi.”

Hai người ừ rừ dần động về đến nhà – Nhà trọ của Tiêu Thế.

Không phải ung thư.

Tiêu Thế ngây người ngồi ở sô pha, nhìn theo bóng dáng Tô Mạch Ngôn một mạch lao thẳng vào bếp, nhất thời không biết phải làm gì.

Không phải ung thư.

Y thấp giọng nói, thế này mới có chút cảm giác chân thực, nhịn không được nhếch môi.

Thật là tốt quá... Hấn có thể sống thật lâu, mình còn có thể gặp hấn, cho dù là gương mặt không có biểu tình gì cũng được, lỡ tai thường thường hồng lên cũng tốt, cho tới giờ y mới thấy những thứ đó quý giá đến thế nào.

Tiêu Thế đỡ trán, cúi đầu bật cười: “Đúng, còn có thể thỉnh thoảng ôm một chút.”

Nghĩ đến đây, Tiêu Thế mới nhớ ra, Tô Mạch Ngôn về đến nhà liền vọt vào phòng bếp, đến giờ vẫn chưa ra.

Tiêu Thế nhú mày.

Hấn đang làm gì? Chẳng lẽ định tự tay nấu cơm để chúc mừng?

Nghĩ đến bộ dáng gia sự vô địch của Tô Mạch Ngôn, Tiêu Thế không khỏi run rẩy.

Vị giác chắc chắn sẽ bị tiêu diệt... Y thở dài, vào bếp tìm người.

Nếu thân thể khỏe mạnh, hai người cũng nên chúc mừng một chút.

Nhưng vừa mới bước vào, y bị cảnh tượng kinh khủng trước mắt dọa sợ. Mở to mắt ra nhìn, y tức giận nói: “Anh đang làm gì thế?!”

Hần Kiện từ chỗ Lục Kính Triết về, tâm tình không thể nói là có bao nhiêu khoái trá, như vừa trút được cả tảng đá đè trên người.

Vẻ mặt của gã lúc này vô cùng dương dương tự đắc, tâm tình vô cùng tốt.

Gã nghĩ một lúc, liền chuyển hướng đến nhà Tiêu Thế, muốn xem gần đây y sống thế nào.

Tuy y không nói ra, nhưng từ khi mẹ Tiêu đến N thành, y rất mệt, lại còn ly hôn, chắc chắn tâm trạng không thể tốt được.

Nghĩ vậy, gã cũng cảm thấy trong lòng hơi hơi chua xót.

Đứng trước cửa nhà Tiêu Thế, gã vỗ vỗ hai má, cười lẩm bẩm: “Vô tâm vô phế, vô tâm vô phế, vô tâm vô phế...”

Cửa không khóa, gã hít một hơi, nhấc chân đá cửa, bày ra vẻ mặt hớn hở bình thường: “Ha—ni—”

Vèo —

Một vật sáng loáng lướt qua người gã, va vào bức tường, rơi xuống.

Hãn Kiện mở to mắt, sợ tới mức nhảy dựng lên: “Mẹ nó! Âm khí?!”

Trên thảm là một con dao gọt hoa quả sắc bén.

Phía bên trong, không ngừng truyền đến tiếng Tiêu Thế hỗn hển rống giận: “Mạch Ngôn, anh bình tĩnh lại một chút! Có chuyện gì chúng ta từ từ nói! Đây đây.... Bỏ dao xuống! Đây!”

Lại là một trận lách cách.

Hãn Kiện tròn mắt: “Làm gì thế? Có trộm sao?”

Nói xong bắt đầu xắn tay áo, hùng dũng oai vệ hiên ngang đi về phía phòng bếp, liếc thấy cái đèn bàn kia, liền lấy làm vũ khí.

Hãn Kiện hít một hơi thật sâu, cẩn thận dựa sát vào tường, nhỏ giọng nói: “Hanny – Tao đến giúp mày ~”

Bên trong không có người đáp lại.

Tiêu Thế khàn giọng gào lên: “Mạch Ngôn, đó là dao phay! Anh dùng rồi về sau tôi lấy đầu ra dao mà dùng! Gọt bút chì cũng không được... Nào, anh bình tĩnh lại đi, gọt bút chì không giết người được đâu... A này, anh đừng cho ngón tay vào! Không đúng, sao phòng bếp lại có gọt bút chì...”

Mạch Ngôn?

Hãn Kiện lặng đi một chút, không phải là nhạc phụ của nó sao?

Chẳng lẽ là tức giận vì Tiêu Thế ly hôn với con gái, cho nên đến làm âm ỉ?

Không đợi gã kịp hiểu rõ, lại một trận đing đing đang đang âm ỉ.

Hơn nửa ngày, đạo tặc rốt cuộc cũng bị bắt.

Tiêu Thế dùng sức ôm lấy thắt lưng người kia, giữ chặt tay hắn, ôm chặt vào lòng, kiệt sức nói: “Mạch Ngôn.... Rốt cuộc là anh đang làm gì?”

Lão nam nhân bị ép buộc cũng mệt mỏi quá mức, thở hỗn hển một hồi, mới buồn bã nói: “Không phải ung thư.”

“Không phải là ung thư không tốt sao?” – Tiêu Thế không hiểu nói – “Chẳng lẽ anh hi vọng bị ung thư? Lại còn muốn tự sát...”

“.....”

Tô Mạch Ngôn nghiêm túc nhìn gã, trên mặt không có chút ý trêu chọc nào: “Tôi nghĩ mình sắp chết, nên mới đến cường bạo cậu.”

“Cường, cường bạo?” – Tiêu Thế ngẩn người ra, rồi lập tức run rẩy.

Tối hôm qua, hắn cho rằng thế là cường bạo y sao?

Dùng cái gì? Mông sao?

“Đúng vậy.” – Biểu tình của lão nam nhân rất thành thực – “Cậu rất buồn đúng không?”

“Hả? Cái gì?” – Tiêu Thế cảm giác đầu óc mình không thể theo kịp những ý nghĩ của hắn.

Ngữ khí của lão nam nhân vô cùng chắc chắn: “Cậu cũng cho là tôi sắp chết, mới có thể dễ yên cho tôi cường bạo.”

“.....”

Cho nên tôi muốn tạ tội.” – Tô Mạch Ngôn nghiêm túc nhìn y.

“.....”

Tiêu Thế nhìn hắn: “Dùng cái gì tạ tội? Dao phay sao?”

Nhạc phụ đại nhân vẫn rất bình tĩnh: “Nếu có mã tấu, tôi có thể mổ bụng.”

“.....”

Nhìn thấy thanh niên vẫn đang đại ra, đáy mắt lão nam nhân lóe lên một tia sáng, nhanh chóng vớ lấy con dao cuốn bút, cố sức nhét ngón tay út vào, quay sang bên nói: “Không thể tự sát ở nhà cậu, trước tôi bồi thường cậu một ngón tay.”

“.....”

Tiêu Thế đại ra một giây, lại gào lên thảm thiết: “A a a, anh đừng có làm xằng bậy!!! Đưa tay đây, tháo ra nhanh lên! Nhanh tháo ra!!!!!!!!!!”

45. Chương 45

Từ trước tới giờ, Lục Quá vô cùng khinh bỉ cái tên của bản thân mình. Rất ít khi cậu nhắc đến tên mình, vì dù sao đám đàn em cũng gọi cậu một tiếng lão đại, mấy chị gái đồng nghiệp gọi cậu là em trai, còn những kẻ gọi tên cậu, đều là mấy thứ không tốt.

Ví dụ như cô giáo chủ nhiệm, luôn trách cứ: “Lục Quá, em lại trốn học! Thật là không thể dạy dỗ nổi!”

Ví dụ như anh trai cậu, cả ngày đều mang trưng cái bộ mặt quan tài ra châm chọc: “Lục Quá, cậu phải hiểu rõ, anh ta là thằng.”

Đúng, còn một ngoại lệ.

Tên thằng nam đại thúc ngu ngốc kia, cũng không phải là thứ tốt.

Rầm.

Cậu chặt đứt củ nhân sâm trong tay.

Nhưng vì sao hiện tại cậu lại phải làm cơm trưa cho cái tên thằng nam ngu ngốc kia?!

Nhớ tới tới qua anh ta lại nhả bên tai mình muốn ăn nhân sâm nấu ba ba, tay cậu ngứa ngáy không chịu được, đành phải đến phòng bếp nấu nướng.

Trời nóng bức như vậy, phòng bếp lại không có điều hòa, đun một nồi nước sôi cũng có thể làm cho mọi người bay hơi theo.

Lấy khăn vắt trên vai lau mồ hôi trên thái dương, thiếu niên thở dài, tiếp tục chặt nhỏ xương, lấy phần thịt gần diêm mai ba ba, cho vào nồi ninh.

Còn mình thì ngồi xổm bên cạnh nhìn nồi canh đang bốc hơi ngùn ngụt.

Đại thúc kia gần đây tâm tình không tốt, cũng nên nhẫn nại, người ta lớn tuổi thế rồi mới lần đầu yêu đương, vẫn là cẩn thận dỗi dằn thì tốt hơn.

Muốn ăn gì thì làm cho anh ta, anh ta muốn ở trên cũng mặc kệ, cùng lắm thì chỉ bị đánh mấy cái thôi.

Cậu gãi đầu, thở dài.

Hãn Kiện về đến nơi, canh đã nấu gần xong, tỏa ra mùi hương của nhân sâm. Thiếu niên gỡ bỏ xương, phần thịt được ninh kỹ hòa cùng với nước canh, nhìn rất ngon miệng.

Sắc mặt Hãn Kiện không được tốt lắm, quả thực có chút biến đen, hằm hằm đi vào làm cho cậu nhân viên phục vụ cũng không dám chào hỏi.

Gã không nói gì, đi thẳng lên phòng ngủ bên trên gác.

Thiếu niên bê bát canh, cau mày nói: “Anh không ăn cơm trưa?”

Hãn Kiện cũng không thèm ngẩng đầu: “Ừ.”

“Này.” – Thiếu niên nhin không được nói với theo – “Anh lại phát bệnh gì thế?”

Hãn Kiện dừng lại, quay đầu nhìn cậu: “Liên quan gì đến cậu?”

Sắc mặt gã vô cùng khó coi, cho dù là lần trước thiếu niên dùng đầu gối cho gã một cú chút nữa thì bán thân bất toại mà mặt gã cũng không như lần này.

Kỳ thật bình thường tính tình gã rất tốt, có bị đánh chửi thế nào cũng không phát hỏa.

Nhưng hiện tại, gã như kiểu bị cả thế giới phản bội, nhìn vô cùng tăm tối.

Thiếu niên nhất thời như tỉnh mộng, vô tội nâng bát canh trong tay: “Canh ba ba, hôm qua anh nói muốn ăn.”

Ninh rất lâu.

Mặt cậu vẫn còn đỏ bừng, sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Nhưng Hãn Kiện không tỏ vẻ gì, nghe vậy lẳng lẳng nhìn cậu một hồi, rồi nói: “Khi nào thì cậu đi?”

Thiếu niên ngây người: “Cái gì?”

“Tôi nói.” – Hãn Kiện hít sâu một hơi, phiến chán vén rèm lên, bình tĩnh nói – “Cậu chuẩn bị khi nào thì về nhà?”

“.....”

Bát canh trên tay vẫn nóng hổi làm cậu có cảm giác bỏng, chút nữa thì làm rơi, cậu yên lặng cúi đầu, đặt bát canh lên bàn.

Đối mặt với sắc mặt lúc này của Hãn Kiện, cậu không biết phải làm thế nào.

Lau tay vào tạp dề, cậu mím môi nói: “Tôi, tôi làm tốt lắm, khách hàng cũng rất vừa lòng....”

Không khí im lặng.

“.... Trở về đi.” – Hãn Kiện mệt mỏi thở dài, đi xuống lầu, đến trước mặt thiếu niên, xoa xoa tóc cậu – “Công phu của tôi không đủ để chơi với cậu.”

Thiếu niên mở to mắt, không nói được gì.

Đôi mắt đen sáng vẫn như bình thường nhìn chằm chằm gã.

Hãn Kiện chặc một tiếng, vỗ vai cậu: “Về nhà với anh cậu, học hành cho tốt. Cậu thông minh như thế, đi thi đại học tốt nhất cả nước chắc chắn là được, đừng ở phòng bếp này mà hủy hoại tương lai.”

Thiếu niên hơi hơi cúi đầu, nhếch môi, không hé răng.

Phía sau có người kéo cậu, là giọng nói mà cậu rất ghét vào lúc này, ngày thường châm chọc thì cũng có thể miễn cưỡng bình thản mà nhận: “Lục Quá, cậu còn muốn bướng bỉnh đến lúc nào?”

Rõ ràng là người mà mình ghét nhất, nhưng lại đáng tin cậy hơn so với người mà mình thích nhất.

Thiếu niên im lặng gỡ tay mình ra, nhìn Hãn Kiện, đột nhiên cảm thấy lòng mình trống rỗng, rồi lại tràn ngập bi thương, trưởng đến phát đau: “Anh cảm thấy đó chỉ là chơi sao?”

Lục Kính Triết ở sau cậu cười lạnh: “Ngay cả chơi cũng không tính, anh ta nói, hai người chính là bạn bè.”

Hãn Kiện im lặng nhìn hắn một cái, không thèm nhắc lại, quay đầu lên lầu.

Bình tĩnh như là nhìn thấy người xa lạ.

Khi nào thì hai người trở thành người xa lạ?

Hãn Kiện đi đến chiếu nghỉ, vẫn nhịn không được quay lại lên nhìn cậu nhóc kia.

Bộ dáng ương ngạnh, kiêu ngạo ngày thường không thấy đâu, cứ bướng bỉnh đứng đó, giống như chú chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Thật lâu sau, mới nghe thấy cậu gọi một tiếng: “Ông chủ.”

Hơi hơi mang theo âm thanh nức nở.

Hãn Kiện cắn chặt răng, đáy lòng có thứ gì đó đang rối loạn, nhưng không có cách gì gỡ được.

Đồng tính luyến ái, có thể có tương lai thế nào chứ?

Gã đã sớm biết.

“Trở về đi.” – Hãn Kiện vội vàng nói một câu như vậy, liền hoang mang rối loạn về phòng.

Trải qua một phen vật lộn, Tiêu Thế cuối cùng cũng chế trụ được Tô Mạch Ngôn, nhưng mà trên ngón tay vẫn có một vết cắt.

Y băng bó vết thương trên tay cho hắn, có chút dở khóc dở cười: “Anh thật là... Chậc, không biết nên làm thế nào mới tốt.”

Tô Mạch Ngôn mím môi, không nói lời nào.

“Được rồi, tốt lắm.” – Tiêu Thế dọn dẹp hộp cứu thương, quay đầu nói – “Buổi tối muốn ăn gì để tôi nấu, xem như là chúc mừng thân thể anh khỏe mạnh.”

Tô Mạch Ngôn nhìn theo bóng dáng y, rũ mắt xuống: “Về nhà.”

“Hả?” – Tiêu Thế lặng đi một chút – “Vì sao?”

Hỏi xong đột nhiên sững sốt, y thấy bản thân có chút vượt quá quy củ, hai người không phải là ở cùng nhau, về nhà đương nhiên không có gì đáng trách, y thấy mình thật không khoan dung.

Cũng may Tô Mạch Ngôn không để ý, chỉ là nhú mi nhìn nhìn bản thân, ánh mắt có chút ghét bỏ: “Thay quần áo.”

“Vậy à...” – Tiêu Thế gật gù ra chiều đã hiểu – “Trễ như vậy thì qua đây nhé, tôi chuẩn bị nấu cơm.”

Tô Mạch Ngôn đang đeo giày ở cửa, nghe vậy liếc y một cái.

Chưa nói tốt, mà cũng chưa nói không tốt.

Tiêu Thế vẫn có cảm giác không an tâm, ngay cả tâm tình đi mua đồ ăn cũng không có, cứ loay hoay đi đi lại lại trong phòng khách.

Cái liếc mắt cuối cùng khía của hắn, nhìn thế nào cũng như kiểu là vĩnh biệt?

Không phải là hắn về nhà tự sát đấy chứ?

Nhớ rõ là nhà hấn có một con dao Thụy Sĩ rất sắc, cho dù không thể mổ bụng, nhưng mà cắt cổ thì không vấn đề....

Càng nghĩ càng thấy dọa người, y xoay người lao ra cửa.

Nhưng đi đến cửa lại dừng bước.

Lần này ngăn được, còn lần sau thì sao?

Tô Mạch Ngôn hiện tại đang tuyệt vọng, mấy ngày này có vẻ là bình tâm rồi, nhưng mà có một ngày nào đó đột nhiên nhớ lại, liệu hấn có âm thầm tự sát không?

Tay đứt ruột đau, hấn đã dám dùng dao cuốn bút cắt ngón tay, thì có gì là không thể?

Sau mỗi câu tự hỏi, sắc mặt Tiêu Thế lại tái nhợt đi một phần, cuối cùng nhìn đã cắt không còn hột máu.

Vẫn là đến xem hấn thế nào....

Y thở dài, vội vàng về phòng thu dọn mấy thứ.

Kỳ thật Tiêu Thế đã lo lắng quá.

Tô Mạch Ngôn về nhà, nhu thuận tắm rửa, thay quần áo, sau đó mở máy tính lên.

Internet vĩnh viễn là thứ bác học nhất thế giới này, nó nói cúc hoa động giống như là hộp nữ trang bé nhỏ, Phật viết: Không thể bạo, không thể bạo.

Một trăm chiêu mê hoặc đồng chí.....

Bữa cơm ngọt ngào bên người ấy.....

Ngôn ngữ cơ thể khi yêu.....

Lão nam nhân chăm chú xem không chớp mắt, còn nghiêm túc lấy sổ ra ghi chép lại cẩn thận.

Tiêu Thế vội vội vàng vàng kéo hành lý đến lề đường, vậy xe.

Lần này vận khí không tồi, vừa mới khoát tay, một chiếc taxi như ma đổ lại trước mặt y.

Mặt trời thiêu đốt, khiến Tiêu Thế không thể trì hoãn, vội lên xe: “Bác tài, đến tiểu khu Thanh Phong, nhanh một chút, tôi đang vội.”

Lái xe im lặng một giây: “Quý khách, chúng ta quả là có duyên.”

“.....”

Trong lòng Tiêu Thế có một loại dự cảm bất hảo, cứng nhắc quay đầu, nhìn kính phía sau xe.

Không có chữ.

Y mặt mũi đỏ trán: “Hôm nay cũng muốn dừng xe trên đường mua cơm sao?”

Lái xe lắc đầu: “Tôi ăn no rồi.”

“Vậy à...” – Tiêu Thế nhẹ nhàng thở ra, cũng không dám đáp lời.

Nhưng hôm nay bác tài có vẻ tâm tình rất tốt, nhìn valy to thùng của y, hỏi: “Ngài muốn tăng tốc.”

Tiêu Thế sợ run một chút: “Đúng thế.”

Lái xe gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Có lẽ là do vào giờ nghỉ trưa, xe cộ rất nhiều, cho dù lái xe có phi lên trên không cũng không thể vượt lên được, đôi khi còn bị xe khác vượt qua, khiến cho Tiêu Thế thập phần tức giận.

“Đáng chết, sao số mình lại đen thế không biết?”

Lái xe liếc gương chiếu hậu nhìn y: “Dán hộ tôi tờ giấy lên cửa kính phía sau.”

“.....”

Tiêu Thế nhú mảy, xoay người lấy tờ giấy, sau đó vô cùng vui vẻ mà dán lên.

Tờ giấy quả là thần vật.

Từ sau khi dán lên, không có xe nào dám vượt qua, thậm chí còn cẩn thận nhường đường.

Tiêu Thế thuận buồm xuôi gió, một mạch phóng đến nhà Tô Mạch Ngôn.

Trả tiền cho bác tài, nhìn hàng chữ to bắt mắt phía sau xe, nhin không được cảm khái, bác tài này quả là thần.....

Chỉ thấy phía sau chiếc xe taxi vàng bắt mắt, là dòng chữ rồng bay phượng múa to đùng.

Mua bằng, có giỏi thì cứ vượt!

Mang hành lý đến cửa, Tiêu Thế đứng nhấn chuông một hồi lâu mới có người mở cửa.

Tô Mạch Ngôn kinh ngạc nhìn y, không biết vì sao, sắc mặt còn có chút phiếm hồng.

Tiêu Thế thấy người không việc gì, liền yên tâm, tươi cười rảo bước: “Tôi nghĩ rồi, anh tới nhà tôi rất phiền toái, chúng ta đi mua đồ về nhà anh nấu đi.”

Ánh mắt Tô Mạch Ngôn hồ hững chuyển qua valy to đùng ở phía sau.

Tiêu Thế cười cười xấu hổ nói: “Cái này, nhà của tôi để cho chú Trần ở, cho nên tôi muốn đến đây....” – Nói xong cẩn thận nhìn Tô Mạch Ngôn một cái, hỏi – “Được không?”

Lão nam nhân mím môi: “Được.”

Tiêu Thế nhìn vành tai đỏ rực của đối phương, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Hai người lần đầu cùng nhau đi siêu thị.

Nhiệm vụ của Tiêu Thế: Dẫn đường, chọn đồ ăn, đẩy xe.

Nhiệm vụ của Tô Mạch Ngôn: Đi theo.

Hiển nhiên là Tô Mạch Ngôn làm tốt nhiệm vụ của mình. Tiêu Thế xoay người một cái, không thấy hấn, lại xoay người cái nữa, hấn thình lình xuất hiện như ma -_-|||

Khi trả tiền, cũng không biết là hấn lên mua cái gì, phải đứng cách xa y để xếp hàng thanh toán, còn sợ y nhìn thấy, đem thứ đó gói lại thật kỹ.

Tiêu Thế nhin không được có chút tò mò, muốn hỏi nhưng nhìn thấy mặt đối phương lạnh băng, câu hỏi ra đến nơi lại phải nuốt về.

Về đến nhà, Tiêu Thế cởi giày, đeo tạp dề mới mua, quay đầu thấy Tô Mạch Ngôn vẫn ngây ngốc ở cửa.

“Mạch Ngôn?” – Tiêu Thế khó hiểu hỏi.

Lão nam nhân nhìn y, lại nhìn gói to hấn đang ôm chặt, lại nhìn y.

“.....”

Cuối cùng, sau khi nhìn đi nhìn lại mười mấy lần như thế, hấn nuốt nước miếng, kiên trì mở gói to kia ra, lấy ra một cái kẹp tóc hình tai thỏ lông xù.

Sau đó, mang lên đầu.

Tô Mạch Ngôn đội tai thỏ đáng yêu, nghiêm túc hỏi Tiêu Thế đang hóa đá: “Cậu muốn ăn cơm trước, tắm rửa trước, hay là ăn tôi trước?”

Trong phòng, màn hình máy tính vẫn hiện lên trang web, bữa cơm ngọt ngào tình ái....

Muốn bắt được tâm người yêu, thỉnh làm thế này.....

46. Chương 46

Ăn cơm trước? Tắm rửa trước? Hay là ăn người kia trước?

Đây thực sự là một bài toán khó.

Tiêu Thế nhìn đầu lão nam nhân đã muốn chui vào áo rồi, ngây dại mất nửa ngày, mới chậm rãi tan chảy như băng tháng ba.

Lông thỏ mềm mại, đôi tai trắng nõn vểnh lên đáng yêu, nhìn kỹ, đôi mắt đối phương cũng long lanh, đáng yêu muốn chết luôn.

Tiêu Thế chắc một cái trong lòng, sao trước kia không phát hiện ra bản thân mình thực ra là thích hình mẫu đáng yêu cơ chứ?

Thật sự là quá kích thích mà.

Nhất thời hai người đều không nói gì, không khí xấu hổ vô cùng.

Rất xấu hổ.

Khi tra tư liệu, Tô Mạch Ngôn cũng đã sợ đến chút nữa thì nhảy dựng lên.

Cứ nghĩ rằng tình thú của mình so với người trẻ tuổi cách xa lắm, hiện tại xem ra có thứ cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Hao hết tâm tư để đi lấy lòng đối phương lại thành ra thằng ngốc, thật sự là rất khó có thể chấp nhận.

Lão nam nhân cúi đầu, ngón tay cắm chặt vào lòng bàn tay, sắc mặt cũng trắng bệch.

A a, thật muốn tìm một cái hố mà chui xuống quá.

Đáy lòng không ngừng nguyên rửa cái trang web chết tiệt kia, một bên đưa tay gỡ cái tai thỏ ngốc nghếch kia xuống, trên đầu đột nhiên vang lên âm thanh trầm trầm của thanh niên.

“Cái đó...”

Động tác bị giữ lại, Tô Mạch Ngôn bình tĩnh ngẩng đầu nhìn y.

Chỉ thấy thanh niên mang theo một chút xấu hổ, nhưng cũng không có chán ghét, ngược lại, trong đáy mắt còn có vài phần ngượng ngùng.

Y sờ sờ mũi, ậm ừ nói: “Vây.... Ăn cơm xong, rồi ăn anh.”

Tô Mạch Ngôn im lặng nhìn y: “.....”

“.....”

“.....”

Sau một lúc lâu.

Thanh niên mới ho một tiếng, quay mặt đi: “.....Được không?”

Lão nam nhân mở to mắt nhìn y, hai mắt sáng lên: “Được.”

Tường ơi là tường, mày ở đâu?

Hắn muốn đập đầu mà chết quá!

Nói là bữa tối để chúc mừng, nhưng mà cũng không hề có mấy món nhiều dầu mỡ. Dù sao ai đó tối qua cũng có một đêm lăn lộn điên cuồng, năng lực của nơi đó có hạn, cơ bản là không chịu nổi kích thích.

Tô Mạch Ngôn nhìn những món ăn nhẹ nhàng được chế biến công phu trước mặt, thêm nụ cười ôn nhu tỏa nắng của thanh niên, đáy lòng như có cái gì đó sụp đổ, nơi cứng rắn cũng trở nên mềm mại.

Trừ lúc Tiêu Thế ở đây, phòng bếp nhà hắn toàn bỏ trống, nay lại tràn ngập hương vị của bếp núc, cũng làm cho người ta thấy ấm áp.

Hắn chọc chọc bát cơm vàng óng ánh trước mặt, tò mò ăn thử một miếng, miếng cá béo ngậy cùng với cơm thơm, còn có cả hương vị đậm đà của nước tương nữa: “..... Đây là món gì thế?”

“Cơm lươn nướng gừng.” – Tiêu Thế cười nói – “Thời gian trước tắm bồ cho anh.... Không, ý của tôi là, bác sỹ nói anh nóng trong người, cái này có thể thanh nhiệt.”

Thiếu chút nữa thì đem chuyện mình dọa người ở canteen Danh Thần nói ra, Tiêu Thế vội ném một ngụm canh để lấp liếm.

Tô Mạch Ngôn lặng yên nhìn y một hồi, đột nhiên nói: “.... Cậu đến Danh Thần làm việc....”

Tiêu Thế nuốt nửa thì sặc canh, bối rối: “Cái... Cái gì?”

“Cậu đến Danh Thần làm việc đi.” – Tô Mạch Ngôn buông đũa nghiêm túc nói – “Còn có chức vụ đang thiếu.”

“Vậy à.” – Tiêu Thế nhẹ nhàng thở phào, nghĩ nghĩ – “Tôi không biết mình có thể đảm nhiệm được không, tuy là ngành ẩm thực....”

“Có thể đảm nhiệm.”

“Nhưng dù sao tôi cũng là đầu bếp....” – Tiêu Thế hơi run – “Ách?”

Tô Mạch Ngôn nhin không được ăn thêm hai miếng cơm nữa, trong lòng thỏa mãn cực kỳ, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ không có gì: “Bên chỗ tôi vừa vặn thiếu một đầu bếp.”

Tiêu Thế cúi đầu trầm ngâm một chút, bất đắc dĩ nở nụ cười: “Vây được.”

Nếu đã ở bên cạnh chăm sóc người ta rồi, đến canteen Danh Thần làm việc cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Ăn cơm xong, Tiêu Thế nhìn căn nhà hỗn độn, cười khổ: “Bao lâu rồi anh không quét dọn?”

Tô Mạch Ngôn sợ run một chút, rồi nghiêm túc suy nghĩ.

Hắn không thích làm việc nhà, khi còn ở chung với Na Na, mọi chuyện đều là thuê người giúp việc làm hết, bản thân mỗi ngày chỉ làm nghĩa vụ của một người cha, bình thường rất hiếm khi chủ động dọn dẹp, quét tước.

Nay có Tiêu Thế, càng không cần phiền toái.

Tiêu Thế nhân lúc hắn còn đang trầm tư, bắt đầu thu thập quần áo cần phải giặt.

Tiêu Thế mang quần áo bẩn cho vào máy giặt, Tô Mạch Ngôn đi theo sau y, trầm tư.

Tiêu Thế lấy chổi bắt đầu quét rác, Tô Mạch Ngôn đi theo sau y, trầm tư.

Tiêu Thế lau dọn bàn trà, Tô Mạch Ngôn đi theo sau y, trầm tư.

Tiêu Thế không biết phải nói gì hơn, vừa đổi ra giường vừa cười khổ với Tô Mạch Ngôn: “Được rồi, đừng nghĩ nữa. Tôi biết là lâu lắm rồi anh chưa quét dọn....”

Tô Mạch Ngôn nhìn y lột ga giường bỏ xuống nền nhà, nghiêm túc nói: “Lật lại là có thể dùng.”

“.....”

Động tác của Tiêu Thế dừng lại, không nói gì nhìn hắn: “Một cái ga giường anh đều dùng hai lần?”

Tô Mạch Ngôn gật đầu: “Ừ.” (Bác Tô ở bẩn quá)

“..... Vậy nếu dùng cả hai mặt rồi?”

“Vứt vào tủ.”

Tiêu Thế cảm giác khí huyết bị kìm lại, đứng dậy, mở tủ ra.

Rầm.

Một đồng ga giường đã dùng đổ ập xuống, chút nữa thì vùi cả người trong đồng đó.

Thanh niên bắt đầu công việc, xắn tay áo, vừa vò quần áo vừa nghe tiếng máy giặt.

Lão nam nhân như hồn ma đứng sau, không hé răng câu nào.

Cái kia.....

Cơm nước xong, nên ăn tôi.....

Lão nam nhân mấp máy môi, nhưng lại không thể thốt ra lời.

Thanh niên vẫn đang vui đầu làm, bọt xà phòng tràn ra.

Tô Mạch Ngôn hít sâu một hơi: “A....”

“A, Mạch Ngôn, sao anh còn ở đây?” – Tiêu Thế giật mình, lập tức cười nói – “Anh về phòng nghỉ ngơi đi, mệt mỏi cả ngày rồi, nơi này bẩn lắm.”

Sau đó không đợi đối phương nói chuyện, lại chăm chú giặt quần áo.

Tô Mạch Ngôn yên lặng gục đầu xuống, quay đầu bước đi hai bước, lại dừng lại.

Quay đầu nhìn, thanh niên vẫn không có phản ứng, trong mắt chỉ có đồng quần áo kia, coi chúng như là tình nhân ấy.

Đáy lòng vẫn còn chút bức mình, tiền nhạc phụ đại nhân hạ mắt.

Màu sắc âm trầm, lại ỉn ỉn có chút lửa giận.

Lại cho cậu ta ba giây để nhớ.

Lão nam nhân nghĩ.

Ba, hai, một.

Dùng một giây để đếm ba giây, tiền nhạc phụ đại nhân hít sâu một hơi, âm trầm bước đến, kéo thanh niên đi về phòng.

“Này.... Mạch, Mạch Ngôn?” – Bất ngờ bị kéo đi, trên tay Tiêu Thế vẫn dính đầy bọt xà phòng, ngạc nhiên nhìn đối phương – “Có việc gì sao?”

Nhạc phụ đại nhân dừng bước: “Cơm nước xong.”

Tiêu Thế không hiểu gì: “..... Đúng thế.”

Một tay đẩy người vào phòng ngủ, lão nam nhân mặt không chút thay đổi đóng cửa lại, bắt đầu tháo cravat: “Cậu đồng ý rồi.”

“Cái gì..... Uhm.”

Thanh niên bị đối phương đẩy ngã lên giường, miệng bị hôn trụ, không khỏi mở to mắt choáng váng.

Đầu lưỡi giao triền một hồi, lão nam nhân mới vừa hôn nhẹ vừa khàn khàn nói: “.....Ăn tôi.”

Cái này đúng thật là làm cho cả người Tiêu Thế tràn ngập nhiệt huyết, tí xú nữa là phun máu mũi trước những lời đầy câu dẫn này.

Tuy rằng âm thanh không tính là to.... Có thể nói là vo ve như muỗi cũng không sai biệt lắm.

Nhưng mà Tiêu Thế vẫn nghe rõ.

Mà lúc này Tô Mạch Ngôn đã kéo quần áo y, sau đó vui mặt vào ngực y, bắt đầu... ngấn người.

Thực nghiêm túc ngây ngốc.

Trên cơ bản, nội dung tâm lý của Tô Mạch Ngôn có thể khái quát thế này: Là một phần đồ ăn, làm thế nào để có thể chủ động khiến người ta ăn mình?

Đại khái là có chút trù tượng, vậy đề nghị mọi người tưởng tượng như sau:

Chú thỏ con lỗ tai run rẩy, mở rộng miệng sói xám, mềm nhũn ghé đầu lên hàm răng sói, nước mắt ngấn nước mắt dài cầu xin: “Ăn ta đi...”

Đại sói xám dần dần ngậm đầu thỏ con, như kiểu ngậm núm vú cao su, mút mút.

May mà ở phương diện này Tiêu Thế tuyệt đối có được trí tuệ của người, thú tính của sói.

Đối phương đã ám chỉ đến trình độ này, đương nhiên là y không thể khách khí được nữa.

Đảo khách thành chủ, áp người trên giường, hôn môi âu yếm, cuối cùng là thoát quần áo, thỏ con ngoan ngoan dâng gel bôi trơn lên....

Gel bôi trơn?

Ánh sáng lý tính trong đầu Tiêu Thế lóe lên, lại bị dục vọng bao phủ lấy, cẩn trọng bắt đầu bữa tiệc.

Lão nam nhân dưới thân mặc y đùa nghịch, nhưng mà ngón tay dính chất lỏng lạnh lẽo kia chạm đến mặt sau, cơ thể hần đột nhiên cứng lại.

Thanh niên không hề phát hiện, tiếp tục khai khẩn nơi bí hiểm kia.

Thân thể lão nam nhân càng lúc càng cứng lại, sắc mặt cũng trắng bệch.

Hai ngón tay rút ra, Tiêu Thế tách hai chân Tô Mạch Ngôn ra, đem dục vọng đặt nơi cúc hoa, hít sâu một hơi.

“Ngừng!”

Tiêu Thế cứng đờ.

Mắt lão nam nhân đã hồng hồng, lui lui đưa mộng mình về nơi an toàn, xấu hổ nói: “Đau.”

“.....”

“.....”

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiêu Thế nhìn hần, lại nhìn tiểu đệ đệ bưng bưng phần chân của mình, chút nữa thì thổ huyết.

Tô Mạch Ngôn cũng thấy có lỗi.

Hần đã quên đêm qua quay cuồng thế nào, nơi đó không được thăm dò kĩ càng, một khi chạm vào, vẫn là đau muốn chết.

Nhìn sắc mặt đen kịt của thanh niên, hần vội ho một tiếng: “Cậu...”

Tiêu Thế nghiêm mặt, đen sì: “Sao?”

Tô Mạch Ngôn bình tĩnh nhìn hần: “Vẫn là quay lại giặt quần áo đi.”

“.....”

Tiêu Thế gân xanh bạo khởi, hận không thể tiến lên bóp chết hần.

Mùa hè thật nhiều muối.

Hần Kiện vừa đi vừa đập muối, tức giận hùng hùng hổ hổ: “Mẹ nó chứ! Không có chuyện gì nên hồn cả! Tiêu Thế chết tiệt! Thằng nhãi con chết tiệt!.... Mẹ kiếp! Đều hại chết ông nội đây! Hại chết!”

Từ xa nhìn thấy nhà hàng tối om, gã mới nhớ ra hôm nay tâm tình khó chịu nên đóng cửa.

“Mẹ nó.....” – Gã uống say khướt, ngồi ở ghế đá ven đường vò đầu bứt tai – “Mẹ nó! Rõ ràng đã là gay, còn TMD bày đặt kết hôn! Kết hôn cái mẹ gì! Tao khinh!”

Gã cúi đầu, hốc mắt nhịn không được có chút cay.

“Đã mười năm, hiện giờ mới thông đồng với nam nhân.....Mẹ nó!”

Trước kia khó chịu muốn chết, cũng không biết phải tiến tới thế nào, mỗi ngày nhìn y đều phải bày ra bộ dáng vô tâm vô phách, vui đùa với y. Y kết hôn, gã tán gái, là hai huynh đệ thẳng nam thật tốt....

“Mẹ kiếp! Đồ bỉ ổi! Bỉ ổi! Bỉ ổi!”

Ngã vật ra ghế, Hãn Kiện nhìn bầu trời tối đen, không kiên nhẫn đuổi muỗi.

Bình thường lúc này đang làm gì nhỉ?

À, đúng rồi.

Làm con sói non kia.

Thật không nghĩ ra tên nhãi con kia nghĩ gì? Chẳng lẽ nghĩ mình với nó ngủ với nhau hai lần là có thể yêu đến chết đi sống lại? Chính mình cũng đã sắp ba mươi, tình yêu ư, sao có thể dễ dàng động tâm thế được.

Sớm đã nói mình không phải cơ lão (), đã nói rồi!

Còn muốn bày ra cái tư thế bị bỏ rơi đáng thương nữa chứ.

Sớm đã biết vị thành niên là thứ phiền toái, mẹ nó!

Hãn Kiện thấy trong lòng khó chịu cực kỳ, trong đầu một bên là ký ức mười năm qua, đêm nào cũng suy nghĩ, một bên là thiếu niên kia nức nở gọi một câu “Ông chủ.” Có chết cũng không nghĩ rằng tên kia là đau lòng thật.

Con mẹ nó chứ! Là một nam nhân, đau lòng cái quái gì?

Hãn Kiện đứng dậy đi vào nhà, ngày mai tìm một con nhóc xinh xắn, yêu, rồi sinh con!

“Ông chủ....”

Tiếng nức nở kia vẫn cứ quanh quẩn bên tai không chịu đi, càng ngày càng vang.

Mẹ kiếp! Nói trắng ra, thứ mình tưởng niệm là cơ thể tên nhãi con kia?

Làn da mềm mại, bóng loáng, co giãn....

“Ông chủ.”

Phía sau có người gọi một tiếng, Hãn Kiện dừng bước, quay đầu lại.

Trên cái ghế mà gã vừa ngồi, thiếu niên ngồi vắt chân, ngẩng mặt lên nhìn gã, ánh đèn đường mờ nhạt hắt lên gương mặt xinh đẹp muốn đòi mạng: “Ông chủ, muốn một đêm vui vẻ không?”

Hãn Kiện cảm giác cổ họng mình khô rang, gã bình tĩnh bước đến, kéo miệng cậu ra: “Về nhà đi.”

Không nghĩ thiếu niên kia lại tóm lấy áo gã, giữ chặt khiến gã không thể động đây: “Anh ngủ với tôi nhiều như vậy, mỗi lần lại cho tôi ở lại một đêm, căn gác nhà anh so với khách sạn năm sao còn quý hơn.”

Hãn Kiện tức giận cởi áo ra, quăng cho cậu: “Đừng cho là mình tài giỏi, cậu ra ngoài bán cũng không ai thèm mua.”

Nói xong lại muốn đi.

Thiếu niên nhanh tay kéo thắt lưng quần bò của gã: “Vậy tiền công của tôi đâu?”

Khí huyết Hãn Kiện bị kìm hãm, quay đầu nhìn xung quanh, bốn bề vắng lặng.

Tháo dây lưng, cởi quần.

“Trong quần có ví đấy, cậu lấy đi.”

Thiếu niên cúi đầu mở ví tiền của gã, cẩn cẩn môi, không nói chuyện.

Hãn Kiện thấy cậu không dây dưa, nhẹ nhàng thở phào.

Chỉ thấy giữa đêm hôm khuya khoắt, bên cạnh đường quốc lộ, một nam nhân mặc mỗi quần lót ôm ngực nhảy nhảy chuẩn bị qua đường.

Bất ngờ quần lót cũng bị người ta kéo.

“Mẹ kiếp, không thể cởi tiếp được!” – Hãn Kiện quay đầu gầm nhẹ một tiếng, lại thấy một cậu bé ngựa cổ nhìn gã, cánh tay nhỏ bé bụ bẫm còn bám lấy quần lót của gã, cái miệng nho nhỏ đầy ủy khuất: “Chú”

Hãn Kiện lặng đi một chút, ác thanh ác khí hỏi: “Làm sao?”

Tay cậu bé chọc chọc quần lót gã: “Quả cầu của cháu bay mất rồi, có phải là ở trong khổ khổ của chú không?”

Hãn Kiện bị chọc đau, trừng mắt lên: “Ai bảo mày thế?!”

Cậu bé vẫn bướng bỉnh: “Anh Lục nói, quả cầu của cháu ở trong khổ khổ của chú.”

“.....”

Hãn Kiện trong lòng giật mình, quay đầu nhìn thiếu niên.

Chỉ thấy Lục Quá nằm bò ra mà cười, cười đến suýt nghẹn.

“Trong quần anh mày có hai quả cầu đấy!”

Hãn Kiện hừ một tiếng, gỡ tay cậu bé ra, nghênh ngang trần truồng ở trên đường.

Thiếu niên cười một hồi, đứng lên, ở sau lưng gã nói: “Này, nếu anh không cho tôi ở lại đây, tôi sẽ không thi đại học.”

Hãn Kiện dừng bước, cười lạnh: “Cậu không thi liên quan gì đến tôi?”

Thiếu niên nhìn gã: “Tôi nghiêm túc.”

“.....”

Im lặng ba giây, Hãn Kiện cắn răng một cái: “Mẹ kiếp! Xem như cậu lợi hại.... Thi đại học xong lập tức rút cho tôi!”

47. Chương 47

“Nơi này là phòng làm việc của Ban 1, mỗi ngày sẽ có một bản kế hoạch mới nộp lên, cậu phụ trách thử nghiệm sản phẩm mới, cũng có thể thử nghiệm để thay đổi” – Tô Mạch Ngôn mặt không biến sắc đi trước giới thiệu – “Nếu có đề nghị tốt, cậu cũng có thể làm ra kế hoạch mới.”

Tiêu Thế cảm giác như cravat thắt chặt cổ mình, nhin không được kéo kéo: “Vâng, tôi hiểu.”

“Buổi chiều tôi sẽ đưa cậu đến nhà hàng số một của Danh Thần, sáng nay không có nhiều việc lắm, cậu có thể làm quen với ba người khác ở tổ nghiên cứu phát triển.”

“Được.”

“Mặt khác,” – Tô Mạch Ngôn trong mắt mang theo chút ý cười, nhìn An Duệ đang đi tới, thản nhiên nói – “Cách xa người của Ban 2 một chút.”

“A, vâng....”

Đúng là đi làm cho công ty lớn, hành lang nơi nơi đều là người. An Duệ ở công ty danh vọng rất cao, bình thường cũng luôn cùng một đám người ở cùng, nhìn qua rất có phong thái của thái tử.

Chuối nhà ăn của Danh Thần là kế hoạch quan trọng nhất năm nay, Ban 2 đã bắt tay vào nghiên cứu, nhưng Ban 1 vẫn chưa động đậy gì, khiến không ít người đã mong ngóng.

Mà hôm nay, Ban 1 Phòng kế hoạch phá lệ tuyển một tổ viên mới cho tổ phát triển, đương nhiên sẽ làm cho vô số ánh mắt lén lút bắn về phía này, ngay cả An Duệ cũng không nhịn được tò mò mà đến xem.

Dù sao cũng xem như là đối thủ cạnh tranh.

“Không nghĩ rằng người mới lại là Tiêu tiên sinh.” – An Duệ cười nói, đáy mắt không có một chút gì gọi là kinh ngạc cả – “Công việc đợt trước.... Có gì không hài lòng sao?”

Tiêu Thế ngoài cười nhưng trong không cười: “Công việc ở đâu cũng giống nhau, có thể đến giúp Mạch Ngôn là tốt rồi.”

Trong lời nói ẩn chứa ý tứ không kiên nhẫn rõ ràng, ngay cả giả bộ cũng lười.

“Mạch Ngôn?” – An Duệ nhíu mày, nhìn Tô Mạch Ngôn.

Tô Mạch Ngôn chẳng buồn nhìn hắn, nghiêng đầu nói với Tiêu Thế: “Tôi vừa nói gì?”

Tiêu Thế ngẩn ra: “Hả?”

Tô Mạch Ngôn hơi cau mày, thản nhiên nói: “Cách xa người của Ban 2 một chút.”

“.....”

Tiêu Thế nhìn biểu tình của An Duệ, nở nụ cười: “Tôi hiểu.”

Có một thanh niên mặc tây trang xám từ một bên yên lặng đi qua, hơi chạm vào bả vai Tiêu thế, cũng không quay đầu lại nhìn, cứ thế mà đi.

Tiêu Thế khẽ tránh sang một bên, chợt nghe An Duệ gọi: “A Triết.”

Người nọ dừng bước, quay đầu: “Có việc?”

“.....”

An Duệ nhìn hắn một hồi, thở dài: “Không có việc gì.”

Ngược lại là Tiêu Thế nhịn không được run rẩy: “Tổng giám Lục.”

Lục Kính Triết liếc mắt nhìn y, nhếch khóe miệng xem như cười: “Đừng gọi tôi là tổng giám, hiện tại tôi cũng giống cậu thôi, là thành viên của tổ nghiên cứu phát triển.”

Nói xong còn giơ tấm thẻ trước ngực ra, nhưng mà khẩu khí kia, nghe thế nào cũng như là trào phúng.

Tiêu Thế đã quen thế rồi, trừ bỏ thâm than Trái Đất tròn, cũng không có ý gì khác.

Lục Kính triết lạnh lùng nhìn bọn họ rồi đi.

“Mạch.... Trưởng phòng.” – Tiêu Thế nhìn đồng hồ – “Đã đến giờ họp.”

Đây là lúc sáng khi đi làm Tô Mạch Ngôn nói, mỗi sáng thư hai lúc chín giờ, có một cuộc họp giao ban, hiện tại đã là tám giờ năm mươi.

Tô Mạch Ngôn vuốt cằm, ngược lại còn hỏi An Duệ: “Còn có việc sao?”

Tựa hồ từ lúc Lục Kính Triết đi khỏi, An Duệ có chút không yên lòng, chỉ là cười cười cho có lệ gạt đầu, liền quay về văn phòng.

Thời gian đã không sai biệt lắm, hành lang cũng không còn nhiều người.

Tô Mạch Ngôn bước hai bước, bỗng dừng lại, nhìn hai bên thấy không có người.

Sau đó hắn nuốt nuốt nước miếng, xoay người đến trước mặt Tiêu Thế, nhẹ nhàng chỉnh lại cravat cho y: “Phải... Thắt cho dềnh hoàng.”

Tiêu Thế giật mình.

Đây vẫn là lần đầu tiên có người thay y chỉnh cravat. Cho dù là khi ở cùng Tô Na, tính cô vốn tùy tiện nên cũng không mấy chú ý đến y, ngay cả bản thân mình cô cũng lo nổi.

Mà hiện tại người này, hai lỗ tai đều hồng toàn bộ.

Tiêu Thế tựa vào tường, nhìn đỉnh đầu người kia, cái trán hơi nghiêng, thấy được cả lông mi run run.

Trong lòng đột nhiên có rung động.

Nhưng là cảm giác được ngón tay quá mức run rẩy của đối phương, lại có một loại ý nghĩ ác liệt muốn khi dễ hắn.

“Trưởng phòng...” – Tiêu Thế cười dùng ngón tay miết lên vành mắt đen – “Tối hôm qua ngủ không ngon đúng không?”

“.....”

Ngón tay Tô Mạch Ngôn run lên, nhanh chóng rút về: “Về họp.”

“Được.” – Tiêu Thế cười cười đi theo sau lưng y, thẳng đến khi sắp bước vào phòng, mới đột nhiên nói – “Đêm nay tôi không giặt quần áo.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn dừng lại, vội ho một tiếng, nói với mọi người trong phòng: “Họp.”

Nói xong liền dẫn đầu đi vào phòng họp.

Đám nhân viên run rẩy, lập tức khe khẽ thảo luận: “Vừa rồi là trưởng phòng đỏ mặt đúng không? Đúng vậy không?”

Tiêu Thế đi sau Tô Mạch Ngôn, nghe được những lời này nhin không được bật cười, thấp giọng nói: “Chỉ có mặt đỏ thôi sao, toàn thân đều đỏ rồi...”

Trưởng phòng đại nhân bình tĩnh đi phía trước, tí nữa thì đâm vào cái ghế dựa, lão đảo.

“Nhà hàng số một của Danh Thần hướng theo phong cách nhà hàng ẩm áp với trà là thức uống chủ đạo, và đồ ăn Quảng Đông là chính...”

Tô Mạch Ngôn nói xong, không dám ngẩng đầu lên dưới ánh mắt mãnh liệt của người nào đó.

Tối hôm qua quả thực là không ngủ được....

Bị ép buộc dùng tay với miệng thay y @#&\$ không nói, còn bị y %\$@&# ở chỗ máy giặt....

Thật là toàn thân đều hồng.

Trong lúc đó, thanh niên hàm trụ nơi đó của hắn, còn cười cười nói: “Ai nha, ngay cả mông cũng đỏ rồi nè...”

Trời ơi!

Một người sống sắp hết đời như hắn giờ không khác gì mông khỉ, làm hắn chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho rồi!

Trưởng phòng đại nhân ngày thường nghiêm túc chính trực hôm nay lại ngẩn người trong cuộc họp, chả lẽ đã đến ngày tận thế sao?

Phó trưởng phòng mới bổ nhiệm Tiểu Triệu nhin không được khe nhắc nhở: “Trưởng... Trưởng phòng?”

“.....”

Tô Mạch Ngôn cứng ngắc chớp chớp mắt, mới tỉnh táo lại từ trong kí ức đầy hương diễm kia.

Hắn bình tĩnh tiếp tục nói: “Lần này cần phải tổng hợp lại lộ trình thực hiện, lấy ẩm áp làm chủ đề chính, sẽ không chia cơm phần, tốt nhất là có thể phát triển các món ăn từ gạo tẻ, mà phải đặc biệt...”

Tiêu Thế ngồi ở vị trí sau cùng, nhin cười đến đau cả bụng.

Chỉ cần ở chung dần dần sẽ phát hiện ra, lão nam nhân này quả thực rất dễ nhìn thấu.

Tỷ như hiện tại, hắn đang cố tỏ ra trấn tĩnh, nhưng đáy mắt cũng đã thoáng có điểm ướt át, có thể đoán ra được hắn đang nghĩ cái gì.

Nhất định là chuyện tình sắc tối qua.

Y vốn cứ nghĩ những người có sự nghiệp thành công nhất định kinh nghiệm vô cùng phong phú, nhưng mà nhìn bộ dáng trên giường của Tô Mạch Ngôn, chỉ thấy vô cùng đáng yêu.

Đáng yêu đến mức người ta chỉ muốn khi dễ.

Cuối cùng thì cuộc họp cũng kết thúc trong trạng thái không hề chú ý của Tô Mạch Ngôn, cuối cùng hắn giới thiệu với mọi người: “Cuối cùng, xin giới thiệu với mọi người đồng sự mới của chúng ta, thành viên của tổ nghiên cứu phát triển, Tiêu Thế.”

“Xin chào mọi người, tôi là Tiêu Thế.”

Tiêu Thế mỉm cười giới thiệu đơn giản, nụ cười mê người lập tức làm cho mấy nhân viên nữ độc thân có cảm giác bay bay.

Sau khi An Duệ thăng chức, cũng mang đi mấy người, hiện nay Ban 1 có một nửa là nhân viên mới, nên cũng không biết Tiêu Thế, đương nhiên cũng không biết được mối quan hệ cự bộ vợ con rể của hai người.

Cho nên mọi người đều nhiệt liệt chào mừng, thảo luận xem tối nay nên đi đâu để tổ chức tiệc chào đón người mới.

Như bình thường, Tô Mạch Ngôn sau khi họp xong sẽ nhanh chóng rời đi, nhưng hôm nay hắn lại chậm chạp không chịu đi chuyển.

Từ xa nhìn Tiêu Thế bị đồng sự vây quanh nói chuyện phiếm, phần lớn đều là nữ nhân viên, hắn lại bắt đầu thấy bức mình.

“Ngài Tiêu.”

Băng sơn Đại Ma Vương đột nhiên mở miệng, cả nhóm nhân viên nhất tề im lặng.

Tiêu Thế mỉm cười nhìn hắn: “Trưởng phòng?”

Thật sự là chán ghét khi bị gọi là Trưởng phòng....

Con thỏ trong lòng lão nam bắt đầu điên cuồng tức giận cắn cào, trên củ cà rốt khắc tên của mấy nữ nhân kia, còn có hai cái chữ chết tiệt kia rất to —

Trưởng phòng!

Trên mặt vẫn bình tĩnh, lão thỏ xoay người, lạnh lùng nói: “Đến văn phòng của tôi một chút.”

Tiêu Thế ở phía sau hắn nhin cười, sờ sờ mũi: “Được.”

Vào văn phòng, lão nam nhân không nói lời nào, ngồi vào ghế xoay sau bàn làm việc, gõ gõ chữ.

Tiêu Thế kéo ghế ngồi đối diện hắn, vô tội nhìn: “Có việc?”

Lão nam nhân không nói lời nào.

Đáy mắt Tiêu Thế tràn ngập ý cười, thử: “Trưởng phòng?”

Rầm.

Tô Mạch Ngôn gập máy tính xuống, bình tĩnh nhìn y.

Đại khái là đã quen nên ánh mắt lạnh lùng của người này không có sát thương, Tiêu Thế hiện tại cũng có thể ứng đối tự nhiên, mỉm cười nhìn hắn.

Đáy mắt Tô Mạch Ngôn có một tia tức giận.

“Ngài Tiêu.”

Gọi tên như vậy quả nhiên làm cho người ta không thực thoải mái.

Tiêu Thế nhíu nhíu mày, nhưng vẫn bày ra bộ dáng chờ mong: “Cái gì?”

Tô Mạch Ngôn mím môi, cuối cùng cũng xù lông, lắc đầu, cầm cái Laptop đáng thương lên: “Không có việc gì, cậu ra ngoài đi.”

A, tức rồi.

Tiêu Thế chắc một tiếng, hình như mình quá tay rồi, nhin không được hỏi: “Mạch Ngôn? Rốt cục là có chuyện gì?”

Con thỏ phát điên không thèm nhìn y: “Không có việc gì.”

“Thật sự là không có gì?”

“Ừ.”

Tiêu Thế nhìn hấn: “Như vậy, tôi có việc.”

“.....”

Bàn tay Tô Mạch Ngôn đang định lấy chuột bị giữ lại.

“Tối nay mấy đồng nghiệp bảo tổ chức tiệc chào mừng, cùng đi đi.” – Tiêu Thế chống cằm, cười cười nhìn hấn – “Bọn họ nói từ trước đến giờ chưa thấy anh đi cùng.”

Con thỏ táo bạo cau mày: “Không đi.”

“Vì sao?”

Con thỏ phát điên đã xoay ghế lại không thèm nhìn y, lạnh lùng lặp lại: “Không.... Uhm?”

Lưng ghế đột nhiên bị mạnh mẽ quay lại, thanh niên cúi người trước mặt hấn, cắn bờ môi hấn cười nhẹ: “Đi thôi.... Giống như lần trước nhìn chăm chăm tôi, bằng không sẽ bị câu dẫn đi.”

Khuôn mặt anh tuần kè sát làm cho lão nam nhân đỏ mặt.

Hai chân run run khẽ lùi dần về phía sau.

Lùi một chút, lại thêm chút nữa.

Rốt cục cũng đến khoảng cách an toàn.

Hấn vuốt vuốt trái tim già nua đang khó khăn để chấp nhận kích thích, ngồi thẳng lưng trên ghế, gật gật đầu, lại biến thành một bé thỏ ngoan ngoãn: “Tôi biết rồi.”

Hấn Kiện rời giường, mơ mơ màng màng đi đến phòng khách, mở cửa.

Trên chiếc giường nhỏ kia, thằng nhóc con vẫn ngủ say như một đứa trẻ.

Gã chắc một tiếng, lấy tay cào cào mái tóc.

Quả nhiên không phải mộng.

Bị ép lỏa thể cũng tốt, thu nhận nhi đồng bỏ trốn cũng tốt, uống rượu đùa giỡn cũng tốt....

Uống rượu đùa giỡn?

Hấn Kiện run người, nâng cánh tay lên hít hít, cảm thấy mùi rượu nồng nặc, đồng thời cũng thấy bàng quang trướng đến khó chịu.

Vội vàng chạy đến toilet.

Trong phòng vệ sinh vẫn còn mùi nôn mửa tối qua. Thằng nhãi con kia cứ bám chặt lấy gã mà nôn đến không biết trời đất là gì, cũng đành phải vươn tay giúp đỡ.

“Sói đóng giả cừu...” – Hãn Kiện thở dài, cúi đầu nhìn tiểu đệ đệ mình, nhắm vào bồn cầu, vận khí dồn xuống đan điền, chuẩn bị giải phóng.

Kì thật là gã cũng chưa tỉnh hẳn, đầu óc vẫn còn đang mơ hồ.

“Nhìn thấy không? Anh viết chữ trên bồn cầu đấy.”

Cửa đột nhiên bật mở, có tiếng người truyền đến. Hãn Kiện giật mình, nước tiểu bắn ra ngoài: “Mẹ nó! Cậu hù chết người!”

Thiếu niên nhún nhún vai, chỉ chỉ vào một hàng chữ nhỏ trên bồn cầu: “Chính anh viết đó.”

Uống vào nhiều, nên lượng thải ra cũng nhiều.

Hãn Kiện vừa “xả nước” vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên ở chỗ tường phía trên bồn cầu có một dòng chữ, nhin không được tò mò tiến sát lại xem là chữ gì.

Chỉ thấy đó là một hàng chữ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Chuyên tâm đi tiểu, không cần xem lung tung.”

Hãn Kiện khinh miệt xì một tiếng: “Cái thứ này không phải tôi viết!”

Thiếu niên cũng không phản bác, chỉ cười tà liếc gã một cái, xoay người bước đi.

Hãn Kiện nhú mày, có cảm giác ống quần và chân ấm nóng.

Cúi đầu nhìn, hóa ra mình “xả” lên chân mình.

Bùm! Bùm!

Cả người Hãn Kiện nổi gân xanh.

Hãn Kiện hít sâu một hơi, dùng hết sức mà gào toáng lên

“Con mẹ nó! Thằng ôn con kia cút ngay cho tao! Cút cút cút cút!”

48. Chương 48

Ban 1 Phòng Kế hoạch có tất cả là mười một người, sáu nam năm nữ, cũng khó có khi tất cả cùng tụ tập đi ăn uống.

Tất cả mọi người bình thường cũng hay đi hát hò ăn uống, cũng không có gì phải cố kỵ, nhưng lần này thì hoàn toàn khác biệt – Đại Ma Vương huyết vũ tinh phong tứ hải chuyên giết yêu chỉ quen ở nhà trong truyền thuyết lần này cũng đi cùng! (Cái nickname của bác Ngôn dài quá, toàn từ khó hiểu, ta lược bớt còn từng này thôi đó)

Thật là so với thủy thủ Popey ăn rau chân vịt, bluepuma cưỡi gió mà đi, so với Đại lực thần chén còn không có khả năng hơn!

Hay còn có thể gọi bằng một từ dân dã hơn, kỳ tích!

Vì thế ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Thế lại thêm sùng bái.

So với kỳ tích, y còn hơn hẳn, vởi vì y là vĩ nhân có thể tạo ra kỳ tích.

Nếu đã đáp ứng tham gia tiệc chào đón, như vậy đương nhiên là địa điểm sẽ do trưởng phòng đại nhân chọn lựa.

Tô Mạch Ngôn là lãnh đạo, nên rất am hiểu lợi dụng tài nguyên là thế nào, cho nên liền trực tiếp đặt phòng ở một chi nhánh nhà hàng của Danh Thần, với một lý do vô cùng chính đáng: khảo sát thực tế.

Vào phòng, chờ Tô Mạch Ngôn tùy ý chọn một cái ghế để ngồi xuống xong, mọi người mới bắt đầu liếc nhau, giống như sói đói thấy con mồi lao lên cướp vị trí.

Chỉ một giây, trên bàn cơm chỉ còn hai chỗ bên cạnh Đại Ma Vương là còn trống.

Tình yêu sinh bệnh, rời xa Ma Vương.

Tiêu Thế nhìn phó trưởng phòng vẫn đang vô cùng ảo não, mỉm cười vuốt cằm, sau đó không nhanh không chậm bước đến kéo ghế bên phải Tô Mạch Ngôn ra, ngồi xuống.

Phó trưởng phòng đại ra một giây, cũng chỉ có thể lau mồ hôi trên trán, nhận mệnh ngồi ở ghế bên kia.

Mọi người quay xung quanh Tô Mạch Ngôn, cũng giống như hành tinh quay xung quanh mặt trời, tạo thành một Hệ Mặt Trời.

Tiêu Thế thấy Tô Mạch Ngôn rót một chén trà lô hội: “Uống cái này trước đi, tốt cho dạ dày.”

Mọi người xung quanh đồng thời hít sâu, nhìn về phía Đại Ma Vương.

Tô Mạch Ngôn mặt không chút thay đổi nhìn y một cái, cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm.

.....

Hóa ra ngoại trừ An Trưởng phòng, vẫn còn có người có gan tiếp cận Đại Ma Vương, hơn nữa còn không bị nguyên rửa!

Không bị nguyên rửa!

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cũng không dấu nổi kích động dưới đáy mắt – Anh chàng đẹp trai mới đến, cậu ta vẫn còn sống!

Không khí bắt đầu ảm áp trở lại.

Bởi vì đã đặt trước, lại là nhân viên của tập đoàn nên đồ ăn rất nhanh chóng được mang lên. Nhân viên phục vụ tươi cười nhanh chóng lấp đầy bàn bằng những món ăn đầy màu sắc.

Kì tích xuất hiện thường khiến cho người ta trở nên phấn khích, hơn nữa lại thêm ảnh hưởng của rượu, mọi người nhanh chóng phá vỡ không khí câu nệ, chuyển sang thân thiện hơn.

Nhân viên nam liên tục tiếp trưởng phòng hết ly này đến ly kia, không ngừng nói mấy lời hoa mỹ.

Nhân viên nữ mím môi cười duyên thăm hỏi người mới đến, đặc biệt là mấy chuyện riêng tư.

Còn có vài người nhân cơ hội ăn uống cho đã.

Tiêu Thế nhất thời bị cuốn lấy, không kịp ứng phó, chỉ còn cách cười lấy lệ. Liếc mắt thấy sắc mặt Tô Mạch Ngôn càng lúc càng âm trầm, đáy lòng càng thêm không yên.

Phó trưởng phòng chết tiệt, còn hưng phấn đề nghị mọi người mỗi người chúc người mới một chén, đồng thời hỏi một câu.

Thường thì nhân viên nam luôn được hoan nghênh, đặc biệt là với mấy cô gái trong phòng – mấy nhân viên nữ tranh thủ cơ hội phỏng vấn.

“Tình trạng hiện tại?”

“Thích con gái như thế nào?”

“Ngày đầu tiên gặp mặt, cảm thấy ai là xinh đẹp nhất?”

Mấy nhân viên nam nhìn thấy Tiêu Thế xấu hổ khi bị quay vòng, cười đến sung sướng.

“Độc thân.”

“Tạm thời không có mẫu nào thích cả.”

“Xinh đẹp nhất là chị Từ.”

Mấy đồng sự trẻ tuổi giả bộ mất hứng, cười duyên: “Nhưng chị Từ có chồng rồi.”

Tiêu Thế thầm oán: ‘Đương nhiên, bốn mươi sáu tuổi rồi, sao có thể không chồng chứ’

Thời gian đã trôi qua mấy giờ rồi, mà băng sơn trưởng phòng đại nhân vẫn chưa nói được một câu nào.

Tô Mạch Ngôn nhú mi, nhẹ nhàng đặt chén xuống.

Chén chạm bàn, vang lên một tiếng “Cách” nho nhỏ.

Mọi người như là bị nhấn nút Pause, nhanh chóng thu liễm lại bộ dáng đắc ý.

Chị Từ lớn tuổi nhất, lá gan cũng lớn hơn một chút, khẽ run run hỏi: “Trưởng... Trưởng phòng có gì muốn nói với người mới sao?”

Đại Ma Vương thần nhiên nhìn một lượt, cuối cùng dừng lại ở mấy nữ nhân viên, thanh âm lạnh lùng phun ra.

“Văn phòng cấm yêu đương.”

“.....”

Ánh mắt Đại Ma Vương vẫn lạnh lùng nhìn mấy cô.

Bão tuyết lớn quá.....

Suốt quãng thời gian còn lại, mấy cô gái trong phòng đều cúi gằm mặt uống nước, liều mạng mà uống, ngay cả lông mi cũng không dám nhếch lên một chút.

Dày vò gần một giờ, rốt cục cũng đã tan tiệc. Mọi người nhanh chóng chạy mất... Nói chính xác là chạy như bị ma đuổi.

Đi tới cửa lớn, vì biểu hiện phong độ của bản thân, bốn vị nam nhân khác xung phong đưa bốn cô gái về nhà.

Nhìn bộ dáng vẫy taxi chạy trốn chết kia, hai người còn lại đứng sau lưng Đại Ma Vương, tránh đi bằng giá.

Tiêu Thế nhìn cả người Tô Mạch Ngôn được bao bởi một tầng hàn khí, nhin không được thở dài, quay đầu nhìn hai cô gái: “Hai người về đâu?”

Chị Từ có ấn tượng rất tốt với chàng thanh niên ôn hòa này, nghe thế mỉm cười: “Tôi đợi ông xã tới đón, không cần phiền đâu. Thật ra là Tiểu Việt nhà xa, cậu đưa cô ấy về đi.”

Cô gái tên Tiểu Việt kia tính tình hướng nội, nghe vậy nhìn bóng dáng Tô Mạch Ngôn, sống chết lắc đầu: “Không, không cần, tôi bắt taxi điện ngầm...”

Tiêu Thế chặn lời: “Không sao? Nhà cô ở đâu?”

Tiểu Việt đã sắp muốn khóc, Tô Mạch Ngôn không biết khi nào thì quay đầu, nhìn cô chăm chú.

Chị Từ vội lên tiếng giải vây: “Ồ đường Hoa Viên.”

Tiêu Thế cười nói: “Vậy thì tiện đường.”

“Tôi, tôi không...”

Đại Ma Vương nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Cùng về đi.”

“.....”

Tiểu Việt im lặng lùi về sau, khóc không ra nước mắt: “... Vâng.”

Đường Hoa Viên cách phố Thanh Phong không xa, chỉ có hai cái quảng trường thôi.

Dọc theo đường về, Tiêu Thế nhìn thấy Tiểu Việt cứ cúi gằm mặt xuống, đành phải chủ động nói chuyện, muốn cô thả lỏng, không cần khẩn trương như thế.

Tiếng nói của y ôn nhu lại trầm ấm, nghe lâu làm cho người ta có thể thả lỏng tâm tình, dần dần Tiểu Việt cũng không câu nệ, còn chủ động tò mò hỏi.

“Anh Tiêu với Trưởng phòng là hàng xóm sao?” – Nếu không sao lại đi cùng nhau?

Tiêu Thế hơi run: “A, đúng vậy. Chúng tôi là... Hàng xóm.”

“Thì ra là thế.” – Tiểu Việt dùng ánh mắt “quả thực là bất hạnh” nhìn y – “Khó trách có thể tự nhiên đi nhờ xe trưởng phòng như vậy.”

Tiêu Thế hơi hơi nhếch môi, không nói chuyện.

Đến nơi, Tiêu Việt không ngừng nói cảm ơn, nhanh chóng xuống xe. Bên trong chỉ còn hai người, không khí lâm vào trầm mặc.

“Cậu....” – Tô Mạch Ngôn đột nhiên mở miệng phá vỡ không khí im lặng – “Có muốn mua một chiếc xe không?”

Tiêu Thế đang ngăn người đánh giá sắc mặt hắt, nghe vậy giật mình: “Xe?”

Tô Mạch Ngôn mím môi, con ngươi đen nhìn thẳng về phía trước: “Luôn đi xe cùng tôi đến công ty... Không tốt...”

“.....”

Tiêu Thế lập tức hiểu ý của hắn.

Đương nhiên là cùng ra cùng vào, mình cảm thấy không có gì, nhưng mà đồng nghiệp chắc chắn sẽ nghi ngờ, cho dù là hàng xóm, cũng không thân cận như thế.

Mà chuyện hôn nhân của y với Tô Na, tuy rằng có thể giấu được, nhưng cũng không thể không nhắc đến là coi như không có.

Nói đến lại xấu hổ.

Đúng với người khác, lại càng đúng với bản thân mình.

Y nhìn vành môi, sườn mặt tuần tú cứng nhắc của Tô Mạch Ngôn, giận dữ nói: “Không cần nghĩ nhiều, rồi sẽ có cách.”

Mẹ nằm viện, phòng trọ kia còn chưa trả lại hoàn toàn, làm sao có tiền mà mua xe đây?

Tuy rằng tiền lương của Danh Thần cũng thuộc loại cao, nhưng đối với y mà nói, giống như là muối bỏ bể, có bao nhiêu cũng không đủ.

Tô Mạch Ngôn nhìn y một cái: “Tôi biết.”

Lại trầm mặc.

Tô Mạch Ngôn nghĩ thầm, sau này.... Là có ý gì đây?

Có cố gắng vẫn không thể cảm nhận tình yêu của nam nhân dành cho mình, lấy chia tay để chấm dứt, sau đó chuyển đi nơi khác?

Khả năng này rất cao.

Tô Mạch Ngôn cúi mắt, y vốn thích nữ nhân mà.

.... Cậu có nghĩ đến việc đi thế chấp rồi mua xe không?

Muốn hỏi thế, nhưng hắn không đủ can đảm.

Đang lâm vào buồn bực, ngón tay vô thức gõ gõ trên vô lăng, lại thấy Tiêu Thế ở bên cạnh gọi hắn.

Hắn quay sang: “Ừ?”

Xe chưa khởi động, ngay cả đèn cũng chưa bật, chỉ có ánh sáng lờ mờ của đèn đường hắt vào, thanh niên thở dài cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Bờ môi ấm áp mang theo hương vị của món điểm tâm vừa ăn xong, hơi thở còn tràn ngập mùi rượu.

Đầu Tô Mạch Ngôn nổ oanh một tiếng, cảm xúc tê dại lan truyền từ môi đến lưng, trong nháy mắt vỡ tan ra, cả người hắn run rẩy.

Tựa hồ từ khi hai người làm chuyện đó đến giờ, Tiêu Thế càng ngày càng quen với việc hôn hấn.

Chỉ có hấn là không tiến bộ chút nào.

Chỉ cần hơi bị chạm vào, cũng đủ làm hấn hưng phấn đến thất thố.

Tiêu Thế nhồm người lên, áp hấn xuống, một tay đỡ lấy gáy hấn, ép hấn phải ngẩng đầu, động tác của cánh môi cũng rất nhẹ nhàng, vừa liếm vừa mút như đang vỗ về an ủi hấn vậy.

Đầu lưỡi tràn đầy xúc cảm khiến cho cả người cũng khó chịu, chỉ là một nụ hôn cũng làm cho người ta như đang bị tra tấn.

“A Thế...”

Khóe mắt Tô Mạch Ngôn hồng hồng, hấn khẽ đẩy y ra, cũng đã cảm nhận được hạ thân mình đang hưng phấn thức dậy, khiến hấn càng thêm ngại ngùng.

Tiêu Thế cắn cắn môi hấn, mỉm cười: “Không cần để ý nhiều như thế.”

Vẫn là có cái gì đó không đúng.

Tô Mạch Ngôn lái xe, tâm tình vô cùng sung sướng, nhưng vẫn có cảm giác có gì đó.... Không đúng.

Phương thức ở chung thế này cũng tốt.

Thái độ của y với hấn cũng rất tốt.

Cũng không bình thường.

Xe chạy như bay trên quốc lộ, rất nhanh đã đến gara dưới khu nhà.

Tô Mạch Ngôn nhìn Tiêu Thế cởi dây an toàn, mở cửa xuống xe.

Không nên như thế....

Tiêu Thế rất tự nhiên vòng đến cửa xe bên kia, mở cửa cho hấn.

Đây là thói quen đối xử với người yêu, cũng là một loại phong độ.

Nhưng hôm nay, người mà y yêu là Tô Mạch Ngôn.

Lão nam nhân lẳng lặng nhìn y, đột nhiên nói: “Tiêu Thế.”

Đây là lần đầu tiên hấn gọi cả họ cả tên y.

Tiêu Thế hơi run một chút: “Cái gì?”

Tô Mạch Ngôn nhìn y, ngón tay sau lưng vô thức vặn xoắn lại, thản nhiên nói: “Không cần coi tôi như phụ nữ.”

“.....”

Tiêu Thế nhất thời không phản ứng kịp, chỉ cười nói: “Nói cái gì thế, anh đương nhiên không phải là phụ nữ rồi.”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu cởi dây an toàn, đẩy y ra, xuống xe.

“Cửa xe tự tôi có thể mở.”

Tiêu Thế đứng sau lưng hấn, nụ cười cứng đờ lại trên mặt.

Về đến nhà, điện thoại đổ chuông inh ỏi, Tô Mạch Ngôn cũng không còn tâm tư nào mà nghe nữa, âm trầm đi về phòng.

Tiêu Thế vội vội vàng vàng đá phẳng giày ra đến nghe máy, thì đối phương lại cúp.

Đang ảo não, lại nghe thấy tiếng chuông di động trong phòng Tô Mạch Ngôn.

Ngay sau đó, khuôn mặt Tô Mạch Ngôn không chút thay đổi đẩy cửa bước ra, đưa máy cho y: “Tìm cậu.”

Tiêu Thế kinh ngạc cầm máy: “A lô?”

Ai là người biết mình và Mạch Ngôn ở cùng nhau chứ?

“Mày quả nhiên là ở chỗ hần!” – Hần Kiện gào lên như đòi mạng – “Điện thoại của mày đâu? Mang trên người để trang trí à?”

Tiêu Thế sờ túi quần: “A, hình như để quên ở công ty.... Mà sao mày biết tao ở nhà Mạch Ngôn?”

“....Hừ.” – Hần Kiện cười nhạo một tiếng – “Có cái gì không biết? Ông đây thần thông quảng đại! Đừng nói nhảm nữa! Đến bệnh viện nhanh lên, mẹ nuôi bị choáng, tìm mày đến phát điên rồi!”

Tiêu Thế hoảng hốt: “Cái gì?”

Hôm qua khi y đến thăm, tình hình của bà vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại....

Cúp điện thoại, Tô Mạch Ngôn đã cầm sẵn chìa khóa xe, thản nhiên nhìn y: “Tôi đưa cậu đi.”

Vội vàng vàng chạy đến bệnh viện, tìm Tiêu Thế đập mạnh như sắp nhảy khỏi lồng ngực, trong lòng không khỏi khủng hoảng.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý từ nhiều năm nay rồi, nhưng mỗi lần mẹ phát bệnh, vẫn khiến cho y có đau đớn đến mức hận mình không thể thay mẹ chịu nỗi đau này.

Tô Mạch Ngôn đứng bên cạnh y, nhẹ nhàng cầm tay y.

“Nhất định không có việc gì.”

Tô Na hằng năm vẫn không ở nhà, mỗi lần đến bệnh viện vẫn là chỉ có một mình y. Tuy vẫn nói đàn ông kiên cường hơn phụ nữ, nhưng mà y vẫn hi vọng bên cạnh mình có một ai đó, không cần làm gì, chỉ cần cho y thấy một chút ấm áp là được.

Nhưng Tô Na ngay cả một lần cũng không cho y.

Tiêu Thế nhìn người kia cầm tay mình, đáy mắt ôn nhu: “Ừ.”

Không nghĩ tới khi đẩy cửa vào, mẹ Tiêu tinh thần sáng láng ngồi trên giường nhìn y: “A Thế, con đến rồi sao?”

Sau đó nhìn thấy Tô Mạch Ngôn, nhin không được ngẩn ra, vội vàng vuốt ve mái tóc rối: “A, sao ông thông gia cũng tới?”

Tô Mạch Ngôn tròn mắt nhìn: “..... Xin chào.”

“.....”

Tiêu Thế nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hào của mẹ, trừng mắt nhìn Hần Kiện ngồi bên cạnh.

Hần Kiện đầu tiên là nhìn chằm chằm Tô Mạch Ngôn như điều hâu nhìn gà con, sau đó bị Tiêu Thế nhìn đến xù lông, nhảy lên: “Nhìn tao làm gì? Làm sao tao biết là mẹ nuôi chỉ bị cao huyết áp, đương nhiên là phải tìm mày rồi!”

.....

Vậy mà mày nói như là mẹ tao sắp chết rồi!

Tiêu Thế nghiêng răng nghiêng lợi.

Hần Kiện hừ một tiếng, túm lấy y ra ngoài: “Mày ra đây, tao có chuyện muốn hỏi!”

“Này, này , này....”

Tiêu Thế còn chưa kịp bình tĩnh, đã bị kéo ra khỏi phòng, ngay cả một lời muốn nói với Tô Mạch Ngôn cũng không có.

Cửa bị đóng sầm lại.

Tô Mạch Ngôn cứng ngắc nhìn mẹ Tiêu với chú Trần, đối diện với ánh mắt thân thiết của hai người, tay chân nhất thời luống cuống.

Thông gia, đột nhiên biến thành.... cha mẹ chồng. Chuyện này thật là khó lường.

Lỗi tai lại dần dần đỏ bừng lên.

Lão thổ nhện không được vịn vịn ngón tay ảo tưởng –

Cái này có tính là gặp phụ huynh không nhỉ?

49. Chương 49

Hãn Kiện im lặng đi trước, bình tĩnh nhìn hai bên, xác nhận phòng này không có ai, mới nghiêm mặt mở cửa, một cước đạp Tiêu Thế vào, còn mình cũng vào theo.

Đóng cửa, vịn chốt.

Tiêu Thế không kịp đề phòng, bị cú đá bất ngờ làm cho ngã sấp xuống giường, xoa xoa thắt lưng, chặc lưỡi: “Mày muốn gì thế hả?”

“.....”

Hãn Kiện lúc này giống như chó săn, hai mắt bắn ra lục quang, không nói lời nào, hô hấp cũng hỗn hển.

Gã yên lặng đi vài bước, nhe răng cười nói: “Mày nói tao muốn làm gì?”

Bình thường mà nói, với cái loại khí tràng cường đại mà đáng khinh này, người ta gọi là cầm thú.

Đáng tiếc là gã gặp Tiêu Thế.

Đối phương mặc kệ cái mà gã gọi là sát khí, bật dậy, lập tức cao hơn cả cầm thú hai centimet.

Khí tràng của Tiêu Thế càng cường đại hơn, sắc mặt vô tội nắm cầm Hãn Kiện nhìn hai bên, sau đó cười cười vỗ mặt gã: “Lại lên cơn gì thế? Sao lại âm dương quái khí thế này?”

Hãn chó săn rốt cuộc nổi giận, một tay đẩy đối phương xuống giường, mình thì nghênh ngang đứng kiêu thanh niên đại ca, ngồi ở giường đối diện, vắt chân chữ ngũ, trợn mắt nhìn y: “Nói đi, mày với Tô Mạch Ngôn có chuyện gì?!”

Tiêu Thế kéo cravat xuống: “Cái gì cơ...”

Hãn Kiện nhìn khuôn mặt tươi cười cứng đờ lại của Tiêu Thế: “Đừng làm bộ, ngày đó tao nghe được hết, lên giường cùng một lão nam nhân? Sao trước kia tao không biết khẩu vị của mày nhỉ?”

Tiêu Thế cau mày nhìn gã.

“Mày là đồng tính luyến ái?” – Hãn Kiện phiền chán gãi gãi tóc – “Vậy cũng không nên cùng với cha Tô Na chứ? Mày ly hôn có phải vì lão ta không?”

“Không phải.”

Hãn Kiện làm như không nghe thấy: “Shit, mày đã là gay, sao còn bày đặt kết hôn làm cái quái gì?”

Tiêu Thế bất đắc dĩ thở dài: “Tao không phải đồng tính luyến ái.”

Cho dù là đã quen với hành động thân mật khi ở cùng Tô Mạch Ngôn, cũng đã động tâm với hắn, nhưng Tiêu Thế vẫn thủy chung không tiếp thu vì bản thân mình là đồng tính luyến ái.

Hãn Kiện cười nhạt: “Vậy mày không thích người ta, sao còn cùng người ta lên giường?”

Tiêu Thế đến ngồi bên cạnh Hân Kiện, khoác vai gã, bộ dáng buồn rầu: “... Tao không phải là không thích anh ấy....”

Hân Kiện nổi giận, đẩy người bên cạnh ra: “Vậy là thích?”

“Chắc.” – Tiêu Thế lườm gã, cúi đầu thản nhiên nói – “Mày cũng biết, tao ly hôn.”

Hân Kiện hơi run, không hiểu: “A?” – Vậy thì có quan hệ gì chứ.

“Ngay cả với người mà mình thấy rất yêu, nói là có thể chia tay.” – Tiêu Thế cười khổ nói – “Tao cũng không biết chỉ bằng cái thích này, có thể duy trì được bao lâu.”

Hân Kiện rút một bao thuốc lá ra, lấy cho mình một điếu, sau đó đưa cho y.

Tiêu Thế lắc lắc đầu: “Tao cai rồi.”

Trong phòng nhất thời không có tiếng nói chuyện.

Bốn phía im lặng, chỉ có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của bệnh nhân, người nhà ngoài hành lang.

Hân Kiện nhíu mày: “Vậy mày nghĩ sẽ cùng với lão ta được bao lâu? Đồng tính luyến ái không thể kết hôn, hai người xem như là yêu đương đi? Vừa mới bắt đầu đã chờ ngày chia tay sao?”

Tiêu thế nhu nhu mi tâm, giận dữ nói: “Chúng tao đều đã trưởng thành, không phải là tình yêu bông bột của tuổi trẻ nữa.... Tao nghĩ tao với anh ấy đều rõ ràng, chỉ là thử, thử ở chung, thử yêu nhau, cố gắng phối hợp với đối phương.... Cho dù có như vậy, nói không chừng một ngày nào đó, liền xong.”

“.....”

“Hơn nữa, đối phương lại là đàn ông. Tao không biết phải đối xử với anh ấy thế nào?” – Tiêu Thế thản nhiên nói – “Tao cảm giác, trong lòng anh ấy cũng đang để ý chuyện..... tao coi anh ấy như phụ nữ mà chăm sóc.”

“.....”

“Dù sao tao cũng chỉ từng yêu phụ nữ thôi.” – Tiêu Thế cười khổ – “Cũng không biết, anh ấy có thể chịu đựng được bao lâu?”

Hân Kiện đột nhiên cảm thấy, chuyện ly hôn với Tiêu thế, cũng không giống như là biểu hiện không sao cả mà y thể hiện ra.

Kỳ thật, là tổn thương rất lớn.

Chính là thói quen của y là nhẫn nại, thời gian trôi qua, tất cả mọi người sẽ quên đi rằng y cũng phải chịu nỗi đau lớn lao này.

Nghĩ như vậy, người mà có thể làm cho y vui vẻ trở lại là Tô Mạch Ngôn, gã cảm thấy tức giận.

Hân Kiện véo nhẹ má mình, mặc niệm mấy lần “mặt dày, mặt dày”, lại bắt đầu cười hì hì, thừa dịp Tiêu Thế không chú ý, một tay đặt lên người y, trêu chọc: “Nói mới nhớ, mày thích kiểu nam nhân thế nào?”

Tiêu Thế đập đầu vào thành giường cốp một cái, đau đến nhe răng, vung tay đánh gã, cười mắng: “Mày cho rằng tao là loại người gặp ai cũng có thể động dục sao? Cút!”

Hai người khi học đại học cũng từng đùa giỡn như thế, hiện tại cũng rất ít.

Đột nhiên cảm giác được ấm áp đã lâu rồi chưa gặp.

Hân Kiện vẫn cười hì hì, không chịu buông tha, tay dè lên không cho y cựa quậy, tay kia sờ tới sờ lui trên ngực y: “Không có khả năng, tuyệt đối sẽ có cảm giác tâm động. Bằng không người mười mấy năm nay thật sự là chưa nhìn kĩ mặt của đại gia đây....”

Đại khái là tính hướng có chút biến hóa, bị vuốt như vậy lại gây cảm giác khó chịu.

Tiêu Thế nhấc chân đạp người ra xa, ngồi dậy: “Biến, đừng đùa.”

Hân Kiện ngồi sau lưng y, lẳng lẳng nhìn bóng dáng y.

Nghĩ rằng, không phải đùa đâu.

Tuyệt đối là mười năm qua mày chưa từng lần nào nhìn kỹ mặt tao, nếu không sao có thể cảm thấy là tao đang đùa chứ?

Biểu tình của tao giống đùa sao?

Gã nhu nhu cái mũi hơi cay cay, miệng cười hề hề: “Là tao hỏi thật mà, nếu là tao, bị một mỹ nữ ba vòng chuẩn đề lên, khẳng định là tốc độ thần sầu mà xông lên...”

Tiêu Thế nhún nhún vai: “Vậy nếu là heo mẹ thì sao?”

“Ai?” – Hân Kiện cũng không vừa – “Gia đây không thích nhân thú, đương nhiên là không có khả năng đó rồi...”

Nói xong, nụ cười cương lại trên mặt.

Tiêu Thế đứng dậy đi ra ngoài, tựa tiểu phi tiểu quay đầu nhìn gã: “Phải vậy không?”

“.....”

Không khí im lặng ba giây.

Cửa mở ra, ánh sáng lùa vào.

Giống như là ấn vào nút mở nào đó.

“Đậu má mày!”

Hân Kiện gầm lên, đuổi theo: “Thằng kia, mày nói ai là heo mẹ! Có ngon thì đừng có chạy! Mẹ nó! Tao làm thịt mày!”

Trong phòng bệnh, Tô Mạch Ngôn đoan chính ngồi bên cạnh giường bệnh, nghiêm túc trò chuyện với mẹ Tiêu.

Lần trước gặp mặt của hai nhà là khi bàn luận về đám cưới, sau đó cũng không gặp nhau, nhưng ấn tượng của mẹ Tiêu với Tô Mạch Ngôn vô cùng tốt.

Nhớ rõ lần trước từ tiệc cưới trở về, mẹ Tiêu liên tục khen ngợi: “Ai, ông thông gia quả là tuyệt vời, ngoại hình được, lại rất biết lễ nghĩa, phẩm hạnh cũng tốt.”

Chú Trần tức đến mức ba ngày không thèm nhìn mặt ai đó.

Nay thấy Tô Mạch Ngôn, tinh thần mẹ Tiêu lập tức tỉnh táo, ôn hòa cười nói: “Ông thông gia trông cũng rất trẻ...”

Lần đầu tiên gặp “phụ huynh”, trên mặt Tô Mạch Ngôn vẫn rất bình tĩnh: “Cảm ơn.”

Nhưng mà ngón tay vô thức ma sát trên đùi, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hắn nhìn gương mặt phù thũng của mẹ Tiêu, chần chừ nói: “.... Thân thể, có khỏe không?”

Mẹ Tiêu tựa hồ cũng bị lây bệnh, cười xấu hổ nói: “Uhm, cứ vậy mà đi thôi.”

“.....”

“.....”

Nhìn nhau một hồi lâu, Tô Mạch Ngôn đứng lên, thấp giọng nói: “Tôi đi toilet.”

A? Mẹ Tiêu ngạc nhiên, sau đó gật đầu: “Ra cửa rẽ phải.”

“Cảm ơn.”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Mẹ Tiêu nhìn theo bóng dáng ông thông gia chật vật chạy đi, trong mắt bắn lên vài tia ảo mộng: “Ai nha, thật là. Ngay cả dáng người cũng đẹp nữa...”

Chú Trần ngồi bên cạnh xem tạp chí, “Hừ.”

Mẹ Tiêu tiếp tục mơ mộng: “Nếu mà em trẻ thêm mười mấy tuổi, nhất định sẽ phải gả cho người ta.”

Chú Trần bắt đầu vô thức xé rách tạp chí: “.... Hừ.”

Mẹ Tiêu liếc mắt nhìn ông: “Anh không cần học người ta đâu. Cho dù có không nói chuyện thì khí chất cũng kém xa nhiều lắm.”

Roẹt!

Quyển tạp chí trong tay chú Trần bị xé rách.

Bình thường trong bệnh viện, đã đủ chuyện quái đản, như là bóng ma lúc nửa đêm, trong phòng giải phẫu có tiếng phụ nữ mang thai kêu thảm thiết, trong toilet có tiếng thai nhi khóc nỉ non....

Nổi tiếng nhất ở bệnh viện N thành, chính là không được đi với huyết nhân trong toilet nam.

Trong truyền thuyết, huyết nhân là kẻ có cơ thể cao ráo, gương mặt dữ tợn, liếc mắt nhìn lần thứ nhất thì giống người bình thường, nhưng ba giây sau làn da gã sẽ bong ra, máu thịt lẫn lộn.....

Tuy rằng chưa có ai gặp qua.

Người qua đường Giáp vốn là một thanh niên đẹp trai rạng ngời chói lóa, bởi vì bị mắc sỏi ở ống dẫn nước tiểu, vừa mới phẫu thuật xong, chấm dứt quãng ngày tăm tối.

Mặt khác, anh chàng lại có chút nhát gan.

Đang lúc bước tới chỗ bồn tiểu, định lấy “chú chim non” (Xin thề với các bạn là mình để nguyên văn, không thêm bớt) phần nộn ra để hưởng thụ cảm giác thông suốt, đột nhiên liếc mắt về phía góc bên trong, có một bóng người cao lớn ở đó.

Người đó rất cao, ít nhất cũng phải một mét bảy tám, nam tính.

Đứng ở góc phòng, trước cái gương, nhìn vào gương mặt không biểu tình trong đó, không hề nhúc nhích. Đến khi cậu liếc về phía hắt, lập tức thân hình rần rở ấy quay sang nhìn cậu chăm chăm.

Sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đen như mực.

Mẹ ơi..... Có quỷ.....

Tiểu Giáp khóc không ra nước mắt, vội vàng lấy chim non ra, tính nhanh chóng giải quyết rồi chạy. không ngờ người kia đã đi về phía cậu.

Một bước, hai bước, ba bước.

Tiểu Giáp cúi thấp đầu, cảm giác được thân hình cao lớn của người kia ở ngay bên cạnh mình.

Cậu sợ đến mức nước cũng không ra được, rõ ràng là lại tắc.

Không nghĩ đến đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Nhìn đẹp lắm.”

“.....A?”

Tiểu Giáp đại ra ngẩng đầu lên, chỉ thấy người kia mặt không thay đổi rời đi, trước khi đi, còn liếc mắt nhìn chim nhỏ của cậu một cái.

Tô Mạch Ngôn không biết ra ngoài làm gì, đến khi về phòng, Tiêu Thế với Hân Kiện đã quay lại.

Tiêu Thế đang định ra ngoài, nhìn thấy hắt bước vào, mới nhẹ nhàng thở ra: “Tôi còn tưởng anh lạc đường.”

Tô Mạch Ngôn cứng đờ người một lát, hàm hồ nói: “.... Đi nhầm đường.”

Mẹ Tiêu cười cười cầm một quả táo ngon nhất trên bàn, đưa cho hắt: “A Thế vừa mới gọt, chắc là ngài cũng khát rồi.”

Tô Mạch Ngôn cầm lấy quả táo: “Cảm ơn.”

“Nói mới nhớ, gần đây Na Na thế nào?” – Mẹ Tiêu đột nhiên hỏi – “Đã lâu không gặp con bé, vui vẻ thế này, tôi cứ nghĩ là mình đã chết.”

Tô Mạch Ngôn ngẩn ra, nhìn về phía Tiêu Thế.

Tiêu Thế cười khỏ nhìn hẩn một cái, sau đó nói cho có lệ: “Cô ấy còn bận việc, hận không thể mọc cánh bay về, nhưng mà giáo sư không cho.”

“Haizzz.....” – Mẹ Tiêu mỉm cười, nhưng mà trong ánh mắt có chút thất vọng.

Tiêu Thế cũng thở dài, nhìn đồng hồ, đứng dậy nói: “Thời gian cũng không còn nhiều, ngày mai con với Mạch... nhạc phụ còn phải đi làm, con về trước đây.”

Mẹ Tiêu gật đầu: “Ừ, về đi. Mẹ cũng không có chuyện gì, lần sau đừng có lo lắng quá, chạy đến nhanh như vậy, trên đường nhớ có chuyện gì thì sao.”

Tiêu Thế cũng chỉ cười trừ, thuận tay kéo luôn Hãn Kiện ra ngoài.

Đến cửa bệnh viện, Tiêu Thế hỏi Hãn Kiện có muốn y đưa về luôn không. Hãn Kiện liếc mắt nhìn Tô Mạch Ngôn một cái, cười lắc đầu, xoay người vẫy taxi rời đi.

Tiêu Thế và Tô Mạch Ngôn đi đến bãi đỗ xe, phản ứng đầu tiên của y là mở cửa xe, sau đó lại dừng lại, lùi về.

Sao lại quên chứ, đối phương là đàn ông.

Có một số việc, nếu làm thừa sẽ là một loại vũ nhục với một người đàn ông.

Anh ấy nằm dưới không có nghĩa là sẽ đối xử, bảo hộ anh ấy như một nữ nhân. Y biết đạo lý này, nhưng mà vẫn không tự chủ được mà phạm sai lầm.

Tô Mạch Ngôn tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó, im lặng không lên tiếng, yên lặng lên xe.

Hai người trầm mặc suốt quãng đường về nhà.

Tắm rửa giặt giũ xong xuôi, Tiêu Thế tự nhiên lau tóc đi về phòng Tô Mạch Ngôn, hiện nay đã là phòng ngủ của hai người.

Tô Mạch Ngôn đang tập trung tinh thần đọc sách, là sách quản lý, khi y tiến vào cũng không ngẩng đầu lên nhìn một chút.

Nhưng mà.....

Tiêu Thế tiến đến bên ho nhẹ một tiếng: “Mạch Ngôn.....”

“Ừ?” – Vẫn không nhìn y.

Tiêu Thế ngồi cười trên giường: “Sách... Cầm ngược rồi.”

“.....”

Xoạt!

Tô Mạch Ngôn gấp sách lại, vành tai theo quán tính đỏ lên, liếc mắt nhìn thấy nụ cười trên khóe môi Tiêu Thế, ánh mắt trầm xuống, quăng sách sang một bên, không nói không rằng lao lên áp người ta xuống.

“Này.....” – Tiêu Thế vừa cười vừa nói – “Vừa rồi nghĩ cái gì thế?”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu nhìn y, tựa hồ còn đang suy nghĩ xem nên làm sao mới tốt, lại không nghĩ thanh niên đã vượt người hôn hẩn, làm cho tim hẩn đập liên hồi.

Môi quả thực là do Tô Mạch Ngôn cạy mở, trong nháy mắt làm cho hẩn hồng từ đầu đến chân, đến mức bốc hơi luôn rồi, tay chân lại bắt đầu không thành thực, cởi quần áo thanh niên.

Khẩn trương đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, tim đập thình thịch, nhưng mà chỉ có mỗi phương thức này để giữ lấy đối phương, có thể nào cũng không dừng được.

Nụ hôn ẩm ướt kéo dài từ môi đến bụng thanh niên, sau đó nhẹ nhàng kéo quần lót đối phương xuống, đỡ lấy dục vọng ngẩng cao kia, hàm trụ.

Tiêu Thế hít một hơi thật sâu, kéo người lên, đè thắt lưng hắn: “Nơi này không đau sao?”

“.....”

Mặt Tô Mạch Ngôn hồng đến mức xuất huyết, mãi sau mới rụt đầu, thấp giọng nói: “Tôi....”

“Cái gì?”

Thanh âm của lão thỏ vo ve như tiếng muỗi: “Tôi chủ động.... Là được....”

Có được đặc xá, Tiêu Thế cũng không khách khí nữa, vừa hôn vừa cởi quần áo hắn, sau đó nhìn lão thỏ mặt mũi đỏ bừng khóa gối trên người mình.

Đẩy nụ hôn thêm sâu, thanh niên kéo mảnh vải cuối cùng trên người lão thỏ xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khí quan hưng phấn của hắn.

Ân?

Xúc cảm..... Hình như không đúng.

Tiêu Thế kinh ngạc nhìn xuống vật gì đó trong tay.

Đôi mắt của lão thỏ hồng hồng ướt nước nhìn y.

“.....Cái kia.....” – Tiêu Thế nuốt nước miếng, gian nan nói tiếp – “Lông... Sao lại không có....”

Tiểu thỏ đệ đệ trơn, trắng nõn, nộn nộn.....

Một cây cỏ dại cũng không có -_-|||

Tô Mạch Ngôn dịch mông về phía sau một chút, lí nhí nói: “Bệnh viện....”

“Sao?”

“Bệnh viện có người làm....” – Tô Mạch Ngôn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói – “.... Nhìn rất đẹp.”

Khóe môi Tiêu Thế run rẩy,

Lão thỏ vẫn chưa xong việc lớn, vươn tay cầm lấy khí quan của đối phương, tìm kiếm tiểu huyết.

Ngay khi đưa chuột chạm và hoa cúc thân mật tiếp xúc, chuẩn bị thân mật gắn bó.

“Phốc.”

Lão thỏ cứng đờ, khó hiểu nhìn y.

Tiêu Thế rốt cuộc cũng đã khôi phục tinh thần, nhìn tiểu thỏ, không nhịn cười được, không thể dừng cười được.

Y ôm lấy lão thỏ, ngã xuống giường, chôn mặt vào hõm vai đối phương, cười đến run cả người: “Ha ha ha ha ha..... Mạch Ngôn, sao anh có thể dễ thương đến thế chứ....”

50. Chương 50

Lúc này, Tô Mạch Ngôn then quá hóa giận, cả ngày nhốt mình trong văn phòng, ngoài thư kí ra thì không gặp ai hết, khiến cho không khí cả phòng như là đang ở địa ngục vậy.

Tiêu Thế cũng không vội. Y ngồi ở chỗ làm việc của mình, nhìn qua cửa kính thấy khuôn mặt người kia đang chăm chú làm việc..... bỗng chốc biến thành con thỏ -_-|||

“Phì.”

Tiêu Thế không nhịn được, bật cười, chợt nghe thấy bên kia rầm một tiếng.

Xong đời.

Cái này mới thật sự là xù lông đây, ngay cả mặt cũng không thèm nhìn.

Tiêu Thế thật sự là dở khóc dở cười, vừa ghen cười vừa đi gõ cánh cửa kia lần thứ mười bảy trong buổi sáng hôm nay: “Trưởng phòng?”

Bên trong không ai để ý đến y.

“Mạch Ngôn?”

Âm thanh lạnh băng của nam nhân truyền đến, mang theo một chút không thể giết người vì quá xấu hổ: “Làm việc đi.”

“.....”

Tiêu Thế thở dài, đang muốn nói gì nữa, thì thư kí đã đưa bản kế hoạch các món ăn hôm nay sẽ thử nghiệm, vì thế y không thể qua loa được, đành phải đi làm việc.

Phòng kế hoạch chia thành hai ban, tổ phát triển nghiên cứu có bảy người, ba gian phòng làm việc.

Tiêu Thế đi theo mấy người, cũng không thân quen lắm, cho nên chọn một gian phòng riêng đi vào.

Không nghĩ tới là bên trong có người.

Lục Kính Triết mặc đồ đầu bếp trắng toát, cặp kính trễ xuống mũi, cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu món ăn, động tác cực kì cẩn trọng, tất cả đều là những nguyên liệu mới mẻ.

Nhìn thấy Tiêu Thế đứng ở cửa, thản nhiên liếc mắt một cái, vuốt cằm nói: “Tôi sắp xong rồi.”

Tiêu Thế cười cười: “Không vội.”

Bởi vì muốn tạo ra một nhà hàng với phong cách ẩm áp, cho nên các món mới được nghiên cứu một cách toàn diện, từ món Trung Quốc đến món Âu, ngay cả các loại đồ ăn nhanh cũng có, chủ yếu không phải tập trung vào các món chế biến phức tạp, là là hướng tới khẩu vị rộng rãi.

Ở phương diện này Tiêu Thế rất có thiên phú, cho nên khi đến xin việc ở Nguyên Thần, cho dù y chưa có bằng đầu bếp cao cấp, nhưng vẫn được nhận vào làm.

Khẩu vị hướng theo số đông, đương nhiên là việc kinh doanh sẽ tốt rồi.

Mà Lục Kính Triết lại không giống thế.

Về trù nghệ thì không nói, nhưng mà bất kì loại chứng từ hay giấy chứng nhận nào của anh ta đều cao hơn Tiêu Thế. Nhưng anh ta được đào tạo một cách bài bản theo kiểu châu Âu, cho dù có sáng tạo thêm, cũng không thể đem hương vị chân chính dung hợp vào.

Ngay cả khẩu vị của một gia đình cũng có khác nhau.

Chính vì thế, khi trước ở Nguyên Thần, anh ta luôn không vừa mắt với Tiêu Thế. Đã quen với phương pháp lựa chọn nguyên liệu quy củ để nấu nướng, giờ nhìn thấy kiểu tùy tiện phối hợp của Tiêu Thế, cảm thấy không quy củ, không thể chấp nhận được.

Đại thể là như kiểu trong tiểu thuyết võ hiệp, võ lâm chính phái nhìn thấy tà phái du hiệp, cười nhạt.

Cho nên, công việc này được phân cho Tiêu Thế, với anh ta mà nói, kỳ thật là vạn phần gian nan.

Tiêu Thế nhìn anh ta nhú mày, trầm nghĩ. Loại chuyện này, chính y cũng không hiểu.... Sao lại từ bỏ công việc tổng giám đốc Nguyên Thần, chạy đến bên này chứ?

“Khỏe mạnh.....” – Lục Kính Triết đột nhiên mở miệng, thanh âm qua lớp khẩu trang có vẻ khó chịu.

Tiêu Thế hơi run: “Sao?”

Lục Kính Triết đem món ăn vừa nấu cẩn thận trang trí, sau đó bỏ khẩu trang xuống, nhìn y: “Tôi nhớ rõ cậu nấu cơm chưa bao giờ thêm bột canh gà, nói là không tốt.”

“Đúng.” – Tiêu Thế cười cười – “Mì chính, bột canh gà, mấy thứ kiểu đó không bao giờ cho vào.”

Lục Kính Triết bưng đồ ăn đi được hai bước, đột nhiên cười nói: “Cậu đúng là thanh thực.”

Tiêu Thế nhíu mày nhìn anh ta.

“Ban 1 và Ban 2 là đối thủ cạnh tranh, có một số việc, tôi hỏi cậu không cần thiết phải trả lời.”

Nói xong liền rời đi, Tiêu Thế nhìn theo bóng dáng anh ta, cười cười lắc đầu.

Là một người yêu nấu nướng, cho dù là nấu bất kể món gì, đều cho thêm một chút tâm tư cẩn thận của bản thân đi vào.

Lại nói thêm, người khác nhau, dùng lửa khác nhau, gia vị khác nhau, nguyên liệu nấu ăn khác nhau, nấu ra đồ ăn khác nhau cũng thế.

Sao phải lo lắng?

Tiêu Thế với bản kế hoạch nửa ngày, đau đầu.

Thịt cuốn hạt tiêu đen kiểu ý.

Thực ra y không hề bài xích cơm tây, nhưng mà món ăn này thoát nhìn.... Tuy rằng là đủ sang trọng, nhưng để cho trẻ con ăn, thật sự là khiêu chiến cực hạn của cả tâm lý lẫn sinh lý.

Vậy mà còn muốn thêm ba loại hạt tiêu tương, một loại tiêu xay?!

Tiêu Thế không nói gì nhìn thực đơn, cầm lấy bút trên bàn, bắt đầu sửa chữa trên diện rộng.

Kem chua từ mơ và lê.... thêm nước chanh? Sửa!

Cà-ri sốt nướng? Sửa!

Dưa hấu chưng tỏi???? Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

.....

Phòng làm việc đột nhiên lu bu lên.

Tô Mạch Ngôn ngồi trong phòng làm việc, lòng thì âm u đến mức sắp mọc nấm.

Hắn gõ gõ trên máy tính vài chữ, lại nhin không được nhìn xuống giữa hai chân mình, lộ ra sắc mặt buồn rầu.

Khi nào.... Mới có thể dài ra được chứ? -_-|||

Cô thư kí bưng tách cà phê, cẩn thận đặt lên bàn hắn, nói: “Trưởng phòng, mẫu thức hăn hôm nay đã chuẩn bị tốt, hiện tại có thể đến lấy chứ?”

Lực chú ý của lão nam nhân còn đặt ở cái vật thể trụ lủng giữa hai chân mình, lòng tính toán xem có nên đi mua thuốc mọc... này nọ về không, thế nên vô thức gật đầu: “Được.”

Cô thư kí nhìn hắn một cái, hồ nghi đi ra cửa, nghĩ rằng, chẳng lẽ trên mặt đất có tiền sao?

Sau khi thư kí rời đi, cũng không đóng cửa lại, thanh niên nhanh chóng bưng món ăn hoàn thành đi vào.

Tô Mạch Ngôn vừa nghe thấy tiếng bước chân kia, cả người cứng lại, da đầu tê dại theo phản xạ có điều kiện, mím môi cúi đầu, không thèm để ý đến y.

Tiêu Thế đặt món ăn đã hoàn thành một bên, đứng trước mặt hắn, cười: “Đây là món ăn đã hoàn thành, có thay đổi một chút, mời ngài nếm thử?”

Tô Mạch Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, cầm lấy dao nĩa, tùy tiện lấy một viên chocolate có phủ kem quế đưa vào miệng.

Hồ hững nhai.

“Thế nào?” – Tiêu Thế tháo găng tay ra để một bên, bắt động thanh sắc tới gần – “Có đúng với mô tả trong bản kế hoạch không?”

Lão nam nhân nuốt xuống, thuận miệng “Ừ.” một tiếng, chuyển sang thử món cà ri.

Tiêu Thế nhìn bộ dáng vừa dỗi vừa cố tỏ ra bình tĩnh của hắn mà cười thầm, nhin không được hỏi: “Ném thử cái kia xem.”

Món thứ ba là thịt cuốn vàng óng ánh, mở nắp ra, mùi thơm đậm đà và màu trắng của nước sốt tấn công khứu giác và thị giác, khiến người ta phải chảy nước miếng.

Tô Mạch Ngôn vẫn ăn như cũ, mặt không có chút biểu cảm nào.

Tiêu Thế hết cách, thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thịt cuốn hạt tiêu đen và pho mát chắc vẫn còn kém phải không?”

Dĩa ăn dừng lại.

Tô Mạch Ngôn không nuốt xuống, trầm lặng quay sang nhìn y, miệng còn căng phồng, há mồm muốn nói lại không thể nói.

Tiêu Thế cười khở: “Vẫn còn giận à?”

“.....”

Tiêu Thế thành khẩn nói: “Kì thật... Cũng không phải là buồn cười lắm.”

“.....”

Tiêu Thế sờ mũi: “Chỉ là ta thấy giật mình mà thôi, nhìn đẹp lắm....”

Răng rắc.

Lão nam nhân mặt không đổi sắc bẻ gãy bút.

Lão tỏ xù lông quả là không dễ dễ dành.

Tiêu Thế cảm thán vài lần, bắt đầu vắt óc tự hỏi.... Bình thường khi anh ấy giận dỗi, làm thế nào để dỗ dành nhỉ?

Suy nghĩ một hồi, Tiêu Thế đột nhiên “A” một tiếng.

Tô Mạch Ngôn cau mày nhìn y: “Cái gì?”

Tiêu Thế xấu hổ cười cười: “Không có gì.”

Làm sao có thể là không có gì?!

Vì sao mỗi lần đều là XXOO để trấn an!

Chả lẽ bản chất của mình vốn là cầm thú?

Tiêu Thế đáng thương hoàn toàn không có ý thức được, kì thật mỗi lần làm, đều là do con thỏ chủ động phát xuân.

Y nhìn sườn mặt Tô Mạch Ngôn.

Ánh mắt trong suốt trắng đen rõ ràng, mũi thẳng, khóe môi nhếch lên, nhưng mà có lẽ do tuổi tác, có vẻ nghiêm khắc một chút.

Nhưng kì thật, khi động tình, khóe mắt lúng liếng mê người, môi khẽ nhếch lên, nhìn được đầu lưỡi hồng phấn mềm mại bên trong, còn có âm thanh rên rỉ mỗi lần va chạm.

Nếu phương pháp này là hữu hiệu nhất, vậy thì, thử làm thôi.

Nghĩ thế, một tay y vươn đến, giữ cằm người kia, hôn.

Đôi mắt mở to kinh ngạc, Tô Mạch Ngôn bị hôn bất ngờ, không biết nên làm thế nào, cơ thể cứng lên.

Thanh niên khẽ cắn cắn môi dưới của hắn, bình thường khi hắn thả lỏng, để nụ hôn đi sâu hơn, cảm giác thực phần kích.

Dần dần có chút động tình, đầu lưỡi không an phận đẩy răng nanh đối phương, bắt đầu có ý đồ xâm nhập.

Tô Mạch Ngôn có chút choáng váng, sau khi bị đối phương khiêu khích thì buông vũ khí đầu hàng, lúc này mới ý thức được đây là văn phòng, còn chưa kịp tức giận, cũng đã hé miệng ra.

Nụ hôn không thể khống chế được nữa.

Đầu lưỡi kịch liệt dây dưa, nước bọt tràn ra hai bên khóe môi, thanh niên theo dấu vết ướt át hôn đến nơi cổ mẫn cảm, vành tai, bàn tay cũng không an phận bắt đầu thăm dò bên trong quần áo đối phương, tìm kiếm nhũ tiêm nhỏ nhắn mẫn cảm.

Động tác vô cùng khiêu khích.

Qua hơi thở gấp gấp âu yếm lẫn nhau, qua loa cởi bỏ dây lưng, tiến vào bên trong, cách lớp quần lót mà vuốt ve khí quan của đối phương, thanh niên vừa hôn sâu, vừa dùng sức bế người kia đặt lên bàn làm việc.

Động tác mạnh mẽ đặt lên quần hắn, bắt lấy.

“Nghe điện thoại, không nghe, mày là tiện nhân, nghe, mày là tiện nhân trong đám tiện nhân, mau nghe điện thoại nào, tiện nhân ~ khẩu kiệt khẩu kiệt khẩu kiệt ~”

Tiếng chuông di động đặc biệt dành riêng cho Hân Kiện vang lên, động tác của Tô Mạch Ngôn cứng đờ, ánh mắt khôi phục một chút thanh tỉnh.

Nhưng mà thanh niên không thèm để ý, vẫn tiếp tục vừa hôn vừa cởi quần lót của hắn, bàn tay không ngừng xoa nắn mông hắn, lực đạo đôi lúc làm hắn phát đau.

“Này?”

“.....”

Thanh âm sát phong cảnh đột nhiên truyền đến, hai người đồng thời cứng đờ.

Tô Mạch Ngôn yên lặng lấy di động đưa cho y....

Động tác vừa rồi rất kịch liệt, không ngờ là ấn vào nút nghe.

Tiêu Thế nghiêng răng nghiêng lợi nghe điện thoại, hít sâu một hơi, tức giận nói: “Sao lại là mày?! Sao lại luôn là mày! Sao luôn là mày thế hả?!”

Hân Kiện ở đầu kia khó hiểu: “Tao, tao thì làm sao? Sao lại không thể là tao? Không phải là tao thì mày nghĩ là ai?”

Tiêu Thế cúi đầu văng tục: “Nói chuyện gì?”

Hân Kiện im lặng một chút, cười hì hì: “Đêm nay gia cao hứng, mời mày đi ăn cơm.”

“Không đi!”

Rầm.

Tiêu Thế cúp điện thoại, tháo pin, quay sang nhìn Tô Mạch Ngôn cười có lỗi: “Này.... Chúng ta tiếp tục?”

51. Chương 51

Hân Kiện cau mày bước vào cửa, Lục Quá đang ngồi chơi cờ nhảy cùng với cậu bé con.

Tiến một bước, lùi ba bước, bé con cười khanh khách, thanh âm nhuyễn nhuyễn nộn nộn, khiến người nghe thích mê, hận không thể ôm vào lòng mà nhéo má.

Mấy nhân viên trong quán nổi lên tình mẫu tử, đều ghé vào bên cạnh góp vui, còn vươn tay chọc chọc hai má bầu bĩnh của bé con, kích động không thôi.

Hân Kiện nhìn đám người vui vẻ, cảm thấy bản thân mình rất thê lương, yên lặng đi qua, lên lầu.

Định đóng cửa, đột nhiên có một bàn tay chặn lại

Hân Kiện ngạc nhiên quay đầu, ghen hòng nhìn khuôn mặt hé ra sau khe cửa, sợ đến mức nhảy lùi về phía sau.

“Mẹ nó, sao cậu có thể nhanh như vậy?”

Chiều quá đến hư thì cũng phải có mức độ thôi chứ? Sao cái tên nhóc thối này lại có thể cao nhanh thế không biết?

Lại cúi đầu, chỉ thấy hai cánh tay trắng nõn đẩy cửa bước vào.

Lục Quá bế cậu bé con nhìn gã: “Ông chủ, ngài đến nghỉ lễ sao?”

“Cút.” – Hân Kiện lườm cậu một cái, ánh mắt liếc về phía mấy nhân viên phục vụ nhìn hai người rồi xì xầm, lửa giận càng bùng bùng – “Phiền muốn chết.”

Gã xoay người vào phòng, nằm vật ra sofa, ngửa cổ nhìn trần nhà, thở dài: “Thật là không có nhân tính.... Đâu má nó chứ, năm đó giới tính khác thường là không phải người, hiện tại là đồng tính càng không có nhân tính....” (Chả hiểu bạn Tiệp nói gì. Cơ mà chắc hối hận vì không tỏ tình với anh Thế)

Lục Quá đặt bé con xuống thảm, để bé tự do chơi đùa, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh Hân Kiện, nhìn gã một hồi: “Ông chủ, oán niệm của ngài rất lớn.

Hân Kiện khinh thường nhìn cậu, nghiêng người quay mặt vào lưng ghế, không thèm nhìn.

Thiếu niên nhìn gã một hồi, đột nhiên nói: “Ông chủ.”

Hân Kiện tức giận: “Làm sao?”

Lục Quá đồng tình vỗ vỗ vai gã: “Hôm nay là sinh nhật của anh đúng không?”

Tiêu Thế ngâm lấy vành tai đỏ bừng của Tô Mạch Ngôn, bế hắn đặt lên bàn làm việc, ngón tay nhẹ nhàng chạm rãi tìm đến phía trước của hắn, nhẹ nhàng vỗ về, thấp giọng nói: “Tiếp tục... Được không?”

Người nọ vẫn bướng bỉnh cau mày, nhưng theo động tác của y, cũng không phản kháng, thỉnh thoảng còn phát ra thanh âm thở dốc, khiến thanh niên mỉm cười.

“Sao? Không thể làm tiếp?” – Thanh niên cầm lấy cằm hắn, ép hắn ngẩng mặt lên, ép hắn phải cùng hòa theo nụ hôn mạnh mẽ của y, đầu lưỡi phát ra những tiếng đầy kích thích.

Đôi mắt lão nam nhân nhin không được đỡ lên, bị hôn đến mức không thể thở được, mãi mới nói được một tiếng: “Cửa....”

Này có phải là ngầm đồng ý cho hành động của y không.

Môi Tiêu Thế tấn công cổ hắn, dùng sức mút nơi động mạch, mãi đến khi làn da trắng nõn hiện lên một dấu ô mai đỏ thắm mới thôi. Môi y lại tiếp tục di chuyển xuống dưới, lưu luyến ở ngực hắn.

Hai điểm nhỏ trước ngực bị cắn mút đến sưng đỏ, lại bị bàn tay như có như không vuốt ve âu yếm, rất nhanh đã có cảm giác không thể chịu nổi.

Đại khái là đã già rồi, cho nên một chút trêu chọc cũng khiến hắn kích động như là cậu nhóc mới lớn vậy.

Tô Mạch Ngôn giơ tay lên che mặt.

Đây là thói quen mỗi khi xấu hổ của hắn, thật giống như là đà điều vùi đầu vào cát, kiểu như là chỉ cần không đối mặt, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Giống như là nằm mơ.

Hắn nhắm mắt, khàn giọng lặp lại: “Cửa....”

Tiêu Thế nhìn hắn, chậm rãi nở nụ cười, cầm lấy tay hắn kéo xuống, vươn người hôn nhẹ lên mắt hắn, nhẹ nhàng nói: “Đã khóa rồi.”

Cái này đúng là có âm mưu từ trước, nếu chỉ là đơn thuần đến giao thành phẩm, sao lại cần khóa cửa chứ?

Nhưng mà lão nam nhân còn chưa kịp oán hận, thanh niên đã đè lên người hắn, cởi quần lót, thứ trang phục duy nhất còn che chắn trên người hắn xuống, tách hai cánh hông ra, ngón tay tiến đến thăm dò u huyệt.

====Ta là phân cách tuyến hoa lệ sang phần thanh thủy lục cử=====

Quá trình mang tên chữ cái thứ tám trong bảng chữ cái tiếng Anh, đã bị kìm của đồng (cua đồng là chỉ những từ ngữ bị cấm thì phải) bẻ gãy.

Thỉnh độc giả nguyên rửa hoa cúc của quang tổng một trăm lần

Có ai không biết lục cử (sáu chín) là gì không???? Tóm lại là phần H trong văn phòng đã bị cắt.

====Ta là phân cách tuyến lục cử chấm dứt, trở về thanh thủy=====

Lớn như vậy, nhưng có rất ít người nhớ đến sinh nhật của gã.

Người thứ nhất là Tiêu Thế.

Tuy rằng mười năm thì có bốn năm y quên mất, nhưng Hãn Kiện vẫn nhớ rõ, sáu năm kia vui vẻ thế nào, quả thực là vui đến sắp chết.

Lần này cũng không có gì.... Hãn Kiện nghĩ, có lẽ là lại quên rồi.

Gã vốn có thói quen tổ chức tiệc sinh nhật theo âm lịch, hiện giờ rất ít người còn nhớ đến, ngay cả bản thân gã bình thường cũng không có thói quen xem lịch. Mỗi năm Tiêu Thế cũng phải dùng bút đỏ đánh dấu lên lịch ngày sinh của gã để nhớ.

Sinh nhật mình sớm hơn y ba tháng, như vậy sẽ không thể quên.

Kỳ thật nghĩ lại, sinh nhật là gì chứ, cũng không có ý nghĩa gì quá to lớn, cũng chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác, xé một tờ lịch là trôi qua.

Cũng chỉ có trẻ con mới xem trọng nó.

Hãn Kiện run rẩy nhìn hai cậu nhóc một lớn một nhỏ, trên đầu đội cái mũ ngốc ngốc, tay còn cầm hoa với kim tuyến, thả xuống đầu gã.

“Tôi nhớ rõ là cậu mười bảy, chứ không phải là bảy tuổi?”

Lục Quá nhún nhún vai, cầm một miếng bánh nhỏ đút cho nhóc con ngồi trên đùi mình, nhìn cậu nhóc phồng má lên nhai bánh, miệng dính đầy bơ rất đáng yêu, nheo mắt lại, nói với Hãn Kiện: “Anh đã lớn thế rồi, mỗi lần sinh nhật là thêm một tuổi, nên quý trọng một chút.”

Hãn Kiện trừng mắt: “Cái gì gọi là lớn thế rồi? Tôi còn chưa đến ba mươi!”

Lục Quá cũng không nhìn gã, tiếp tục đút bánh cho bé con: “Nào, nói cho anh Lục nghe xem, có ngon không?”

Bé con gật mạnh đầu, mấy cọng tóc lơ thơ trên đầu bay bay, giống như là một chú chó chịu đói lâu ngày nhào vào bát cơm, thế nào cũng không nhổ ra được.

Lục Quá cười híp mắt, bàn tay vỗ về đầu bé con như muốn cổ vũ: “VẬY ăn nhiều một chút.”

Hãn Kiện mở tủ lạnh lấy một lon bia, dựa vào một bên uống từng ngụm, ánh mắt híp lại thưởng thức hương vị, có một chút hơi say.

Từ trước đến giờ tửu lượng của gã rất kém, uống hai chén sẽ nói năng loạn xạ, vượt quá ba chén lập tức lăn ra ngủ.

Mà lần này đã uống đến năm sáu chén, mí mắt gã vẫn chớp chớp không chịu thỏa hiệp, bướng bỉnh nhìn hai người một lớn một nhỏ đang ăn bánh.

Bé con ăn no, ợ một cái, tò mò nhìn Hãn Kiện: “Chú đói à?”

Sao lại cứ nhìn chăm chăm vào bàn thế chứ?

Trên bàn chỉ còn sót lại một chút sữa tươi, những thứ khác đều hết sạch.

Bánh ngọt còn thừa hơn phân nửa.

Lục Quá nhìn Hãn Kiện, cười nhạo một tiếng, ghé vào tai bé con nói gì đó, bé con lập tức cười khanh khách đứng lên.

“Nói cái gì thế?” – Hãn Kiện tức giận nói – “Đừng dạy hư trẻ con.”

Lục Quá bĩu môi: “Cũng không phải là con tôi, chỉ là nhà hàng xóm nhờ tôi trông hộ thôi.”

“Thằng nhãi con...” – Hãn Kiện trừng mắt – “Trẻ con nhà ai cũng không thể.... Này!”

Không đợi gã nói xong một khối bánh ngọt hạ cánh trên mặt gã.

Lục Quá đắc ý cười to ôm bé con lên, đồng tình nhìn Hãn Kiện đang hóa đá: “Giờ anh còn coi cậu nhóc này là thiên sứ nữa không?”

“.....”

“Ông chủ, sinh nhật hai tám tuổi vui vẻ.”

“.....”

“Ngủ ngon.”

“.....”

Im lặng ba giây.

Hãn Kiện lao lên, nhanh chóng khóa cứng tay chân thiếu niên lại: “Tên nhóc chết tiệt này, không cho cậu biết thế nào là lễ độ cậu khó chịu lắm đúng không?!”

Thiếu niên nhú mày, cũng không giãy dụa, vỗ mông bé con: “Đi ngủ đi, nhớ khóa cửa.”

“..... Vâng ạ.....” – Bé con cong môi, đôi chân lùn cùn chạy về phòng, trước khi khóa cửa còn không quên quay lại: “Anh ngủ ngon, chú ngủ ngon.”

Thiếu niên bị Hãn Kiện đè nặng, sau một lúc lâu, thản nhiên nói: “Sao nào, có hứng thú phiêu tôi sao? Ông chủ?”

Hãn Kiện vốn là muốn giáo huấn cậu nhóc vênh váo này một chút, giống kiểu như bạn bè đùa giỡn nhau thôi, ai ngờ cậu ta hoàn toàn không giãy dụa, nằm yên dưới thân gã.

Thất lực mềm mại nhẹ nhàng chuyển động, thiếu niên nhếch mày, tay tiến xuống dưới khó gian của gã: “Thế nào? Mấy ngày này tôi ở đây, cũng thiếu nợ anh nhiều, muốn một đêm xong hết nợ nần không?”

“.....”

Trong khoảng thời gian này, Hãn Kiện không hề chạm vào tên nhóc thối tha này.

Trước kia là do hồ đồ, gã không biết là mình đã sai lầm rồi, dù sao cũng là món ăn hiếm lạ đưa lên, là nam nhân thì không thể kiềm chế được, huống chi gã lại không áp đảo đối phương, bị đối phương áp.

Nhưng nếu đã có cảm tình, sẽ không thể tùy ý như vậy.

Tiền bạc có thể tùy tiện, nhưng đã động đến tình cảm, biết rõ là cậu ta thích mình, sao có thể để cho cậu ta hi vọng không nên có được.

Hân Kiện bĩu môi, kiểu như không có chuyện gì, vỗ vỗ mông cậu ta: “Về đi ngủ đi.”

Nhưng mà chưa kịp đứng dậy, cả người đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo về.

Thiếu niên trừng mắt nhìn gã, trào phúng nói: “Nói thực đi, không phải là anh bị liệt dương đấy chứ? Hay là bất lực? Nói sớm ra, tôi rất cao hứng ở trên anh!”

Mày Hân Kiện nhú chặt lại: “Không phải.....”

Đang định nói gì đó, đột nhiên điện thoại vang lên.

So với Tiêu Thế, gã vô cùng hi vọng có cuộc điện thoại này, cũng không biết có phải là phục thù hay không?

Hân Kiện đẩy thiếu niên ra, đứng dậy nghe điện thoại, bất ngờ sững sờ tại chỗ: “Sao? Vâng, được ạ. Cháu sẽ tìm cậu ấy ngay.... Chú đừng nóng vội, cháu biết rồi....”

Thiếu niên tò mò nhìn gã: “Có chuyện gì thế?”

Hân Kiện vội vàng cầm thẻ tín dụng cùng một ít tiền mặt, vội vã chạy ra ngoài: “Chết tiệt! Mẹ Tiêu Thế lại phát bệnh!”

Gã cầm di động ấn số gọi Tiêu Thế, vừa hồi tưởng lại những gì chú Trần vừa nói: “Mẹ cậu nói muốn gặp Na Na, còn có đứa cháu trong bụng nữa....”

52. Chương 52

Nhận được điện thoại, cả hai người vẫn còn đang thở gấp. Tiêu Thế thay Tô Mạch Ngôn cài dây lưng, sau đó yên lặng sửa sang lại quần áo của bản thân, ngoại trừ trên trán đầy mồ hôi cùng hai má đỏ ửng, không thể nhìn ra có gì không ổn.

Trừ bỏ việc hai người ở trong văn phòng lâu lắm rồi.

Vừa cài xong cúc áo, điện thoại của Tô Mạch Ngôn vang lên, hắn cau mày nhìn tên người gọi đến, ánh mắt trầm xuống, đưa cho Tiêu Thế.

Tiêu Thế chỉnh lại vạt áo hơi nhăn, thấy ánh mắt hắn như vậy, liền nhíu mày nhìn, như muốn hỏi ai gọi.

Tô Mạch Ngôn mím môi: “Hân Kiện.”

“.....Chắc.....”

Cho dù là người có tốt tính thế nào đi nữa, đến thời điểm máu chốt bị phá hỏng, cũng sẽ đầy oán khí. Tiêu Thế nhin không được chữ thề một tiếng, nhận điện thoại, tức giận: “Làm sao?”

“Đến bệnh viện đi.” – Hân Kiện vào đề luôn, tiếng nói tràn đầy mệt mỏi – “Đến bệnh viện đi, mang theo cả vợ con mày nữa.”

“....Sao?” – Tiêu Thế sợ run một chút, trực giác cười nói – “Mang theo Mạch Ngôn sao?”

Tô Mạch Ngôn nghe tên mình liền quay đầu qua, khó hiểu nhìn y.

“Nếu như lão ta có cách để sinh con.” – Hân Kiện thở dài – “Đến đi, lần này là thật, bác sĩ nói....”

“.....”

Tiêu Thế lẳng lặng lắng nghe Hân Kiện, sắc mặt dần dần trầm xuống.

“Sau khi làm kiểm tra cộng hưởng từ, phát hiện trong não có nhiều mạch máu bị tắc, còn thêm tình trạng thiếu máu, hiện tại mọi người phải hết sức chú ý, vì bệnh nhân đã mất khả năng ngôn ngữ, nên việc chăm sóc rất khó khăn, chúng ta không biết là bệnh nhân muốn gì....”

Tiêu Thế im lặng nghe.

“Về phần khối u của bệnh nhân.... Tiếp tục trị liệu bằng hóa chất cũng không phải là cách tốt, nên đưa bà ấy về nhà đi.” – Vị bác sỹ lớn tuổi kéo khẩu trang xuống, bắt đầu nói với mấy người – “Không có cách nào nữa rồi, tiếp tục trị liệu chỉ khiến bà ấy đau đớn hơn thôi... Chỉ còn một tháng thôi.”

Tiêu Thế gục đầu, không nói gì.

Trong mắt bác sỹ có một chút đồng tình, nhưng mà ông cũng bất lực rồi. Đã đến nước này, cũng không thể cứu vãn được nữa, ngoài đổi mặt ra, cũng không còn cách nào khác.

Tô Mạch Ngôn đứng bên cạnh, nhìn Tiêu Thế trầm mặc, cau mày nói: “.....Không có bất cứ cách nào khác sao bác sỹ?”

Bác sỹ thở dài, lắc đầu: “Đưa về nhà, chăm sóc bà ấy cho tốt.”

Nói xong ông bước đi.

Tiêu Thế đi đến trước giường bệnh của mẹ Tiêu, rõ ràng là mười mấy giờ trước thần thái vẫn còn sáng láng, giờ ngay cả nói cũng không được.

Bàn tay phù thũng cầm kim truyền dịch, xanh tím, sưng phồng như bánh bao, bà khẽ nhấc tay, muốn chạm vào y, nhưng chỉ vừa nhấc lên lại run rẩy hạ xuống.

“...Mẹ.” – Âm thanh của Tiêu Thế có chút âm u – “Mẹ khó chịu sao...”

Khi bị tắc mạch máu, cơ miệng sẽ khó điều khiển, mẹ Tiêu hé miệng, cơ bắp không ngừng run rẩy, nhưng chỉ có thể phát ra mấy âm thanh vô nghĩa.

Mẹ Tiêu cố hết sức nhếch môi, nhưng không được. Nói không được, cười cũng không, trong chốc lát, hốc mắt bà ầng ậng nước.

Tô Mạch Ngôn yên lặng đứng ngoài cửa, qua lớp kính thủy tinh chăm chú nhìn hai mẹ con.

Chú Trần đứng bên cạnh không ngừng hút thuốc, hết điếu này đến điếu kia, mọi người đi qua đều thấy bất mãn, nhưng mà chỉ có thể ông mới bình tĩnh lại được.

“Ông Tô.” – Chú Trần khai thông cổ họng, cúi đầu không nhìn rõ biểu tình – “Con bé Na Na rốt cuộc là làm sao thế?”

Tô Mạch Ngôn khản trương, do dự một lúc lâu, mới trầm giọng nói: “Bàì vở nhiều.... Công việc bận rộn.”

“Vậy à...” – Chú Trần thở dài, nghiền nát đầu thuốc lá vút trên đất, ngón tay thô ráp xoa lên mi tâm mỗi một – “Nói vậy có vẻ không được hay lắm, nhưng con bé không thể về một chút được sao?”

“.....”

“Dù sao cũng là chuyện trong nhà, mấy tháng liền con bé không về thăm một lần, cũng không tránh khỏi bị nói là không hiếu chuyện.”

Tô Mạch Ngôn mím môi: “.....Xin lỗi, là tôi không dạy dỗ con bé cho tốt.”

“.... A.” – Chú Trần muốn cười, nhưng hai mắt đã đỏ ngầu – “Đừng nói thế, không phải là tôi trách gì ông đâu.”

“Tôi biết.” – Đôi mắt đen của Tô Mạch Ngôn nhìn thẳng vào ông – “Con bé sẽ nhanh chóng về thôi, thật đấy.”

Hân Kiện mang theo đồ ăn mua từ nhà hàng vội vàng vào viện.

Đồ ăn ở canteen bệnh viện thực sự là quá kém, tuy mẹ Tiêu không có biểu hiện rõ ràng, nhưng từ đáy lòng thực sự là không thích.

Gã vò đầu, trong lòng lộn xộn.

Vừa mới rảo bước đến cửa tiền sảnh, lại nghe thấy âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng rất quen thuộc đang nói chuyện điện thoại.

Gã sững sốt, yên lặng lui bước, quay đầu.

Quả nhiên thấy Tô Mạch Ngôn đang đứng sau bồn hoa, cầm di động nói gì đó.

“Na Na, về nhà.”

Hãn Kiện trừng mắt nhìn, lỗ tai dựng đứng lên nghe ngóng.

“...Đêm nay sẽ về, chiều vẫn còn có lớp.”

Không biết đối phương nói gì đó, chợt nghe Tô Mạch Ngôn dặn dò: “Khi nhìn thấy bà Tiêu nhớ phải gọi mẹ.”

Nghĩ nghĩ lại nói thêm: “Nhớ độn bụng lên nữa.”

Có bầu bốn năm tháng, cũng bắt đầu hiện hình rồi.

Đáng tiếc khi xưa mẹ Tô Na mang thai, hãn không ở bên cạnh, nên chuyện này cũng không thể làm gì được.

Hãn gấp điện thoại, yên lặng suy tư trở về, thỉnh thoảng vào người đứng trước cửa.

Vừa ngừng đầu, gặp ánh mắt phức tạp của Hãn Kiện nhìn hãn, lại cười hì hì: “Ngài Tô.”

Tô Mạch Ngôn vuốt cằm ra hiệu.

“Ngài...” – Hãn Kiện muốn nói lại thôi, cuối cùng chính là cười cười lắc đầu – “Thật là một đôi ngu ngốc.”

Thật tâm mà nói, rõ ràng yêu nhau lại muốn vĩnh viễn đứng ở sau lưng đối phương, suốt ngày không thấy được ánh mặt trời, ai có thể chịu được chứ? Hãn Kiện cảm thấy bản thân không chịu được, cho nên trước kia không lựa chọn theo đuổi Tiêu Thế, đem cái thứ tình cảm gọi là thích kia, đặt trong lòng, vậy mà đã được mười năm.

Gã muốn kiêu ngạo mà đi dưới ánh mặt trời, mặc cho có ai dùng ánh mắt khinh bỉ mà nhìn gã.

Tô Mạch Ngôn cũng thế.

Hãn yên lặng thích Tiêu Thế, nhưng không nói gì, cũng không làm gì, cũng là do hãn nhát.

Đến khi thực sự có được, lại muốn giữ tình cảm đó thật chặt trong tay.

Kì thật, có thể nào cũng đáng.

Hãn Kiện lắc lắc đầu, nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra gọi: “Này, mang bảo vật kiếm tiền nhà chúng ta đến đây, đúng... Nhanh lên chút, tiền lương tính sau.”

Cúp máy, gã cười hì hì vỗ vỗ vai Tô Mạch Ngôn: “Đi, về thôi.”

“Trước khi phát bệnh, bà ấy chỉ bảo là cảm giác đầu choáng váng, thấy không thoải mái, đột nhiên lại không thể nói được...” – Chú Trần ngồi bên giường của mẹ Tiêu, nhẹ nhàng lau đồ ăn tràn ra hai bên khóe miệng của bà – “Vừa rồi còn nói muốn gặp Na Na, giờ chắc cũng đã có bụng rồi, rất muốn nhìn mặt cháu trai một lần...”

Tiêu Thế cầm bát cơm và thìa, khuấy bát cháo gà, thổi thổi cho nguội bớt, đưa đến miệng mẹ Tiêu, không nói lời nào.

Chú Trần lau cháo rót ra, nhìn y một cái: “Chuyện của Tô Na thực sự là thế?”

Tiêu Thế mím môi, đặt bát cháo xuống: “Cháu đi làm thủ tục xuất viện.”

“Cậu không cần thấy khó xử.” – Thanh âm chú Trần sau lưng y vang lên – “Tôi đã nói chuyện với ông Tô, ông ấy...”

Bước chân Tiêu Thế dừng lại, đột nhiên quay đầu: “Chú nói gì với anh ấy?”

“Còn có thể nói gì?” – Chú Trần cau mày, hừm một tiếng trong cổ họng – “Tôi hỏi ông ấy là bao giờ thì vợ cậu có thể về!”

Tiêu Thế hít sâu một hơi: “Cháu...”

“Đêm nay con bé sẽ về.” – Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tô Mạch Ngôn mặt không đổi sắc đi vào nói – “Tôi vừa thông báo cho con bé rồi, nó nói là lập tức đi đặt vé máy bay.”

Tiêu Thế mím môi, nhìn mặt hẳn.

Tô Mạch Ngôn lẳng lặng nhìn y hồi lâu, lắc lắc đầu.

Mấy người chờ mãi mới đến lúc truyền nước xong.

Bởi vì nhanh chóng châm cứu, nên động mạch của mẹ Tiêu cũng đã được khai thông chút ít, so với việc bị tra tấn bởi ung thư thì cái này chỉ là một vết muỗi cắn mà thôi.

Ngày thường đã chịu nhiều đau đớn, nên lần này cũng không đến mức là không chịu đựng được.

Làm thủ tục xuất viện, Tiêu Thế mang theo túi lớn túi nhỏ các loại thuốc trở về, đẩy xe lăn đưa mẹ Tiêu ra cổng viện.

Mẹ Tiêu nằm trong nhà dưỡng bệnh đã lâu, nhất thời không quen với việc ra ngoài, ánh nắng cũng làm cho bà thấy nhức mắt khó chịu.

Nhà trọ của Tiêu Thế không lớn, nhưng mà một đôi vợ chồng già ở thì vừa vặn, phòng quá lớn sẽ không tiện chăm sóc.

Chú Trần ngồi ở ghế sau, nhẹ nhàng đỡ mẹ Tiêu ngả lên người mình, nhíu mày nói: “Chúng tôi ở chỗ cậu thì cậu ở đâu?”

“Cháu ngủ sô...” – Tiêu Thế vừa định nói là ngủ ở sô pha, nhưng nhìn ánh mắt bất mãn của chú Trần, chỉ đành cười khổ lắc đầu – “Ban ngày cháu đến chăm mẹ, tối về nhà Mạch, nhạ phụ ngủ là được.”

Chú Trần nhếch khóe môi, không nói gì.

Mẹ Tiêu thì kéo kéo vạt áo ông, nhưng mà không có khí lực, miệng nứt nở, cũng không biết là bà muốn nói gì.

Mất một buổi chiều, an bài cho chú Trần và mẹ Tiêu xong xuôi cũng đã đến năm giờ. Tô Na mệt mỏi về đến nơi.

Áo rộng thùng thình che khuất cái bụng đã hơi gồ lên, làn da màu mật ong bởi nắng tràn đầy sức sống, quả thực là đối lập với làn da héo úa của mẹ Tiêu.

Tô Mạch Ngôn mở cửa, cô vừa định nói gì, đã bị lão cha kéo vào, sau đó ấn vào chỗ Tiêu Thế: “Cái gì nên nói thì nói.”

Nói xong liền xoay người đi đến sô pha phòng khách ngồi xuống.

Mấy tháng không gặp, đột nhiên đối mặt, cảm giác rất xấu hổ.

Hơn nữa nơi đây đã từng là căn nhà họ đã có những ngày tháng hạnh phúc, giờ thì đã điêu tàn.

Tô Na lúng túng không biết nên làm thế nào, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Tiêu Thế: “... Mẹ... thế nào rồi?”

Tiêu Thế im lặng nhìn cô một lúc: “Đến gặp bà đi.”

“Ừ.”

Tô Na đi theo y, được mấy bước, đột nhiên dừng lại: “Ai, chờ đã.”

Tiêu Thế quay đầu.

Tô Na một tay vén áo lên, lộ ra phần da bụng được dán lên, lấy tay chỉnh chỉnh vị trí, ngượng ngùng nói: “Vừa rồi đi nhanh, xe xóc ghê quá, nên bị lệch.”

“.....”

Tiêu Thế không nói gì nhìn phần bụng gồ lên của cô, nhin không được hỏi: “Ai bảo em dán cái này?”

Tô Na chỉnh bụng giả cho tốt, nhìn qua rất giống thật, liền kéo áo xuống nói: “Cha em.”

Khóe miệng Tiêu Thế nhếch lên, muốn cười.

Tô Mạch Ngôn ngồi trên sô pha, nhìn hai người họ, vành tai đỏ lên, yên lặng lui về buồng vệ sinh....

53. Chương 53

Mẹ Tiêu nằm trên giường, đầu óc vẫn còn mơ hồ, không biết mình đang ở đâu, gặp ai cũng chỉ biết cười, mà đến khi nhìn thấy Tô Na, trong mắt lại có vài tia tỉnh táo.

Hy vọng của bà bấy lâu nay, nên cho dù có bệnh nặng, tâm trí có không tỉnh táo, bà vẫn có gì đó nhớ đến cô con dâu này.

Tô Na vội mỉm cười, nhưng nhìn đến gương mặt tiêu tụy của mẹ Tiêu, khóe mắt cay cay, nghẹn ngào gọi: “Mẹ....”

Mẹ Tiêu nâng tay lên, Tô Na vội vàng ngồi xuống bên cạnh, ngoan ngoãn như chú chó nhỏ, vừa khóc vừa nói: “Mẹ sao rồi? Sao lại bệnh đến thế này? Con, con nên sớm về chăm mẹ....”

Bàn tay yếu ớt muốn vuốt ve khuôn mặt cô, khóe môi mẹ Tiêu rúm rỏ, muốn nở một nụ cười mà không nổi.

Tô Na luống cuống lau nước mắt, cố gắng cười mà nước mắt vẫn chảy ra: “Mẹ xem, con phơi nắng nhiều lại đen đi rồi....”

Tiêu Thế đứng bên cạnh, tay nắm chặt, khê ho một tiếng.

Mắt Tô Na khê liếc về sau, cũng nuốt nước bọt, khê ho một tiếng, sau đó khăn trương cầm tay mẹ Tiêu đặt lên bụng cô, nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ sờ xem, ở đây có cháu mẹ đó....”

Đôi mắt mẹ Tiêu sáng lên.

Sống mũi Tô Na lại bắt đầu cay cay, cô nghẹn ngào nói: “Mẹ, mẹ xem nên đặt tên cháu mẹ là gì?”

Ba người về nhà của Tô Mạch Ngôn. Dọc đường đi, Tô Na chỉ khóc, bờ vai nhỏ rung rung, ngón tay run rẩy nắm chặt tay Tiêu Thế, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Sao lại thế chứ...” – Cô nức nở – “Vốn đang khỏe mạnh, sao giờ ngay cả nói cũng không thể...”

Tiêu Thế thủy chung trầm mặc, bao nhiêu thứ muốn nói cuộn cuộn trong lòng, nhưng mà không thể nói gì.

Nghĩ đến mẹ hé miệng với Tô Na, lại chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô nức nở, y cảm thấy trong lòng đau như cắt.

Trong mắt con cái, cha mẹ luôn luôn là một sự tồn tại cao lớn, cho dù họ có già đi chẳng nữa. Nhưng lần này thì khác, nhìn mẹ ở trước mặt mình cười ngây ngô như một đứa bé mới sinh (mình nghĩ là khóc mới đúng, nhưng tác giả viết thế nào thì mình giữ nguyên), muốn nói mà không thể nói được.

Tô Na vừa giúp mẹ Tiêu lau nước mắt vừa nói: “Mẹ, sao mẹ lại khóc.... Sao lại khóc....” – Một bên cũng không nhận được lau nước mắt.

Tiêu Thế nhắm mắt, mặt mũi tựa vào lưng ghế, tay vô thức bị Tô Na nắm chặt.

Lấy chìa khóa, mở cửa phòng, Tô Mạch Ngôn là người đầu tiên đi vào, sau đó liền ngăn người ra.

Tô Na đứng ở cửa với Tiêu Thế một lúc không thấy hắn có phản ứng, nhận không được chọc chọc lưng hắn: “Cha? Cha lại thất thần gì thế?”

Đầu ngón tay chỉ chạm nhẹ, thế nhưng lại khiến hắn nhảy lên như bị điện giật.

Tô Mạch Ngôn đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn cô: “Con ở ngoài chờ một lát.”

Sau đó một tay đẩy hai người ra ngoài, nhanh chóng đóng sầm cửa lại.

“.....”

“.....”

Tiêu Thế và Tô Na khó hiểu liếc nhau, y nhú nhú mày, trực tiếp bước lên gõ cửa: “Mạch Ngôn?”

Người bên trong không có động tĩnh.

Tô Mạch Ngôn nhanh chóng luống cuống dọn dẹp quần áo ở phòng khách.

Gel bôi trơn ở dưới nệm sô pha.....

Dưới thảm có hai cái Durex, máy giặt một cái....

Còn có quần lót chữ T.....

Quần lót chữ T đâu rồi?!!!!!!

Tô Mạch Ngôn chạy loạn trong nhà, đem một đồng hồ dùng tình thú vứt hết vào phòng mình, sau đó chạy vội vào phòng Tiêu Thế, nhanh chóng nhảy lên giường, làm cho cái giường đã lâu không được sử dụng loạn lên.

Khi đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hần trở lại phòng khách, phát hiện Tiêu Thế đã dùng khóa của y mở cửa vào, mà Tô Na thì đang dùng ánh mắt vô cùng quỷ dị nhìn hần.

Tô Mạch Ngôn thở hổn hển, khụ một tiếng, nhú mày nói: “Không phải bảo hai đứa ở ngoài sao?”

“Đến nhà mình rồi sao phải chờ?” – Tô Na chớp mắt, bước vào phòng, nhìn một lượt – “Oa, cha à, quản lý nhà mình quét dọn thật sạch sẽ.”

Tô Mạch Ngôn lại khụ một tiếng.

Tiêu Thế không được tự nhiên nhìn ra chỗ khác.

Tô Na thoải mái ngả người xuống sô pha, ôm gối, hé mắt nhìn Tiêu Thế: “Sao anh lại có chìa khóa ở đây?”

Trong lòng Tiêu Thế cả kinh, vừa định nói, thì bị Tô Mạch Ngôn giành mất: “Cậu ta ở đây vài ngày rồi.”

“... A?” – Tô Na kinh ngạc, nhìn Tiêu Thế lại nhìn sang cha mình – “... Vì, vì sao?”

Li hôn rồi mà còn ở cùng bố vợ, không được thoải mái.

Tô Mạch Ngôn thần nhiên nhìn cô: “Ông Trần thích ở một mình.”

“À...”

Tô Na lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, chú Trần quả thực không thích A Thế, lại không thể lúc nào cũng ở bệnh viện.

Thời gian đã không còn sớm, Tiêu Thế và Tô Mạch Ngôn hôm sau phải đi làm, mà Tô Na lại nói muốn sáng mai đến làm bạn với mẹ Tiêu, không khí nói chuyện của ba người nhất thời lâm vào tình huống xấu hổ. Tiêu Thế nhìn lên tường, nói: “Đi ngủ sớm một chút, sáng mai anh dậy sớm chuẩn bị đồ ăn, khi nào em đi thì mang qua chỗ mẹ.”

Tô Na gật gật đầu, quen thuộc đi về phía phòng mình, ngáp dài nói: “Vâng, em cũng mệt quá...”

Một trận khóc nhiều như vậy, hai mắt cô đã sưng lên như hai quả đào.

Đi được hai bước, cô đột nhiên quay đầu: “Vậy anh ngủ ở đâu?”

Tiêu Thế đã định về phòng Tô Mạch Ngôn, nghe thấy vậy liền giật mình, nói qua loa: “Anh với Mạch Ngôn ngủ cùng.”

Tô Na nhú mày: “... Giường của cha em rất chật.”

“Không sao, nằm chen chúc một chút cũng được.”

Tô Na vẫn có vẻ không ủng hộ: “Nhưng mà...”

Đột nhiên âm thanh trầm trầm của Tô Mạch Ngôn vang lên: “Nhanh đi ngủ đi...”

Tô Na bĩu môi đi về phòng.

Tiêu Thế đi theo Tô Mạch Ngôn về phòng, vừa mở cửa, nhìn thấy đồng hồ kia liền cười: “Vừa rồi anh không muốn chúng tôi vào là để dọn dẹp mấy thứ này?”

Tô Mạch Ngôn vuốt cằm, nói lỏng cravat: “Ừ.”

Tiêu Thế cười nói: “Kỳ thật là không cần đâu.”

Tô Mạch Ngôn thần nhiên nhìn y một cái: “Chẳng lẽ cậu định nói thẳng với con bé?”

“.....”

Nụ cười tươi tắn của Tiêu Thế cứng đờ, y lắc lắc đầu.

Tô Mạch Ngôn mím môi, rũ mắt xuống: “Cho dù cậu có thể, tôi cũng không thể...”

Tiêu Thế im lặng một hồi, vươn tay ra cầm lấy tay hắn, nắm chặt: “Hôm nay... cảm ơn anh.”

Tô Mạch Ngôn im lặng nhéo nhéo tay hắn, sau đó buông ra, mở tủ, lấy cho hắn một bộ áo ngủ: “Đi tắm rửa đi, rồi ngủ sớm một chút.”

Chờ Tiêu Thế tắm xong thì Tô Mạch Ngôn đi tắm.

Khi hắn tắm rửa xong xuôi, đi ra, nhìn thấy Tiêu Thế mệt mỏi nằm trên giường, tay gác lên che mắt.

Ánh mắt hắn u ám, cũng nằm xuống giường, sau đó nhẹ nhàng tắt đèn đi.

Đàn ông không thể tùy tiện khóc, đó là chuyện vô cùng tổn thương đến tôn nghiêm của bản thân.

Nhưng có đôi khi, người ta không thể chịu đựng được nỗi đau quá lớn.

Trong bóng tối, cảm giác được nhịp thở lên xuống của y, giống như là một con thú bị thương, muốn khóc, nhưng vẫn phải cắn chặt răng mà chịu đựng.

Tô Mạch Ngôn lẳng lẳng nghe.

Một lát sau, người nọ dường như không chịu nổi cảm giác khó chịu dày vò trong lòng, đột nhiên ôm lấy hắn từ phía sau.

Mặt chôn ở gáy hắn, có chút ướt át.

“Mẹ tôi, thực sự là bà không có được mấy năm hạnh phúc...” – Âm thanh của y khàn khàn – “Hồi trẻ cha tôi thích uống rượu, tính tình thì không tốt. Khi vừa mới lấy nhau, hai người ở cùng với bà ngoại tôi, chỉ cách có một bức tường. Vì thế ông ta ăn mẹ tôi xuống dưới chân rồi đánh, kêu cũng không kêu được, khóc cũng không khóc được...”

“Có khi mẹ tôi mang tôi ra ngoài, hoặc trốn ở nhà dì tôi, hoặc là tá túc một đêm ở nhà trẻ của tôi, chúng tôi đều biết, chỉ cần trời sáng, là biết mình sống được thêm một ngày.... Có đôi khi không có nơi nào để đi, mẹ tôi lại không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng chật vật của bà, liền đưa ta đi tránh ở mái hiên nhà người ta, khóc thầm... Mùa đông phương bắc không giống ở đây, lạnh đến thấu xương, nhớ lại những năm tháng đó mà tôi vẫn có thể cảm thấy được rằng va vào nhau lập cập....”

“Tôi nhớ rõ lần đầu tiên mẹ phải nằm viện, là do bị cha tôi dùng ghế dựa đập vào đầu, mãi đến khi bà té xỉu mà không thèm dừng lại.”

Cảm nhận được Tô Mạch Ngôn xiết chặt bàn tay mình, y hít sâu một hơi: “Khi học cấp hai, sau một buổi học, tôi theo chú đi đến bệnh viện, nhìn thấy mẹ tôi dùng ánh mắt xa lạ nhìn tôi, dùng khuôn mặt xa lạ cười với tôi, dùng âm thanh xa lạ hỏi tôi, cháu là con nhà ai thế? Tôi nóng nảy, nói con là A Thế, là con trai mẹ đây, mẹ làm sao vậy? Bà phản ứng nửa ngày mới cười rộ lên với tôi, vươn tay xoa đầu ta, A Thế à, sao lại khóc thế con? Cha lại đánh mẹ? Tôi chạy tới chất vấn cha, nhận được hai cái tát. Khi tôi mang khuôn mặt sưng vù quay lại phòng bệnh, mẹ lại lần nữa hỏi tôi cháu là con nhà ai?”

Tiêu Thế cảm thấy như mình đang gặp lại một cơn ác mộng, khiến cho đầu óc y đau đớn, đã chôn giấu trong lòng nhiều năm như vậy, hôm nay, vì con người im lặng ở bên cạnh bởi mình này, nhin không được muốn nói ra.

“Tình huống như thế giằng co suốt một tháng, mẹ mới có thể hồi phục được. Khi đó tôi mới hiểu, chuyện bị người thân yêu nhất vứt bỏ là chuyện đáng sợ đến mức nào... Về sau ông ta lại thiếu nợ, chạy trốn ra nước ngoài, hai người mới có thể ly hôn. Tuy chủ nợ không ngừng quấy nhiễu mẹ con chúng tôi, nhưng mà may mắn là có chú Trần ở đó.”

Tiêu Thế thở dài, âm thanh khàn khàn: “Kỳ thật tôi hiểu chú Trần. Mọi người đều nói, mẹ tôi chịu ủy khuất nhiều năm như vậy là vì tôi. Chú Trần ghét tôi là điều đương nhiên, ngay cả tôi cũng ghét chính bản thân mình....”

“Tôi đã từng thề là nhất định phải làm cho mẹ hạnh phúc, nhưng thật không ngờ, hạnh phúc với bà lại gian nan như vậy.”

Sau đó Tiêu Thế lại nói tiếp về những khoảng thời gian lẻ loi của y. Cho tới bây giờ, hần chưa từng thấy y có bất cứ điều gì bất mãn hay oán giận, càng không có chuyện nghe y trải lòng như thế.

Đây là lần đầu tiên.

Trước khi ly hôn, Tô Na luôn ở trước mặt hần ca thán về chồng không thích bàn bạc với con bé, cho rằng y quá gia trưởng, kỳ thật là không phải.

Y chưa bao giờ chia sẻ với người khác, người khác vì y làm một chút, y sẽ nơm nớp lo sợ muốn hoàn trả lại.

Đó là ôn nhu mà chỉ riêng Tiêu Thế mới có, nhưng Tô Na lại vứt bỏ.

Sáng sớm hôm sau, ba người đều có vẻ không ngủ ngon.

Một đôi mắt sưng vù, hai đôi mắt gấu trúc ngồi trên bàn cơm, không ai muốn nói gì cả.

Tiêu Thế dậy rất sớm, nấu nướng một hồi, xếp gọn gàng vào cặp lồng, dặn Tô Na mang đi, khi nào ăn chỉ cần hâm nóng lại là được, còn lại thì để cho ba người ăn cũng được.

Tô Na đi sau Tiêu Thế, giống như lúc chưa ly hôn, y bưng một phần, cô bưng một phần.

Nhưng hiện tại khi đối mặt không còn là nụ cười ngọt ngào ngày xưa nữa.

Tô Na bưng đĩa cá tuyết nướng đặt lên bàn, Tô Mạch Ngôn và Tiêu Thế đã ngồi chỉnh tề trên bàn ăn.

Cô đặt đĩa xuống, ngồi xuống bên cạnh Tô Mạch Ngôn, đối diện với Tiêu Thế, đột nhiên cô lấy trong túi ra một đồ vật màu phấn hồng, có những hạt nhỏ trên thân, quơ quơ trước mặt bọn họ, tò mò hỏi: “Vừa mới tìm thấy ở bên cạnh lò nướng, đây là cái gì thế?”

Tiêu Thế mở to mắt nhìn thứ trong tay cô, bộp, dao nĩa trong tay rơi xuống bàn.

Trúng, trúng rung.... (chả biết có đúng k vì biết tên mỗi cái này J, bản QT gọi là khiêu đản, còn nguyên gốc nó là thế này)

Tiêu Thế muốn tìm hồ mà chui xuống, cái thứ này là lần trước Tô Mạch Ngôn mua về nghiên cứu, còn chưa kịp dùng đã tiện tay để ở phòng bếp, không ngờ lại bị Tô Na nhìn ra.

“Sao?”

Tô Na lắc lắc cái thứ kia, vật thể cao su phấn hồng đang đưa trước mặt họ.

Tiêu Thế nuốt nước bọt, mở miệng: “Cái đó....”

Không được, cổ họng vẫn nghẹn.

Y vội cầm lấy cốc sữa uống một ngụm lớn.

“Không cần lộn xộn.” – Tô Mạch Ngôn thản nhiên nói, cầm lấy cái thứ trong tay Tô Na – “Đây là kẹo que.”

Nói xong mặt không đổi sắc nhét vào miệng.

Phụt.....

Nhìn khuôn miệng của hân, Tiêu Thế phun cả sữa ra.....

54. Chương 54

Thời gian còn lại, Tiêu Thế hoàn toàn không có cách nào tập trung vào công việc được. Bất kể là tổ kế hoạch đưa đến loại thực đơn quý dị nào, y đều làm theo hết.

Hương vị đương nhiên là vô cùng kinh khủng.

Tô Mạch Ngôn nếm qua món ăn mới cuối cùng, nhin không được nhẫn mặt: “Hương vị có chút vấn đề?”

Tiêu Thế mím môi: “Thật có lỗi.”

Tô Mạch Ngôn mím môi: “Có muốn nghỉ không?”

So với việc mẹ y sắp qua đời, bị trói buộc ở nhà ăn làm cho y thực sự khó chịu.

Tiêu Thế thu thập mấy đĩa thức ăn trên bàn, thở dài: “Quên đi, tôi có ở đó cũng không có tác dụng gì, hưởng chi đã có Na Na rồi.”

Tô Mạch Ngôn ngồi trước máy tính, thản nhiên liếc nhìn y, cũng không nói gì.

Những ngày này, không nói vẫn thoải mái hơn.

Rõ ràng là mẹ không thể ăn được gì, mà do khu vực vị giác ở não bị tổn thương nên hiện giờ bà cũng không thể cảm nhận được hương vị, thế nhưng vẫn không thể ăn được.

Tiêu Thế lo lắng vô cùng, mỗi ngày đều cố sức vắt óc suy nghĩ nên làm món gì, nhưng cũng không có cách nào để cho mẹ ăn ngon nhiều hơn.

Vì thế, nhìn bà càng ngày càng gầy gò, sắc mặt càng thêm xanh xao.

Vừa nấu ăn vừa nghĩ, gia vị trong tay bị cho đến linh tinh lộn xộn.

Lục Kính Triết ở bên cạnh làm đồ ăn của Ban 2, cau mày, khẩu khí vẫn trào phúng như thế: “Tâm mà không ở đây thì đừng có miễn cưỡng làm việc, muốn cho người ta cảm kích sự chuyên nghiệp của cậu sao?”

Từ lần trước chạm mặt nhau ở đây, hai người rất ăn ý lựa chọn khu làm việc, thỉnh thoảng có nói vài lời đá xoáy, nhưng cũng không đến mức bất hòa.

Như thói quen, Tiêu Thế khẽ gật đầu: “Xin lỗi.”

Thời gian lâu như vậy, y cũng hiểu được người này không phải là có ác ý gì, chỉ là trời sinh cách nói chuyện đã như thế rồi, với ai cũng thế mà thôi, nên y cũng không quá câu nệ.

Lục Kính Triết hừ một tiếng: “Hôm nay trưởng phòng lưu trữ nói với trưởng phòng của cậu, năng lực của cậu không tốt, nghe nói là hôm nay đi họp bị quản lý phê bình.”

Tiêu Thế ngẩn ra, Tô Mạch Ngôn chưa từng nói là có chuyện như thế này.

Nhìn sắc mặt y, Lục Kính Triết lại cười lạnh: “Trưởng phòng nhà các cậu là loại người sẽ kể lể oán giận người khác sao? Tôi và mọi người đều rõ.”

“.....”

Tiêu Thế mím môi không nói.

Công tác tiếp theo được tiến hành vô cùng thuận lợi.

Nghiêm túc nếm thử món ăn, ghi chép lại, đưa ra ý kiến đề nghị thay đổi, mỗi loại thức ăn đều làm một đĩa theo đúng mẫu, một đĩa sau khi thay đổi.

Cẩn thận quan sát biểu tình của Tô Mạch Ngôn, sau đó thay đổi.

Hiệu suất làm việc rất cao.

Đến cuối ngày làm việc, lần đầu tiên làm ra được mười một món ăn cố định, trong đó có sáu món là một mình Tiêu Thế tự nghiên cứu.

Tô Mạch Ngôn lái xe về nhà trọ của y.

Vừa vào đến cửa, chợt nghe âm thanh hoan hô, còn kèm theo tiếng cười trong trẻo của trẻ con.

Trong nháy mắt, Tiêu Thế có cảm giác y và Tô Na chưa ly hôn, đứa nhỏ cũng không bị bỏ, tất cả đều hạnh phúc.

Nhưng tất cả đều là không có khả năng.

Tô Na nghe tiếng mở cửa, lập tức ôm bé con trong phòng đi ra, hai người hi hi ha ha cười, vẫy tay với bọn họ: “Xem kia, cha nuôi và ông ngoại đã về.”

Tiêu Thế bị hai chữ ông ngoại kích thích, vội quay lại nhìn Tô Mạch Ngôn.

Gương mặt đối phương tuần tú, ngay cả nếp nhăn cũng không có, thế mà lại là ông ngoại.

Hơn nữa hắn còn bình tĩnh đón nhận.

Âm thanh Hãn Kiện gầm rú từ trong phòng truyền đến: “Đơn giản thế mà cũng làm sai, thằng nhãi này, thế thì còn thi thố cái rắm gì! Cậu.... Cậu đừng có qua đây! Đây!”

Tiêu Thế đẩy cửa đi vào, chỉ thấy tiểu thần trù vẽ mặt âm trầm nhìn Hãn Kiện: “Cũng không phải là tôi muốn đi thi, anh đừng có gào lên.”

Hãn Kiện vừa thấy Tiêu Thế, liền vội chạy đến núp sau lưng y, cả giận nói: “Không biết lớn bé, cậu được lắm, đã thế tôi mặc kệ cậu!”

Tiêu Thế cười vỗ vỗ vai gã: “Nhóc con kia ở đâu ra thế?”

Hãn Kiện như người không xương dựa dẫm lên người y, nháy nháy mắt nói: “Nhóc con hàng xóm của thằng nhãi kia, cha mẹ nó đi vắng, nên nhờ cậu ta trông hộ một chút.”

Nói xong lại cười gian tranh công: “Thấy tao giỏi không, biết mẹ nuôi muốn có cháu, ta mang cả cháu đến đây. Mà không cần phải lo nữa nhé?”

Tiêu Thế đắm nhẹ lên vai gã: “Được, làm tốt lắm.”

Mẹ Tiêu nhìn nhóc con vui vẻ chạy tới chạy lui, khóe miệng cũng co rút nhiều hơn, ý chừng cũng rất vui. Chú Trần mỗi ngày đều ở bên cạnh nhìn, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn được chút ít.

Bé con rất nhu thuận, vừa mới học viết chữ, liền cùng tiểu thần trù ghé lên giường vẽ vẽ tranh, chỉ khổ Hãn Kiện đại nhân ở bên cạnh la hét dạy dỗ.

Hãn Kiện đen mặt, liếc mắt nhìn tờ giấy, thuận miệng hỏi: “Vứt bỏ, buông tha cho, nói thế nào?”

Tiểu thần trù liếc mắt nhìn gã một cái: “Vứt bỏ, buông tha cho.”

Hãn Kiện tức giận, đập tay xuống bàn, quát: “Tiếng Anh!”

Tiểu thần trù chống cằm lười biếng: “FUCK!”

Bé con đem cán bút cắn gần nát, nghe vậy ngẩng đầu lên, bĩu bĩu môi, cũng đọc theo: “Pháp khác.”

“.....”

Hãn Kiện im lặng một giây, liền tóm áo bé con ra ngoài, quảng cho Tô Mạch Ngôn đang ngồi trên sofa: “Cho ngài mượn chơi, đừng khách khí.”

Sau đó hít sâu một hơi, xắn tay áo, lại vọt vào phòng.

Chỉ chốc lát, bên trong truyền đến tiếng hai người cãi nhau, tiếng gào thét ầm ĩ.

“Tên nhóc chết tiệt! Lúc thi cậu cũng FUCK một cái cho tôi xem! Được sao?! Tôi cho cậu FUCK!”

“FUCK YOU!”

“Không được phép mắng!”

“Vậy thì FUCK ME?”

“.....”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu nhìn bé con giương đôi mắt tò mò ngồi trong lòng mình, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt bầu bĩnh.

Mềm mại, đáng yêu chết đi được.

Bé con hất xì một cái, ôm lấy hấn cọ co: “Chú ơi.”

Tô Mạch Ngôn nhíu mày, trầm giọng nói: “Gọi ông ngoại.”

Bé con ảo não ngọ nguậy trong lòng hấn, không nói gì, chỉ ậm ừ trong miệng.

Tiêu Thế vừa từ phòng bếp đi ra, đúng lúc nghe thấy, cũng mỉm cười ngồi xuống bên cạnh, cầm chân bé con nghịch nghịch.

Tô Mạch Ngôn ôm bé con, liếc y một cái: “Không nấu cơm à?”

“Tô Na ép.” – Tiêu Thế cười khở chỉ vào phòng bếp – “Đột nhiên nói muốn làm thức ăn, chú Trần cũng thích chỉ bảo cô ấy.”

Tô Mạch Ngôn ừ một tiếng, cũng cầm chân bé con.

Tiêu Thế thích trẻ con, khoe môi mỉm cười, nhin không được muốn đùa giỡn người kia một chút: “Gọi chú.”

Bé con liếc mắt nhìn y một cái, ngoan ngoãn: “Chú ~”

Tô Mạch Ngôn nhíu mày, lại nói: “Gọi ông.”

Bé con không nói, chỉ mở to mắt hết nhìn Tiêu Thế lại nhìn Tô Mạch Ngôn, cuối cùng nhìn đến hai bàn tay yên lặng nắm nhau, đột nhiên mỉm cười: “Dì ~”

“.....”

“.....”

Có đôi khi, trẻ con luôn có một thứ trực giác vô cùng sắc bén, vì thế không thể tùy tiện trêu chọc.

Tiêu Thế và Tô Mạch Ngôn im lặng một hồi, đột nhiên Tiêu Thế bế xốc bé con lên, muốn một mình chơi.

Bé con lúc đầu còn ngoan ngoãn, nhưng về sau do tư thế không thoải mái, liền ngọ nguậy, vươn cánh tay tí xíu muốn Tô Mạch Ngôn ôm, miệng còn kêu: “Dì ơi, dì ơi....”

Tô Mạch Ngôn hắc tuyến, trầm giọng: “Gọi ông.”

“Dì ơi ~”

“.... Gọi ông, nếu không thì thôi không bế.”

Bé con bĩu môi, con mắt đảo một vòng: “Ông ơi ~”

Lúc này Tô Mạch Ngôn mới dịu dàng bế lấy bé, ôm vào lòng.

Tiêu Thế ở bên cạnh nhìn, cười thản nhiên: “Hình như trẻ con rất thích anh.”

Tô Mạch Ngôn ôm bé con, để bé nằm thật thoải mái, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn vo: “Trước kia hay bế Na Na, quen rồi.”

Tiêu Thế nhìn bé con thoải mái híp mắt lại, trong lòng đột nhiên có chút chua xót.

Chú Trần ở trong bếp vừa nấu vừa chỉ dẫn.

Tay nghề của ông kém Tiêu Thế, nhưng cũng không tồi, bao nhiêu năm qua, mẹ Tiêu cái gì cũng tốt, chỉ có tay nghề là không, cho nên ông tự nhiên luyện thành công phu nấu nướng.

“Rau thì nên cho muối muện một chút, nếu không sẽ không giòn, lại ra nhiều nước.”

“Muốn rán cá trước hết phải rửa sạch chảo, cho dầu oliu, tẩm qua một lớp bột mỏng, rán đến lúc màu vàng thế này là được.”

“Nấm hương trước tiên phải dùng nước sôi có cho chút muối chần qua, nhớ cho ít muối thôi, vì nấm hương hút nước nhiều, sẽ dễ bị mặn.”

Tô Na ở bên cạnh nghiêm túc nhìn.

Chú Trần nhanh chóng rán cá, đột nhiên hỏi: “Con có buồn nôn không?”

Tô Na ngạc nhiên: “A? Con không kiêng ăn.”

“Cá, có buồn nôn không?” – Chú Trần nói – “Còn có hải sâm nữa, A Thế có mua không?”

“... Vì, vì sao lại muốn ăn hải sâm?”

Chú Trần nhíu mày: “Ăn hải sâm sẽ tăng trí thông minh.”

Tô Na buột miệng: “Con ngốc lắm sao?”

“.....”

Chú Trần nhăn mặt, nhìn bụng cô: “Chú nói đùa nhỏ.”

Tô Na mở to mắt một hồi lâu, đột nhiên a một tiếng, ngượng ngùng cười: “Con, con quên.....”

55. Chương 55

Buổi tối về nhà, Tô Na không hề nhắc đến chuyện mình suýt nữa thì làm lộ bí mật, cô chỉ yên lặng đi theo hai người kia vào nhà.

Tiêu Thế tắm giặt xong xuôi, đi vào phòng, thấy Tô Mạch Ngôn vẫn như ngày thường, ngồi ở đầu giường cầm một quyển sách chăm chú đọc, trên mũi có một cặp kính tinh tế.

Càng nhìn càng thấy vẻ lạnh lùng toát lên từ người đối phương.

Tiêu Thế bước đến gỡ kính của hắn ra, đưa ra nhìn nhìn: “Kính viễn?”

Tô Mạch Ngôn mím môi: “Kính lão.”

“.....”

Tay Tiêu Thế nhất thời run rẩy, chút nữa thì làm rớt kính trên tay: “Anh đeo kính lão làm gì?”

Tô Mạch Ngôn dụi mắt, đặt cuốn sách sang một bên: “Tôi già rồi.”

Tiêu Thế nhìn hắn, cười rộ lên: “Có già sao? Nhìn vẫn còn thanh niên lắm.”

“Bây giờ thì chưa, nhưng rồi cũng đến lúc.” – Tô Mạch Ngôn cúi đầu – “Cứ mua chuẩn bị sẵn, rồi cũng có lúc dùng đến.”

Tiêu Thế không nói nữa.

Y nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên nằm xuống giường, đầu gối lên đùi hắn.

Tô Mạch Ngôn cúi đầu nhìn con người anh tuấn gồi đầu lên người mình kia, không nói gì.

“Thấy nhóc con kia nằm rất thoải mái.” – Tiêu Thế nhắm mắt lại, có chút khó chịu nói – “Chắc, bị giành trước mất rồi.”

Quá ngây thơ.

Tô Mạch Ngôn nhíu mày, muốn nói gì lại thôi, thầm nghĩ, kỳ thật ta cũng rất ngây thơ.

Hắn thấy Tiêu Thế nằm thoải mái, liền xoay đèn, tiếp tục đọc sách.

Thời gian chậm chậm trôi, ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn bao phủ hai người.

Không ai nói gì, nhưng trong lòng họ tràn ngập hạnh phúc.

“Mạch Ngôn.”

“Ừ?”

“Kính mắt, chờ tôi già đi, chúng ta có thể cùng nhau dùng.”

“....”

Mấy ngón tay cầm sách của Tô Mạch Ngôn run lên, cúi đầu nhìn y.

Tiêu Thế vẫn nhắm mắt như cũ, hơi nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy sống mũi cao nhô lên, tiếng nói còn mang theo một chút ý cười ôn hòa.

“Đến lúc anh không nhìn rõ nữa, tôi có thể đeo kính đọc sách cho anh nghe.”

“.....”

“Đến khi tôi cũng không nhìn rõ, chúng ta có thể cùng nhau nhớ lại....”

“.....”

“Mạch Ngôn.”

“Ừ?”

Thanh âm có chút khó chịu.

“Chờ mẹ Đi...” – Tiêu Thế hít sâu, đột nhiên mở mắt, ôn hòa nhìn hắn – “Tôi sẽ bán căn hộ đó, mua một cái xe.”

Tô Mạch Ngôn lẳng lặng nhìn y một hồi, đột nhiên vươn tay, tắt đèn.

Trong bóng tối, giọng nói của Tiêu Thế còn mang một chút ý cười: “Mạch Ngôn?”

Tô Mạch Ngôn trầm mặc hồi lâu, dùng sức gật đầu, lại gật đầu thật mạnh.

Chính là đối phương không thể nhìn được.

“.....Được.”

Ngón tay Tiêu Thế lần được đến mặt hắn, nhẹ nhàng chạm vào mắt, mũi, môi, sau đó lưu luyến không đi.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng tách hàm răng của người kia, sau đó khiêu khích trêu đùa đầu lưỡi mềm mại.

Tô Mạch Ngôn hiếm khi dụ dỗ, hơi hé miệng, mặc đối phương tùy ý đùa giỡn, sau đó cảm giác được hơi thở nóng rực của thanh niên đến gần.

Lửa nóng bốc lên, như muốn thiêu đốt tất cả.

Tiêu Thế ôm chặt đối phương, vừa nghĩ, đã nói đến thế rồi, chắc là hắn đã hiểu.

Đã sắp qua nửa cuộc đời, đây là lần thứ hai y nói rõ đến thế này.

Lần đầu tiên tình yêu quá nhanh, đến mức y không nhìn rõ, nghe rõ bất kỳ điều gì. Thế nên khi tình cảm chấm dứt rồi, y vẫn không hề hay biết.

Mà đây là lần thứ hai.

Người này yên lặng chờ đợi y, làm bạn với y, cái gì cũng không nói, nhưng y hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm ý của hắn vây quanh mình.

Tình cảm từng chút từng chút đâm chồi nảy lộc, đến khi y phát hiện ra, thì tình cảm đó đã thành một gốc cây to lớn rồi.

Cả đời dài như vậy, đã bỏ qua một lần, không thể để mất lần thứ hai.

Y nghiêm túc quý trọng tình cảm này.

Ở trên giường hôn môi là chuyện rất tiện lợi, áo ngủ cũng thật dễ dàng cởi ra, chỉ cần kéo nhẹ một cái là xong.

Liên tục để lại dấu vết hồng rực trên thân thể trắng nõn kia, nghe hơi thở dồn dập, Tiêu Thế như bùng phát.

“Na Na...” – Tô Mạch Ngôn hít một ngụm không khí, khó khăn nói – “Ở ngay phòng bên...”

Tiêu Thế gặm môi hắn, cười nhẹ: “Vậy chúng ta phải nói nhỏ một chút.”

Quần lót bị kéo xuống: “Cửa...”

Nâng chân đối phương lên, ngón tay có gel bôi trơn nhẹ nhàng tiến vào: “Đã khóa trái.”

Người dưới thân lập tức im lặng.

Kỳ thật chính hắn cũng kích động đến mức không thể kiềm chế được, hạ thân phần chân đứng thẳng, chờ đợi đối phương an ủi.

Tiêu Thế xoa cánh mông mềm mại, vươn người cắn mút bờ môi của hắn: “Nhấn nài một chút...”

Tô Mạch Ngôn mím môi, gật gật đầu.

Sau đó, một, hai, ba....

“A Thế...”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm mơ màng của Tô Na, cả Tiêu Thế lẫn Tô Mạch Ngôn đều giật bắn mình, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Tiêu Thế vội ho một tiếng, giọng nói vẫn còn một chút khàn khàn đầy tình dục: “Cái gì?”

“Em gặp ác mộng...” – Tô Na gõ gõ cửa – “Anh sang ngủ cùng em đi...”

Tô Mạch Ngôn nhú mày.

Sắc mặt Tiêu Thế cũng không tính là đẹp, nhin không được nói: “Na Na.”

Tô Na ỉu xiu: “Sao?”

Tiêu Thế thở dài, không biết phải nói thế nào: “Chúng ta đã ly hôn, không thể cùng nhau ngủ. Chỉ là một cơn ác mộng thôi mà, em cũng đâu phải là trẻ con nữa.”

Tô Na nghe xong a một tiếng, vội vàng nói: “Ai nha, em quên mất.”

Tiêu Thế nhẹ nhàng thở hắt ra, cứng ngắc cười nói: “Về về ngủ đi, đã khuya lắm rồi.”

Tiểu huynh đệ của anh còn cần an ủi đấy, giờ mà ép nó xuống, mai chắc không còn hứng thú đi làm nữa.

Không nghĩ tới Tô Na lại nói: “Vậy cha ơi, cha sang ngủ với con đi

”

“.....”

Tiêu Thế đột nhiên có cảm giác xấu hổ, giống kiểu phụ huynh đang “hành sự” thì bị con cái “bắt quả tang” vậy.

Tô Mạch Ngôn từ trước đến giờ vốn chiều con, không đợi Tô Na nói đến câu thứ hai, đã đầu hàng rồi.

Liếc mắt với Tiêu Thế xin lỗi, sau đó đứng dậy đi mở cửa: “Về ngủ thôi.”

Tô Na đứng ngoài cửa trông mong: “Cha, cha không biết đáng sợ thế nào đâu, con mơ thấy cương thi bắt dậy cầm dao đuổi theo con....”

Tô Mạch Ngôn cau mày: “Về ngủ thôi.”

Tô Na bĩu môi: “Không.”

Bị người khác phá đám, lúc này Tiêu Thế đang rất khó chịu, khuôn mặt biểu cảm phi thường thối: “....Vậy em muốn thế nào?”

Tô Na đảo mắt: “Nếu không... Con ngủ cùng hai người....”

“Vớ vẩn!” – Không đợi Tô Na nói xong, Tô Mạch Ngôn trầm giọng – “Về ngủ.”

“.....”

Tô Na buồn bực cực kỳ: “Vậy con ra sofa ngủ, dù sao cũng không về phòng đâu, sợ lắm....”

Tô Mạch Ngôn quay đầu, nhìn Tiêu Thế.

Y dùng chân che giấu người phía dưới, nhưng mà nhìn sắc mặt đầy nhẫn nại của y, hiển nhiên là tiểu huynh đệ chưa chịu nằm xuống.

Y còn muốn chờ mình về để tiếp tục.

Nghĩ như vậy, Tô Mạch Ngôn cũng có chút khấn trương, giọng nói không khỏi thêm phần hối thúc: “Về ngủ đi, con cũng đâu phải là trẻ con nữa.”

Kỳ thật là đã lâu lắm rồi, hai cha con chưa có cơ hội cùng ngủ với nhau.

Tô Na nằm trên giường, hai mắt mở to nhìn cha mình ngồi trên ghế dựa: “Cha, gần đây tâm tình cha có vẻ rất tốt.”

“Ừ.” – Tô Mạch Ngôn nhớ tới những lời vừa rồi của Tiêu Thế, tâm tình không khỏi tốt lên, nhưng bên ngoài thì vẫn tỏ vẻ trầm tĩnh – “Mau ngủ đi.”

Tô Na nằm trên giường, trở mình: “A Thế chăm sóc cha rất tốt.”

Tô Mạch Ngôn lại ừ một tiếng.

Tô Na thở dài, giọng nói xa xăm: “Cha, theo cha thấy, anh ấy có phải là muốn quay lại với con không?”

“....Sao?”

Tô Na nghe được ngữ khí hoài nghi của cha mình, tinh thần lập tức tỉnh táo, bật dậy: “Cha xem, đã ly hôn rồi mà vẫn chăm sóc cha như vậy, không phải rất lạ sao, mà vẫn còn ở lại đây nữa, chẳng lẽ không phải là muốn....”

“.....”

“Hơn nữa anh ấy cũng không chịu nói thẳng với mẹ Tiêu chuyện bọn con ly hôn, nhất định là mong chờ một ngày nào đó có thể quay lại với con còn gì?”

“.....”

“A Thế vốn là người như vậy, cho dù trước mắt thấy hết hi vọng, cũng vẫn không chịu quay đầu....”

“.....”

Càng nghe mặt Tô Mạch Ngôn càng đen, trầm mặc một hồi, hần đột nhiên hỏi: “Vậy con thì sao? Có muốn quay lại không?”

Tô Na có chút mệt mỏi, nằm ngả xuống giường, mơ hồ hắt hơi một cái: “Vâng.... Đồ ăn anh ấy làm ngon lắm....”

Nhưng mà khi lấy nhau rồi thì chả còn thú vị gì nữa....

Nửa câu sau chưa kịp nói, thì người đã ngủ rồi.

Cho nên cô không nhìn thấy khuôn mặt buồn bực của cha mình.

Mà sáng sớm hôm sau, Tiêu Thế cũng buồn bực đi ra, đột nhiên lại phát hiện có gì đó khác thường.

“Mạch Ngôn, bữa sáng muốn ăn gì?”

Tô Mạch Ngôn ngẩng đầu khỏi tờ báo, nhìn Tô Na: “Bữa sáng muốn ăn gì?”

Tiêu Thế đặt một tách mật trà xuống trước mặt Tô Mạch Ngôn: “Tốt cho dạ dày, uống đi..”

Tô Mạch Ngôn mặt không đổi sắc đưa mật trà cho Tô Na: “Tốt cho dạ dày.”

“.....”

Tiêu Thế đi sau Tô Mạch Ngôn, chuẩn bị đi làm.

Tô Mạch Ngôn đột nhiên quay phắt lại nhìn y, nghiêm túc nói: “Đưa Na Na đi.”

“.....A?”

Tô Mạch Ngôn thần nhiên: “Đưa Na Na đến chỗ Trần tiên sinh.”

Tiêu Thế nhăn mày nhìn hấn: “Tôi không có xe, đưa người đi thế nào được?”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, nghĩ nghĩ nói: “Cậu có thể chạy đằng sau xe được.”

“.....”

Cuối cùng thì Tiêu Thế cũng có thể khẳng định một trăm phần trăm là: Tô Mạch Ngôn, không hiểu tại sao lại xù lông rồi.

56. Chương 56

Cho dù là xe trâu, chạy từ Đông sang Tây thành phố cũng không theo kịp nữa là đuổi theo xe taxi?

Tiêu Thế đương nhiên không cho rằng những lời hấn nói là thật.

Y chỉ dặn dò Tô Na hai câu, liền tự mở cửa ngò lên ghế phó lái.

Cũng may Tô Mạch Ngôn không phải là muốn y đưa Tô Na đi thật. Nhìn y lên xe, hấn chỉ thần nhiên liếc một cái, liền khởi động xe, lao đi.

Từ đầu tới cuối không nói một câu nào.

Trước nay chưa từng có áp suất thấp lớn vồn xung quanh hai người, thật sự là có chút quỷ dị.

Nhưng vấn đề là, làm sao lại chọc hấn mất hứng?

Bản thân y luôn rất ôn nhu vuốt lông thỏ, ngay cả lỗ tai cũng nhẹ nhàng.

“Mạch Ngôn, có muốn uống cà phê sữa không?” – Tiêu Thế đứng ở văn phòng gỗ cửa, không đợi đối phương nói gì, đã tự động bưng cà phê vào, tiện tay khóa cửa lại. Sau đó đặt một ly cà phê đậm đà vị sữa với tỉ lệ 9 sữa: 1 cà phê lên bàn làm việc của hấn – “Vừa mới pha xong, có thêm chút đá đó.”

Có phòng bếp để dùng chính là một loại hạnh phúc, không có việc gì thì có thể lợi dụng chức quyền, làm thêm vài món điểm tâm, khiến cho mấy đồng sự cùng ban hâm mộ muốn chết.

Đáng tiếc là có người có phúc mà không biết hưởng.

Trưởng phòng đại nhân không thèm nhìn y, nghiêm túc nói: “Không khát.”

Lạnh quá đi, thanh âm này chắc phải làm đông nước mắt.

Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Thế cứng ngắc một chút, trong lòng nhịn không được hơi tức giận.

Đây đã là lần thứ sáu Tô Mạch Ngôn từ chối phục vụ nhiệt tình chu đáo của y.

Tiêu trung khuyến buồn bực thở dài, bắt đầu áp dụng kế hoạch B, ôn nhu tiến công, không bài trừ cả phương pháp dùng thân thể bức cung!

Y đi đến bên người hắn, khẽ nhíu mày hỏi: “Tâm tình không tốt?”

Tô Mạch Ngôn không ngẩng lên nhìn y: “Cách xa tôi một chút.”

Rầm.

Trái tim thủy tinh mong manh của trung khuyến vỡ nát, 502 cũng bó tay.

Ủ rũ ra khỏi văn phòng, mấy vị nữ đồng nghiệp nhanh chân chạy đến hóng chuyện.

Tiêu Thế tính tình hiền lành, hòa đồng với mọi người rất nhanh, quan hệ cũng rất tốt.

“Thế nào thế nào? Ma vương đại nhân hôm nay tâm tình ra sao?” – Tiểu Trần khẩn trương hỏi, từ khi có Tiêu Thế, y trở thành công cụ thăm dò tâm tình của trưởng phòng đại nhân – “Được tám phần không?”

Tiêu Thế trầm mặc nhìn cô một cái, lắc đầu.

“... Năm phần?” – Mọi người xung quanh run rẩy.

Tiêu Thế thở dài thườn thượt, nhìn cửa sổ văn phòng của Tô Mạch Ngôn bị che kín, trầm trọng lắc đầu.

“.....”

Mấy người hoảng sợ nhìn nhau, lắp bắp: “Vây, vây có nổi ba phần không?”

Tiêu Thế nhu nhu trán, giận dữ nói: “Nén bi thương... mọi người....”

Tâm tình Đại Ma Vương xấu đến cấp lũy thừa, có thể đến 5 sao rồi!

Nháy mắt, toàn bộ Ban 1 phòng kế hoạch được đặt trong tình trạng cảnh báo cao nhất, tất cả mọi người lập tức tiến về bàn làm việc của mình, vùi đầu vào công việc.

“Tiểu Trần....” – Tiêu Thế vô lực nói – “Chờ chút.”

“Anh Tiêu, sao ạ?” – Tiểu Trần quay sang cười gượng, ánh mắt không ngừng liếc về phía cửa văn phòng Đại Ma Vương.

Qua kinh nghiệm đã được tích lũy, tâm tình của Đại Ma Vương xấu cấp độ ba sao, toàn bộ văn phòng sẽ chịu cảnh áp suất thấp một ngày; bốn sao, sẽ có vài đồ vật ra đi; năm sao, tất cả đồng chí bỏ mạng -_-|||

Thật ra Tiêu Thế không chú ý điều này lắm.

Trong mắt y, con thỏ có xù lông thì vẫn là con thỏ thập phần dịu ngoan, cho dù nó có cắn tay mình thì vẫn vuốt ve nó như thường.

Mọi người đều nói yêu nhau mù quáng, Tiêu Thế đương nhiên là mù thật rồi.

Y lại u buồn thở dài, nghiêm túc hỏi Tiểu Trần đang nơm nớp lo sợ: “Theo cô.... Nếu người yêu cô vô duyên vô cớ tức giận, thì nên dỗ dành thế nào?”

“.....A?” – Tiểu Trần nghĩ nghĩ, lập tức hào hứng lên – “Nếu em tức giận, nhất định sẽ hi vọng bạn trai em vất hết óc để làm cho em vui, ví dụ như là đưa em đi đốt pháo hoa....”

Tiêu Thế nhíu mày: “Trong thành phố cấm đốt pháo, mà cũng không phải tết.”

Tiểu Trần dừng một chút: “Hay là tặng hoa....”

Tiêu Thế chặc lưỡi: “Người ta bị dị ứng với phấn hoa....”

Tiểu Trần nhìn y một cái, tiếp tục cho ý kiến: “Vây thì tặng quà, một thứ gì đó mà cô ấy thích....”

Tiêu Thế lại buồn rầu thở dài: “..... Người ta còn giàu hơn tôi.”

“.....”

Tiểu Trần cảm giác mình nghe được tin tức động trời, thật không ngờ, Tiêu đại soái ca lại có người yêu giàu có!

Tiêu Thế không để ý đến ánh mắt của Tiểu Trần, vẫn chìm đắm trong phiên não của bản thân, nghĩ nghĩ, lại nghiêm túc hỏi: “Vậy nếu là bạn trai cô tức giận, cô sẽ làm gì để dỗ anh ta?”

“.....”

Tiểu Trần giật mình, lập tức bĩu môi: “Anh ấy á, gần đây muốn nuôi chó, nhưng em không đồng ý, thế là anh ấy đổi, như trẻ con vậy.... Không có cách nào, hôm nay em định mua con chó mà anh ý thích về, cho anh ấy bất ngờ.”

Mua chó?

Tiêu Thế nhú mày, Tô Mạch Ngôn hình như cũng không thích chó lắm.... Bình thường nhìn thấy chó ở trong khu, cũng không để ý nhiều.

Bất quá nghiêm túc mà nói, quả thật cũng không thấy hẳn đặc biệt thích cái gì.

Đương nhiên, ngoại trừ mình ra.

Nhưng hiện tại lòng tự tin vào bản thân của y đang bị sự lãnh đạm của hắn phá hủy....

Tiêu Thế đau đầu gõ gõ trán, hỏi Tiểu Trần: “Em mua súng vật ở đâu thế? Anh đi cùng với?”

“Ai?” – Tiểu Trần nghiêng đầu, cười nói – “Anh Tiêu cũng định mua chó sao? Chúng ta có thể mua một đực một cái, sau này có thể cho chúng sinh chó con.”

Tiêu Thế cười lắc đầu: “Anh không mua chó.”

“Vậy mua gì?”

“Anh mua thỏ.”

“.....”

Tiêu Thế không để ý tới ánh mắt của Tiểu Trần, trong đầu lúc này chỉ nghĩ được một câu.

Tặng lão thỏ một con thỏ con....

Tặng lão thỏ một con thỏ con....

Tặng lão thỏ một con thỏ con....

Sau khi tan tầm, Tiêu Thế phá lệ không ngồi cùng xe với Tô Mạch Ngôn, mà chỉ cười tạm biệt rồi nhanh chóng chạy theo em gái Tiểu Trần.

Tô Mạch Ngôn mặt không đổi sắc đứng nhìn hai người đi xa rần, cũng không hề lên tiếng.

Tiểu Trần bị Tiêu Thế kích động lôi đi, khóc không ra nước mắt: “Anh Tiêu, em bị đông đá....”

Tiêu Thế cười tủm tỉm: “Em thấy loại thỏ nào thì đẹp?”

Thỏ không phải con nào cũng thế sao?

Tiểu Trần nghĩ nghĩ không yên lòng nói: “Nếu tặng cho bạn gái... Thì lấy màu trắng đi? Để làm súng vật thì thỏ tai rủ là tốt nhất, đạo kỳ cũng được, chẳng qua có chút quý....”

Ngoài hai từ “Bạn gái” ra thì Tiêu Thế chẳng nghe rõ được từ nào phía sau cả.

Nếu phụ nữ thích thỏ trắng, vậy đàn ông... Có phải là thích thỏ đen không?

Đúng! Mua thỏ đen!

Tiêu Thế nghĩ rằng, lần này tuyệt đối không thể để Tô Mạch Ngôn có chỗ nào không vui.

Vào cửa hàng vật nuôi, tầng tầng lớp lớp các loại lồng, cùng với tiếng kêu của mèo chó chim lẫn lộn. Vì Tiểu Trần đã đến đây rồi, nên lôi kéo Tiêu Thế đến gian hàng bán chó.

Tiêu Thế ở sau lưng cô nhìn trái nhìn phải, thuận miệng hỏi: “Ở đây có bán chó không?”

Tiểu Trần gật đầu liên tục: “Có có. Tất cả các loại đều có, chó, mèo, chim chóc, cả chó nữa.”

“Thế à...” – Tiêu Thế gật gù, rồi lại hỏi – “Thế có chó đen không?”

“.....”

Tiểu Trần khó hiểu: “Chó, chó đen?”

Tiêu Thế mỉm cười vuốt cằm: “Đúng vậy, màu đen.”

Vừa may lúc đó ông chủ cửa hàng đi tới, Tiểu Trần vội phát tay: “Anh tự mình hỏi đi, em cũng không biết có hay không đâu.”

Nói xong liền bế chú chó mà bạn trai cô thích lên, nựng nựng nó: “Tiểu Bạch à

Chị đón em về nhà đây

”

Ông chủ tủm tỉm cười nhìn vị khách anh tuấn cao lớn trước mặt, nhiệt tình hỏi: “Quý khách muốn loại vật nuôi thế nào?”

Tiêu Thế không chút suy nghĩ: “Muốn chó.”

“Có.” – Ông chủ cười dẫn y qua một bên – “Ở đây...”

“.....”

Tiêu Thế nhìn một đám bông nhỏ nhỏ giống tuyết, nhú nhú mảy: “Không có màu đen sao?”

“.....A” – Ông chủ ngẩn người – “Không, không có.”

Cửa hàng chỉ bán một số vật nuôi phổ thông, mà chó đen vốn ít người thích, nên đương nhiên không có.

Tiêu Thế nhú mảy, lại nghiêm túc hỏi: “Như vậy, cửa hàng mình có cung cấp dịch vụ nhuộm lông định kỳ không?”

“.....”

Nhìn gương mặt nghiêm túc của thanh niên, ông chủ hoàn toàn hóa đá.

Lúc Tiêu Thế đến chỗ mẹ Tiêu, thì đã qua bữa tối.

Tô Na đã gọi điện hỏi y xem có cần để phần không khiến y không khỏi buồn bực, sao không phải là Tô Mạch Ngôn gọi chứ... Nhưng lại vội vàng từ bỏ ý nghĩ đó.

Để cảm ơn Tiểu Trần, mời cô đi ăn một bữa là chuyện đương nhiên.

Y đứng ở cửa, cúi đầu nhìn cục bông trắng ngọc ngậy trong lòng, có chút cảm giác không yên.

Thật sự là không mua được con chó màu đen, đành phải mua một con màu trắng vậy, cũng không biết Tô Mạch Ngôn có ghét bỏ nó vì món quà này quá nữ tính hay không.

Nhưng mà ngay cả một nam nhân như y cũng rất thích, chắc hẳn cũng sẽ thích?

Nghĩ vậy, Tiểu Bạch trong lòng lại dùng răng cắn mất một cái cúc áo của y.

Con chó này cái gì cũng được, mỗi tội là thích cắn người.

Tiêu Thế để mặt con chó sát mặt mình, nhìn nó đập đập cái chân, không khỏi nở nụ cười: “Nếu không phải mắt không đủ hồng, lỗ tai không đủ dài, thật là giống Mạch Ngôn.”

Mấy người trong nhà đều đã ăn tối, Tiêu Thế vừa vào cửa việc đầu tiên là giấu con chó vào ngực, sau đó vào phòng nhìn mẹ Tiêu.

Mấy ngày gần đây khí sắc mẹ Tiêu có vẻ tốt hơn, tuy vẫn không thể nói chuyện, nhưng mà ngón tay cũng có thể cử động, chữ viết tuy có xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng vẫn có thể đọc được.

Nhìn thấy con trai, mẹ Tiêu lập tức cầm lấy tờ giấy bên gối, viết: “Ăn?”

Tiêu Thế mỉm cười cầm lấy tờ giấy, cũng nghiêm túc viết: “Con ăn rồi.”

Khóe miệng mẹ Tiêu co rúm, trong mắt mang theo chút ý cười.

Hai mẹ con ngồi trò chuyện, nhìn vào thấy vô cùng ấm áp.

Tô Na đứng ở cửa nhìn một hồi, liền đi ra.

Chú Trần vừa ăn cơm xong, đang ngồi cùng vị thông gia mặt không đổi sắc, thấy Tô Na rón ra rón rén, lại không cẩn thận va vào bàn, không khỏi nhíu mày: “Chú ý an toàn.”

Sao sắp làm mẹ rồi còn có thể vụng về hậu đậu như vậy được chứ?

Tô Na a một tiếng, vội vàng gật đầu: “Con xin lỗi, con xin lỗi....”

Buổi tối trở về, chú Trần nhìn Tô Na mặc một chiếc áo phong cộc tay, nhíu mày nói: “Con mặc ít quá, đang mang thai không thể để bị cảm lạnh.”

Tô Na đi theo cha mình ra đến cửa, nghe vậy cả người cứng nhắc, gật đầu: “Vâng, con biết mà, cảm ơn chú Trần.”

Tiêu Thế đi sau, không nhìn thấy trong mắt chú Trần là một tia nghi hoặc. Ngược lại Tô Mạch Ngôn quay đầu vừa lúc nhìn thấy, đột nhiên vươn tay, đem áo khoác của mình phủ lên người con gái: “Lần sau nhớ mang áo khoác.”

“Vâng ạ.”

Tô Na lại gật đầu. Cô không quen nói dối, loại thời điểm thế này ngoại trừ gật đầu, cô cũng không có cách nào khác.

Vừa lên xe, đại khái là do không cẩn thận chạm đến, con thỏ phát ra âm thanh.

Tô Na thính tai, ngồi ghế sau cũng nghe thấy, hưng phấn nói: “Cái gì? Là cái gì thế?”

Tiêu Thế thở dài, cái này vốn định mang vào phòng ngủ, để cho mình Tô Mạch Ngôn xem thôi.

Nhưng mà lúc này có muốn giấu cũng không được.

Y nhẹ nhàng lôi con thỏ trong lòng ra: “Khụ, đây....”

“Thật đáng yêu!”

Tô Na ngồi ghế sau vươn người lên, vì kích động mà cụng đầu vào trần xe, nghe “Cốp” một cái rõ to.

Tiêu Thế còn chưa kịp nói gì, con thỏ đã bị Tô Na ôm vào ngực: “Oa, oa, oa. Em thích thỏ nhất.... Trước kia muốn nuôi mà anh không cho....”

“Anh...”

Ánh mắt đậm đặc của Tô Mạch Ngôn đảo qua, Tiêu Thế vội vàng muốn giải thích, lại bị một câu tiếp theo của Tô Na đánh bại.

“Bé hamster thật đáng yêu!”

“.....”

“.....”

Tiêu Thế quay người lại, đối mặt với Tô Na, nghiêng từng chữ hỏi: “Em nói... Nó là cái gì?”

Tô Na cười tủm tỉm, vô tội nháy mắt: “Hamster.”

Tìm kiếm hình ảnh thì cho ra hamster, nhưng dùng GG dịch thì ra My Neigh Totoro, mà trong Totoro cũng có nhân vật giống thỏ. Ai có ý kiến gì thì giúp mình nhé. Đây là ảnh của hai em nó

()

57. Chương 57

Tiêu Thế tóm lấy bé hamster trong tay Tô Na, mặt tuy không có biểu tình gì nhưng trong lòng tràn ngập câu hỏi.

Rõ ràng ông chủ quán kia nói đây là thỏ mới nhập khẩu, thoát nhìn lỗ tai lớn, chóp mũi phập phồng theo hơi thở cũng rất giống thỏ, mà cũng to gần bằng con thỏ còn gì....

Nhưng vì sao nó lại là hamster chứ!!!!!!!!!!!!

Tô Mạch Ngôn vào phòng, không thèm quan tâm đến y. Tiêu Thế cũng mặc kệ Tô Na la hét, sống chết cướp bé hamster kia về, theo người kia vào phòng.

Người kia tắm rửa, y chuẩn bị khăn tắm đứng ở cửa.

Người kia lên mạng, y thành thành thật thật bưng trà đứng bên cạnh.

Người kia đọc sách, y ở bên cạnh nghiên cứu bé hamster kia....

Một bàn tay vươn tới, hung hăng cướp bé hamster từ tay y về. Hai mắt Tiêu Thế sáng lên, vội vàng cười nói: “Mạch Ngôn...”

Tô Mạch Ngôn đỡ bé hamster, nhú mồm nói: “Sắp bị cậu bóp chết.”

Tiêu Thế chán nản cúi đầu: “Tôi muốn mua cho anh mà.”

Tô Mạch Ngôn thần nhiên liếc mắt nhìn y: “Cậu nhầm rồi. Na Na rất thích hamster.”

“.....”

Tiêu Thế lâm vào thế bí, không biết nên nói thế nào mới tốt: “Tôi định mua cho anh một con thỏ...”

Tô Mạch Ngôn cứng người.

Tiêu Thế u buồn thở dài: “Hamster đâu có giống anh, thỏ mới giống...”

Kỳ thật Tô Mạch Ngôn biết Tiêu Thế với Tô Na là không có khả năng.

Hắn biết y là người thành thực, sẽ không nói dối lừa gạt người ta, nếu y đã nói, thì chắc chắn là y muốn nghiêm túc cùng hắn trải qua một đời.

Nhưng vấn đề là, đột nhiên hắn thấy chán ghét bản thân mình.

Một ông chú hơn đôi phương 20 tuổi, lại là đồng tính luyến ái, cũng không thèm quan tâm, đưa đôi phương theo con đường của mình, lại đột nhiên phát hiện ra, chính mình có lẽ cũng không bằng phụ nữ trẻ tuổi, có thể cùng y lâu dài.

Hiện tại rút lui, liệu có kịp không?

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, nhìn chóp mũi phập phồng của vật nhỏ trong tay, mặt không đổi sắc vươn tay.

“A.”

Kêu lên một tiếng, Tiêu Thế chỉ cảm thấy có một vệt trắng lóe lên trước mắt mình.

Tô Mạch Ngôn giơ tay vừa rồi còn cầm bé hamster, đột nhiên ẩm ướt một mảng lớn.

Hamster vốn là loại vật nuôi nhát gan lại ngoan ngoãn, nếu không chọc đến nó, nó sẽ không cắn người.

Một khi nó đã sợ hãi, sẽ liều mạng né tránh, ngay cả lông của mình cũng không cần, sống chết mà chạy, hoặc là sẽ tiểu vào người địch nhân.

Nhưng hamster cũng có một ưu điểm lớn nhất, đó là nó chỉ nhận một chủ nhân mà thôi.

Tô Mạch Ngôn mặt không chút thay đổi tắt máy tính, chọc chọc vật nhỏ co lại thành một cục bông, nhìn về phía Tiêu Thế: “Lồng sắt đâu?”

“A?” – Tiêu Thế khẩn trương đánh giá sắc mặt hắn, nghe vậy ngẩn a – “Lồng sắt gì?”

“...Lồng sắt cho hamster.” – Tô Mạch Ngôn thản nhiên nói – “Còn cả đồ ăn với cát vệ sinh nữa.”

Tiêu Thế chưa từng nuôi động vật, ấn tượng duy nhất trong đầu y về vật nuôi chỉ là thứ mấy cô bé xinh xắn suốt ngày ôm trong ngực, huống chi y còn nghĩ là mình mua một con thỏ: “Tùy tiện cho ăn gì đó không được sao?”

“Hamster thích ăn khoai lang xắt miếng.” – Tô Mạch Ngôn thở dài, ra phòng khách tìm một cái hộp các tông, cẩn thận mở ra, sau đó cho bé hamster vào – “Đêm nay ngủ tạm ở đây đi, mai mua lồng sắt.”

Tiêu Thế nhìn sắc mặt đậm mạc kia của hắn, đột nhiên không nhịn được cười.

Nói không chừng, người này rất thích kiểu vật nuôi nhỏ nhỏ.

Rõ ràng chính bản thân y cũng giống vật nuôi.

Tô Mạch Ngôn thoáng cứng đờ mặt, nhìn y: “Cười cái gì?”

Tiêu thế cười cười xoa xoa tóc y, hỏi sang vấn đề khác: “Đặt tên cho nó đi.”

Tô Mạch Ngôn mím môi, cảm thấy bị nụ cười của đối phương làm cho choáng vàng, vội vàng nhìn sang chỗ khác, trầm giọng nói: “Tùy tiện.”

Tiêu Thế nhú mày, cười nói: “Thật sự là tùy tiện sao?”

Lão thỏ không dám nhìn thẳng vào y, rầu rĩ gật đầu: “Ừ.”

“Vậy được.”

Tiêu Thế cầm mẫu khoai lang lấy được ở phòng bếp đưa giỡn bé hamster: “Bé thỏ Mạch Mạch.”

“.....”

Trong mắt lão thỏ lóe lên một tia sát khí.

Tiêu Thế buồn cười nhìn vật nhỏ cắn mẫu khoai, vừa lòng nói: “Bé thỏ Mạch Mạch, nhớ kỹ tên mi chưa?”

Lão thỏ tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

Vì thế tối hôm đó, lão thỏ không chịu về giường ngủ, ôm chăn sống chết muốn ngủ ở sô pha.

Tiêu Thế có vuốt lông thế nào cũng không được, đành ai oán ôm chăn ngủ ở sà nhà bên cạnh sô pha.

Chiếc giường đôi kia đành chịu trống trải một đêm.

Bởi vì ngủ ở sô pha nhỏ trong phòng, nên tư thế nằm cũng không được thoải mái. Mỗi lần lão thỏ trở mình là lại làm rớt chăn.

Đã vào tháng sáu, thời tiết tuy có nóng nực, nhưng ở N thành, ban đêm trời vẫn có chút lạnh.

Hơn nữa trong phòng còn bật điều hòa.

Tiêu trung khuyến mỗi lần bị đánh thức bởi tảng chăn bông nặng trĩu rơi từ trên xuống, cũng chỉ biết cười khổ đứng lên, đắp lại chăn cho ai đó.

Ép buộc cả đêm, kết quả là sáng hôm sau lão thỏ thần thanh khí爽, còn Tiêu trung khuyến thì vô cùng bất hạnh, bị cảm lạnh.

Buổi sáng thức dậy, đầu óc choáng váng, cảm thấy như có ai dùng búa đập ọng ọng sát bên cạnh.

Tô Mạch Ngôn không biết đã dậy lúc nào.

Lúc y tỉnh dậy, phòng ngủ đã không có ai, còn bản thân thì nằm trên giường, chăn ấm đệm êm, cả người nóng, nhưng mà không có chút mồ hôi nào.

Tiêu Thế chống tay vào tủ đầu giường ngồi dậy, bước xuống, lảo đảo đi về phía phòng tắm.

Cổ họng khô khốc, nuốt nước bọt cũng khó khăn, đầu lưỡi như sưng lên, nuốt nước bọt, cảm giác khó chịu lại dồn lên.

Y nhìn vào gương, hình ảnh anh Tiêu đẹp trai giờ mắt đỏ bừng, mặt tái mét, quả thực kinh khủng.

“A Thế?”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của người yêu trong trẻo nhưng lạnh lùng, Tiêu Thế ngẩn ra, vội vàng xốc lại tinh thần, nói: “Tôi đây.”

Chết tiệt, đầu lưỡi sưng lên, đến nói chuyện cũng mơ hồ không rõ.

“.....”

Cửa phòng tắm bật mở, Tô Mạch Ngôn cầm cốc nước và thuốc đi vào, cau mày nói: “Nghiêm trọng hơn rồi.”

Tiêu Thế cố nhếch miệng, lắc đầu cười nói: “Không có việc gì, khỏe ngay ấy mà.”

Tô Mạch Ngôn khề thở dài, đưa thuốc đến trước mặt y, nhìn y ngoan ngoãn uống hết, mới nói: “Hôm nay không cần đi làm.”

“Ai? Điểm chuyên cần của tôi...”

Nói đến tiền lương có chút không dễ dàng, Tiêu Thế trầm nghĩ, lẽ nào mình vẫn là quỷ hám tiền?

Tô Mạch Ngôn không cho y bất cứ cơ hội nào để phản đối, nghiêm mặt quay đầu, chuẩn bị đi làm: “Tôi cho phép.”

“.....Mạch Ngôn....”

Tiêu Thế cố gắng gọi hân.

Tô Mạch Ngôn quay đầu nhìn y một cái, thản nhiên nói: “Na Na ở nhà chăm sóc cậu.”

Trên cơ bản, để Tô Na chăm sóc thì thà không có còn hơn, điều này từ khi hai người yêu nhau Tiêu Thế đã hiểu rất rõ.

Cũng không hiểu là Tô Na nghĩ gì, còn lôi kéo thêm cả sát thủ thăm bệnh đến, nói là đến giúp đỡ, đồng thời hóng chuyện vui, vì người kim cương như Tiêu Thế quả thật là rất ít ỏi.

Hân Kiện cười hì hì ngồi bên cạnh giường y, vừa trêu đùa bé hamster vừa nói: “Ai nha, không ngờ mày cũng bị ốm? Có phải là đêm qua high quá không? Tao khuyên mày, là đàn ông thì phải kiên cường lên, đừng cố quá thành quá cố đấy, cẩn thận không lại thận hư thì khổ...”

Tiêu Thế phát sốt nằm trong ổ chăn, tức giận nhìn gã: “Cút đi!”

Hân Kiện nháy nháy mắt, kiểu như là không hiểu y nói gì: “Đi? Đi gì cơ? Tao còn chưa được ăn cơm trưa, cũng phải ăn xong thì mới đi ngoài được chứ

~”

“Bớt đắc ý đi!” – Tiêu Thế giận – “Tiện nhân....”

Hân Kiện cười toét miệng, cầm lấy một quả táo, thân mật nói: “Nói đến đi, cậu có muốn ăn táo không?”

“.....”

Mày có ý đồ đúng không? Cầm đồ ăn xong nói đến đi ngoài, muốn tao ghê tởm đến chết đúng không?!

Tiêu đại soái ca nằm trong ổ chăn, ngay cả rống lên cũng không thể được, trong lòng chỉ muốn cầm đao cho cái thằng đang nhăn nhó trước mặt kia một phát.

Hãn Kiện thấy y tức giận, trong lòng càng thích chí, nhưng cố gắng kìm chế, cầm quả táo, làm bộ nói: “Được rồi, để tao gọt táo cho mày. Để mày đừng có bảo tao là đồ vô nhân tính.”

Nói xong liền lấy dao gọt táo.

“.....” – Tiêu Thế âm trầm nhìn gã.

“Ai nha, sao lại phiền toái như vậy!” – Hãn Kiện giả vờ phẫn nộ, ném con dao gọt hoa quả sang một bên – “Tao thấy là nên dùng phương thức nhanh nhất đi.”

Vừa dứt lời, thấy gã dùng răng, cạy vòng vòng quanh quả táo.

Sau hai vòng, quả táo nhìn sứt sẹo, chỗ lồi chỗ lõm.

Hãn Kiện không thèm để ý đến mặt Tiêu Thế như sắp muốn giết người, còn cầm quả táo đưa đến sát miệng y, nghiêm mặt cười cười: “Ném thử xem nào.”

“.....”

“.....”

Anh Tiêu đẹp trai cuối cùng cũng bạo phát, hít sâu một hơi, gào toáng lên: “Tiện Tiện! Cút đi! Cút!”

Tô Na ngồi ở phòng khách xem ti vi, nghe thấy tiếng hét, vội vàng chạy qua: “A Thế, sao anh lại giận dữ thế? Tiện Tiện mang đồ đến thăm anh ốm mà.”

“.....”

Tiêu Thế nhíu mày, không kiên nhẫn nói: “Nó mang gì đến?”

Tô Na lấy ra một hộp cháo bát bảo, đựng đưa trước mặt y: “Đậu đỏ, ngon lắm, em mở ra cho anh.”

1 phút sau.

Tiêu Thế nhìn Tô Na đắc ý mở hộp cháo, sau đó húp một húp lớn, mới để tới trước mặt y: “Ai nha, uống ngon thật...”

Đây là người kiểu gì vậy.....

Tiêu Thế khóc không ra nước mắt, Mạch Ngôn à, về nhanh lên được không?

Tan tầm, Tô Mạch Ngôn hỏi thăm Tiểu Trần về cửa hàng vật nuôi, sau đó đến cửa hàng, hỏi thăm phương pháp nuôi hamster, sau đó mua một cái lồng sắt, mấy bao cát vệ sinh và đồ ăn.

Liếc mắt nhìn thấy con thỏ ở lồng sắt bên cạnh, cảm thấy thích thú, nhưng mà nghĩ nghĩ vẫn quên đi thì hơn, trong nhà có bé hamster kia cũng đủ rồi.

Nhưng mà, hamster không là thỏ....

Tô Mạch Ngôn thở dài, sao lại có nhiều người bị lừa mua hamster thế nhỉ?

Mang lồng sắt về nhà, vốn nghĩ Tiêu Thế được Tô Na chăm sóc sẽ không tốt lắm, nhưng không nghĩ đến khi nhìn thấy, lại thế thảm như vậy.

Quả thực là sắp hấp hối.

Hãn Kiện và Tô Na vô tâm vô phé ngồi cười đùa, nhìn thấy Tô Mạch Ngôn bước vào, lập tức hô: “Ai nha, Tô tiên sinh đã về.”

“Cha, cha về rồi? Cha có mua cơm tối không?”

“Không có.” – Tô Mạch Ngôn liếc cô một cái – “A Thế đâu?”

Tô Na ôm bé hamster, cười tủm tỉm, cũng không ngẩng đầu lên: “Con vừa cho anh ấy uống thuốc, anh ấy nói là muốn ngủ.”

Tiêu Thế ở trong phòng nghe thấy quả thực muốn tru lên, ta nói muốn ngủ hồi nào?

Ta là muốn mấy người cút đi!

Cút! Cút! Cút! Cút!

Tô Mạch Ngôn trở về với y mà nói giống như ở sa mạc gặp ốc đảo, lạc đường gặp sao Bắc Đẩu, trong phút chốc, y có cảm giác như đang ở thiên đường.

Vì thế, ở trong phòng, Tiêu Thế yếu ớt khẽ gọi: “Mạch Ngôn...”

Tô Mạch Ngôn giật mình, vội vàng đi vào, đến áo khoác cũng không cởi, đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy môi Tiêu Thế khô khốc, không khỏi nhíu mày: “Sao lại nghiêm trọng thế này?”

Kỳ thật cơ địa Tiêu Thế vốn rất tốt, tuy rằng Tô Na không biết cách chăm sóc người khác, nhưng mà có Hãn Kiện ở bên vừa làm trò vừa chăm sóc, uống nước đều đặn, nhiệt độ cũng đã hạ, thuốc cũng đã uống.

Giữa trưa còn được ăn mỹ vị của tiểu thần trù làm cho.

Môi khô là do lúc trước phát sốt, lại thêm uống thuốc nữa, cho nên mới nhìn có chút dọa người.

Nhưng Tô Mạch Ngôn không biết được điều này vì hãn cũng ít khi bị ốm.

Mà Tiêu Thế lại không bỏ qua cơ hội thi triển khổ nhục kế, cười khổ nói: “Ngày mai sẽ khá hơn....”

Hãn Kiện thò đầu vào, cười hì hì nói: “Nhìn thấy ngài Tô rồi có khỏe hơn không?”

Tiêu Thế nuốt nước bọt, nhìn Tô Mạch Ngôn, lại nhìn Hãn Kiện: “Ra ngoài nói chuyện!”

Với người bệnh phải nhẹ nhàng, đây là nguyên tắc mà ai cũng biết, thế nên oán khí cuộn cuộn trong lòng Tô Mạch Ngôn hôm qua bị cơn sốt của Tiêu Thế tiêu rụi.

Bữa tối cũng là do tiểu thần trù làm, cháo trứng muối đậu phụ trúc thịt khô.

Thịt khô là của nhà mình làm được, vừa sạch sẽ vừa thơm ngon, thêm đậu phụ trúc và trứng muối, hầm lên rất vừa miệng, lại tốt cho người mà cổ họng sưng hoặc nhiễm trùng.

Tiêu Thế dựa vào đầu giường, ăn từng ngụm cháo, nhân tiện nói mấy lời khách sáo.

“Mạch Ngôn...”

Tô Mạch Ngôn ở bên cạnh gõ gõ gì đó trên máy tính, nghe vậy nhíu mày nói: “Cậu tốt nhất là nên nói ít thôi.”

“Ta không phải đại sắc đầu ()” – Tiêu Thế ai oán nhìn hãn – “Chỉ là sắc đầu sưng thôi mà....”

Tô Mạch Ngôn cũng không quay đầu lại: “Giống nhau.”

“.....”

Tiêu Thế cũng không nổi giận, vẫn cố gắng: “Mạch Ngôn....Vì sao lại tức giận?”

“.....Không có.”

Tiêu Thế cười khổ thở dài: “Có đánh chết anh cũng không chịu nói ra sao?”

Ngón tay đang lướt trên bàn phím dừng lại, Tô Mạch Ngôn quay đầu lại, nghiêm túc nhìn y hỏi: “Hôm nay được Na Na chiếu cố cậu cảm thấy thế nào?”

“Sao?”

Tiêu Thế sững sốt, lập tức nhăn mặt, bất mãn nói: “Cô ấy có chăm tôi chút nào đâu? Toàn ngồi góp vui.”

“Thế sao?”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu, không biết là cao hứng hay không, tóm lại là làm cho người ta có cảm giác hãn tựa hồ hài lòng một chút.

Tiêu Thế đột nhiên cảm thấy mình hiểu được gì đó, nhưng lại không thể nói rõ được, cảm giác rất vi diệu.

Một lát sau, Tô Mạch Ngôn ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Tiêu Thế: “Mặc kệ thế nào, cậu vẫn nên tránh xa Tô Na một chút.”

Tiêu Thế ngăn ra: “.....Sao cơ?”

Tô Mạch Ngôn bình tĩnh nói tiếp: “Hai người sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“.....”

Nhìn biểu tình đại ra của đối phương, Tô Mạch Ngôn cố che giấu vành tai đỏ lên, quay đầu nói: “Về phần nguyên nhân hôm qua tức giận.... có chết cũng không nói cho cậu.”

58. Chương 58

Virus cảm mạo chả mấy khi được xâm nhập vào người kim cương – Tiêu đại soái ca, lập tức tranh thủ cơ hội gây sóng gió, hoàn toàn đập tan hi vọng uống thuốc vào là ok của Tiêu đại nhân.

Lần ốm này, kéo dài suốt một tuần.

Tô Na và Hãn Kiện liên thủ chọn bài hát, cái Laptop trên bàn lăm lăm bấm một bài hát đau thương từ đời cổ lỗ nào rồi: “Người ơi đừng hái hoa dại ven đường, đừng ngỡ vực tằm lòng người yêu... Nghi ngờ cũng có lúc sai lầm....”

Tiêu Thế nằm trên giường, thở dài ngao ngán: “Tắt máy đi.”

Hãn Kiện, Tô Na, còn thêm cả Lục Quá nghe vậy cũng không thêm để ý, tay cầm bài ha ha cười: “Mấy người là đồ bỏ, bài trong tay ông vô cùng tốt, mạng phạm hoa đào! Muốn đấu với ta sao? Nhảy đi nhảy đi! Ta sẽ cho các người đến quần lót cũng không có mà mặc!”

Tô Mạch Ngôn đứng dậy tắt bài hát đang phát, mặt không đổi sắc quay lại ngồi xuống bên giường, cầm lấy quyển sách tiếp tục xem, nghe vậy nhú mày: “Sao?”

Hãn Kiện run cả người, vội vàng cười cầu tài: “Tô Na thì chỉ cần nhảy thôi, không cần cởi quần áo...”

Tiêu Thế ở bên cạnh khàn khàn nói: “Chỉ có ba người các người ở đây, không phải cô ấy cởi thì ai cởi?”

Hãn Kiện hung hăng trừng mắt nhìn y, lại bị ánh mắt đặng đặng sát khí của thiếu niên ở đằng sau chăm chú, đành phần nộ cúi đầu, nghiêng rằng nói: “Tao cởi!”

Tô Na ôm bé hamster, chỉ chỉ Hãn Kiện, hung hăng nói: “Thỏ Thỏ, căn chuẩn lúc hần cởi quần áo, cắn quả dưa chuột của hần.!”

Bé Hamster nghe vậy, ngọ nguậy cái đầu, hé ra hàm răng trắng sáng.

Mấy ngày này nhà mình quả thực như bị ma ám. Hai tên yêu tinh kia như hai miếng cao chó, có đuổi thể nào cũng không đi. Mỗi ngày còn nghĩ cách gây rối loạn làm ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của mình, hành vi này quả thực làm cho người ta giận sôi.

Ở nhà một tuần, Tiêu Thế vô lực tựa vào đầu giường hỏi Tô Mạch Ngôn: “Chi nhánh phát triển tốt chứ?”

Tô Mạch Ngôn đưa tay sờ trán y, thấy không còn sốt nữa, lại quay về đọc sách: “Tốt lắm.”

Tiêu Thế bắt đầu hoài nghi bản thân sinh vào giờ làm, ngồi không khiến y thấy rất khó chịu.

Tô Mạch Ngôn nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ cơm chiều, liền nhú mày hỏi Tô Na: “Hôm nay không sang bên chỗ bà Tiêu à?”

“Con qua rồi.” – Thời gian cũng không còn sớm, Tô Na thấy có chút mệt nhọc, miễn cưỡng dựa vào sô pha, ngáp dài – “Tinh thần mẹ rất tốt, nói chuyện cũng rõ ràng hơn. Chú Trần không thích đồng người nên con cũng không ở lại lâu.”

Tô Mạch Ngôn ừ một tiếng tỏ vẻ đã biết, sau đó nhìn xuống bụng Tô Na: “Tính thời gian, chắc cũng phải năm tháng rồi.”

Tô Na giật mình, bắt đầu nhắm tính: “Khi sinh non là hai tuần, ở bên ngoài nửa tháng... Lại đi Tây Tạng... Cũng tầm đấy rồi.”

Khi nói đến sinh non, giọng cô lí nhí đến mức không nghe thấy, mãi sau mới to dần.

Lỗ tai Hân Kiện rất thính, trong đầu không kịp suy nghĩ, đã phọt ra câu hỏi: “Sinh non? Cha đứa nhỏ là ai?”

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

Tô Na xấu hổ, giận dữ nhìn gã.

Tô Mạch Ngôn thần nhiên liếc gã một cái, mím môi.

Ngay cả Lục Quá cũng nhìn gã khinh bỉ.

Vấn đề này, quả là ngu xuẩn.

Bất luận cha đứa bé có phải là Tiêu Thế không, đều đại đột vô cùng.

Hân Kiện đột nhiên nhớ tới lần đầu nhìn thấy Tô Mạch Ngôn, khi đó còn đùa rằng đó là vợ bé của Tiêu Thế, hiện tại nhớ lại, gã đột nhiên có cảm giác, miệng mình là miệng quạ sao?

Thế sự vô thường, thế sự vô thường....

Không khí im lặng một hồi, Tiêu Thế không nói lời nào, đột nhiên xoay người lại, ho lớn: “Khụ khụ khụ....”

Tô Mạch Ngôn nhíu mày: “Sao lại ho vậy?”

Tiêu Thế cười nói: “Chắc là do đói bụng.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn không để ý lời nói vớ vẩn của y, lẳng lặng nhìn y một hồi, thở dài: “Cơm chiều muốn ăn gì?”

Lục Quá nhìn mối quan hệ hỗn loạn trong phòng, yên lặng đứng lên: “Tôi đi chuẩn bị bữa tối.”

Hân Kiện nghe đến ăn, tinh thần lập tức tỉnh táo, lấy tay bắc loa gọi với theo bóng dáng thiếu niên: “Ta muốn ăn cháo cá muối, cháo cá muối, cháo cá muối!”

Tô Na thấy bầu không khí dịu đi, chưa bao giờ cô lại cảm kích sự tồn tại của Hân Kiện như lúc này, vội vàng nhân cơ hội đứng lên, đi theo Lục Quá: “Con, con con con đi học nấu cơm....”

Yêu tinh đi rồi, vương tử đáng thương tạm thời mới có được một chút không gian riêng. Tiêu Thế nhẹ nhàng thở dài, sau đó vươn tay bế bé hamster lên: “Mạch Mạch, mày xem tao có đáng thương không?”

Bé hamster bị Tô Na gọi là Thỏ Thỏ, bị Tiêu Thế gọi là Mạch Mạch, nên tư duy vẫn còn hỗn loạn, ngẩng đầu nhìn y, không biết có nên đáp lại hay không.

Tiêu Thế nhìn bé hamster ngộ nguẩy trong tay mình, buồn bực: “Tốt xấu gì cũng là tao mua mày về, đừng có vô lương tâm như vậy chứ...”

Tô Mạch Ngôn thở dài, thần nhiên nói: “Làm gì có ai đặt hai cái tên cho một con vật? Cũng có phải là trẻ con đâu.”

Vật nuôi sao có thể thông minh như thế chứ.

Nói đến trẻ con... Ánh mắt Tô Mạch Ngôn lại tối sầm, hần thấy bản thân quả là ích kỉ, Tiêu Thế thích trẻ con như vậy, hồi trước còn mong muốn làm cha như vậy.

“Cậu muốn có con?” – Nghĩ như vậy, hần nhin không được hỏi.

Tiêu Thế chơi đùa với bé hamster trong tay, quay đầu nhìn hần: “Cái gì?”

Giọng nói của Tô Mạch Ngôn có chút khó chịu, lại có chút cường ngạnh: “Ở cùng một chỗ với tôi, về sau cậu sẽ đoạn tử tuyệt tôn.”

Tiêu Thế giật mình, lập tức bật cười: “Cho nên mới nói, các cụ đã dạy là hồng nhan họa thủy? Phải là nam nhân họa thủy mới đúng.... Vậy anh phải bồi thường cho tôi.”

Nói xong kéo áo đối phương, nhẹ nhàng hôn lên trán, sau đó cắn nhẹ bờ môi hần, mỉm cười

Tô Mạch Ngôn bị hôn vừa ngại ngừng lại vừa ảo não, nhúu mày hỏi: “Cười cái gì?”

Tiêu Thế vừa cười vừa nói: “Chỉ là đột nhiên nhớ đến một truyện cười thôi.”

“Vợ chồng cãi nhau, người vợ chỉ vào người chồng tức giận mắng – Nếu anh dám ly hôn với tôi để cưới cái con hồ ly tinh kia, tôi sẽ lấy cha con hồ ly tinh đó, cho con anh gọi anh là anh rể, anh gọi tôi là mẹ!”

Tô Mạch Ngôn nghe xong, mãi không nói gì, từ trước tới giờ hần không cười nổi.

Nhưng thật ra Tiêu Thế lại thấy rất sung sướng. Y cho rằng trên thế giới này nếu cứ mãi để ý đến nhân quả báo ứng sẽ rất khó chịu, vừa cười vừa nói: “Tô Na... Có nên gọi ta là mẹ?”

Tô Mạch Ngôn thần nhiên tiếp lời: “Sau đó thì cậu chính là ông thông gia của cậu?”

Tiêu Thế , “.....”

Họ hàng vai vế là cái quái gì thế, quả nhiên là làm cho người ta khó chịu.

Tiêu Thế từ chối ăn cơm cùng hai con yêu tinh kia, Tô Mạch Ngôn bắt đắc dĩ, đành phải bưng đồ ăn vào phòng, cùng y ăn mảnh.

Tô Na ở ngoài cửa thant hỏi: “Làm cho em cũng muốn cùng ăn với hai người...”

Tiêu Thế nghĩ rằng, hôm kia là cùng nhau ngủ, hôm nay là cùng nhau ăn, tương lai có phải sẽ còn muốn cùng nhau ở, cô nàng này, quả thật là không thể chiều.

Đột nhiên từ tận đáy lòng y có một suy nghĩ, Tô Na, em nhanh tìm một thằng nào đó có thể rước em đi.

Ý nghĩ này cũng chỉ hiện lên một giây, rồi nhanh chóng biến mất.

Hiện tại cô ấy hoàn toàn không có một chút tiến bộ nào, cũng không thể gả đi để gây họa cho người khác.

Ăn tối xong, Hần Kiện lập tức bị tiểu thần trừ xách cổ về nhà. Trong lòng gã quả thực là không muốn về, vì gã thấy khi để hai người kia chưa đủ chút nào.

Vì sao tôi đây yên lặng thâm yêu, yên lặng thất tình, hai người lại có thể hạnh phúc ngọt ngào như thế?

Kiểu gì cũng thấy cần thêm chút phá hoại.

Đường Tăng muốn lấy kinh còn phải trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn đấy nhá....

Hần Kiện ra đến cửa rồi vẫn còn thở dài bất mãn oán giận.

Lục Quá đi sau nhìn bóng dáng gã, nghe vậy ngẩng đầu, thần nhiên nhìn gã một cái, yên lặng gơ chân lên, đập một phát.

“Đ.M” – Dùng sức khá mạnh, Hần Kiện lão đảo, quay lại thì cả người đập vào một cơ thể cứng rắn – “Cậu làm gì thế hả?!”

Lục Quá hai tay đút túi, nhún vai: “Mai đi nộp hồ sơ, áp lực quá lớn, cần nơi để xả.”

“.....”

Hần Kiện nghiêng rằng, cố gắng nhẫn nhịn, tên hỗn đản này sắp lẩn rồi sắp lẩn rồi, phải nhẫn, phải nhẫn.

Nhẫn tự đi tới nhẫn tự cao, nhẫn tự trên đầu một cây đao. (, nên dịch thế nào hả mọi người.)

Không đợi gã kịp ghì lại lửa giận, thiếu niên lại hỏi: “Ông chủ, anh nói xem, tôi thi đại học S thể nào? Cách nhà anh có 10 phút đi xe thôi.”

Hân Kiện cứng người, cười gượng nói: “Đại học S không tốt lắm, nhìn kết quả thi thử của cậu, đến đại học B cũng có thể, không phải thể sẽ tốt hơn sao?”

Lục Quá nhìn gã: “Đại học B quá xa.”

Hân Kiện khuyên nhủ: “Giờ cậu cần phải có tầm nhìn rộng rãi hơn, phải rèn luyện năng lực, độc lập tự chủ, khẩu hiệu của chúng ta là – Không có xa nhất, chỉ có xa hơn.”

“... Tôi không muốn xa anh quá, như thế sẽ không được gặp anh thường xuyên.”

Thiếu niên cúi đầu, mái tóc lòa xòa che đi đôi mắt, thanh âm thản nhiên, cũng rất trong sáng.

Mấy người khách bộ hành lướt qua người họ, trong bóng tối không nhìn rõ khuôn mặt kia, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt khác thường của đối phương.

Tim Hân Kiện đột nhiên lỡ nhịp, vội cười ha ha che giấu: “Nói gì vậy, tôi lớn thế này, còn cần cậu ở bên sao?”

Cho dù cần một người, một gia đình, cũng tuyệt đối không phải là người đồng tính.

Đối mặt với ánh nhìn của người thân và xã hội, với gã mà nói, thực sự quá gian nan.

Gã vốn là một nam nhân không có tiền đồ, cũng không cần làm bộ kiên cường độc lập, gã chỉ cần tìm một người hợp với mình, bình bình đạm đạm ở bên nhau cả đời là tốt rồi. Còn tình yêu ư, chỉ sau vài năm, liệu có còn chút tình nào không?

Làm sao phải kiên trì thế chứ? Ngu ngốc.

Tiêu Thế bưng bình đóng cửa phòng mình và Tô Mạch Ngôn lại, vớt bé hamster cho Tô Na, để cho cô tự chơi một mình. Hận không thể viết trên cánh cửa dòng chữ – Cấm Tô Na và hamster.

Tô Mạch Ngôn nhìn hành động trẻ con của y, không nói gì: “Con bé ở một mình sẽ rất nhàm chán.”

“Vậy tìm người đến nói chuyện với cô ấy.” – Tiêu Thế nhú mày nói – “Cứ tiếp tục chiều chuộng vậy, đến bao giờ mới có thể trưởng thành được đây.”

“Khi theo chân giáo sư chạy khắp nơi.”

“.....”

Như vậy.

Đến làm việc tại nơi đồi núi trập trùng, không biết cô ấy sẽ biến thành một cô gái kiên cường, hay là thành một con khỉ hoang đây?

Tô Na ở phòng khách chán, cuối cùng cũng bùng nổ, gào lên: “Hai người cho con vào đi, nếu không con sẽ ở ngoài hát cho hai người nghe!!!!!!”

Lưng Tiêu Thế cứng đờ.

“Ba.”

Tiêu Thế nháy mắt mấy cái, Tô Mạch Ngôn muốn đứng lên mở cửa.

“Hai.”

Tiêu Thế nhắm chặt mắt, kéo tay Tô Mạch Ngôn.

“Một.”

Hai người cùng hít sâu một hơi.

“Đang yêu thương nồng nhiệt anh đòi chia tay.... Hiện tại lại đến muốn em quay về.... Em không phải là món đồ chơi của anh, muốn mua là có.... Hãy cho em nhìn thấy.... người không xứng đáng có được tình yêu.....”

Bé hamster đáng thương ở trong lòng Tô Na giật giật hai cái, cuối cùng sùi bọt mép, ngã vật ra đất, bất tỉnh.

59. Chương 59

Tiêu Thế ôm Tô Mạch Ngôn, lỗ tai bị ma âm của Tô Na công kích, chịu không nổi, tức giận nói: “Em thôi đi! Đừng hát nữa!”

Tô Na ngừng hát, bất mãn nói: “Vậy anh phải cho em đi vào...”

Tiêu Thế cau mày nhìn sang Tô Mạch Ngôn, không hề nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt: “Không được.”

Khó khăn lắm mới có được thời gian để thân mật, y cũng oán đủ rồi, giờ còn bị người phá rối nữa.... Mấy ngày hôm trước Tô Mạch Ngôn đột nhiên tức giận, nhất định là do nha đầu kia nói năng lung tung.

Tô Na buồn bực ôm bé hamster: “Anh với cha rồi cuộc là làm cái gì thế.... Cứ thần thần bí bí...”

Một đòn trúng đích.

Trong lòng Tiêu Thế giật mình, cuống quýt nhìn sang Tô Mạch Ngôn.

Tô Mạch Ngôn cũng hơi hơi nhú mày.

Tiêu Thế do dự một chút, cười gượng nói: “Bàn chuyện công việc.”

Tô Na lại hoành hành: “Công việc gì mà phải vào phòng ngủ nói? Cũng không phải là vụng trộm yêu đương...”

Hai đòn chết luôn.

Tiêu Thế bị Tô Mạch Ngôn nhìn chăm chăm đến gương gương, thu tay đang sờ sờ đối phương về, thăm nghĩ, vụng trộm ở đâu? Rõ ràng là quang minh chính đại!

Đáng tiếc da mặt hai người cũng chưa đủ dày đến mức đem chuyện này nói cho Tô Na, vì thế đành tiếp tục quang minh chính đại mà yêu đương vụng trộm.

Tô Mạch Ngôn ngồi đầu giường đọc sách, không còn đeo cặp kính lão đầy yêu mị kia nữa, thái độ rất tập trung, chỉ là những khi Tiêu Thế nhìn hẩn, ngón tay lại khấn trương lật sách.

Tiêu Thế ở bên cạnh, nhin không được cười rộ lên, sau đó vươn người qua, hôn “Chụt ~” một cái vào má hẩn.

Lúc trước mắt mù mới có thể thấy Tô Mạch Ngôn đáng sợ, Tô Na đáng yêu chứ?

Được rồi, dùng mắt nhìn hồi trước của y thì Tô Na quả thực đáng yêu.... Nhưng hiện tại hiển nhiên là con thỏ đáng yêu nhu thuận mới là khẩu vị của y.

Thích đến mức hận không thể ôm chặt vào người, ăn đến không còn một mẩu xương nào.

Tô Na vẫn không cam chịu, ở phòng khách tiếp tục ca hát. Quả thực giọng hát của cô khiến Tiêu Thế như sắp chết đến nơi rồi. Tô Mạch Ngôn thì vô cùng nhẫn nại, chậm rãi lấy ra một cái tai nghe, đút vào tai.

Tiêu Thế không cam lòng gỡ tai nghe ra, nhú mày nói: “Cái giọng ca dã man kinh khủng này là được di truyền từ ai thế?”

Tô Mạch Ngôn nhẫn nại nhìn y, giật lại tai nghe: “Không phải tôi.”

“Ngô...” – Tiêu Thế nhìn chăm chăm hẩn, từ cánh môi đến cái cổ trắng nõn, sau đó dừng lại ở hầu kết nhấp nhô, ánh mắt trầm xuống – “Mạch Ngôn...”

“Ừ?”

Tiêu Thế vươn tay giật cuốn sách hẩn đang đọc: “Anh đã từng hát chưa?”

Tô Mạch Ngôn kinh ngạc, lập tức xấu hổ nói: “...Không có.”

“Vậy à.” – Tiêu Thế cắn cắn môi hắn, khẽ cụng nhẹ trán mình vào trán hắn, nó – “Ồ trên giường cũng không thấy có thanh âm nha?”

“.....”

Đầu lão thở bốc hơi.

Đã làm nhiều như vậy, trừ lúc đạt cao trào thì hô hấp của hắn gấp gáp hơn, cơ hồ chưa từng được nghe âm thanh rên rỉ.

Với một nam nhân mà nói, đây là chuyện vô cùng vô cùng không có cảm giác thành tựu.

Nhìn vành tai đỏ rực lên, Tiêu Thế nhin không được bật cười, quả nhiên là con thỏ xấu hổ đến mức rối loạn nhìn thực đáng yêu.

Tiêu Thế hôn lên mắt hắn, chậm rãi di chuyển xuống, cắn cắn lên bờ môi, cuối cùng là liếm mút nơi hầu kết.

Lão thở hít sâu một hơi, tay chân luống cuống đẩy người ra, “Bên ngoài.”

Lúc này, Tiêu Thế càng muốn khi dễ lão thở trước mặt mình, y nháy mắt cười khê: “Có sao đâu? Dù sao người cũng không lên tiếng.”

Vừa dứt lời, y lại nhẹ nhàng cắn lên hầu kết người kia.

Lão thở ngay cả mắt cũng đỏ, lùi dần về sau, nhúu mày đẩy y: “Đừng náo loạn.”

Tiêu Thế mắt diếc tai ngơ, nhanh chóng giữ chặt tay đối phương, tiếp tục hôn.

Lão thở tự phỉ nhổ bản thân không biết bao nhiêu lần, nhưng đến thời điểm này, phỉ nhổ thế nào cũng vô dụng. Bị người kia trêu chọc một lát liền thở hổn hển, dưới thân cũng dần dần có phản ứng.

Cuộc đời xui xẻo thì vẫn xui xẻo, kể cả lúc đang hạnh phúc nhất vẫn có thể xui.

Đáng thương cho Tiêu Thế, y cảm thấy bản thân chính là người đàn ông xui xẻo nhất thế giới.... Nhìn Tô Mạch Ngôn bất mãn dưới thân mình, y cắn lưỡi chính lại – Y và Tô Mạch Ngôn là đôi tình nhân xui xẻo nhất thế giới.

Vì cái gì mà mỗi lần đang XXOO đều có người đến phá rối họ chứ!!!!!!!!!!!!!!

Tiêu Thế hung hăng hôn Tô Mạch Ngôn một cái, vẫn tiếp tục dây dưa, cho dù đối phương có đẩy thế nào cũng không chịu rời đi, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên nghe âm thanh từ phòng khách truyền đến,

Giọng chú Trần vẫn ồm ồm, hình như lại hút thuốc, có đôi khi Tiêu Thế nghi ngờ phổi của ông có chút vấn đề.

Tô Na mở cửa, nhìn thấy ông cũng giật mình: “Chú Trần? Trễ rồi chú còn tới có chuyện gì vậy ạ?”

Chú Trần mặt không đổi sắc đưa túi hoa quả cho cô, bên trong là mấy quả tuyết lê và một số hoa quả tươi khác: “Mẹ nó lo lắng nên để chú tới nhìn xem.”

Nói xong nhìn xung quanh một vòng: “Người đâu rồi?”

Tô Mạch Ngôn vẫn còn bị áp trên giường mở to mắt nhìn, một đập mạnh mẽ vào bụng Tiêu Thế, đẩy thanh niên nhiệt huyết sôi sục sang một bên, cuống quýt sửa sang lại quần áo hỗn độn.

Tiêu Thế ảo não dựa vào tường, nhìn lão thở bối rối như bị đâm phải đuôi, nhin không được cười, cố gắng giả bộ tức giận nói: “Sao phải khấn nguyện như vậy, cửa khóa rồi mà.”

Tô Mạch Ngôn mím môi: “... Sợ ông ấy hoài nghi.”

Sao có thể hoài nghi được chứ?

Quan hệ của hai người vượt qua mức mà người bình thường có thể tưởng tượng, huống chi là người cổ hủ như chú Trần?

Căn bản sẽ không có ai tưởng tượng thế cả.

Tức giận dưới đáy lòng Tiêu Thế phun trào.

Lão thổ thấy thanh niên không vừa lòng, do dự một chút, mặt không thay đổi đến gần, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên môi người kia: “Buổi tối tiếp tục.”

Ngữ khí lại rất nhẹ nhàng, giống như là đang nói buổi tối muốn ăn khuya cái gì vậy.

Nhưng mà vành tai ửng hồng thì không thể che giấu được.

Tâm tình Tiêu Thế lập tức tốt lên.

Con thổ tự mình dâng đến cửa, sói đói sao lại không vui chứ?

Hôm nay biểu tình của chú Trần có chút kì quái.

Ông ngồi trên sô pha, biểu tình muốn nói gì lại thôi, nhịn không được lại hút thuốc khiến cho cả phòng khách khói mờ mịt.

Tô Na bị khói thuốc làm cho khó chịu, vội vàng tìm một cái cơ rồi ôm bé hamster về phòng.

Còn lại Tô Mạch Ngôn và chú Trần trầm mặc ngồi nhìn nhau.

“Tiểu tử kia ở lại đây lại làm cho ngài thêm phiền toái.” – Chú Trần đập tắt điều thuốc, kéo kéo khoe miệng nói với Tô Mạch Ngôn – “Thật có lỗi.”

Tô Mạch Ngôn chớp mắt, lắc đầu: “Không phiền, cậu ấy rất biết cách chăm lo cho người khác.”

Tiêu Thế bưng hoa quả về phòng khách, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Tô Mạch Ngôn, cười nói: “Hôm nay mẹ có khỏe không chứ?”

Cúm virus rất dễ lây, cho nên y không dám đến thăm mẹ Tiêu, sợ lây bệnh cho bà.

“Ừ, vẫn vậy.” – Chú Trần nhìn y một cái, do dự một lát, mới nói – “Ông Tô.”

Tô Mạch Ngôn dò hỏi nhìn ông.

Chú Trần cười vể áy náy: “Tôi có chuyện muốn nói riêng với nó, ông...”

Tô Mạch Ngôn hơi run người, lập tức hiểu ra, liền thản nhiên đứng lên, liếc Tiêu Thế một cái: “Tôi đi xem tài liệu.”

Trước kia trong nhà có chuyện, chú Trần chưa bao giờ kiêng dè Tô Na. Hiện tại là Tô Mạch Ngôn ở bên cạnh mình, nhưng xã hội chưa chắc đã cho rằng hẳn đủ tư cách để ở bên cạnh mình.

Tiêu Thế cảm thấy hơi có lỗi, nhân lúc chú Trần không để ý, nhẹ nhàng nhéo tay hắn.

Tô Mạch Ngôn thản nhiên bước đi, về phòng, đóng cửa lại.

Hôm nay chú Trần đúng là khác bình thường, giống như có thứ gì đó mắc ở cổ họng, muốn nhổ ra lại không biết phải làm thế nào.

Tiêu Thế thử hỏi: “Chú Trần?”

Ngón tay ông giật giật, ngẩng đầu nhìn y: “Hãn Kiện...”

“Vâng?” – Tiêu Thế nhú mày, đang yên đang lành nhắc đến Tiệp Tiệp làm gì?

Câu tiếp theo của chú Trần lại làm cho Tiêu Thế tí nữa thì bật ngửa ra.

“Hãn Kiện, biến thái đúng không?”

“.....”

Tiêu Thế há hốc mồm, không biết phải nói gì.

Tiệp Tiệp vốn rất biến thái, đúng vậy, mà bọn họ cũng thích mắng gã là biến thái. Nhưng vấn đề là.... Lời này có đáng để thảo luận cùng với một trưởng bối được sao?

Quả nhiên, câu tiếp theo của chú Trần: “Tôi thấy nó và cậu nhóc kia làm bữa.”

“....Dạ?” – Tiêu Thế giật mình, không hiểu vì sao cảm giác lòng mình trầm xuống, cười gượng – “Là vậy sao....”

“Đồng tính luyện ái.” – Chú Trần bấu môi ghét bỏ, đặt chiếc gạt tàn xuống bàn trà, phát ra một âm thanh khô khốc – “Về sau cậu cách xa nó một chút.”

Nhất thời Tiêu Thế không biết nên phản ứng thế nào: “Cái này, nó quen đùa giỡn với mọi người, có phải là hiểu lầm gì không....”

“Đã hôn...” – Chú Trần nuốt nước bọt, hung hăng trừng mắt nhìn y – “...rồi, còn hiểu lầm cái gì? Ngay ngoài đường!”

“....”

Thấy Tiêu Thế không nói gì, chú Trần cũng im lặng, cố gắng bình ổn sự ghê tởm đang trào lên trong lòng, mới chậm rãi nói: “Về sau đừng để nó đến nhà chúng ta.”

Tiêu Thế thản nhiên ngược nhìn: “Vì sao?”

Chú Trần nhú mày: “Nghe nói loại người này đều mắc mấy bệnh không sạch sẽ, mẹ cậu sao có thể chịu được.”

Tiêu Thế muốn nói, Hãn Kiện căn bản không hề kinh khủng như vậy.

Tiêu Thế muốn nói, đồng tính luyện ái cũng không phải dơ bẩn như nhiều người vẫn hay nghĩ.

Nhưng lúc này y giống như bị đánh vào đầu vậy, hoa mắt chóng mặt, ngoại trừ trầm mặc thì vẫn là trầm mặc.

Đột nhiên có chút sợ hãi.

Đối mặt với ánh mắt của thế nhân, y cũng không phải không lo lắng, lo lắng về điều gì, y đều nguyện ý đổi mặt.

Nhưng có một thứ duy nhất không thể đổi mặt, là người thân.

Tiêu Thế đưa chú Trần ra đến cửa, gian nan mở miệng nói: “A Kiện, cậu ấy không phải loại người như vậy. Mà có là như vậy, cũng tuyệt đối không có bệnh.”

Chú Trần hừ một tiếng: “Ai có thể cam đoan?”

Tiêu Thế nắm chặt tay, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ông: “Chú và mẹ vẫn luôn coi cậu ấy là con đẻ, yêu thương như con cái trong nhà, vậy mà chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, liền không muốn nhìn mặt cậu ấy sao?”

Chú Trần ngẩn người, trong ấn tượng của ông, Tiêu Thế chưa hề đối diện mà chất vấn ông bất kì điều gì.

Ông nhú mày: “Cái này không giống....”

Tiêu Thế quay đầu đi, thản nhiên nói: “Hãn Kiện chỉ còn bà nội, không cha mẹ, từ trước đến giờ cậu ấy coi mẹ và chú như cha mẹ ruột của mình, chăm lo hiếu thuận.”

Tô Na nghe được tiếng đeo giày ở cửa, vội vàng chạy ra, cười hì hì nói: “Chú Trần, mai gặp lại”

”

Tô Mạch Ngôn cũng ra khỏi phòng, đi về phía mấy người.

Tiêu Thế thâm than, loại thời điểm thế này người thần kinh thô thường có tác dụng điều hòa thần kì.

Chú Trần nhìn Tô Na và Tô Mạch Ngôn, cảm thấy không nên tiếp tục câu chuyện, cứng ngắc thu hồi ánh mắt, gạt gạt đầu: “Ngày mai gặp.”

Nói xong liền quay người ra về.

Tiêu Thế cùng Tô Mạch Ngôn nhẹ nhàng thở phào.

Mới bước ra được nửa bước, chú Trần đột nhiên quay đầu lại.

Đầu tiên là nhìn chăm chăm vào mặt Tô Na, chậm rãi chuyển xuống cái bụng bằng phẳng của cô, sắc mặt trầm xuống—

“Chuyện gì thế này? Đứa nhỏ đâu?”

60. Chương 60

“Đứa... Đứa nhỏ?” – Tô Na ngậy người ra, lập tức che bụng nhanh chóng lùi về sau từng bước, ánh mắt đảo xung quanh, cười gượng nói – “Đứa nhỏ cảm thấy trong bụng rất buồn, nên đã ra ngoài hít thở không khí, ha ha ha...”

“.....”

Ba người nhất tề trừng mắt nhìn nha đầu ngu ngốc này, không ai cảm thấy mấy lời này buồn cười.

Tô Na rụt đầu, ho một tiếng, khó khăn nói: “Cái kia....Con, con đi lấy đứa nhỏ về...”

Nói xong liền nhanh chân chạy về phòng, bắt đầu tìm cái bụng giả bị cô quăng đến góc nào không biết.

Phòng ngủ lộn xộn như ổ chuột, cô lật hết cái nọ đến cái kia để tìm, tạo ra một tràng âm thanh linh linh lách cách.

Xét về điểm này, cô rất giống Tô Mạch Ngôn.

Cái gì cũng tiện tay vứt.

Cố gắng lôi được cái bụng giả ở dưới cái bàn lên, cô cười sung sướng, xoay người cởi áo định mặc vào.

Nhưng vừa quay người lại, thì giật mình sợ hãi đến mức suýt nữa thì ngã ra sau.

Chú Trần nhú mày đứng phía sau cô, trừng mắt nhìn cái bụng giả trong tay cô: “Đây là cái gì?”

Tô Na sợ hãi, vội giật mạnh tay muốn giấu cái bụng giả ra sau, nhưng lại bị chú Trần túm được, thanh âm của ông càng thêm nghiêm khắc: “Đây là cái gì?”

“Đứa...” – Tô Na há miệng thở dốc, thấy Tiêu Thế ở sau lưng chú Trần khủng hoảng nhìn cô, vội vàng sửa lại – “Hi... Chú Trần thật khéo, nhanh vậy đã thấy rồi.”

“.....”

Chú Trần vẫn nắm chặt cái bụng giả nhìn cô.

Tiêu Thế run rẩy vươn tay sang bên cạnh, được Tô Mạch Ngôn đỡ lấy.

Tô Na vô tội nháy nháy mắt mấy cái, tiếp tục cười ngây ngô với chú Trần, lộ hai bên má lúm đồng tiền thực ngọt.

“Đứa nhỏ mất lúc nào?” – Chú Trần ngồi trên sofa, một tay cầm lấy cái gạt tàn, bắt đầu nhả khói – “Giấy xét nghiệm không thể làm giả được.”

Tô Na co người lại trên sofa, lúc trước đã mấy lần muốn trốn, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của cha cô cản lại, hiện tại cô chỉ muốn co người lại sao cho không ai nhìn thấy mình.

Cô nhìn cái gạt tàn trong tay chú Trần, càng nhìn càng thấy sợ, chỉ lo lúc ông tức lên, sẽ ném nó về phía mình, có thể bẻ đầu ấy chứ.

Tiêu Thế nhìn cô, thở dài, thản nhiên nói: “Sau hôm chúng ta biết.”

“.....”

Chú Trần hít sâu một hơi, tiếp tục hút thuốc: “Sao lại thế?”

“Tô Na còn trẻ, vẫn chưa thích hợp để có con.” – Ánh mắt Tiêu Thế liếc nhìn Tô Mạch Ngôn, lại nói tiếp – “Tình cảm cũng phai nhạt.”

“Cái gì?” – Ngón tay chú Trần run lên – “Tình cảm phai nhạt là có ý gì?”

Tiêu Thế lại nhìn Tô Mạch Ngôn, biểu tình của đối phương vẫn thản nhiên, bộ dáng không chút gợn sóng. Nhưng Tiêu Thế cảm thấy, hẳn đang vô cùng khấn trương, ánh mắt cũng không liếc về phía y một chút nào. Y xoa xoa trán, cười khổ nói: “Ý tứ chính là, chúng cháu chia tay rồi.”

“.....”

Trong không khí đột nhiên im lặng.

Chú Trần đập mạnh cái gạt tàn xuống bàn, giận dữ nói: “Chuyện lớn như thế mà không nói chuyện với người nhà?! Nói kết hôn là kết hôn, ly hôn là ly hôn, chúng mày coi hôn nhân là cái gì?”

Tiêu Thế mím môi không nói lời nào, mãi sau mới lên tiếng: “Có nói cũng không giúp được gì. Thật sự là đã không còn cách nào khác nữa rồi, nếu không cũng đã không ly hôn.”

“Mày...” – Chú Trần hít một hơi, vừa định trách cứ, đột nhiên lại thôi – “Đây là chủ ý của ai? Đã bàn bạc tốt chưa?”

Tiêu Thế hơi hơi nhú mày, há mồm: “Là...”

“Là con.” – Tô Na đột nhiên nói, cúi đầu không dám nhìn ông – “Là con không muốn có đứa nhỏ, hơn nữa.... Cảm thấy cuộc sống hôn nhân không hề như con muốn, nên mới cứng rắn bức A Thế ly hôn.”

“.....”

Tiêu Thế nhìn cô, có chút ngoài ý muốn.

Tô Na ngẩng đầu, đôi mắt tràn ngập hối lỗi, nhưng không hề có hối hận: “Con biết chuyện ly hôn là không đúng, con thật sự thật sự xin lỗi, nhưng đừng để cho mẹ biết chuyện này.... A Thế, anh ấy cũng rất vất vả để giấu diếm.”

Chú Trần im lặng nhìn cô.

Thật lâu sau, Tô Mạch Ngôn thở dài, trầm giọng nói: “Là Na Na không có phúc, không phải lỗi của A Thế... Thời gian đó, quả thực cậu ấy cũng rất khó khăn, nhưng lại không muốn làm cho hai người phải lo lắng, dù sao bà thông gia cũng bệnh nặng.”

Ngày đó khi chú Trần rời đi, nhìn mặt Tiêu Thế, đột nhiên hỏi: “Vậy giờ thì sao? Có ai vừa ý chưa?”

Tiêu Thế nghĩ nghĩ, nghiêm túc gật gật đầu: “Anh ấy tốt lắm.”

Không phải có hoặc không có, mà là hẳn tốt lắm.

Chú Trần thở dài, đi được hai bước, lại dừng lại, không quay đầu lại nói: “Những lời về Hân Kiện vừa nãy, là tôi quá đáng.”

“A...”

Tiêu Thế trừng mắt nhìn, vừa rồi khấn trương quá, đã quên chuyện này.

“Nhưng dù sao đồng tính luyến ái vẫn là không tốt.” – Chú Trần khụ một tiếng – “Có thể khuyên thì khuyên nhủ nó một chút.”

Tiêu Thế cúi đầu nghĩ, nếu người khác tới khuyên mình, nên chia tay Tô Mạch Ngôn, vì đồng tính luyến ái là không đúng, là đoạn tử tuyệt tôn, bản thân mình sẽ thế nào?

Đại khái là y sẽ lấy tương lai thê thảm của bản thân làm cái cớ, rồi chiếm tiện nghi đối phương?

Tiêu Thế khẽ cười, lắc lắc đầu, thành khẩn nói với cái gáy của chú Trần: “Cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Có một số việc, ở trước mặt người nghiêm túc, không cần quá tích cực thì tốt hơn.

Vài ngày không đi làm, sáng thứ hai vừa đến công ty, Tiêu Thế lập tức bị cả đám đồng nghiệp bu lấy,

Y mặc đồ đầu bếp bận rộn thái thái trộn trộn, Tiểu Trần ở bên cạnh thỉnh thoảng nhón một miếng điểm tâm, nhin không được cảm khái nói: “Anh Tiêu, mấy hôm anh nghỉ, bọn em chả có thêm đồ ăn ngon, nhớ anh muốn chết.”

Tiêu Thế cười cười vỗ vai cô, lật bản kế hoạch, nghe vậy nhủ mày: “Không phải còn Lục tiên sinh sao?”

Chủ nhân của gian phòng này đâu phải chỉ có mình y.

“Ai?” – Tiểu Trần sợ run một chút, nói – “Anh Tiêu không biết sao? Lục tiên sinh từ chức rồi.”

Ngón tay Tiêu Thế dừng lại: “Cái gì?”

“Hóa ra là trưởng phòng chưa nói gì...” – Tiểu Trần vuốt vuốt tóc, nhìn trái nhìn phải thấy không có ai, mới nhỏ giọng nói – “Trong công ty đều đồn rằng, anh ta với trưởng phòng An.... Là cái quan hệ kia. Ngay từ đầu mọi người cũng không cho là thật, dù sao về ngoại hình điều kiện gì cũng cách nhau một khoảng, kết quả là qua vài ngày, anh ta từ chức.”

“Vói... trưởng phòng An?” – Biểu tình của Tiêu Thế như ăn phải ruồi.

Đột nhiên nhớ tới một hôm nào đó, Tô Mạch Ngôn say rượu đi chơi cùng An Duệ và Lục Kính Triết.

Nghe nói đồng tính luyến ái thường kết bạn với nhau, An Duệ là đồng tính, vậy thì Lục Kính Triết cũng là...?

Tâm tư y chạy được vài vòng, chợt nghe Tiểu Trần tiếp tục nói: “Vốn dĩ nhân duyên của anh ta trong công ty cũng không tốt, đặc tội với không ít đồng nghiệp, mặc kệ có phải thật hay không dù sao thì vẫn có người thích nói xấu sau lưng người khác, anh cũng biết là loại chuyện này...”

Tiêu Thế cảm thấy có chút đau đầu, phát phát tay nói: “Tôi biết rồi.”

Người như Lục Kính Triết, từ trước đến giờ luôn luôn mạnh mẽ, lại có thể bị lời đồn đại trong công ty mà xin từ chức?

Tiêu Thế cảm thấy không thể tin được.

Hay là nói, miệng lưỡi thiên hạ thật đáng sợ, lời đồn đại cũng có thể làm cho một người phải từ bỏ sự nghiệp công danh.

Cũng không thể nói là lúc này y cảm thấy khổ sở thay cho anh ta, dù sao hai người cũng chỉ quen biết sơ sơ, nhưng cảm khái thì luôn có. Hơn nữa anh ta cũng có lập trường tương tự y, nói thổ huyết hổ thì có chút khó nghe, nhưng cũng không kém vậy là bao.

Vì Lục Kính Triết đột ngột từ chức, cho nên Tiêu Thế tạm thời thành nhân viên nghiên cứu phát triển của cả hai ban. Mỗi ngày nấu nướng xong không chỉ đem cho Tô Mạch Ngôn mà còn phải mang cho cả An Duệ một phần.

Y đột nhiên có cảm giác y không phải là thành phần tri thức nữa, mà giống như đồng chí đưa cơm vậy.

Vào đến cửa, An Duệ quay lưng về phía y, đang nhìn gì đó ngoài cửa sổ. Phong thủy phòng An Duệ không được tốt lắm, từ cửa sổ nhìn ra là một cao ốc bắn thiu âm u sắp đổ nát rồi.

Tiêu Thế nhìn bóng dáng hần ta, âm thầm đoán người này đại khái là đang yên lặng ưu thương.

Kết quả đối phương vừa xoay người, vẫn là nụ cười mê người tao nhã như cũ: “Thân thể Tiêu tiên sinh khá hơn chưa?”

Người ta nói, trên thế giới này có một loại người, mà khí tràng của hần chỉ có thể dùng bốn chữ để miêu tả: “Bức nhân phong phạm (Phong thái khiến người khác cảm thấy bị áp lực)”.

61. Chương 61

An Duệ ngồi trên sô pha, trước mặt là chiếc bàn bày biện thành phẩm của Tiêu Thế, không chút hoang mang cười: “Gần đây có thoải mái không?”

Tiêu Thế ngoài cười nhưng trong không cười, nhấp một ngụm trà, không biết vì sao với cái tên ngồi trước mặt này y luôn có địch ý: “Cảm ơn, chúng tôi rất tốt.”

Là chúng tôi, mà không phải là tôi.

An Duệ cười khê, thở dài: “Có đôi khi tôi thực hâm mộ hai người.”

Tiêu Thế nhúu mày, đây là lần đầu tiên y nghe thấy một câu nói tỏ vẻ yếu thế từ người này, không khỏi thốt lên: “Lục tiên sinh...”

“.....”

An Duệ hơi ngẩng lên, cười khổ nói: “Cả anh cũng nghe rồi sao?”

“Chuyện như thế này truyền nhanh lắm.”

“Anh tin?”

Tiêu Thế ngấm lại, gật đầu: “Tin.”

An Duệ cười: “Kì thật... Cũng không phải như mọi người nghĩ đâu.”

Tiêu Thế từ chối cho ý kiến.

An Duệ giận dữ nói: “Trong cái vòng luẩn quẩn này, tất cả chỉ là chơi đùa thôi. Bắt đầu cũng chỉ là người để phát tiết thôi mà, cũng đâu có phải người yêu, nhiều lắm.... Chỉ là bạn giường thôi, đừng cho là thật. Cậu ấy cũng đồng ý.”

Chuyện đã muốn giấu thì đâu phải ai cũng nhìn ra được.

Có một số việc đã là ước định rồi, vì nó rất bạc bẽo, càng về sau càng làm tổn thương nhau mà thôi.

Tiêu Thế cũng không phải là người tò mò với chuyện tình cảm của người khác, chỉ cười cho có lệ, liền đứng dậy ra ngoài. An Duệ lẳng lặng nhìn y đi đến cửa, đột nhiên nói: “Kì thật anh không hợp với Mạch Ngôn.”

Gì?

Tiêu Thế dừng bước, xoay người lại, trong mắt tràn ngập ác liệt: “Cái gì?”

An Duệ cười khổ, dựa vào lưng ghế, nhìn thẳng vào Tiêu Thế giận dữ: “Không nói đến chuyện tình cảm, anh có dám chân chính đối mặt với cô Tô không?”

“.....”

Tiêu Thế cứng đờ.

“Chỉ sợ, loại chuyện như thế vĩnh viễn cô ấy cũng không thể chấp nhận.”

Cái người được xưng là “vĩnh viễn không thể chấp nhận” kia giờ đang vui vẻ ngồi nói chuyện cũng một cô gái, hai người chỉ vào một tiểu thụ cực phẩm trên tạp chí Play boy, hai mắt tỏa sáng, nước miếng cũng sắp chảy ra rùng rùng.

“Cậu thích loại thụ này sao?” – Cô gái chớp mắt, ngắm một tiểu thụ tinh vẻ mặt tinh tế xinh xắn – “Thực ra thì mình thích kiểu này hơn.”

Tô Na uống một ngụm cô ca, gật gù phân tích: “Cậu thật không hiểu gì cả, đàn ông với nhau, đương nhiên phải có hương vị nam tính mới tốt, kiểu này có khác gì con gái đâu? Như kiểu xem ngôn tình, chả có hứng thú gì cả.”

“..... Cũng đúng.....”

Tô Na nghĩ nghĩ, đột nhiên kích động lấy ví tiền ra, đưa tấm ảnh chụp cô, Tiêu Thế và Tô Mạch Ngôn ra khoe: “Này, xem đi, nhà mình có hai đại soái ca đấy nhá.”

Cô gái kia tròn mắt: “Oa, là anh trai cậu sao?”

“Hắc hắc....” – Tô Na nhúc nhích đầu không giải thích.

Tô Na cũng không mặt dày đến mức có thể khoe Tiêu Thế là chồng trước, vì thế chỉ ậm ừ trả lời, vội vàng nói: “Cậu xem đi, đều là tiểu thụ tiêu chuẩn đúng không?”

“.....”

Cô gái yên lặng nhìn chàng trai cao lớn trong tấm ảnh: “Mình có cảm giác là công thì phải...”

“Vô lý!” – Tô Na hung hăng đập bàn – “Tuyệt đối là thụ! Đừng nhìn vóc dáng cao to của anh ấy, kì thật rất dễ bắt nạt đấy!”

Cô gái kia hoài nghi nhìn Tô Na.

Tô Na có chút không vui, im lặng ngồi xuống, dùng cảm phát tay: “Chờ xem, mình gọi anh ấy đến cho cậu nhìn tận mắt!”

Tiêu Thế ra khỏi văn phòng An Duệ, cước bộ có thể nói là trầm trọng, sắc mặt cũng không được như bình thường.

Xa xa đã thấy Tô Mạch Ngôn đang đến, không khỏi dừng lại, phản ứng đầu tiên là muốn trốn đi, giống như mình thua thiệt đối phương, lại giống như có gì đó không thể đối mặt.

Loại tâm tình này khiến cho người ta khó chịu.

Tô Mạch Ngôn vừa mới từ toilet đi ra, trong đầu vẫn còn vang vang chuyện mấy đồng nghiệp lén lút thảo luận cuộc sống của đồng của vợ chồng, trong đó một người than thở đứa con đã mười sáu tuổi rồi mà vẫn bám bố mẹ, tối đến phải ngủ chung mới chịu, khiến cho cha mẹ muốn yêu đương mà cứ phải vụng vụng trộm trộm.

Một hai lần cũng có thể coi là tình thú, nhưng mà mãi cứ thế quả làm cho cha mẹ đau đầu, sao con mình lại không hiểu biết thế cơ chứ.

Tô Mạch Ngôn cảm thấy tìm được người đồng cảnh ngộ.

Nhưng vấn đề là, con gái mình đã hơn hai mươi rồi, sao vẫn còn quẩn quýt cha nó như thế chứ....

Trầm tư suy nghĩ, thoáng ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Thế vẻ mặt đau khổ dựa vào góc tường.

Tô Mạch Ngôn nhìn cái người cao to đang cố nép vào góc tường, mãi mới hỏi: “....Cậu đang làm gì đấy?”

“A...” – Tiêu Thế xấu hổ nhìn bức tường nhỏ bé, kho khan – “Đang hóng mát.”

“.....”

Ba ngày nay trời liên tục mưa, nhiệt độ cao nhất ở N thành cũng không vượt được mức 24 độ.

Tô Mạch Ngôn nhìn áo sơ mi đen y đang mặc, e hèm: “Cậu mặc nhiều lắm.”

Tiêu Thế lại ho, mắt liếc thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh, nhịn không được ghé xuống hôn người kia một cái, bất đắc dĩ nói: “Ngay cả thân mật cũng phải lén lút.”

Nói xong lại gian xảo nhìn phản ứng của Tô Mạch Ngôn.

Lão nam nhân ngày thường rất khí thế, nhưng mà nhụt chí cũng nhanh, một khi đã không còn phòng vệ nữa, thì giống như bóng bay bị xì hơi, lập tức nghẹn người.

Bất ngờ bị người yêu hôn môi, hấn ngấn người ra, vành tai cũng không tự giác đỏ bừng lên.

Tiêu Thế khẽ cười, bàn tay to lớn giữ chặt gáy hắn, lại đặt tiếp một nụ hôn, nhưng lần này là hôn sâu, đầu lưỡi len lỏi vào khoang miệng, thâm nhập thật sâu.

Dò xét khuấy động, đột nhiên rời khỏi, khẽ cắn cắn môi lão nam nhân, lại đột ngột tiến vào.

Vài lần như thế, hai người liền có chút động tình.

Tiêu Thế ghé vào tai hắn, khẽ nói: “Vươn đầu lưỡi ra nào, ngoan.”

Không chỉ lỗ tai Tô Mạch Ngôn hồng, mà cả mặt cũng đỏ rực, nghiêng đầu nhìn vào mắt y, mới do dự hơi hé miệng.

Đầu lưỡi mới chạm vào môi, lập tức bị người kia ngậm lấy, cảm xúc mềm mại làm cho y trầm mê, khẽ kéo người trong lòng sát vào phía khuất của bức tường, dây dưa thật sâu.

Vừa hôn xong, Tiêu Thế thở hổn hển ôm Tô Mạch Ngôn, tiểu huynh đệ đã anh dũng đứng dậy, cọ cọ vào bụng đối phương.

Là một tiểu thụ hoàn hảo, khi mà tiểu công cần, nhất định là không thể chối từ mà hiến thân.

Lão nam nhân âm thầm nắm tay cổ ghì tiếng rên rỉ, do dự hé miệng: “Vào....”

Hai chữ “văn phòng” còn chưa kịp thoát ra, hành lang đang im ắng đột nhiên vang lên tiếng sập nhập vào von –

“Đôi chân là anh tách ra, tách ra liền tách ra ~ lúc này lại muốn đưa gậy vào, bắt em kẹp lại ~” [Bài hát gì mà lạ vậy trời

]

Rầm rầm rầm. Tất cả các cửa phòng đồng loạt bật mở, một đám người hóng hớt chạy đến xem thần khúc đó là của ai. Nhìn thấy Tô Mạch Ngôn đen mặt lạnh lùng nhìn, ai nấy lại co cẳng chạy mất.

Tiêu Thế luống cuống lấy di động từ túi quần ra, nhanh tay ấn nút im lặng, sau đó mới nhìn đến tên người gọi.

Là Tô Na.

Đầu Tiêu Thế lại đau.

“Tôi cảm thấy anh nên quảng điện thoại xuống lầu mới đúng.” – Tiêu Thế bất đắc dĩ nói với Tô Mạch Ngôn.

Tô Mạch Ngôn nghĩ nghĩ: “Ừ, cách rất hay.”

Nói xong liền cầm điện thoại trong tay y, quảng ra ngoài cửa sổ.

“.....”

Tiêu Thế ngây người nhìn cái điện thoại tám trăm đồng của mình lượn một hình vòng cung, lóe sáng rồi biến mất.

Tô Mạch Ngôn nhìn khoe miệng run rẩy của y, lại trầm ngâm, nói thêm: “Tôi cũng vút.”

“A...”

Không đợi Tiêu Thế kịp ngăn cản, lại một tia chớp lóe lên.

..... Cái của Tô Mạch Ngôn đắt hơn mà.

Tiêu Thế vô cùng cảm khái, cũng đã bị lão nam nhân kéo ống tay áo, không thềm quay đầu lại kéo về văn phòng.

“Mạch, Mạch Ngôn?”

Tiêu Thế vừa đi vừa kinh ngạc.

Bước chân của Tô Mạch Ngôn tuy lập cập, nhưng cũng không quay đầu lại: “Cậu phải chịu trách nhiệm.”

Tiêu Thế buồn bực: “Sao?”

Lão nam nhân quay đầu lại: “Tinh tấn nhân vong.”

“.....”

Tiêu Thế nhìn biểu tình nghiêm túc của lão nam nhân, chậm rãi hóa đá.

62. Chương 62

Bị ép buộc trong toilet gần hai giờ mới được ra, thế nên cả buổi chiều Tô Mạch Ngôn luôn trong trạng thái buồn ngủ.

Nữ thư ký nhìn Ma Vương đại nhân cầm bút đang viết đột nhiên cúi đầu, sau đó giật mình bật dậy, sau đó lại gục xuống, lại bật lên....

Sợ đến mức lông mi tí nữa thì chọc xuống mũi.

“Trưởng phòng...” – Nữ thư ký nhịn không được đến gần, lo lắng hỏi – “Nếu mệt thì ngài nên về nhà nghỉ ngơi sẽ tốt hơn?”

Chóp mũi Tô Mạch Ngôn đã sắp chạm đến mặt bàn, bị đẩy nhẹ, liền đập thẳng mặt xuống bàn, đau đến choáng váng, mới đột nhiên bừng tỉnh.

Mơ màng nhìn xung quanh, thật vất vả mới nhìn đến đôi môi hồng nhuận của cô thư ký, từ đầu mũi truyền đến cảm giác đau đớn, hần cổ gồng trăn tỉnh nói: “Không có việc gì.”

“.....”

Nữ thư ký nhìn cái mũi đỏ bừng của hắn, cú đập mạnh như thế, mà hắn vẫn có thể chống đỡ!

Khuôn mặt Tô Mạch Ngôn không chút đổi sắc nói: “Cho tôi tách cà phê, cảm ơn.”

Cô thư ký chậm rãi thu hồi lại ánh mắt đồng tình, xoay người ra ngoài lấy cho Đại Ma Vương một tách cà phê.

Đồng tình cái chết tiết gì chứ, quả nhiên là không dùng được, không dùng được

Bởi vì thánh mẫu đều muốn ngược!

Cạch, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Ma Vương Đại nhân nhanh chóng vứt bút máy, che mũi, nước mắt chảy ra.

Đau chết mất!!!

Về mặt thống khổ chưa lộ ra được một nửa, cửa lại bật mở.

Thanh nhiên cao lớn bưng một khay đồ ăn vào, cười cười đặt lên bàn làm việc của hắn. Chén sứ viền vàng đầy cà phê sữa, bên cạnh là đĩa điểm tâm nhìn rất đẹp mắt.

Tô Mạch Ngôn thở dài, xoa xoa mi tâm mệt mỏi, thản nhiên nói: “Tôi muốn cà phê.”

“Là cà phê đó.” – Tiêu Thế cười tủm tỉm – “Đặc biệt pha chế.”

Vừa nói, Tiêu Thế vừa kéo ghế dựa ngồi xuống bên cạnh hắn. Nhìn thấy cái mũi đáng thương đỏ hồng, y nhú mày: “Làm sao thế?”

Tô Mạch Ngôn nhịn không được dịch dịch mông, hiện tại cứ nhìn thấy người kia là hoa cúc lại ỉn ỉn đau, thuận miệng nói: “.... Đụng phải.”

Tiêu Thế nháy mắt mấy cái: “Gặp trở ngại?”

“.... Cái bàn.”

Tiêu Thế nhìn nhìn mũi hân, lại nhìn mặt bàn, không biết nói gì hơn: “Công việc nhiều vậy sao, đến mức vừa làm vừa ngủ gật?”

Tô Mạch Ngôn cầm một tập tài liệu, giơ cho y xem độ dày: “Của hôm nay đây.”

“.....”

Tiêu Thế sờ sờ mũi, đột nhiên có cảm giác mình như là trai bao, không có việc gì làm, để cho người ta nuôi, đã thế còn phiền phức.

Thở dài, y vươn tay qua, nhẹ nhàng ấn ấn lên eo người kia: “Đau không?”

“Không việc gì....” – Ngoài miệng nói thế, nhưng đôi lông mày nhíu lại đã bán đứng hân.

Tiêu Thế lắc đầu, cười khổ tiếp tục mat-xa eo cho hân: “Không cần cậy mạnh, có cảm thấy thế nào cũng phải nói cho ta biết.”

Tô Mạch Ngôn im lặng, nghiêng đầu nhìn vào mắt y. Thanh niên nghiêm túc xoa xoa eo cho hân, tóc mái hơi dài, hơi hơi che khuất mắt y: “Na Na....”

Tiêu Thế cũng không ngẩng đầu: “Ừ, sao?”

Tô Mạch Ngôn cúi đầu không nhìn y: “Không biết có thể giấu đến bao lâu.”

“.....”

Cảm giác được động tác của Tiêu Thế đột nhiên thay đổi, Tô Mạch Ngôn cúi mặt: “Tôi có chút lo lắng.”

Tiêu Thế không dừng tay, nhưng cũng không nói gì.

Hiện tại có lẽ vẫn có thể giấu diếm, vậy tiếp theo thì thế nào?

Đến khi mẹ qua đời rồi thì sao.... Bọn họ còn lý do gì để ở cùng nhau? Chả lẽ lại phải tách ra, sau đó lén lút Tô Na mà yêu đương?

Văn phòng im lặng, mãi sau Tiêu Thế mới lên tiếng: “Trước hết... Cứ giấu chuyện đã.”

Tô Mạch Ngôn mím môi: “....Ừ.”

Nhưng mà tục ngữ đã nói: “Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra*.”

(*Nguyên văn là: Không gió nào không vượt được tường, không xà nhà nào thắt cổ được dây – ,)

Tiêu Thế cảm thấy bản thân có lẽ nên thất cổ.

Chuẩn bị tan tầm, Tô Na cuối cùng không chịu được, gọi điện thoại đến công ty tìm hai người.

Vừa mới nhắc máy, bên kia đã tùy tiện nói: “Cha, tìm A Thế.”

Tô Mạch Ngôn nhíu mày: “Tìm cậu ấy làm gì?”

“A...” – Tô Na ấp úng – “Không có gì... Chỉ là có chút việc.... Cha đưa máy cho anh ý đi!”

Tô Mạch Ngôn thở dài, ấn số máy nội bộ.

Thanh âm Tiêu Thế bên kia truyền đến: “Mạch Ngôn?”

“Na Na tìm.”

Tô Mạch Ngôn mặt không đổi sắc, cúp điện thoại.

Kỳ thật Tô Na cũng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là đã lâu không thoải mái, muốn ra ngoài đi chơi, mà lúc này lại là thời gian làm việc, nên cũng không có bạn bè nào rỗi rãi ở N thành.

Khi dạo phố vô tình quen biết một cô bạn, lập tức nghĩ đến việc kéo Tiêu Thế đến.

Thật giống như khi hai người còn yêu nhau.

Tiêu Thế cau mày đi theo hai cô nữ sinh liên miện lúu rú. Móng tay Tô Na vô số lần kéo tay y, lại bị y khéo léo gỡ ra, lại bám vào.

Nam cao lớn anh tuấn, nữ xinh đẹp đáng yêu.

Vô luận là nhìn ở góc độ nào, đều rất xứng đôi.

Biểu tình không thoải mái trên mặt y trong mắt người khác đều là chiều chuộng bất đắc dĩ.

Tô Na kéo tay cô bạn kia, nhỏ giọng nói: “Thế nào, là thụ đúng không?”

“A...” – Nữ sinh đỏ mặt trộm ngắm Tiêu Thế, sợ đối phương phát hiện, vội vàng quay lại – “Mình thấy rất hoàn hảo...”

Tô Na nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô bạn, tỏ vẻ không thích: “Sao cậu lại đỏ mặt?”

Cô bạn khẽ ho: “Đại khái là anh cậu rất đẹp trai.”

Khó chịu trong lòng Tô Na càng lúc càng lớn, quay đầu nhìn Tiêu Thế có vẻ không kiên nhẫn, lôi kéo tay y, cả người cũng dựa sát vào, nói với cô bạn: “... Cậu nhìn đi. Có muốn mình giới thiệu không?”

Nói là thế, nhưng trong lòng thì đang bốc mùi chua.

Tâm tư con gái thường tinh tế, thấy biểu tình của Tô Na không được thoải mái, vội vàng cười hai tiếng: “Làm sao có thể thế được.”

Tô Na nhìn nhìn, cười gượng hai tiếng nói: “Vì **đại thần, chúng ta vẫn nên buông tha tình cảm cá nhân thì hơn.”

Tiêu Thế lại gỡ tay Tô Na khỏi tay mình, hai tay dứt túi quần, bụng đã kêu gào đình công.

Hai cô gái kia vẫn còn đang thảo luận rôm rả xem nên ăn gì, muốn ăn gì, đã gần nửa tiếng rồi mà chưa quyết định được.

Tiêu Thế thở dài quay đầu nhìn một vòng chợ đêm, đột nhiên thấy một bóng người lóe lên ở quán ăn gần đây.

“A...” – Tiêu Thế nhìn chằm chằm quán ăn kia, lên tiếng ngắt lời hai cô gái đang thảo luận.

“Sao?” – Hai người đột nhiên quay lại – “Thế nào?”

Tay Tiêu Thế đặt lên bụng, cười đến ôn hòa: “Anh có chút đói, bằng không đến đó ăn đi.”

Theo hướng tay y chỉ, ánh mắt hai người nhìn đến quán ăn cách đó không xa – Du Ký * – Hình như là một quán bán đồ chiên.

(*Du Ký: Nguyên văn () mình không biết nên để thế nào, vì các quán ăn của Trung Quốc thường được đặt tên là X ký – nghĩa là quán ăn của ông chủ họ X, nhưng ở đây còn hai chữ phía sau, có nghĩa là đồ chiên, mình nghĩ mãi không ra cái tên nào hợp nên chỉ để là Du Ký thôi.)

Quán rất đông khách, đẩy cửa bước vào, thấy cả quán gần như là kín chỗ.

Hai cô gái đến giữ chỗ, Tiêu Thế đến quầy, nói với nhân viên quán: “Một phần miến tiết vịt, một phần cơm rang thịt lợn nướng dưa kiệu Quảng Đông, một phần mì tôm khô, thêm ba phần tôm thịt viên rán.

“Rượu nước gì không?”

“Hai Coca, một nước khoáng.”

“Tám mươi sáu đồng.”

“.....”

Lúc Tiêu Thế cúi đầu trả tiền, nhìn ông chủ đứng ở quầy thu ngân thật lâu không nói gì.

Cầm một trăm đồng trong tay, ông chủ mặt không thay đổi nhìn y: “Là cậu à.”

“.....” – Tiêu Thế không nói gì nhìn khuôn mặt quen thuộc kia – “Sao bác lại ở đây?”

Ông chủ nhanh chóng tìm mười bốn đồng tiền lẻ nhét vào tay y, thanh âm không hề gợn sóng: “Lái xe không thể có nghề phụ sao?”

Tiêu Thế cảm thấy mỗi lần mình gặp người này thì bản thân lại thêm ngu ngốc, vội vàng xấu hổ giải thích: “Ặc, đương nhiên là không phải.... Nhưng sao lại đi bán sinh tiên....”

“Vậy thì bán cái gì?” – Ông chủ nhú mày – “Bánh xe sao?”

“.....”

“Bán bánh xe, cậu có thể ăn sao?”

“.....”

Tiêu Thế thống khổ che mặt, chính mình cảm đá đập chân mình -_-|||

63. Chương 63

Hãn Kiện khó chịu len lỏi giữa dòng người đông đúc trong chợ đêm. Đang lúc nước sôi lửa bỏng vì kỳ thi đại học, tên nhóc kia lại nhỡ nhớ ăn của gã, ở nhà gã, mỗi lần đám nhân viên trong nhà hàng xúm vào hỏi han thì lại bày ra bộ dáng thiếu niên chăm chỉ, quả là bức đến không chịu nổi.

Mới ăn cơm chiều xong, lại đột nhiên muốn đến chợ đêm ăn sinh tiên, còn nhất định là phải ở Dụ Nhở. Cái ánh mắt chằm chọc với biểu tình lãnh đạm của lão chủ khiến gã hận không thể lao lên chém cho ông ta một nhát.

Thời gian này quả là khiến gã mệt muốn chết.

Gã tức giận đẩy cửa bước vào, đứng dựa vào quầy thu ngân gọi món rồi chờ, trong lúc vô tình nhìn xung quanh, không nghĩ lại gặp được người không nên gặp...

Lại còn ngồi giữa hai cô gái? Hãn Kiện nhú mày.

Nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp mặt hồi đại học, gã cảm thấy khuôn mặt Tiêu Thế rất không vừa mắt gã.

Vốn là Hãn Kiện vẫn luôn cho rằng bản thân là một mỹ nam tử, là người đẹp trai nhất, không ngờ đến khi gặp Tiêu Thế mới biết núi cao còn có núi cao hơn. Lúc đó gã rất căm tức, thậm chí đã có lúc còn muốn tặng cho Tiêu Thế một cốc axit sunfuric vào mặt.

Đương nhiên là loại tâm tình này lâu lắm rồi chưa hề xuất hiện, hôm nay lại đột nhiên quay về, cũng là do khuôn mặt tươi cười đậm đặn của tên kia.

Kỳ thật, nếu gã cẩn thận quan sát, sẽ nhận ra nụ cười của Tiêu Thế không phải là đậm đặn, mà là ngọt ngào.

Vị trí Tô Na chọn hơi khuất, trên cơ bản là chỉ nhìn thấy bóng ông chủ, không nhìn rõ khuôn mặt đáng sợ kia, Tiêu Thế cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Chọc viên sinh tiên bao trắng nõn bóng loáng trên đĩa, y không khỏi nghĩ đến hình ảnh lão thổ lần đầu tiên ăn sinh tiên, không nghĩ là có nước canh phọt ra, ánh mắt khiếp sợ tròn tròn, biểu tình vô tội khi đó nhìn thì thấy buồn cười, giờ nghĩ lại thì thấy vô cùng đáng yêu.

Nghĩ đến người yêu, khóe miệng nhin không được nhếch lên, thật sự không thể trách y nụ cười của y được.

Hạ quyết tâm sẽ mang hai phần sinh tiên về cho lão thổ, mấy thứ bát quái lúu rúu bên tai y căn bản không thèm để ý tới, thế nên khi bên kia Tô Na kinh ngạc “A” lên, y vẫn còn đờ đẫn,

“Hanny

”

Cùng với tiếng gọi thân thiết không kém phần ghê tởm, một bóng người lao đến, ôm chặt lấy Tiêu Thế.

Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Thế run rẩy, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là khuôn mặt cười đến ghê tởm của Hãn Kiện.

Nếu người ngoài nhìn vào, sẽ cho là hai người đang chơi trò soi gương -_-|||

“Một mình?” – Tiêu Thế có phản xạ nhìn về phía sau gã, cũng không phải vì những lời chú Trần nói hôm trước mà cố ý trêu đùa gã, chính là từ sau khi thiếu niên kia xuất hiện, ít khi thấy Hãn Kiện một mình ra ngoài – “Lục Quá đâu?”

“Ở nhà chờ chim mẹ về, chắc đang há mỏ kêu chiêm chiếp.” – Hãn Kiện hừ hừ hai tiếng, không khách khí ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thế, cười với hai vị mỹ nữ đối diện – “Cô gái xinh đẹp này mình chưa từng gặp qua nha.”

Tô Na với Hãn Kiện về phương diện nào đó cũng có thể coi là thân thiết, cho nên lập tức cười hì hì giới thiệu: “Đây là Tiểu Anh.”

“~ Tiểu Anh...” – Hãn Kiện liếc mắt nhìn Tiêu Thế, ngoài cười nhưng trong không cười nói – “Vet con?”

“.....”

Tiểu Anh ngại ngùng, nụ cười cứng đờ lại.

“Là Tiểu Anh!” – Tô Na trừng mắt nhìn gã – “Tiện Tiện lại ngứa miệng?”

Hãn Kiện nhún vai: “Gần đây rất yêu thích chim chóc.”

Tô Na khinh bỉ nhìn gã, cầm tờ tạp chí trên bàn nói: “Tiểu Anh, không cần để ý tên đó, tiếp tục nói chuyện.”

Tờ quảng cáo lớn giữa tạp chí, là một ngôi sao nổi tiếng, mặc tây trang.

Dáng người cao gầy thon dài, vô cùng mê người, nhìn mặc tây trang rất có phong cách.

Đầu ngón tay Tô Na chọc chọc vào mặt vị soái ca đó, nói với Tiểu Anh: “Này, chỉ gặp may, nhờ vào một tiết mục trong chương trình tổng hợp mà được chú ý đến, quả tàn bạo nhỉ?”

Tiểu Anh chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình có một đôi mắt rực lửa chăm chăm nhìn vào, sợ đến mức không dám ngẩng lên, gật đầu: “Ừ.”

“Một lần gặp may?” – Hãn Kiện nhú mày nhìn tờ tạp chí, cười nhạo nói – “Người ta nói một lần gặp may là đều là chỉ nữ nghệ sĩ, không nghĩ đến nam nghệ sĩ cũng có thể dùng.”

“.....”

Tiểu Anh hoàn toàn không nói gì.

Tô Na oán hận vẫy tay: “A Thế, mau đưa tên đồ hơi kia đi!”

Tiêu Thế thì không thấy gì cả, dù sao từ trước đến giờ miệng Hãn Kiện vẫn tiện như thế, y đã quen rồi nên thấy bình thường, ở bên cạnh nghe mấy người nói, chỉ vào gói sinh tiền được để trên bàn: “Sinh tiền lạnh rồi, không sợ chim non không ăn được sao.”

“Chim non nhà tao dễ nuôi mà.” – Hãn Kiện hừ một cái, vỗ mông đứng lên, nhìn đầu Tiểu Anh, nhìn mặt Tô Na, vỗ vỗ vai Tiêu Thế – “Đi, tâm sự bạn bè chút.”

Tiêu Thế có chút kinh ngạc, rõ ràng hôm qua mới nói chuyện điện thoại, hôm nay còn muốn nói gì?

Mãi đến khi bị kéo ra ngoài, đứng trước một ngõ nhỏ, Hãn Kiện mới dừng lại, im lặng một hồi mới quay đầu nhìn Tiêu Thế.

Tiêu Thế bị khuôn mặt giận dữ dọa cho giật mình.

“...Mày đóng giả quỷ à?”

“Hừ hừ hừ.” – Hãn Kiện oán giận, tên quỷ phong lưu chết tiệt, bày ra bộ dạng nai tơ ngơ ngác làm gì, rõ ràng là cáo già.

Ở nhà đã có nam nhân rồi, vậy mà còn dây dưa với nữ nhân kia là sao?!

Gã tức giận nâng cằm: “Nói, mày muốn quay lại với Tô Na hay là có ý đồ thông đồng với con vẹt non kia?”

Tiêu Thế mãi mới hiểu vẹt con là chỉ ai, bất đắc dĩ nói: “Người ta là Tiểu Anh, không phải vẹt con*....”

(– yīngwǔ: Chim anh vũ, vẹt còn tên bạn nữ kia là nghĩa là hoa)

“Hừ! Không giống sao?!” – Hãn Kiện cả giận nói – “Trong mắt tao thì đều là chim cả!”

Nói xong mới nhớ đến người đợi ở nhà, liền sửa lại: “Không đúng, cũng không phải là chim!”

“.....”

Tiêu Thế thở dài: “Mày lại lên cơn à? Con gái nhà người ta rất tốt....”

Đúng vậy, ánh mắt như kiếm hận không thể lao lên ăn luôn.

Không phải đang ghen, mà là bệnh vực kẻ yếu.... Ôm tâm tình đó, Hãn Kiện bĩu môi: “Nhà mày.... À, Tô tiên sinh đâu?”

“Mạch Ngôn?” – Nghĩ đến người yêu, trên mặt Tiêu Thế chợt nở nụ cười – “Hôm nay hân vận động kịch liệt quá, ở nhà nghỉ ngơi rồi.”

Hãn Kiện đạp chân lên tường, tạo dáng kiểu lưu manh: “Cho nên mày liền đi ăn vụng?”

“Này....”

Tiêu Thế sầm mặt: “Đừng có nói lung tung, tao với con vẹt... nhầm, Tiểu Anh không có gì cả, vừa mới biết thôi, cũng chưa nói được mấy câu.”

“Thì ra là thế.... Vậy là muốn quay lại với Tô Na?”

“Ừ... Gì?” – Tiêu Thế nghe được câu “thì ra là thế” nghĩ là gã đã hiểu được tình cảm của mình dành cho Mạch Ngôn, nên “Ừ” theo phản xạ, nghe hết câu mới kịp phản ứng: “Ai muốn quay lại với cô ấy?”

Y đang hận không thể gả cô ấy đến Siberi đây.

Đột nhiên y có cảm giác, tâm lý của y không khác mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết là mấy -_-|||

Hãn Kiện không biết y đang nghĩ gì, chỉ sầm mặt nói: “Tao cảnh cáo, nếu hiện giờ đã quyết định với Tô tiên sinh, thì nên kiên định thanh thật mà sống, đừng có mà thay đổi xoành xoạch, rõ chưa?”

Tiêu Thế dở khóc dở cười, y là người thế nào mà gã lại không hiểu sao? Có khi nào thất thường đâu?

“Cho dù Tô tiên sinh không nói ra ngoài, nhưng tấm lòng với mày là thật, nếu thật sự không có gì, thì mày nên cách xa Tô Na một chút.”

Tô Na với y cũng vô tâm, có gần cũng chẳng làm gì được.

Tiêu Thế sờ sờ mũi.

“Tô tiên sinh, ông ấy...”

Đột nhiên sau lưng vang lên câu nghi vấn: “Tô tiên sinh là ai thế?”

“Vô nghĩa.” – Hãn Kiện không kiên nhẫn vẫy tay – “Là Tô Mạch Ngôn chứ....A....”

“.....”

Hãn Kiện cứng ngắc đầu quay lại, thấy Tô Na ngạc nhiên nhìn hai người.

Tiêu Thế trừng mắt nhìn gã.

“Ách... Tô Na....” – Hãn Kiện mở miệng – “Cái kia vừa rồi...”

Hai chữ “Vui đùa” chưa ra khỏi miệng, Tô Na đã mím môi rời đi.

Âm thanh cộp cộp của giày cao gót đập lên vỉa hè dần dần đi xa, Hãn Kiện đầy hối hận nhìn Tiêu Thế.

Chỉ thấy đối phương cúi đầu, tóc rủ xuống che một bên mặt, hai tay đút túi.

“Ách...” – Hân Kiện nghĩ mãi mà không biết nên mở lời thế nào, cuối cùng chỉ có thể suy sụp cúi đầu – “Tao xin lỗi...”

Một lúc lâu không có người trả lời.

Hân Kiện bứt rứt vô cùng, thầm nghĩ mình không nên nhiều chuyện như thế. Đã sớm biết bản thân không có hi vọng, vậy mà thấy người này ở bên cạnh người khác vẫn không thể cảm lòng được.

Kết quả là làm hỏng chuyện của người ta.

Nghe được tiếng bước chân của người kia, Hân Kiện căng thẳng, lập tức thẳng người nói: “Nếu khó chịu có thể đâm tao một... à không hai.... A?”

Chưa nói xong, cảm thấy hai má đau nhói.

Ngay sau đó, thấy được bàn tay người kia giữ chặt khuôn mặt gã, nâng lên.

Trước mặt là khuôn mặt đang vô cùng giận dữ.

Tiêu Thế bóp chặt tay, khuôn mặt u ám cười lạnh nói: “Mày cũng thật là phiền toái đấy...Ha...ni.....”

64. Chương 64

Tô Na không tự giác cắn ngón tay, mờ mịt đi trên đường.

Lúc trước trong quán ăn, cô cảm giác khó chịu mỗi khi Tiểu Anh không ngừng hỏi về Tiêu Thế, cho nên tìm cái cớ để ra về sớm, muốn hù dọa hai người kia.

Không ngờ người bị dọa là cô.

Nếu hiện tại đã có quan hệ với Tô tiên sinh..... Nếu hiện tại đã có quan hệ với Tô tiên sinh.....

Nếu hiện tại đã có quan hệ với Tô tiên sinh.....

Có chết Tô Na cũng không thể ngờ được, có một ngày nào đó, chồng cũ và cha mình lại là quan hệ người yêu.

Nhưng nhìn bộ dáng nghiêm trang của hai người kia, cũng không giống đùa cợt.

Tô Na biết tính tình mình trẻ con, giống như chuyện chia tay Tiêu Thế, nhiều lúc cô vẫn thấy áy náy.

Hơn nữa khi trở về, hai người ở cùng nhau, Tiêu Thế cũng không tính là lạnh lùng, nên cô có cảm giác như hai người chưa từng chia tay, cũng rất vui vẻ.

Đôi khi cô cũng vô tình quên mất, cô và Tiêu Thế đã ly hôn.

Cho nên khi cô bạn kia tỏ ra quan tâm đến Tiêu Thế, cô cảm thấy như thứ gì đó của mình bị lấy mất, không hề thoải mái.

Lúc trước ly hôn không phải vì không thích, hiện tại tâm tình không nói nên lời, cũng không biết có phải là tình cảm vẫn còn hay không, nhưng có thể hiểu đại khái, cô luôn cảm thấy A Thế là của mình cô.

Nhưng hiện tại cô mới nhận ra, điều đó không đúng.

Không chỉ thế, người hiện tại đứng bên cạnh A Thế, lại là cha mình.

Từ trước đến giờ, Tô Na vẫn luôn hiểu kỳ về đồng tính luyến ái, cô cảm thấy mình giống như là một hủ nữ bí mật vậy. Cô lúc nào cũng tùy tiện, nên cũng không ai phát hiện ra, tâm tư của cô cũng rất tinh tế.

Tỷ như nói.... Nghĩ đến cha mình và A Thế đêm đêm ngủ cạnh nhau trên một cái giường, cô có chút buồn nôn.

Đến giờ phút này, tâm tư tinh tế của cô mới hiểu rõ được những chuyện thường ngày.

Ngày thường, vì sao hai người kia luôn ở cạnh nhau, ném cô sang một bên, giờ cô đã hiểu.

Cô còn buồn bực không hiểu vì sao quan hệ hai người đột nhiên tốt lên, hiện tại nghĩ lại, có lẽ là đang lên lút cô làm một số chuyện xấu hổ gì đó.

Cô thấy đỏ mặt thay hai người họ, cảm giác dạ dày run rẩy khó chịu.

Muốn nôn khan.

Cũng không biết lang thang bên ngoài bao lâu, căn bản Tô Na không muốn về nhà, nhưng lại không biết nên đi đâu, bất đắc dĩ đành vậy một chiếc taxi, thuận tiện nêu tên một quán bar.

“Cô có chuyện không vui sao?” – Bác tài trung tuổi, hớn hậu nhìn khuôn mặt uể oải của cô qua kính chiếu hậu, quan tâm hỏi – “Đã muộn như vậy, con gái một thân một mình ở bên ngoài, không an toàn đâu.”

“.....Cảm ơn bác.” – Tô Na miễn cưỡng cười cười, sau đó thở dài – “Dù sao cũng không có người quan tâm.”

Làm lái xe nhiều năm như vậy, tâm tư hành khách bác tài cũng hiểu tương đối rõ, vì thế ông cười tủm tỉm: “Thất tình phải không? Không nên quá đau buồn, cô còn trẻ mà, tương lai còn dài, đâu có ai biết điều gì đợi mình ở phía trước đâu.”

Thất tình?

Tô Na nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ly hôn là mình đề nghị với A Thế, cho dù là thất tình, thì cũng không phải là mình....

Nhưng vì sao anh ấy lại vui vẻ, còn mình thì buồn bực muốn chết?

“Anh ấy từng nói là rất yêu cháu.” – Tô Na chậm rãi mở miệng, trong lòng vẫn có cảm giác chần chờ - “Nhưng chia tay không lâu, anh ấy có người yêu mới..... Hơn nữa lại là...Chị gái cháu.”

“.....Chuyện này có vẻ nghiêm trọng.” – Bác tài chần chừ một chút – “Chị ruột sao?”

“Vâng.” – Tô Na không hề nghĩ ngợi gật đầu – “Là người thân nhất của cháu.”

“Loại đàn ông như thế thì đáng vất đi, sao có thể làm chuyện như vậy được?” – Bác tài nói – “Cháu nên khuyên chị gái mình quay đầu, sau đó đá bay tên đàn ông thối kia.”

Tô Na ngẩn người: “.....A?”

“Cháu với bạn trai có tốt không? So với chị gái cháu?”

Tô Na lại ngẩn người.

Bởi vì cô phát hiện vấn đề này cô không có cách nào trả lời.

Lái xe thấy cô im lặng, kỳ quái hỏi: “Cô gái?”

Tô Na im lặng nhìn phong cảnh lướt ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Con người nhất định phải chọn một người tốt với mình để yêu sao? Không tồn tại tình yêu không có đạo lý sao?”

“.....Sao có thể thế được.” – Bác tài kinh ngạc nhìn cô, bật cười nói – “Cô cũng nói mà, đều là con người thôi.”

“?”

“Con người mà.” – Bác tài nhấn mạnh, thở dài – “Không có âm áp thì không có cách nào hạnh phúc được.”

“.....”

“Không có hạnh phúc, sao có thể yêu đây?”

Cuối cùng Tô Na cũng không đi quán bar, ngoan ngoãn về nhà mình.

Vừa bước đến cửa lớn tiểu khu, đã nhìn thấy một dáng người cao lớn đứng đó.

Cô mím môi, cúi đầu, không thèm nhìn y một cái, muốn vòng qua người y bước vào.

Cánh tay đột nhiên bị người kia giữ chặt lấy, kéo lại.

“Đừng để Mạch Ngôn phát hiện.” – Ngừ khí Tiêu Thế chưa từng nghiêm túc như thế, giọng nói cũng trầm hơn so với ngày thường – “Giả vờ không biết gì hết.”

“.....”

Tô Na không thể tin được ngẩng đầu nhìn y. Đã xảy ra chuyện thế này, y không hề áy náy, lại còn không chút khách khí nào đưa ra yêu cầu thế này với cô.

Tiêu Thế vốn hiểu rõ Tô Na, y nhìn mặt là biết cô đang nghĩ gì, thần nhiên nói: “Anh không có gì phải xin lỗi.”

Là nói, anh ta cảm thấy ở cùng một chỗ với cha mình là chuyện bình thường sao?

Tô Na kéo tay y, giậm chân nói: “Anh cảm thấy là anh đã đúng?”

“Đương nhiên.” – Tiêu Thế thở dài, vỗ vỗ đầu Tô Na như bình thường – “Chúng ta chỉ là ở cùng nhau mà thôi, giống như hai người yêu nhau vậy, có gì sai đâu?”

Tô Na lẩn lộn trong đam mê giới tám năm, cũng đủ để biết câu danh ngôn thiên trường địa cửu: Ta không sai, cũng không phải là đồng tính luyến ái, chẳng qua người ta yêu là nam nhân mà thôi.

Cô vẫn lấy mấy lời này để trêu đùa mấy bạn học hay giáo sư có khuynh hướng kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng không ngờ hôm nay bản thân mình lại rơi vào tình huống thế này, cảm thấy không thể nào chịu nổi.

Không có cách nào phản bác, không có nghĩa là cô sẽ chấp nhận.

Biết tính hướng của cha mình, còn yêu chồng cũ của mình, trong lòng cô vô cùng rối loạn, không nghĩ gì liền nói: “Lúc ly hôn hai người rất vui đi? Còn muốn tôi quỳ xuống xin lỗi, kỳ thật các người đã sớm thông đồng.....”

Chát!

Một cái tát không tính là mạnh vào mặt Tô Na, làm một bên mặt cô hơi hơi đỏ lên, những lời định nói nghẹn lại ở cổ họng.

Tính tình Tiêu Thế vốn rất tốt, cho dù ly hôn cũng không tức giận đến thế, phần lớn đều là yên lặng hoặc biểu tình bất đắc dĩ, vậy mà hôm nay lại động thủ.

Tuy rằng không đau.

“Đó là cha em.” – Tiêu Thế bình tĩnh nói, giọng nói ảm ảm tức giận không thể không chế được – “Em vẫn thích hồ nháo, làm chuyện gì cũng không nghĩ trước nghĩ sau, cho dù ly hôn anh cũng không thể nói gì hơn. Nhưng đó là cha em, người một tay nuôi dưỡng em thành người, em có biết điều đó không?!”

Lời này để hắn nghe được, sẽ thương tâm đến nhường nào?

Con người của hắn, rõ ràng là đã hết hy vọng cũng không hề biểu lộ ra mặt, chỉ biết lén lút vào góc mà khó chịu.

Nhiều năm như thế, em cũng phải hiểu được sự vất vả của hắn chứ?”

Tô Na bị Tiêu Thế mắng, im lặng hồi lâu mới chậm rãi đưa tay lên, lau nước mắt.

Nước mắt không biết chảy ra khi nào.

Cô vẫn cảm thấy ghê tởm, không thể chấp nhận.

A Thế vốn là chồng cô, cùng cô triền miên ân ái. Sau khi chia tay, cùng một thân thể, lại cùng cha mình ở trên giường làm cái chuyện đó.

Nghĩ đến làm cô lại thấy buồn nôn.

Không đồng ý thì có ích lợi gì chứ?

Tô Na nức nở lau nước mắt không ngừng tuôn ra, đầu càng cúi thấp xuống. Tiêu Thế bất đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ đầu cô.

“Đừng khóc.”

Tô Na bật khóc to hơn, cả người đổ vào lòng ngực Tiêu Thế: “Hai người yêu nhau...vậy em phải làm sao bây giờ....”

Có lẽ đây mới là điều khó chịu nhất.

Hai người yêu nhau, còn có ai yêu mình?

Tiêu Thế đỡ khóc đỡ cười đối với tâm tình trẻ con này của cô, lại không biết nên xử lý thế nào, đành bất đắc dĩ xoa xoa lưng cô,

Có lẽ là do cha mẹ ly hôn, nên cô mới thiếu cảm giác an toàn.

Như vậy xét ở góc độ mẹ kế.... Mình nên làm gì -_-|||

Tiêu Thế bị tâm tình của mình hung hăng một chút.

“Chúng ta vẫn là người nhà.” – Suy nghĩ mãi, Tiêu Thế mới tìm được một câu duy nhất có thể nói – “Anh sẽ....” – cố gắng làm mẹ kế thật tốt....

Những lời này chưa kịp nói hết, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập phía sau.

“A Thế....”

Tô Mạch Ngôn cau mày chạy đến, vừa muốn nói chuyện, lại nhìn đến cảnh hai người ôm nhau, ngạc nhiên một chút.

Tiêu Thế thân là một người mẹ kế vĩ đại, còn không ý thức được hành vi mình ôm Tô Na an ủi có gì không ổn. Bên kia Tô Mạch Ngôn đã điều chỉnh lại tâm tình, kéo Tiêu Thế đến gara.

“Làm sao thế?”

Tô Na từ trong lòng Tiêu Thế ló ra, hai mắt sưng đỏ, mũi vẫn sụt sịt, cũng đi theo.

“.....M...bà thông gia phát bệnh, vừa điện thoại tới...” – Tô Mạch Ngôn dừng một chút, lo lắng nhìn Tiêu Thế - “Vừa mới đưa vào ICU....”

(*ICU: Khu chăm sóc đặc biệt)

65. Chương 65

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý suốt thời gian qua, nhưng khi tới bệnh viện, nhìn mẹ nằm trên giường bệnh qua lớp cửa cách ly, lòng Tiêu Thế lại hoảng lên. Nếu không phải bị Tô Mạch Ngôn nắm chặt lấy, y đã không thể bình tĩnh được thêm nữa, y muốn lao ngay vào phòng, ngồi bên cạnh mẹ.

Chú Trần ở bên cạnh nói chuyện với bác sỹ, lần này cấp cứu cho mẹ Tiêu là bác sỹ chuyên gia nổi tiếng của N thành, nhưng cũng lắc đầu thở dài: “Cho dù lần này không có việc gì, nhưng mà cũng chỉ được thời gian này thôi, ông phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Tôi biết.” – Tay Chú Trần run rẩy, định lấy thuốc lá hút để bình tĩnh trở lại, có chút vô thố – “Tôi... biết.”

Tiếng nói run rẩy không như vẻ ngoài cố giữ bình tĩnh của ông.

Bác sỹ đồng tình nhìn ông, nhẹ nhàng nhắc nhở một câu: “Trong bệnh viện không thể hút thuốc.”

“Vâng... Tôi biết mà.” – Chú Trần vuốt túi áo, sờ dẫn gập đầu – “Những năm gần đây, cố gắng níu kéo như vậy....Cô ấy chịu biết bao nhiêu đau khổ, nhiều lúc tưởng đã chết rồi.... nhưng vẫn cố gắng cứu chữa....”

“.....”

Bác sỹ vỗ vỗ vai ông: “Nên dành nhiều thời gian ở bên cạnh bà ấy.”

ICU không cho phép người nhà vào, nên mọi người chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi. Một nữ y tá đến hỏi chuyện viện phí, chú Trần vừa đứng lên, đã bị Tiêu Thế cản lại: “Để cháu đi.”

“Tôi có mang tiền.” – Chú Trần lấy chi phiếu trong túi ra, nhú mòi – “Của cậu để dành tiết kiệm đi.”

“Chú Trần.” – Tiêu Thế giữ chặt tay ông, cúi đầu nói – “Tiền có thể từ từ kiếm, mẹ cháu nhất định cũng nghĩ thế.”

Chú Trần giật mình.

Tiêu Thế miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên, nhẹ nhàng nói với Tô Mạch Ngôn một câu, rồi đi cùng nữ y tá.

Tô Mạch Ngôn ngồi bên cạnh vẫn im lặng.

Trong chuyện trấn an người khác, hẳn không giỏi, trừ bỏ việc cố gắng ở bên cạnh để Tiêu Thế có được cảm giác an ủi, hẳn không biết làm gì khác.

“Lại thêm phiền toái cho ông rồi.” – Chú Trần thở dài, miễn cưỡng cười cười với Tô Mạch Ngôn – “Lần nào cũng bắt ông thông gia phải đi cùng.”

Tô Mạch Ngôn thần nhiên: “Ông cũng đừng khách khí, tôi cũng rất quan tâm sức khỏe của bà ấy.”

Chú Trần nhìn tới nhìn lui, thấy không có người, cuối cùng cũng không nhịn được lấy thuốc lá ra hút, ngón tay run rẩy mãi mới châm được lửa, nhanh chóng hít một ngụm, một bên trầm mặc nói với Tô Na: “Đừng đứng nữa, ngồi nghỉ chút đi.”

Lúc đến nơi Tô Na khóc sưng cả mắt, nhưng do tình hình hỗn loạn, chú Trần cũng không để ý, cứ nghĩ là do cô lo lắng cho tình hình của mẹ Tiêu nên mới khóc, không khỏi nhú mòi: “Khóc gì thế, mẹ cháu sẽ khỏe mà.”

Tô Na nhìn mẹ Tiêu qua lớp cửa kính, lấy tay lau khô nước mắt, tiếng nói nghẹn ngào: “Vâng, mẹ sẽ không có chuyện gì, cháu biết mà.”

Tiêu Thế trả tiền viện phí xong, đứng ngăn người nhìn tám thẻ tín dụng trong tay.

Nếu không phải Tô Mạch Ngôn thận trọng, y căn bản cũng không nhớ đến chuyện này, chỉ biết xúc động chạy tới bệnh viện.

Nghĩ như vậy, lại càng cảm thấy có Tô Mạch Ngôn ở bên cạnh thật sự là một điều tốt.

Đến phòng bệnh, mặt đối mặt với Tô Na, hai người đều giật mình, có chút xấu hổ.

“Làm sao vậy?” – Tiêu Thế thở dài, tiến đến hỏi.

Tô Na chớp chớp mắt do dự: “Ừm... Đi mua chút thức ăn, chú Trần còn chưa ăn cơm chiều.”

Tiêu Thế nghe vậy, gập đầu: “Để anh đi là được.”

“Không cần.” – Tô Na vội giữ tay Tiêu Thế, sau đó vội vàng buông ra như bị điện giật, gượng gạo cười – “Em cũng muốn nhìn lại bản thân một chút....”

Nói đến chuyện này, Tiêu Thế cũng không có cách gì cản cô, chỉ bất đắc dĩ gập đầu.

Tô Na đi được hai bước, đột nhiên quay đầu lại, nhẹ giọng: “Em không nói cho cha em biết.”

Tiêu Thế giật mình nhìn cô, lập tức thở phào nhẹ nhõm: “....Cảm ơn.”

Tô Na cắn cắn môi dưới, phức tạp nhìn y một cái, xoay người rời đi.

Lúc trở về, chú Trần đang câu được câu không nói chuyện với Tô Mạch Ngôn.

Hai người vốn dĩ ít nói, khi nói chuyện cũng tuân theo nề nếp, nhưng có vẻ rất hợp nhau. Tô Mạch Ngôn tuy không hay nói chuyện phiếm, nhưng là người biết lắng nghe, giống như kiểu có nói chuyện gì hần cũng có thể tỏ vẻ lý giải, còn hơn nói ra miệng rất nhiều.

Mấy năm quen biết cũng chưa hiểu rõ về mẹ Tiêu, qua lời kể của chú Trần, cuộc đời của mẹ Tiêu như hiện lên trước mắt.

Tiêu Thế thấy biểu tình của chú Trần hơi trầm lại, cũng nhẹ nhàng thở phào, biểu tình lúc trước của ông, làm y có cảm giác ông không thể chống đỡ thêm được nữa.

Tâm tình đau buồn cũng không thể nói ai nhiều ai ít, nhưng nhìn chú Trần như già thêm mấy tuổi.

“A Thế.” – Tô Mạch Ngôn nhìn thấy Tiêu Thế – “Về rồi à?”

Nghe được giọng nói của hần, trong nháy mắt, y có cảm giác lòng mình nhẹ nhõm hơn một chút, cười khỏ trả lời: “Ừ.”

Chú Trần thấy y quay lại, lập tức im lặng, tựa hồ không muốn để y nghe thấy những gì ông vừa nói. Tiêu Thế cũng không để ý, cười nói với ông: “Đêm nay chú về nghỉ đi, ở đây để cháu là được.”

Chú Trần nhìn Tô Mạch Ngôn, thản nhiên nói: “Mai cậu còn phải đi làm, để tôi ở đây, Chủ nhật lại thay phiên nhau.”

Tiêu Thế nghĩ nghĩ, không phản đối. Vừa lúc Tô Na mang đồ ăn tối về, liền bồi chú Trần ăn tối, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi trở về.

Vào trong xe, Tô Mạch Ngôn không đồng ý để Tiêu Thế cầm lái, đẩy y sang ghế phó.

Tiêu Thế cũng biết hôm nay tâm tình mình bất ổn, đành nghe lời hần.

Ngồi vào chỗ, nghe thấy tiếng loạt xoạt của túi ni lông bị chạm vào, Tiêu Thế ngẩn ra, lúc này mới phát hiện canh bao mình mua cho Tô Mạch Ngôn cũng bị vứt trên xe, đã nguội lạnh rồi.

Tô Mạch Ngôn vừa lái xe vừa liếc túi trắng trong tay y: “Chưa ăn cơm chiều?”

“Mua cho anh.” – Tiêu Thế thở dài – “Đáng tiếc là nguội lạnh rồi.”

“.... Hâm nóng lại là được.”

Tiêu Thế cười nói: “Về nhà tôi làm cái khác cho anh, cái này không thể ăn nữa.”

Tô Na ngồi phía sau, đột nhiên ho hai tiếng.

Tiêu Thế cảm thấy đau đầu.

Tô Mạch Ngôn kỳ quái nhìn kính chiếu hậu: “Bị cảm à?”

Tô Na cũng không nhìn hần, quay đầu đi, gượng gạo: “....Vâng ạ.”

Về đến nhà, Tô Na đi thẳng về phòng, chỉ nói là mệt mỏi nên muốn ngủ. Tiêu Thế cũng không biết nói gì hơn, cười trừ, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Có một số việc, cứ để thuận theo tự nhiên, nếu thật sự không thể thuận theo, chung quy cũng không thể cưỡng cầu.

Không bằng để cho cô chậm rãi suy nghĩ, chậm rãi quen dần đi.

Y quay đầu, nhìn Tô Mạch Ngôn đang ngơ ngác, vẫn cảm thấy hần như thế rất đáng yêu, liền hôn lên môi hần: “Chưa ăn tối đúng không? Chờ tôi một chút.”

Sau đó bước vào phòng bếp.

Lão nam nhân đáng thương, cho dù đã kết giao được một thời gian, chuyện thân mật hơn cũng đã làm, nhưng mỗi khi bị hôn bất ngờ như vậy, đều xấu hổ từ đầu đến chân.

Đầu óc lúc này hoàn toàn bị đình trệ, trước mắt là khuôn mặt thanh niên với nụ cười ôn nhu, mãi hần mới thoát ra khỏi suy nghĩ về người kia, thì lại quên mất bản thân đang định nói gì.

Sao lại quên mất chứ?

Mất mờ, lại còn hay quên, lẽ nào vài năm nữa hần cũng giống mấy ông già trên tivi, đi mua nước tương cũng lạc đường?

Bên tai truyền đến âm thanh ì ề, Tô Mạch Ngôn nhìn xung quanh, dừng lại ở bàn trà phòng khách.

Bé hamster ủ rũ dựa vào lồng sắt, bộ dạng thảm thương.

“A...”

Lúc này Tô Mạch Ngôn mới nhớ ra, cả ngày nay đều quên cho bé ăn, cứ thế này có ngày bé hamster bị chết đói mất -_-|||

Hần vội vàng xách lồng vào phòng bếp, lấy một chút đồ khô trong tủ ra đút cho bé.

Hamster là động vật mẫn cảm, chủ nhân cả ngày đi vắng, về nhà thì buồn bực vuốt ve nó, trong lồng sắt rưng một đồng lòng, nay lại tâm trạng thế kia, không khéo nó sẽ bị hói đầu mất.

Tiêu Thế nấu xong cháo bê đến, nhìn bé hamster không khỏi bật cười: “Kiểu lông rất đẹp.”

“Nó mất hứng.” – Tô Mạch Ngôn liếc y một cái, vừa đút bé hamster ăn vừa để Tiêu Thế đút cháo cho mình, đột nhiên nhớ tới câu chuyện tán gẫu với chú Trần hôm nay, không khỏi nhếch miệng – “....Nguyện vọng....”

Tiêu Thế múc một thìa cháo cho vào miệng: “Sao?”

Ánh mắt nghiêm túc của Tô Mạch Ngôn ẩn giấu một chút buồn cười: “Trước đây, cậu có nguyện vọng gì không?”

Tiêu Thế nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Không có....”

“....”

Hai người tiếp tục ta một miếng ngươi một miếng ăn tiếp bát cháo.

“Mạch Ngôn....”

“Ừ?”

Tiêu Thế nhìn chằm chằm vào mặt hần, hoài nghi nói: “Có chuyện gì buồn cười, nói ra nghe một chút?”

Tô Mạch Ngôn mặt không thay đổi nhìn y: “Không có?”

“Thật sự?”

“Ừ.”

“Được rồi.”

Tiêu Thế giả bộ bất đắc dĩ đứng lên, đem bát không bỏ vào bồn rửa, lại mang cho Tô Mạch Ngôn một cốc rượu tự ủ cho Tô Mạch Ngôn.

Sống từng ấy năm, đến giờ Tô Mạch Ngôn mới biết, nhịn cười kỳ thực rất khó chịu.

Tiếng xả nước rửa bát.

Tiêu Thế đưa lưng về phía hần, đột nhiên chậm rãi nói: “Nói đến ước mơ trước đây....Thật sự là ta có một cái.”

Khóe môi Tô Mạch Ngôn co rúm, vội vàng trấn định nói: “....Cái gì?”

“.... Trước đây, mỗi lần đánh ta, cha ta đều nắm tóc ta....” – Tiêu Thế có chút hoài niệm nói – “Khi đó ta thực sự đặc biệt hi vọng, ta bị hói.”

“Khụ!”

Tô Mạch Ngôn phun ngụm rượu vừa vào đến miệng ra bàn, ho sù sù, cả người đổ xuống bàn, bả vai run rẩy kịch liệt.

“.....”

Tiêu Thế im lặng một hồi, chậm rãi xoay người, khuôn mặt anh tuần tràn vẻ thẹn quá hóa giận: “Tôi biết là anh đã nghe rồi!”

66. Chương 66

5 giờ sáng, chuông báo thức kêu vang. Tiêu Thế chậm rãi mở mắt, nhìn thấy nam nhân bị mình gắt gao ôm chặt trong lòng vẫn an ổn ngủ.

Trung khuyến thẹn quá hóa giận cũng sẽ trừng phạt chủ nhân.

Kỳ thật cũng không thể trách Tiêu Thế, y nghĩ sẽ dẫn vật hấn một hồi để trừng phạt, ai ngờ chủ nhân cũng sa vào trò chơi trừng phạt, cả buổi tối đều phối hợp rất nhiệt tình chứ?

Đến lần cao trào cuối cùng, trong đầu của y loáng thoáng có một ý nghĩ, sáng mai hai người không thể dậy được.

Tiêu Thế khẽ cười, cảm thấy mỹ mãn xoay người, cẩn thận rời giường.

Mùa hè nên trời sáng rất nhanh, Tiêu Thế rón ra rón rén đi ra khỏi phòng, định xuống bếp chuẩn bị bữa sáng, thuận tiện hâm chút canh cho mẹ, không nghĩ tới vừa mới ra ngoài, đã thấy Tô Na ngồi ở phòng khách.

“.... Hôm nay dậy sớm thế?” – Tiêu Thế giật mình, y biết cô vốn là sâu ngủ nướng, lẽ nào hôm nay uống nhầm thuốc?

Tô Na giật mình một cái, không nói không rằng chỉ chỉ đồng hồ báo thức ở phòng khách.

Tiêu Thế nhìn lại....

Có lẽ là đồng hồ trong phòng đã bị hỏng, lúc này đã hơn mười giờ rồi....

Mười, mười giờ??!!!!!!

Tiêu Thế mở to mắt, lại nhìn kỹ thêm một lần nữa, xác nhận là không có sai lầm, liền vội vàng chạy về phòng.

Tô Mạch Ngôn vẫn còn yên ổn ngủ, Tiêu Thế nhìn khuôn mặt thoải mái của hấn cũng không nhẫn tâm gọi, nhưng mà để đến lúc hấn tỉnh lại, nhất định là y sẽ chết thê thảm hơn, vậy nên y cắn môi, cúi người xuống.

“Mạch Ngôn....” – Tiêu Thế vội ho một tiếng, nhẹ nhàng gọi – “....Dậy đi thôi.”

Lông mi Tô Mạch Ngôn khẽ run rẩy, từ từ mở mắt.

Sau khi ở cùng nhau một thời gian, Tiêu Thế mới phát hiện, với người này, không thể nhìn xem đã mở mắt hay không để xác định hấn đã dậy hay chưa.

Loại thời điểm này, trên cơ bản là hấn ngán người.

Tiêu Thế thở dài, chột dạ gọi lại: “Mạch Ngôn?”

Con mắt đen nháy chậm rãi ngược lên, Tô Mạch Ngôn cau mày xoa xoa thắt lưng, khàn giọng hỏi: “Mấy giờ?”

“.....Mười giờ.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn ngáy ra một chút, lập tức nhảy dựng lên: “Muộn, muộn.....”

Tiêu Thế ở bên cạnh nhìn hần cuống cuống lên, mới đầu y đoán người này chỉ nói “Muộn.” hay là “Xong rồi.”, không ngờ hần còn có thể nhảy dựng lên như thế =|||

Nhìn Tô Mạch Ngôn không còn bộ dáng ổn trọng thường ngày, vừa gọi điện thoại đến công ty chỉ đạo công tác cho thư ký, vừa tìm kiếm quần áo mặc vào, Tiêu Thế thấy rất buồn cười.

Ai đó bất mãn trừng mắt nhìn y một cái, y mới xanh mặt nghiêm túc lại, nhưng mà nụ cười trong đáy mắt thì chưa hết mất.

May là buổi sáng công ty cũng không có nhiều chuyện, Tiêu Thế xin phép rồi đi bệnh viện bồi mẹ, Tô Mạch Ngôn là người lãnh đạo trực tiếp mà cũng ở nhà thì tốt rồi.

Nhìn theo xe Tô Mạch Ngôn đi khuất, Tiêu Thế quay đầu nhìn Tô Na: “Sao không gọi bọn anh?”

Tô Na không được tự nhiên quay đi không nói gì.

Tiêu Thế bắt đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào, hai người một trước một sau ra đón xe.

“Em nghĩ sẽ chuyển ra ngoài ở.”

Lúc lên xe, Tô Na đột nhiên nói.

“...Có cần thiết phải thế không?” – Tiêu Thế đột nhiên có cảm giác mệt mỏi không nói nên lời, cũng không quay đầu lại ngồi lên xe, thấy Tô Na còn bướng bỉnh đứng ở cửa, liền cứng rắn kéo cô lên xe – “Đừng như trẻ con mãi thế.”

Tô Na bị kéo lên xe, khuôn mặt vẫn không hòa nhã mà còn âm trầm thêm vài phần: “Em muốn chuyển ra ngoài ở.”

“Không cần thiết.” – Tiêu Thế cũng rất phiền chán, nay thật sự không chịu nổi được nữa, trầm giọng nói – “Một thời gian nữa em về trường học là xong rồi.”

“Một...” – Tô Na theo phản xạ định hỏi lại, đột nhiên nhớ ra, lúc cô quay lại trường học đại khái cũng là lúc mẹ Tiêu không còn nữa.

Ánh mắt cô bỗng nhiên tối sầm lại, nếu là thế này, thực hận không thể ở trường cả đời luôn.

“Mẹ... mẹ sẽ không việc gì.” – Tô Na cân nhắc nói, cẩn thận nhìn sườn mặt mệt mỏi của Tiêu Thế, mím môi – “Hơn nữa, hai người vẫn ở cùng nhau, đúng không?”

“.....”

Cô dùng câu nghi vấn, nhưng ngữ khí cũng rất chắc chắn khẳng định, làm cho Tiêu Thế không thể phản bác.

“Cho nên, em chuyển ra ngoài vẫn tốt hơn.”

Tiêu Thế nhắm mắt, có lẽ là do mấy hôm nay mệt mỏi, một lúc sau mới tức giận nói: “Vậy em định lấy lý do gì để nói với Mạch Ngôn?” – Tô Na từ nhỏ đến lớn đã không thích ở yên một chỗ, thích đi khắp nơi xem cái này cái kia, trừ bỏ lúc phá thai và ly hôn mà không hề suy nghĩ, giờ cô cũng bắt đầu biết nghĩ hơn rồi.

Cho nên y tuy không nghĩ ở nhà sẽ kiên định, nhưng khi gặp vấn đề này, cũng chỉ còn cách vậy mà thôi.*

(, , thực sự là cái đoạn này mình cũng không biết nên edit thế nào nữa T^T)

Tiêu Thế bày ra vẻ mặt “Anh biết”, liếc mắt nhìn cô, giận dữ nói: “Hiện tại tất cả mọi người đều không có tâm tình để nói chuyện đó, cho dù có thấy anh ngứa mắt, em vẫn nhẫn nhịn một chút đi.”

Đến bệnh viện, mẹ Tiêu đã được chuyển từ ICU vào phòng bệnh bình thường.

Nhìn mẹ cả người phù thũng, sắc mặt vàng vọt, Tiêu Thế không biết là mình thoải mái thêm một chút, hay là không đành lòng một chút.

Chú Trần tức trực hơn nửa đêm, cả người uể oải mệt mỏi, nhưng vẫn ngồi bên giường nắm chặt tay mẹ Tiêu. Mẹ Tiêu đã tỉnh, cúi đầu nói gì đó.

Ông vẫn kiên định lắc đầu, vươn bàn tay gân guốc vuốt ve mấy sợi tóc hoa râm của người yêu.

“Chú Trần, chú về nghỉ đi.” – Tiêu Thế bước đến – “Cháu ở đây là được rồi.”

Tô Na tựa hồ quyết tâm muốn đổi đầu với y, cho nên y ngồi bên trái, cô liền sang bên phải, hai người mỗi người cầm một tay mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu mỉm cười, cảm thấy hai bàn tay mình ấm áp, rất hạnh phúc.

Đến trưa, Tô Na yên lặng đứng dậy, nhẹ nhàng nói với mẹ Tiêu con đi mua cơm trưa, cũng không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Thế nửa giây.

Tiêu Thế xấu hổ sờ sờ mũi, thực hoài nghi cơm trưa nay nhất định không có phần mình.

“..... Cố gắng chăm sóc tốt cho người ta.” – Mẹ Tiêu cũng đã có thể nói chuyện, nhưng vẫn còn chậm, từng chữ cùng không rõ ràng – “Đừng... Chọc con bé tức giận.”

Tiêu Thế cười rộ lên, nhẹ nhàng nói: “Làm sao có thể chứ mẹ.”

Mẹ Tiêu mỉm cười: “Tìm được người mình yêu... không dễ đâu con ạ.”

“....Vâng.”

Tô Na mang theo ba phần cơm trưa vào phòng bệnh, nghe được đoạn nói chuyện của hai mẹ con.

“Trước kia con thấy, thích một người giống như muốn dùng hết sức lực của mình ôm lấy người ấy, cho dù cuối cùng mình có kiệt sức, nhưng vẫn thấy rất ngọt ngào....” – Âm thanh của Tiêu Thế rất trầm, cũng rất nhẹ, làm cho tâm tình người ta chùng xuống – “Sau này con mới biết, hóa ra không phải như thế.”

Tô Na khẽ lùi về sau một chút, dựa lưng vào tường.

Cô nhớ tới, mình và Tiêu Thế, chính là cái gọi là ngọt ngào kia.

Lúc ấy cảm thấy mỹ vị đến cực điểm, nhưng cho dù chia tay, cũng không có nhớ thương đến mức thất hồn lạc phách.

Tiêu Thế nắm tay mẹ, mỉm cười nói: “Kỳ thật... Thật sự thích người kia, mới có thể phát hiện, trước đây mình cô độc đến thế nào.”

Mẹ Tiêu cười đến hai mắt cong lên: “Cha con... lão Trần....”

Tiêu Thế cười lắc đầu: “Chính con.”

Tô Na quay đầu đi ra chỗ rẽ, nhớ tới gì đó, liền gọi điện thoại cho Tô Mạch Ngôn, nhưng không được, liền trực tiếp gọi điện đến văn phòng của y.

“A lo?”

Thanh âm của cha vẫn bình đạm, đối với cô còn mang theo một chút cưng chiều, không khác ngày xưa là bao.

“Cha, con đây.”

Tô Na mím môi, thản nhiên nói: “Cha à, thích một người là cảm giác như thế nào?”

Tô Mạch Ngôn ở đầu dây bên kia trầm mặc nửa ngày, mới nói: “Là cô độc. Cảm thấy bên người mình không thể có thêm một khoảng trống, một người cũng không thể lấp đầy nó.”

“.....”

Tô Na nghe những lời của cha mình, nghĩ đến nụ cười vừa rồi của Tiêu Thế, không thể nói gì được.

Bên kia truyền đến âm thanh lo lắng của Tô Mạch Ngôn: “Na Na?”

“....Vâng.”

“Con... có phải là con hối hận vì đã chia tay với A Thế?”

Đầu Tô Na lộn xộn, cũng không nghe rõ câu hỏi của Tô Mạch Ngôn, trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Cha, con muốn quay về trường học.”

“Vì sao?”

“Bên trường giục con giao luận văn.” – Tô Na lấy đại một lý do, sau đó nói – “Mỗi tuần con sẽ về thăm mẹ Tiêu mà.”

“Này....”

Không đợi Tô Mạch Ngôn nói xong, Tô Na đã cúp điện thoại.

Cô xoay người, nhìn dòng người tấp nập xuôi ngược trên đường, thở dài: “Haizz.... Trường học nghỉ rồi, đi đâu tìm phòng trọ đây?”

67. Chương 67

Ngày mẹ Tiêu ra viện, cũng là ngày thi đại học.

Những ngày này, địa vị của đứa con trong nhà đột nhiên tăng vọt, nghiêm nhiên trở thành ông lớn của cả nhà, được chăm lo tới tận lông chân.

Trong nhà Lục Quá chỉ có một ông anh, nhưng lại không quan tâm đến em trai cho lắm, cho nên nhìn bạn bè được cha mẹ quan tâm, cảm giác rất cô đơn.

“Này, tôi nói cậu đấy.” – Sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh hỗn hển, Lục Quá dừng bước, quay đầu nhìn thấy Tiệp đại thúc nhà mình đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc – “Cũng không thèm nhìn tôi một cái, cứ thế mà đi. Cậu lại cấu kính cái gì thế hả?”

“....Ông chủ.” – Lục Quá chớp chớp mắt, thấy người kia phục hồi tinh thần, lập tức bày ra bộ dáng không sao cả, nhún nhún vai – “Thì cứ một chết đi được.... Sao anh lại đến đây?”

Hãn Kiện lườm cậu một cái, khoác vai cậu, len lỏi ra khỏi đám đông: “Tới đón cậu chứ còn đi đâu. Nào, đi ăn cơm cùng anh giải thôi.”

“.... Cảm ơn chú.”

“.....”

Lục Quá đi theo Hãn Kiện ra xe, nhìn bộ mặt nghiêm túc của gã, vội vàng mím chặt môi, cố gắng nhịn cười.

Cứ nghĩ ăn cơm của gã là tùy tiện vào một nhà hàng, hai người cùng ăn, không nghĩ là gã lái xe đưa cậu đến thẳng nhà Tiêu Thế.

Tiêu Thế mở cửa, nhìn thấy cậu liền cười tươi: “Thế nào? Thi cử tốt....Um ah!”

Mới hỏi được một nửa, Hãn chó săn sau lưng Lục Quá lao đến bịt mồm y lại, kéo người vào phòng khách: “Hanny, em nhớ anh muốn chết

~”

Khóe miệng Tiêu Thế run rẩy, vùng vẫy khỏi ma trảo của Hãn Kiện, nhíu mày nói: “Sao thế? Lại lên cơn hả?”

“Đừng có hỏi...” – Hãn Kiện thì thầm vào tai y – “Mai vẫn còn một môn nữa, mày hỏi lắm cậu ta thấy áp lực thì sao? Đừng có hỏi han gì cả....”

Tiêu Thế giật mình, quay đầu nhìn về mặt Lục Quá không mấy kiên nhẫn, đột nhiên bật cười: “Ai nha, không ngờ mày cũng quan tâm người ta ghê a.”

Hân Kiện ngốc nửa ngày mới nghĩ tới việc nguy hiểm, lại nhìn khuôn mặt không thay đổi của thằng nhãi con đang cởi giày ở huyền quan, chỉ có thể gục đầu than thở: “Ai, tao vốn là người cẩn thận mà.”

Biết mẹ Tiêu ra viện, chuyện đầu tiên của Hân Kiện là lôi kéo Lục Quá đi thăm bệnh. Kết quả vừa vào nhà thì thấy Tiêu Thế đang thu dọn đồ đạc, trong nhà đang vô cùng lộn xộn.

“Hân Kiện cau mày nhìn đồng và li túi xách lớn nhỏ: “Định đi đâu à?”

“Ừ.” – Tiêu Thế vẫn tập trung sắp xếp quần áo, thản nhiên nói – “Mấy ngày nay mẹ muốn về nhà, chúng ta đang tính là cùng về.”

“A...”

Hân Kiện lập tức co quắp.

Nói như vậy, có khác gì bảo muốn ở bên cạnh mẹ những ngày cuối cùng của cuộc đời đâu cơ chứ.

Đại khái nhìn ra biểu tình của Hân Kiện, Tiêu Thế quay đầu cười cười: “Ở nhà không khí rất tốt, về nhà cũng khiến mẹ vui vẻ hơn.”

Hân Kiện tắc lưỡi, thở dài vỗ vỗ vai y: “Vất vả cho mày rồi.”

Tô Mạch Ngôn đi làm về hơi trễ, nên lúc hân vào nhà, bữa tối đã xong xuôi.

Mẹ Tiêu không thể xuống giường, vì thế mọi người quyết định mang bàn ăn vào phòng, tất cả quây quần cùng ăn, rất náo nhiệt.

Công ty Tô Mạch Ngôn có vài đồng nghiệp có con năm nay thi đại học, cho nên cũng có chú ý một chút, nhìn thấy Lục Quá im lặng ăn cơm, nhin không được hỏi: “Đăng kí học ở đâu?”

Cạch.

Đũa trong tay Hân Kiện đột nhiên rơi xuống.

“Đại học B.” – Lục Quá dừng một chút, tiếp tục cúi đầu nói – “Tất cả các trường đều đăng kí ở B thành.”

Thành phố B hiện đang rất phát triển, phần lớn các đại học đều tập trung ở đó, đủ các loại trường, có thể có nhiều lựa chọn cho tương lại.

Chính là cách N thành khá xa, một cái ở nam, một cái ở bắc.

“A... Đại học B tốt lắm, năm đó tôi với A Kiện cũng tốt nghiệp đại học B đó.”

Tiêu Thế vừa làm dịu không khí, vừa liếc nhìn chú Trần nhìn trộm hai người kia, bộ dáng tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thực ra thì cái gì cũng biết.

Y nhẹ nhàng thở phào, mặc dù cũng không hợp đạo cho lắm, nhưng là người nhà, nên bao dung cho nhau.

Ăn cơm xong, Hân Kiện xung phong hỗ trợ rửa bát, nhân tiện trò chuyện đôi chút với Tiêu Thế.

Lâm trận mới mài gương, không bén thì cũng sáng.

Tên nhóc con đã bị gã một cước đá vào phòng đọc sách.

“Tốt xấu gì mày cũng nên ôn nhu một chút.” – Tiêu Thế đưa một cái đĩa cho gã – “Cậu ta vẫn còn trẻ con, cẩn thận không lại dọa người ta chạy mất.”

“Gi?” – Hân Kiện vừa tráng đĩa vừa ngạc nhiên – “Không cần tao dọa, cậu ta cũng muốn chạy.”

Đi tận B thị đấy, thật xa....

Chính gã cũng chưa nhận ra bản thân thở dài, lại còn phì cười khi biết điều đó.

“Mày đừng giả bộ.” – Tiêu Thế lườm gã – “Tao chưa gặp tình huống nói không có gì mà lúc nào cũng đánh nhau như sam, cũng đâu phải là đồ trang sức.”

“...Cũng không thể nói thế, tốt xấu gì cậu ta cũng ở nhà tao...” – Hân Kiện ập úng, gãi gãi đầu – “Mày đừng nghĩ lung tung.”

“Phi.” – Tiêu Thế khinh bỉ nhìn gã – “Tao không biết là ở cùng nhà cũng phải hôn nhau cơ đấy? Đừng có nói với tao lúc đó chú Trần lèm kềm nhìn nhăm.”

“.....”

Chút nữa thì Hân Kiện làm rớt cái đĩa trong tay.

“Mày nhìn thấy?”

“Hừ hừ.”

“.....Kỳ thật, cũng chỉ là.....”

Tiêu Thế cười, lau khô tay, lắc đầu nói: “Mày kiếm có làm gì, dù có tìm được một trăm cái lý do thì mày cũng không thể lừa chính bản thân mày được?”

“.....Đó là....” – Hân Kiện cũng không biết nên nói thế nào, hơn nữa lại còn đối mặt với Tiêu Thế.

Dù sao cũng là mười năm tình cảm, sao có thể quên trong một sớm một chiều được.

Nhưng người kia lại không hề để ý.

“Đại học B tuy xa... Nhưng tốt cho tương lai của cậu ta.” – Hân Kiện thở dài ngồi xuống bàn ăn – “Tuổi trẻ, có một số việc chỉ là nhất thời xúc động, chờ đến khi ra ngoài rồi, sẽ gặp được những thứ tốt hơn.”

“Mấy lời này không giống mày tí nào.” – Tiêu Thế tiếp tục rửa chén, nói tiếp – “Không phải mày vẫn thuộc loại vô tâm vô phể phun ra mấy câu kiểu như ‘Làm gì còn ai đẹp trai hơn ông đây? Ông mày đẹp trai đến mức hận không thể tự mình kết hôn với chính mình ấy chứ’?”

Tính tình Tiêu Thế ôn hòa, chơi với nhau bao nhiêu năm cũng không nhiễm một chút kiêu ngạo của gã, nhưng mà châm chọc thì có.

Hân Kiện phì cười, giơ chân đạp y một cái: “Thôi đi, ngốc bỏ mẹ.”

“Mai đi à?”

“Ừ, vé xe đã đặt rồi.” – Tiêu Thế xếp bát, quay đầu nhú mày nhìn gã, hỏi – “Làm sao thế?”

“VẬY TÔI TIÊN SINH THÌ SAO?” – Hân Kiện bĩu môi – “Đi cùng mày?”

“Anh ấy còn phải làm việc.” – Nhắc tới người yêu, mặt Tiêu Thế trở nên ai oán – “Anh ấy thả rông tao, còn không đi cùng tao, ngay cả một chút luyện tiếu cũng không có....”

Hân Kiện làm động tác giả vờ nôn ọe.

Tiêu Thế thở dài: “Còn có....”

“Có gì?”

Hân Kiện hồ nghi nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của y.

“Không có gì....” – Tiêu Thế phiền chán tặc lưỡi – “Chắc là không có gì....”

Rốt cuộc cái gì có cái gì không, chung quy là muốn Tô Mạch Ngôn đến đánh giá, đáng tiếc là người kia hiện tại không hay biết gì, căn bản là không có cơ hội đánh giá.

“Hành lý sắp xếp tốt chưa?” – Tô Mạch Ngôn từ nhà tắm bước ra, thấy Tiêu Thế u buồn ngồi trên giường – “Làm sao thế?”

“.....”

Tiêu Thế u buồn nhìn hân.

Tô Mạch Ngôn đối diện với ánh mắt cúm con bị vứt bỏ của ai đó một hồi, mới đến ngồi bên người y: “Không phải mỗi tuần đều về sao?”

“Không giống mà.” – Tiêu Thế giống như cúm con nhìn thấy chủ, trực tiếp đè người xuống giường, vùi mặt vào hóm vai lão nam nhân, cọ cọ – “Không có tôi chăm sóc, tôi lo lắng....”

Tô Mạch Ngôn thực muốn nói, cho dù không có cậu, nửa đời trước của tôi vẫn có thể trôi qua..... Ít nhất là vẫn sống sót, không phải sao?

Nhưng lời chưa ra đến miệng, nhìn biểu tình đáng thương hể hể của ai kia, tất cả đều hóa thành ôn nhu sờ tóc y: “Yên tâm, mọi chuyện sẽ tốt đẹp, tôi cũng sẽ đến chỗ cậu.”

“Ách....” – Tiêu Thế vừa định gật đầu, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, vội vàng lắc đầu – “Vẫn là quên đi, khi nào nhớ tôi nhất định phải nói ra, tôi sẽ lập tức trở về.”

Tô Mạch Ngôn gật gật đầu, thanh niên vươn người đến ôn nhu hôn lên môi hắn. Hắn thoải mái nhắm mắt lại tận hưởng nụ hôn ngọt ngào, nhưng trong đầu vẫn có chút nghi vấn....

Hình như y không muốn hắn qua bên kia?

Lão nam nhân hơi trợn mắt, đôi mắt đen lóe lên tia sáng....

Tuyệt đối là có vấn đề = =+

68. Chương 68

Tiêu Thế đến được cổng lớn nhà chính, Tô Na đang ngồi dưới tán cây ngủ gà ngủ gật.

Trong tay vẫn còn cầm một miếng dưa hấu cắn dở, nước dưa hồng hồng nhỏ xuống đất tí tách tí tách, như những hạt châu nhỏ.

Tay kia cầm một cái quạt hương bồ, thi thoảng sẽ phe phẩy vài cái, nếu mà đội mũ rơm với mặc áo ba lỗ nữa thì không khác gì một cô nông dân trồng dưa.

“Sao lại ngủ ở đây?” – Tiêu Thế bất đắc dĩ vỗ vỗ vai cô – “Vào nhà đi.”

“A?” – Tô Na mơ mơ màng màng, đầu tiên là ngượng ngùng cười cười, sau đó đột nhiên bật dậy, lùi về sau vài bước – “Chú Trần đi phòng khám tìm bác sĩ, nói là không nhớ tên thuốc lúc trước dùng, bảo em chờ anh về thì hỏi xem.... Anh không cầm đi động?”

Tiêu Thế theo phản xạ sờ sờ túi quần, quả nhiên không có.

“À, chắc lúc ra ngoài quên cầm theo.”

“.....”

“.....”

Hai người nhìn nhau một hồi, biểu tình xấu hổ, không biết nên nói gì mới phải, liền không được tự nhiên quay đi.

“Chỗ ở mới thế nào?” – Tiêu Thế khề ho một tiếng, vượt qua người cô đi vào – “Hợp đồng với chủ thuê nhà không vấn đề gì chứ?”

Tô Na đi theo y: “Không.”

Xem ra người trẻ tuổi thuê nhà cũng rất dễ, chỉ cần có tiền là xong hết.

“Mạch Ngôn rất lo cho em.” – Tiêu Thế thay áo, quay đầu lại, phát hiện Tô Na ngăn người nhìn chằm chằm lưng mình, không khỏi lặng đi một chút – “Sao thế?”

“Không, không có việc gì.”

Tô Na vội quay đầu đi, nói: “Nam nữ khác biệt, anh nên để ý chút.”

“.....”

Tiêu Thế có chút xấu hổ, nhưng lại có chút không hiểu gì cả.

Nhà cũ chỉ có hai gian phòng, bên trái một, bên phải một. Mẹ Tiêu đương nhiên là ngủ cùng chú Trần, vì làm tròn vai diễn, đương nhiên là y phải ngủ cùng Tô Na.

Cũng may là giường đủ rộng, mỗi người một góc, ở giữa có thể thêm một người nữa cũng không vấn đề.

Hơn nữa gần đây sức khỏe mẹ Tiêu cũng giảm sút nhiều, ba người thay phiên nhau chăm sóc cũng vất vả, cho nên ngày nào cũng mệt rũ rời, căn bản là không còn tâm trí mà suy nghĩ vấn đề.

Từ sau chuyện lần đó, tuy rằng Tô Na không có nhắc lại, nhưng Tiêu Thế biết, cô cần thời gian để chấp nhận mọi chuyện.

Cho dù đã ly hôn rồi, thì vẫn có thể coi nhau là bạn, hiện tại không nên nói gì vấn đề.

Tiêu Thế lấy khăn lau bớt mồ hôi trên trán, lắc đầu đi vào phòng mẹ Tiêu.

Trong phòng, mẹ Tiêu nằm trên giường an ổn ngủ, một tấm chăn mỏng đắp trên người, chỉ để lộ ra đôi bàn chân gầy gò.

Vì mu bàn tay bị thuốc kích thích trong thời gian dài, cho nên các mạch máu đã khô quắt không thể tiêm, thế nên cổ tay, cẳng tay dày đặc vết kim châm.

Y cẩn thận tắt điều hòa, mở cửa sổ để đón gió trời, vừa làm xong thì chú Trần bước vào.

“Nóng quá.” – Chú Trần mới nói hai tiếng, thấy mẹ Tiêu đang ngủ, vội vàng hạ giọng, nhẹ nhàng đặt đồ ăn và thuốc xuống chiếc bàn gần đó – “Mua được cá quả, tối làm cá sốt cà chua đi, còn có, mẹ cậu muốn ăn măng trúc...”

Tiêu Thế đến mở mấy túi ra nhìn nhìn, nhú mày hỏi: “Sinh hào?”

Loại sinh hào này, Tiêu Thế làm đầu bếp lâu nên cũng biết.

Chính là... Bình thường đều để phục vụ... cho khách nam.... Muốn bồi bổ thứ kia....

Y theo phản xạ nhìn chú Trần, đánh giá từ trên xuống dưới.

Đã ngoài năm mươi, tuy rằng thân thể còn cường tráng, nhưng do mấy năm nay phải chăm sóc mẹ, nên mặt cũng đã lộ rõ nét mệt mỏi.... Chẳng lẽ đến trình độ này rồi còn muốn cuộc sống vợ chồng?

Rất cảm thú đi?

Đại khái là do ánh mắt Tiêu Thế có chút kì quái, chú Trần đẩy cửa vào định xem mẹ Tiêu, lại quay đầu nhìn y: “Làm sao thế?”

“.....”

Tiêu Thế không nói gì, nhìn gói sinh hào to trong tay, lại nhìn ông.

“.....”

Chú Trần cũng nhìn gói to, lại nhìn mình, một lúc sau mới hiểu ra, trên khuôn mặt già nua có một mặt ửng hồng: “Nhìn cái gì.... Đây là mua cho cậu! Nghĩ đi đâu thế hả!”

Đừng nói hiện tại ông đã không còn thể lực lẫn tâm tình, cho dù có đi nữa, vợ mình như thế, bản thân mình sao có thể...?

Thằng nhóc chết tiệt này!

“Cho cháu?” – Tiêu Thế nhú mày, gờ gỏi to lên – “Làm sao cháu ăn cái này được?”

“Đương nhiên là...” – Chú Trần vừa định nói chuyện, mắt liếc thấy Tô Na đang ngồi bên giường mẹ Tiêu, nhú mày, kéo Tiêu Thế ra ngoài – “Ra ngoài rồi nói.”

Hai người đi đến gốc đào ở sân sau, chú Trần ngồi xổm, rút một điều thuốc ra, ngẩng đầu nhìn y: “Con bé Tô Na, cũng rất tận tâm.”

“Sao cơ?” – Tiêu Thế ngăn người, lập tức phản ứng lại, bất đắc dĩ nói – “Chú Trần, đừng nghĩ nhiều, chúng cháu không có gì hết...”

“Đương nhiên là không có, nếu có thì tôi đã không mua...” – Chú Trần trừng mắt nhìn y – “Tôi thấy con bé vẫn còn có tình có nghĩa, cậu xem...”

Tiêu Thế đau đầu xoa xoa trán: “Chú Trần, cháu đã nói rồi, hiện tại cháu đã có người yêu.”

“Cô ta có thể coi là người yêu sao?!” – Chú Trần vừa nghe đến đó đã tức giận – “Không có chút lương tâm nào cả, mẹ cậu bệnh như vậy, ngay cả liếc mắt một cái cũng không thấy? Cậu định lấy loại con gái như thế sao?”

“.....”

Tiêu Thế chột dạ sờ sờ mũi, nghĩ thầm nếu cho chú biết người đó đã đến thăm không biết bao nhiêu lần, chú có thiên cháu không?

Chú Trần đoán là y chột dạ: “Tôi thấy Tô Na rất tốt, hai đứa cũng còn tình cảm, dù sao cũng ngủ...cùng nhau.”

Ngủ cùng nhau lúc chưa ly hôn và bây giờ có thể giống sao? Chả lẽ hai người cứ ngủ cùng giường vài ngày là tình cảm sẽ quay lại? Vậy thì cứ cãi nhau rồi lên giường nằm là xong luôn?

Tiêu Thế thăm xem thường một cái, nhưng ngoài miệng vẫn trấn an: “Cái này nói sau đi, hiện tại nhà chúng ta còn tâm tình nghĩ đến chuyện đó sao?”

“Mẹ cậu vẫn hi vọng hai đứa hạnh phúc.” – Chú Trần lườm y – “Cho rằng tôi muốn quản cậu sao? Ăn cái củ mận quan tâm nhạ?”

“.....”

Tiêu Thế không nói gì, quay người vào nhà.

Chú Trần vẫn còn tức giận: “Cậu có nghe vào không vậy hả?!”

Tiêu Thế vô lực thở dài, quay đầu nhìn ông, rồi phát tay, ậm ừ cho có lệ.

Buổi tối y bị ép buộc ăn sinh hào. Tô Na ở bên cạnh gỡ xương cá, nghiền nát thịt cá trộn với cơm và nước canh rồi đút từng muỗng cho mẹ Tiêu.

Từ trước đến giờ, Tiêu Thế vẫn không thích ăn mấy thứ quá tanh, nhưng mà chú Trần kiên trì hấp đồng hào với chủ trương bỏ thận, thêm chút gừng chấm tương ép y ăn.

Sau bữa cơm, Tiêu Thế cảm giác dạ dày y run rẩy không ngừng.

Vất vả chờ đến khi hai vị lão nhân đi ngủ, y mới vội vàng tìm trà súc miệng, mãi mới có cảm giác ổn ổn lại.

Nhà cũ chỉ có một phòng tắm, Tô Na đang dùng. Tiêu Thế nghĩ đến trăm phương ngàn kế của chú Trần, cảm thấy đau đầu vô cùng, vội vàng về phòng lấy điện thoại rồi ra ngoài.

Đêm hè ở nông thôn, đèn đường tỏa ánh sáng vàng ấm áp, đám côn trùng bị ánh đèn hấp dẫn, vòng tới vòng lui, gió đêm khê lướt qua người, cảm giác rất sảng khoái.

Tiêu Thế lén lút nhìn trái nhìn phải, xác định vị trí lúc này của bản thân có nói cũng không ai nghe thấy, mới mỉm cười ấn điện thoại gọi cho người yêu.

Nhìn thời gian, có lẽ người yêu đã ngủ rồi.

“A Thế?” – Âm thanh thân nhiên của Tô Mạch Ngôn truyền đến, làm cho Tiêu Thế thấy ấm áp – “Sao lại trễ vậy?”

“Ừ, tối nay có nhiều đồ ngon, nên ăn cơm hơi lâu.” – Tiêu Thế mỉm cười – “Tối nay ăn gì?”

Hai người kỳ thật cũng không có gì để nói, đại loại là rau dưa bao tiền một cân, hay sáng trưa tối nay ăn món gì,.... Thế nhưng cũng rất vui vẻ.

“Có mệt không?”

“Ừm, không.”

“Đang làm gì đấy?”

“Vừa tắm xong, đang định đi ngủ.”

“.....”

Tiêu Thế nhú mày, trong dầu hiện lên thân thể trắng nõn của người yêu sau khi tắm, cảm thấy thân dưới có chút phản ứng.

Quả nhiên là do ăn nhiều sinh hào.

Y vội lắc đầu, vừa định nói gì, thì bên kia ngắt lời: “Chủ Nhật này tôi đến chỗ cậu.”

“.....”

Tiêu Thế lập tức cứng đờ.

Về nhà hai tuần rồi, Tô Mạch Ngôn vẫn nghĩ là Tô Na về trường nộp luận văn, hơn nữa mình cứ vòng đi vòng lại giữa N thành với nhà, bộ dáng mệt mỏi khiến hấn để ý.

“Không, không cần, để tôi về thăm anh là được rồi, công việc của anh bận rộn như vậy, Chủ Nhật nên ở nhà nghỉ ngơi....”

“Tôi đi thăm bà Tiêu.”

“.... Mẹ tôi? Tôi, tôi, mẹ tôi hiện tại tốt lắm, anh không cần đến, nếu không lại tạo cho bà áp lực lớn, sẽ không tốt....”

Lúc này thì Tiêu Thế đã lú lẫm lại rồi.

Nghĩ đến chuyện người kia biết y và Tô Na chung phòng nửa tháng, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Tô Mạch Ngôn trầm mặc một hồi, thản nhiên nói – “Không phải cậu nói là rất muốn tôi?”

“Rất nhớ anh.”

Điểm này thì Tiêu Thế không hề nói dối, không có người yêu ở bên cạnh thật khó chịu, đêm hè mà cảm giác còn lạnh lẽo hơn đêm đông.

“.....”

“.....”

Hai người cùng im lặng, đột nhiên Tô Mạch Ngôn hỏi: “Na Na ở bên đó có khỏe không?”

69. Chương 69

Đối với việc nói dối bị vạch trần, người thông minh sẽ nhanh chóng ứng biến kiểu: “A, đương nhiên tốt lắm, cô ấy ở trường rất chăm chỉ, vì giáo sư cũng đặt nhiều hi vọng vào cô ấy mà, cho nên bla blab la....”

Đáng tiếc Tiêu Thế trước giờ là người thành thực, sẽ không nói dối người yêu, vì thế nhất thời y không biết nên nói gì, đứng yên như tượng đá.

“.....”

“.....”

Tô Mạch Ngôn bên kia có vẻ rất thành thạo: “Sao thế?”

Tiêu Thế chậm rãi hồi phục, lắp bắp nói: “Rất, rất tốt....”

“.....”

Tô Mạch Ngôn hừ nhẹ một tiếng, cúp điện thoại.

Tiêu Thế vội vã gọi lại, nhưng đầu bên kia đã tắt máy.

Tiêu Thế đứng nửa ngày ở trong rừng, cũng không hồi phục tinh thần lại.

Rốt cuộc là làm sao lại lộ ra chứ? Vì sao Tô Mạch Ngôn lại biết chứ?! A a a!!!

Tiêu Thế ngồi xồm匈 hăng cào cào vỏ cây.

Không nói cho hắn biết là sợ hắn sẽ biết chuyện Tô Na đã biết chuyện. Dù sao lúc đó y cũng đã rất khó khăn để đối mặt, huống chi là Tô Mạch Ngôn. Y không muốn làm cho hắn thêm lo lắng.

Nhưng bây giờ, cảm giác lại giống như y đã lừa gạt hắn, thật sự là khiến cho bản thân y rất buồn bực.

Tiêu Thế thở dài, nghĩ nghĩ, lại gọi điện vào số nhà. Chuông đổ mãi mà không có người nhắc máy.

Y chắc một tiếng, bắt đắ dĩ đi về phía nhà.

Mới hơn tám giờ tối, qua cửa sổ vẫn thấy có đèn, có thể thấy ba người trong phòng đều chưa ngủ.

Bên ngoài không biết là chó nhà ai cắn, ầm ỹ khiến tâm tình y càng thêm phiền.

Y gãi gãi đầu, đẩy cửa bước vào, cầm áo khoác trên ghế rồi lại đi ra.

Tô Na vừa tắm rửa xong, đang ngồi ở bên giường xem ti vi, thấy động tác của y thì hơi lạng đi một chút, hỏi: “Anh đi đâu?”

“Có một số việc, cần quay về N thành một chút.”

“Sao?”

Tô Na nhảy dựng lên, chỉ vào đồng hồ nói: “Đã hơn tám giờ rồi, anh còn muốn về sao?”

“Em nhỏ giọng chút.” – Tiêu Thế bắt đắ dĩ – “Chắc vẫn kịp bắt chuyến xe cuối.”

Hiển nhiên là giọng Tô Na đủ to để người ngoài nghe thấy. Chú Trần vội đẩy cửa đi vào, cau mày nhìn bộ dáng chuẩn bị ra ngoài của y: “Sao lại thế này?”

Tiêu Thế thăm oán nhìn Tô Na, cười cười với chú Trần: “Ở N thành còn có một số việc cần xử lý, cháu muốn về một chuyến.”

“Chuyện gì mà quan trọng như vậy?”

Chú Trần không vui nhìn y.

Đêm nay ông không đi ngủ sớm như bình thường.

Ăn cơm tối xong, ông nằm im trong phòng đồng tai nghe ngóng động tĩnh của “đôi vợ chồng” phòng bên. Ai ngờ thằng nhóc không hiểu phong tình này chạy đi đâu mất, mãi mới về thì lại muốn đi tiếp!

Ba cân sinh hào kia đắ lắ chứ tưởng!

Tiêu Thế vốn không quen nói dối, chỉ sờ mũi, tùy tiện đưa ra một lý do: “Chuyện công việc...”

Chú Trần không chút lưu tình vạch trần lời nói dối của y: “Công việc gì mà trễ thế này mới thông báo? Cho dù có việc gấp đi nữa thì cũng nên gọi vào ban ngày mới phải?”

“.....”

Bả vai Tiêu Thế rũ xuống, chỉ đành bắt đắ dĩ nói: “Là chuyện riêng thôi, cháu về gặp một người, mai sẽ quay lại...”

Chú Trần nhú mày, sáng giọng hỏi: “Cô gái kia?”

“.... Vâng.”

Chú Trần cảm giác lửa giận bốc lên đến đầu, nắm chặt tay, hận không thể xông lên đá thẳng nhai trước mặt vào thẳng bếp lò thiêu ba ngày ba đêm!

Ông mua sinh hào cho nó ăn cũng không phải là đem về cho cái con bé mất nết kia!

Thế mà còn dám thừa nhận trước mặt Tô Na, cũng không sợ làm tổn thương người ta?

Nhìn đi, ánh mắt người ta cũng ảm đạm thế kia rồi....

Tô Na lén hắt hơi một cái, sáng nay dậy sớm, hiện tại hai mắt cô đã muốn díp lại, mơ mơ màng màng nói: “Chú Trần à, chú cứ để anh ấy đi đi, vừa rồi là do cháu ngạc nhiên quá nên ảnh hưởng đến giấc ngủ của chú, cháu xin lỗi.”

“Vậy cũng không được!” – Chú Trần cả giận, chỉ vào mặt Tiêu Thế – “Tôi nói cho cậu biết, cậu tìm cô ta, cả tôi và mẹ cậu đều không đồng ý, nhanh chóng chia tay cho tôi!”

Tiêu Thế nhìn ngón tay tí nữa thì chọc thẳng vào mắt mình, thở dài muốn giải thích: “Kỳ thật người ta....”

Cốc cốc!

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Tiêu Thế ngẩn người, rồi vội vã đi ra mở cửa.

Cánh cửa cũ kỹ cọt kẹt một tiếng, chậm rãi mở ra.

Khuôn mặt tuần tú của người đàn ông mang theo chút mệt mỏi, tựa vào bên cửa, ánh mắt đầy vẻ xin lỗi nhìn y: “Xin lỗi, vừa rồi đi trên đường, không tiện nghe điện.”

Tim Tiêu Thế đập mạnh nhìn người đàn ông trước mặt.

Rõ ràng mới một tuần không gặp, lại cảm thấy như đã lâu lắm rồi. Giây phút mà hắn đứng trước mặt y, y cảm giác như tim mình muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Quả thực như là cậu thanh niên với mối tình đầu.

Dường như là đã không tự chủ được, y vươn tay, muốn ôm lấy hắn.

Nhưng mà....

Chú Trần kinh ngạc hỏi: “Ông thông gia sao lại đến đây?”

Tô Mạch Ngôn vươn tay đẩy Tiêu Thế sang một bên, bước vào, còn không quên dẫm lên chân Tiêu Thế rồi nghiêng một cái, gật đầu chào chú Trần vẫn đang kinh ngạc: “Thật xin lỗi, muộn thế này còn tới quấy rầy.”

Tô Na vừa nhìn thấy cha mình, phản xạ tự nhiên là muốn trốn, ai ngờ lại bị tóm lại: “Muốn đi đâu?”

“.....”

Tô Na ủ rũ quay đầu lại: “Cha à....”

“Ừ.”

Tiêu Thế cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, cố gắng kìm lại móng vuốt của bản thân, vội vàng nói: “Mạch Ngôn, sao anh lại tới đây?”

Mạch Ngôn?

Chú Trần nhú mày, chăm chú nhìn hai người, Tiêu Thế cũng đang kinh hỉ quá mức, cho nên không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của chú Trần.

Đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

Nếu không nhìn thấy cảnh Hân Kiện và Lục Quá hôn nhau, có lẽ ông cũng sẽ không có cảm giác đó. Tuy trước đó ông không nói gì, nhưng nội tâm đã bị một cú trời giáng, huống chi lại không biết chia sẻ chuyện này cùng ai, nghẹn lâu trong lòng, nên càng để ý.

Thậm chí có lúc, nhìn thấy hai người bạn lâu không gặp cười nói với nhau, ông liền có cảm giác thấy gì đó rất biến thái.

Tiêu Thế không hề cảm nhận được ánh mắt soi mói sau lưng mình, trong lòng tràn ngập vui mừng khi gặp người yêu, càng không chú ý đến xưng hô của mình có vấn đề: “Mai không phải đi làm à?”

“Có, mai mua vé về chuyến đầu tiên.” – Tô Mạch Ngôn giơ vé xe ra cho y xem, thản nhiên nói – “Vì cảm thấy bất an nên nghĩ đến thăm bà thông gia chút.”

Tiêu Thế cầm vé xe, ngón tay khẽ chạm vào tay người yêu, chỉ là một sự va chạm nhẹ nhàng trong một giây, nhưng cũng đủ để cho hai người thấy hạnh phúc.

“Khụ khụ....” – Tiêu Thế vội ho một tiếng, vội vàng bày ra nụ cười bình thường – “Mẹ tôi không có việc gì, gần đây khẩu vị cũng tốt lắm, làm anh phải lo lắng rồi.”

“.... Bà thông gia ngủ rồi sao?” – Tô Mạch Ngôn nhìn chú Trần, ánh mắt hồi lỗi lại rõ hơn chút – “Vì công việc bận quá, chủ nhật còn đi công tác, cho nên muốn nhân cơ hội ghé qua thăm một chút....”

“Không sao không sao. Vất vả cho ông thông gia rồi.” – Chú Trần mặt không thay đổi khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Thế – “Không phải cậu muốn đi sao?”

“Ách?”

Tiêu Thế ngớ người, mãi mới nghĩ ra là chuyện mình muốn về N thành, lắc đầu cười: “Hiện tại cũng muộn rồi, hơn nữa Mạch.... À nhắc phụ đến đây, để mai tính tiếp vậy.”

Chú Trần nhìn y, bất an trong lòng càng lớn.

Ông mím môi, nói: “Vậy đêm nay cậu qua đây ngủ đi, gian phòng kia để cho ông thông gia và Na Na...”

“Không cần đâu.” – Tô Mạch Ngôn cũng không hiểu trước đó hai người có chuyện gì, chỉ ngắt lời – “Tôi vừa mới đặt một căn phòng ở khách sạn gần đây, để tôi qua đó là được, chỉ là không nhớ đường lắm....”

Tiêu Thế vội vàng: “Để tôi đưa anh đi.”

“....”

Tô Mạch Ngôn yên lặng nhìn y một cái, khóe môi thản nhiên cong lên: “Được.”

70. Chương 70

Hai người sóng vai bước ra khỏi nhà, Tiêu Thế cảm giác mình không thể cười nổi, đành cúi đầu uể oải bước đi.

Từ góc độ của chú Trần, Tô Mạch Ngôn sáng sớm đứng ở cửa chờ Tiêu Thế nói chuyện với Tô Mạch Ngôn, nhìn qua có cảm giác... Cô dâu mới?

Trong lòng chú Trần như có trăm nghìn con kiến bò, rõ ràng không biết nên nghĩ thế nào mới đúng, đành thở dài nhìn Tô Mạch Ngôn gật đầu: “Có rảnh thì đến thăm.”

Nhà Tiêu Thế nằm ở một trấn nhỏ, nên cũng không có khách sạn lớn, vì thế Tô Mạch Ngôn chỉ đặt phòng ở một khách sạn nhỏ cách đó không xa, đi bộ cũng mất tầm hai mươi mấy phút.

Hai người yên lặng đi một đoạn đường, Tiêu Thế quay lại nhìn, ánh sáng của nhà mình đã không còn thấy nữa.

Lúc này y mới tiến sát lại, khẽ cầm lấy tay ai kia.

Đường đêm lạnh lẽo.

“Sao anh biết nhà tôi ở chỗ nào?” – Tiêu Thế nhẹ nhàng hỏi – “Tôi nhớ là chưa từng nói mà.”

Tô Mạch Ngôn thản nhiên nhìn y, băng quơ nói: “Na Na có nhắc đến.”

Kỳ thật khi nói những lời này, y có chút chột dạ.

Đối với Tiêu Thế, khi hai người chưa có quan hệ như bây giờ, hắn đã tìm hiểu hết những thông tin về y, thậm chí hắn còn có một album tập hợp những bức ảnh từ nhỏ đến lớn của Tiêu Thế, ngay cả ảnh hồi còn bé xíu cũng có.

Cơ hồ mỗi lần đến thăm thông gia, hắn đều thuận tay lấy được một tấm, nhưng loại chuyện này tuyệt đối hắn sẽ không cho y biết.

Hắn sợ y sẽ cảm thấy hắn quá mức biến thái mà xa lánh hắn.

Tô Mạch Ngôn hắn là đã lo lắng quá nhiều rồi.

Lúc trước đã nói rồi, hắn vốn thuộc loại hình thỏ non xinh xắn đáng yêu mặt than (có thể loại này sao trời), mà đồng chí chủ nhân lại rất thích xoa đầu vuốt ve khích lệ sủng vật nhà mình. Cho nên nếu như biết chuyện này, chắc chắn chủ nhân sẽ vui vẻ cao hứng lao qua đề sủng vật xuống mà thôi.

Hai người đàn ông nắm tay nhau đi trên đường, trong mắt người khác thì có thể là sự ghê tởm, nhưng với đương sự thì họ lại đang rất hạnh phúc.

Tiêu Thế cảm thấy vẫn chưa đủ, vươn tay nắm chặt tay đối phương, mười ngón xen kẽ, cho dù có nắm chặt, vẫn có cảm giác chưa đủ gần.

Đáng tiếc là hai người đều im lặng, loại thời điểm này ngoại trừ im lặng thì cũng không nghĩ ra được cách nào khác.

Tiêu Thế cảm giác gần đây bản thân y rất biến thái, thường xuyên nhìn người yêu, sau đó có một loại suy nghĩ là muốn nuốt người ta vào bụng.

Hắn Kiện nghe được thâm tình này, vô cùng cảm khái mà lắc đầu: “Ai ai, bạn chí cốt à, cuối cùng thì mày cũng thật sự bước vào thời kỳ vạn năm động dục rồi....”

Quả thực là nói vậy!

Tiêu Thế khinh thường bĩu môi, thời kỳ vạn năm động dục là cái gì?

Nhiều nhất cũng chỉ đến tám mươi tuổi thôi.

Tiêu Thế nghiêng đầu nhìn khuôn mặt người yêu, càng ngày càng thấy hắn như một bình xuân được vậy, chỉ cần nhìn thôi mà cũng khiến tâm tình y nhộn nhạo, vội khụ một tiếng, lúng túng nói: “Sao anh biết....Na Na ở bên chỗ tôi?”

Điểm này khiến y rất bất an, chẳng lẽ do Tô Na chủ động gọi điện qua?

Mà nhìn bộ dáng Tô Mạch Ngôn thì có lẽ không phải như thế.

Nếu bị hắn biết chuyện Tô Na đã biết hết rồi, nhất định hắn sẽ không giữ được bình tĩnh. Ngoài y ra, không ai biết lão thỏ này ngoài mặt thì như không có gì, nhưng trong lòng ẩn cảm thế nào, dễ dàng xù lông như thế nào.

Quả nhiên, Tô Mạch Ngôn nhìn y nói: “Cậu không quen nói dối.”

“.....”

Tiêu Thế thất bại xoa xoa thái dương, đột nhiên có cảm giác làm người thành thực thực sự không phải là chuyện quá tốt đẹp.

Im lặng một hồi, Tô Mạch Ngôn giật tay mình ra khỏi tay y, nhú mày: “Giải thích.”

Tiêu Thế sững sốt: “Sao cơ?”

Tô Mạch Ngôn hít một hơi, dừng lại, nhìn thẳng vào y, thản nhiên nói: “....Na Na.”

“A.”

Lúc này Tiêu Thế mới nhớ tới, bản thân chưa thực sự giải thích rõ ràng chuyện này, thoát nhìn giống như là.... Y với Tô Na vụng trộm yêu đương bị bắt được?

“Cái đó...Kỳ thật là...” – Đầu óc Tiêu Thế căng hết cỡ, vốn không quen nói dối, giờ phải cố gắng hết sức để nghĩ ra một lý do nào đó hợp lý, đột nhiên trước mắt y hiện ra hình ảnh của một người trẻ tuổi – “Kỳ thật, Na Na đang ở cùng một người.”

“.....”

Tô Mạch Ngôn tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt đã lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Ở chung?

Tô Na?

Tuy rằng không phải là không có khả năng, nhưng không cần vì chuyện này mà phải giấu diếm.

Nhưng khi có một lý do xuất hiện, khiến mọi người tập trung về nó, có nói gì tiếp thì cũng thoải mái hơn.

Trong lòng dè ghê Tiêu Thế không ngừng xin lỗi Tô Na, vừa giải thích với người yêu: “Cô ấy sợ lúc này mà nói chuyện yêu đương sẽ bị anh trách, cho nên nói dối là trường học gọi điện, thực chất là phải đi gặp bạn trai...Đương nhiên là mẹ ta và chú Trần cũng không biết, cho nên chỉ có thể tránh người, lén về nhà....”

Tô Mạch Ngôn hoài nghi nhìn y, con mắt đen láy kia làm cho Tiêu Thế hơi chột dạ.

“Vậy sao...” – Cuối cùng thì mặt than đại nhân cũng mở miệng – “Đó là người thế nào?”

Tiêu Thế nhẹ nhàng thở phào, cố gắng nhớ lại hình ảnh người thanh niên giúp mình chuyển nhà hôm đó – “Tính cách có vẻ trầm, diện mạo khá được, vẫn còn trẻ... Hình như là nhà văn tự do....”

Hai người vừa nói chuyện được một chút, đã đến trước cửa khách sạn.

Tiêu Thế nói: “Sáng mai đi chuyển năm giờ, đêm nay nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ.”

“Chủ nhật phải đi công tác sao?”

“.... Không phải.”

“Vậy chủ nhật tôi về gặp anh.”

“Ừ.”

“.....”

“.....”

Nhìn nhau một hồi, Tiêu Thế cuối cùng cũng đại bại trước khuôn mặt lạnh lùng của thỏ mặt than đại nhân, cúi đầu, khẽ nói: “Tôi có thể vào không?”

Trong nháy mắt, vành tai thỏ mặt than đại nhân đỏ bừng, ậm ừ mãi, mới nhẹ nhàng gật đầu: “....Uống trà nhé.”

Uống trà cái quái gì chứ, là lấy cớ để nói chuyện yêu đương thì có.

Vào cửa, mới ngồi chưa ấm chỗ, Tiêu Thế nhin không được vượn người đến hôn lên môi ai kia.

Vành tai thỏ mặt than run rẩy, lùi về sau, cường định nói: “Cậu cần phải về.”

Tiêu Thế nhú mày, bật cười nói: “Ai nha, tôi không muốn về, phải làm gì bây giờ?”

Xoát.

Trong nháy mắt, thỏ mặt than biến thân thành thỏ ngượng ngùng.

71. Chương 71

Kết cục của việc phóng túng quá độ không cần nói cũng biết, di động báo thức kêu hơn mười phút, mới có người lười biếng vươn tay tắt đi, chờ đến khi hai người tỉnh ngủ, thì chỉ còn nửa giờ nữa là xe chạy.

Phản ứng của Tiêu Thế lúc đó rất đáng khinh, chỉ muốn tắt luôn điện thoại để người yêu ngủ no thì thôi, nhưng mà phản ứng thứ hai lại càng đáng khinh hơn, nhìn khuôn mặt say ngủ của người yêu, không kiềm chế được mà hôn lên.

“Ừm...” – Tối hôm qua bị ép buộc đến hơn nửa đêm, Tô Mạch Ngôn nhin không được nhú mày, mơ mơ màng màng dụi mắt, dán lên môi người yêu hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tay Tiêu Thế sờ sờ đùi trong của hắn, khàn khàn nói: “Bốn rưỡi....”

“.....”

Tô Mạch Ngôn nháy mắt cứng đờ.

Tiêu Thế vội vàng vuốt ve lưng hắn trấn an, ôn nhu nói: “Hôm nay xin phép không tới công ty, được không?”

“.....”

Mắt Tô Mạch Ngôn hơi hơi nheo lại, cảm giác được tiểu huynh đệ nóng rực của y chạm chạm vào hắn, liền hít một hơi, giơ chân, đạp mạnh.

“Ồi ới!”

Chỉ thấy rầm một tiếng, Tiêu Thế bị người yêu đá, ngã chổng vó xuống đất.

“Mạch Ngôn?” – Tiêu Thế nhìn mặt Tô Mạch Ngôn không đổi sắc đang tìm quần áo lẩn lộn trên giường, không thể nào tưởng tượng được bảo bối đáng yêu tối qua với người trước mặt.... Sao đột nhiên lại đuổi chân chứ?

Tô Mạch Ngôn chui trong chăn, chặt vật mới mặc được quần lót vào, sau đó mới quay sang Tiêu Thế, thần nhiên nói: “Sao có thể tùy tiện xin phép được.”

“Cũng không phải tùy tiện mà....” – Tiêu Thế nghĩ tối qua ép buộc hắn như thế, hôm nay có khi thất lưng hắn lại đau – “Cùng lắm thì xem như là nghỉ ốm thôi....”

Bị người yêu làm cho không xuống giường được, cho nên muốn xin nghỉ ốm?

Oán khí của Tô Mạch Ngôn lại có xu thế tăng vùn vụt, đột nhiên hắn có cảm giác muốn được như bé hamster nhà mình, có thể nhe răng cắn cho tên kia một phát.

Mới sáng tinh mơ đã có một trận huyên náo gà bay chó sủa.

Hai người vất vả thu thập xong xuôi, đi taxi đến nhà ga, cũng chỉ sớm mười lăm phút.

Hai người rõ ràng là vẫn còn rất buồn ngủ. Tóc bên trái Tiêu Thế vểnh lên, tóc bên phải Tô Mạch Ngôn vểnh lên, hai người ngồi cạnh nhau, giống y cái chổi lông gà.

Cả đường đi không ai nói gì.

Tô Mạch Ngôn hiển nhiên là tâm tình không tốt. Mà Tiêu Thế cảm thấy có thể đoán được nguyên nhân tâm tình hắn không tốt, đại khái là do cái tư thế cuối cùng đêm qua đi, bởi vì thẹn quá nên mới tức giận.

Mà trong lòng Tô Mạch Ngôn đang nghĩ, người ta đã nói không thể cho cá trong lưới ăn (), quả nhiên là có đạo lý.

Cho nên có thể nói, lưỡng tình tương duyệt sẽ có tâm linh tương thông, không đời nào có.

Nếu lúc này hai người tâm linh tương thông, chỉ sợ sẽ có một quả bom nổ chứ chẳng chơi.

Đến nhà ga, hành khách đã lục tục lên xe, Tô Mạch Ngôn đứng ở cửa soát vé, Tiêu Thế đi sau hắn, hai người tuy không nói chuyện, cũng không tiến quá gần.

Nhìn thấy sắp đến phiên mình đến cửa soát vé, Tô Mạch Ngôn không nhúc nhích.

Phía sau có người oán giận, không ngừng thúc dục, hấn mím môi nhường cho người phía sau, quay sang kéo Tiêu Thế đến cuối hàng.

Tiêu Thế nhịn không được len lén cười, người yêu nắm cổ tay áo mình, y nhẹ nhàng nắm tay hấn, nắm chặt.

Nơi này không có người quen, cho dù có bị ai đó nhìn thấy, cho dù có bị chán ghét, cũng không vấn đề gì cả.

Tô Mạch Ngôn suy nghĩ, vành tai lại không tự chủ được đỏ ửng lên.

Cuối cùng cũng đã đến phiên hấn lên xe, lái xe ở bên trong đã bấm còi giục đã.

Hấn giống như con thỏ giật mình, nhìn trái nhìn phải xem có sói không, rốt cuộc nhịn không được vươn người khê hôn lên môi đối phương: “Chủ nhật gặp.”

Trong lòng Tiêu Thế mừng rỡ, thấy vành tai người yêu đỏ ửng đang định chạy đi, vội vàng kéo người lại, đè lại gáy hấn, đẩy nụ hôn thêm sâu.

Cho dù xung quanh tràn đầy tiếng kinh hô, hai người cũng chưa có ý định tách ra.

Hung hăng dây dữa, mãi đến khi Tô Mạch Ngôn cảm giác không còn thở nổi nữa, y mới buông người ra.

Làm sao bây giờ, y cảm thấy mình không thể rời khỏi hấn được nữa.

Tiêu Thế nhìn mặt người yêu, thở dài, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tôi sẽ nhanh chóng trở về.”

“Tiêu Thế!”

Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói tức giận, Tiêu Thế và Tô Mạch Ngôn vừa bước lên xe đồng thời cứng đờ, quay đầu, thấy chú Trần đứng đó, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Cậu....!” – Chú Trần chỉ vào y, lại run run tay chỉ chỉ Tô Mạch Ngôn, suýt nữa thì tắt thở – “Cậu nói cho tôi biết, đây là chuyện gì?”

“Chú Trần....”

Nếu nói lần trước bị Tô Na phát hiện, Tiêu Thế chỉ cảm thấy có chút áy náy lẫn xấu hổ, thì lần này, y cảm giác trong lòng đột nhiên lạnh lẽo.

Y chợt dạ hỏi: “Chú... Sao chú lại đến đây?”

“Tôi đến tiễn ông Tô!” – Chú Trần cơ hồ tức đến không thở được, trong lòng cảm giác như sắp nổ tung, tức giận quát – “Hai người làm cái trò gì thế?”

“....”

Tiêu Thế yên lặng cúi đầu.

“Ông Trần....” – Tô Mạch Ngôn vội vàng muốn bước đến, lại bị phụ xe thúc giục – “Quý khách, quý khách mau lên xe đi ạ, đã đến giờ khởi hành rồi.”

Tiêu Thế nghe vậy, đột nhiên tỉnh ra, quay đầu nói với Tô Mạch Ngôn: “Anh về trước đi.”

Tô Mạch Ngôn mím môi nhìn chú Trần đang tức giận, bất an: “Nhưng mà....”

“Không có việc gì.” – Tiêu Thế nói – “Cứ về đi, tôi sẽ xử lý mọi chuyện.”

“Tôi....”

“Có anh mọi chuyện càng tệ hơn.” – Tiêu Thế cảm thấy đau đầu – “Một mình tôi sẽ nói rõ mọi chuyện, đừng lo lắng.”

Rốt cục Tô Mạch Ngôn vẫn lên xe rời đi.

Hấn là người thành thực, đương nhiên biết Tiêu Thế nói dối.

Có đôi khi, chỉ có dũng khí đối mặt với tất cả thôi là chưa đủ. Hai người quỳ gối trước mặt cha mẹ cầu xin giải thích, nhưng trong mắt người đang tức giận, giống như là thị uy, lại phản tác dụng.

Nhưng hấn vẫn thấy khó chịu.

Hấn chỉ có thể như thế mà đi, không thể làm được gì.

Còn lo lắng nhiều hơn nữa.

Hấn biết với Tiêu Thế người nhà quan trọng như thế nào, càng biết bà Tiêu với y có bao nhiêu phần quan trọng.

Bởi vì chuyện này khiến cho mẹ Tiêu đau lòng, cả hấn và y, đời này có lẽ sẽ không còn cơ hội bên nhau nữa rồi.

Hấn ảo não dựa trán vào cửa sổ.

Vì sao lại khó như vậy chứ?

Chỉ là muốn bên nhau mà thôi.

May mắn là, chuyện Tô Mạch Ngôn lo lắng đã không xảy ra.

Sau khi Tô Mạch Ngôn rời khỏi, Tiêu Thế im lặng nhìn chú Trần, hai mắt vô thần, mặt cúi gằm xuống, giống như một chú cún con bị chủ trách phạt.

“.....”

Chú Trần thở hổn hển một hồi, vất vả mới có thể bình ổn được cơn tức, mắt thấy người xung quanh vây xem càng nhiều, hung hăng lườm Tiêu Thế, xoay người nói: “Về nhà! Còn ngại không đủ dọa người sao?!”

Tiêu Thế vội vàng đuổi theo.

Chú Trần vừa đi vừa tức giận.

Ông thừa nhận, bao năm qua, ông chưa hề hòa nhã với đứa nhỏ này một lần, nhưng ông cũng không có biện pháp. Tuy tình yêu của ông dành cho mẹ y vô cùng sâu đậm, chính vì yêu sâu đậm như vậy, mới có thể càng ghét đứa nhỏ làm cho người mình yêu thêm bất hạnh, huống chi Tiêu Thế lại rất giống cha mình.

Mỗi lần nhìn thấy y, ông đều hận cái tên súc sinh kia, khuôn mặt quá giống nhau khiến ông không thể không cảm thấy chán ghét.

Nhưng mà, ông cũng làm hết trách nhiệm của mình.

Hợp phụ huynh, đưa đến trường, làm nghĩa vụ của một người cha, ông chưa hề có một câu oán giận.

Nhưng vì sao vất vả như vậy, lại nuôi dưỡng ra một tên biến thái?!

Thích đàn ông thôi chưa đủ, hiện tại xem nó đã gây ra chuyện gì đây?!

Nó, nó nó nó lại có thể thông đồng với chính cha vợ của nó!!!!

Ba cân sinh hào hôm qua khiến hai người tối qua rất vui vẻ đi?

Chú Trần dừng bước, quay đầu hung hăng nhìn Tiêu Thế: “Nói! Cậu có phải bị thần kinh không? Có cần đưa cậu đến bệnh viện không? Cậu điên rồi sao?”

Tiêu Thế cang tội nghiệp yên lặng nhìn ông: “Chú Trần...”

“Ông đây không biết mi!”

“.....”

Tiêu Thế thở dài, bước đến bên cạnh, đột nhiên gọi một tiếng: “Cha...”

Lưng chú Trần cứng đờ, quay đầu, tuy vẫn tức giận như cũ, nhưng biểu tình thêm phần không biết phải làm sao: “Ài, ai ai là cha mi?!”

Tiêu Thế cũng không trả lời, tiếp tục nghiêm mặt nói: “Cha sẽ không nói cho mẹ con biết, đúng không?”

“Ta...”

Tiêu Thế tội nghiệp nhìn ông: “Cha....”

Ta....!

Chú Trần nhìn bộ dáng lúc này của y, hận không thể tát cho y một phát!

72. Chương 72

Sét đánh giữa trời quang, sáng hôm nay, mọi người ở ban 1 phòng kế hoạch đồng loạt bị sét đánh.

Huyết tinh đại ma vương boss đại nhân vô địch xui xẻo hôm nay có thể...không chải đầu đi làm. Theo từng bước đi của hắn, mái tóc đều rung rung lợi hại.

Rõ ràng là khuôn mặt thì không khác ngày thường, hôm nay nhìn lại có vẻ như là...

“Ngốc, đầu, ngốc, não.”

“.....”

Phòng kế hoạch đột nhiên yên tĩnh dị thường, tất cả đồng loạt quay phắt ra cửa, nhìn vĩ nhân dám nói ra ý kiến của tất cả mọi người.

Tổ trưởng tổ nghiên cứu phát triển của Ban 2 mới trở về, Lục Kính Triết.

An Duệ sau lưng thở dài: “Nói nhẹ nhàng một chút không được sao?”

Lục Kính Triết tựa vào cửa, cũng không quay đầu lại nhìn, cười tủm tỉm nhìn nhóm nhân viên Ban 1: “Cảm giác đúng là như thế phải không?”

“.....”

Toàn thể nhân viên Ban 1 đều nơm nớp lo sợ nhìn nhau, không biết có nên gật đầu hay không?

Lời đồn quả nhiên là đúng, từ khi trở về, tính tình tổ trưởng Lục càng thêm quỷ dị.

Rõ ràng là đang cười, nhưng mà khiến cho người đối diện lạnh hết cả người.

An Duệ có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu ta, sau đó liền vượt qua người cậu ta đi thẳng đến phòng nghỉ —

Tô Mạch Ngôn mặt vô hồn nhìn cái chén rồng tuếch trong tay, ánh mắt trống rỗng.

“Trưởng phòng.”

“.....” – Tô Mạch Ngôn tiếp tục nhìn cái chén.

“Trưởng phòng?”

“.....” – Tô Mạch Ngôn vẫn chăm chú nhìn cái chén.

An Duệ cười lắc đầu, nhẹ giọng gọi: “Mạch Ngôn?”

Hai tiếng này quả nhiên có tác dụng, phản ứng rất mạnh.

Xoảng!

Cái chén rơi xuống, vỡ tan.

Tô Mạch Ngôn cũng không để ý, quay đầu lại: “A....”

Thế....

Khuôn mặt tươi cười của An Duệ lúc này quả là quá chói mắt.... Hưng phấn của Tô Mạch Ngôn nhảy mắt giảm về âm vô cực, bả vai rũ xuống thất vọng tràn trề, giống như là chú cún con bị vứt bỏ.

Chắc, thật là không tốt lắm, giờ nhìn hành động nào của hắn mình vẫn thấy động tâm – An Duệ mỉm cười sờ cằm. – Trưởng phòng đại nhân quả nhiên là mạnh vật, cho dù không làm tình nhân, nuôi ở nhà cũng rất thú vị.

“Có việc gì?”

Trưởng phòng đại nhân bị vứt bỏ miếng cưỡng hồi phục tinh thần, nhưng mà nhìn vẫn đầy vẻ đau thương. An Duệ cố gắng nhịn để không bật cười, đành giơ tay chỉ mái tóc lộn xộn kia: “Cũng không có gì, chỉ là nghe mấy đồng nghiệp nói hôm nay anh hơi bất thường, cho nên tối đến xem.”

Tô Mạch Ngôn có lẽ là bị kích thích mạnh quá, đầu óc mất rồi, vẫn không để ý đến cái đầu tổ quạ của mình, còn cố gắng bảo trì bình tĩnh: “Tôi không sao.”

“.....”

Phía sau đột nhiên có một bàn tay vươn đến đập bốp một phát vào tay An Duệ, Lục Kính Triết cười kiêu âm dương quái khí đi vào: “Xem ra là bị vứt bỏ rồi.”

An Duệ nhìn bàn tay mình bị đánh đến hồng hồng, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

Người này vừa rồi dùng lực rất mạnh.

Nếu không phải có người, phỏng chừng sẽ dùng cả răng mà cắn ấy chứ?

Tô Mạch Ngôn yên lặng nhìn hai người kia, cũng không phủ nhận, thở dài một cái, sau đó ừ ừ lách qua hai người kia ra ngoài.

“.....”

“.....”

Lục Kính Triết và An Duệ nhìn nhau, cười nói: “Không thể nào? Tôi đoán trúng?”

An Duệ cười khổ: “.....Cậu có thể không cần vui sướng như thế khi thấy người gặp họa được không?”

Lục Kính Triết giả vờ giật mình, sờ sờ lên mặt: “Tôi lại châm chọc khiêu khích?”

Từ khi tìm được người này về, An Duệ cảm thấy hình như không thể đối phó được, sợ cậu ta lại mất tích thêm lần nữa, vì thế chỉ có thể ho một tiếng: “Ngữ khí vừa đủ.”

“Đồ dối trá.” – Lục Kính Triết bĩu môi, xoay người ra ngoài – “Anh không cần tự ủy khuất bản thân mình như vậy, chỉ là yêu thử mà thôi, anh có gặp qua người nào yêu nhau như chúng ta không?”

An Duệ nhú mày, đi bên người cậu ta: “Chúng ta thì sao?”

Nhóm đồng nghiệp nhìn hai nhân vật chính trong chủ đề bà tám gần đây của toàn công ty, không khỏi cười trộm, lại tùm tùm buồn dưa.

Cũng không biết là lời tốt hay xấu, hai người chả ai thêm quan tâm.

“Giả dối.” – Lục Kính Triết hừ một tiếng, lạnh lùng liếc An Duệ một cái, xoay người vào phòng làm việc, để An Duệ đứng ngoài cửa, trào phúng nói – “An Duệ, anh có biết là nụ cười của anh lúc này rất giả dối không?”

Phải vậy không?

An Duệ không tự giác sờ sờ mặt mình, cười cười nhìn đối phương: “Anh vẫn luôn như vậy mà.”

“Cho nên mới giả!” – Lục Kính Triết hừ một tiếng, sau đó lùi lại, đóng cửa cái rầm, làm cho An Duệ ngây người đứng ngoài.

Nói cái gì là đại khái vẫn còn một chút cảm giác với mình, căn bản đều là giả dối!

Là ai vừa rồi vuốt tóc Tô Mạch Ngôn rồi cười ôn nhu như thế?

Nói là với ai anh ta cũng có cảm giác, mà bản thân mình chỉ là người thay thế mà thôi?

Lục Kính Triết nghiêng răng nghiêng lợi đâm vào bức tường, cứng ngắc đứng một lúc, mới vô lực ngồi xuống sô pha, ôm lấy đầu.

Thật là ngu ngốc...Sao có thể dễ dàng trở về như vậy chứ?

Căn bản là không có gì thay đổi cả, chỉ là thăng cấp từ bạn giường thành người yêu, còn thăng cấp thất bại nữa chứ.

Đúng là ngu muốn chết.

Về đến văn phòng, Tô Mạch Ngôn mới nghĩ ra mình muốn pha một cốc trà, cổ họng khô như rang cháy.

Có thể tưởng tượng ra nếu hắt ra ngoài lúc này, chắc chắn lại bị người khác nhòm ngó, liền cảm thấy cơn khát có vẻ dịu đi,

Nhưng mà, sao họ lại nhìn mình như quái vật thế?

Tô Mạch Ngôn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn qua tấm kính.

Lọn tóc chống lên phất phơ theo gió, nhịp nhàng đong đưa theo cử động của hắn.

“A!”

Trường phòng đại nhân đầu tiên là sững sốt, lập tức luống cuống sửa sang lại mái tóc, nhưng mà cái lọn tóc kia rất cứng đầu, kiên quyết không chịu nằm xuống.

Đang không biết phải làm thế nào, di động vang lên, Tô Mạch Ngôn không chút suy nghĩ bắt máy: “Ai?”

“.....”

Tiêu Thế ở đầu bên kia bị dọa run người, mới cẩn thận nói: “Tôi đây.”

“A!”

Băng sơn trường phòng đại nhân nghe được thanh âm người yêu lập tức ngạc nhiên, vừa đến bên bàn tìm cốc nước để làm ẩm ngón tay vừa hỏi: “Thế nào? Ông Trần tức giận lắm đúng không?”

Tiêu Thế thở dài: “Ừ, giận dữ lắm.”

Hai người đi trên đường, cứ được hai ba bước lại quay lại trừng mắt nhìn y, tức đến muốn học máu rồi...

Tô Mạch Ngôn dùng ngón tay ẩm ướt cổ ép ngọn tóc kia xuống, nghe vậy lo lắng hỏi: “Bà Tiêu cũng biết rồi chứ?”

Có thể đoán là không.

Ông Trần tuy cứng rắn lạnh lùng, nhưng không phải là người xấu, hướng chi tình cảm của ông với bà Tiêu sâu đậm như vậy, lại đang lúc bà Tiêu bệnh tật, có lẽ là sẽ giấu diếm.

Tiêu Thế thở dài nhìn chú Trần đi lòng vòng trong chợ, một đám tiểu thương hô to gọi nhỏ phía sau ông, không khỏi có chút đau đầu: “Mẹ vẫn chưa biết, nhưng mà chú Trần bị kích thích lớn như vậy, có chút dọa người...”

“A...”

Tô Mạch Ngôn sờ lọn tóc đó xuống, mím môi nói: “Mặc kệ thế nào, nhớ rõ là tôi luôn bên cậu.”

Đây đúng là câu tâm tình ám áp nhất mà Tiêu Thế được nghe.

Trong lòng y như bắn pháo hoa, nhưng ngữ khí vẫn ai oán đáng thương: “Nếu ta bị người nhà đuổi đi thì làm sao đây?”

Tô Mạch Ngôn nghe xong, cảm giác choáng váng.

Hắn luôn nghĩ nhiều, nghĩ đến mức cách chủ đề chính cả vụn dậm, tỷ như lúc này hắn đang đoán xem có phải Tiêu Thế chỉ miễn cưỡng cười vui vẻ, nhưng thực tế đã bị người nhà tra tấn chà đạp ngược đãi, chính là tính y vốn ôn nhu lại cậy mạnh, sẽ không nói cho hắn biết vì sợ hắn lo.

Nghĩ như vậy, Tô Mạch Ngôn trực tiếp hỏi luôn: “Có phải bà Tiêu đã biết rồi không? Cậu đừng giấu tôi.”

“Sao?” – Tiêu Thế nghe hắn hỏi vậy, mỉm cười, người yêu mình quả luôn suy nghĩ quá xa, vì thế đột nhiên nảy ra ý muốn xấu xa muốn đùa cợt, liền giận dữ nói – “....Không phải....”

Ngữ khí này khiến Tô Mạch Ngôn càng thêm chắc chắn, nháy mắt, hắn cảm giác tâm mình lạnh băng.

Nếu là người khác phản đối, hắn có thể tự tin chờ đến khi đối phương hiểu và thông cảm.

Nhưng nếu như là bà Tiêu, hắn cảm giác không còn cơ hội.

Bàn tay cầm di động run nhè nhẹ, bàn tay dè lên mái tóc cũng không tự chủ buông thông xuống, vô thức nắm chặt lấy lưng ghế: “Bà ấy.... Có phải bà ấy giận lắm không?”

Tiêu Thế không cười, trầm giọng: “....Ừ...”

“.....”

Bên kia hoàn toàn im lặng.

Trầm mặc một lúc, Tiêu Thế do dự gọi: “Mạch Ngôn?”

Không có người nói chuyện.

Tiêu Thế cuối cùng cũng ý thức mình đùa quá trớn, vội giải thích: “Ta hay nói giỡn, người đừng tin là thật, mẹ ta....” [Lúc này còn đùa được hả anh]

Chỉ nghe thấy bên kia kết một tiếng, rồi có tiếng gì đó ùng ục.

Điện thoại bị cắt đứt.

Tiêu Thế trừng mắt nhìn điện thoại, bất đắc dĩ thở dài: “Không thể nào....”

Mà ở bên kia.

Tô Mạch Ngôn nhìn chằm chằm chiếc điện thoại mình ném vào cốc nước, mãi sau mới chậm rãi ngồi xuống ghế, ngả đầu ra.

73. Chương 73

Tục ngữ nói “Làm việc tốt thường khó khăn” Tiêu Thế khóc không ra nước mắt nhìn điện thoại, thật muốn làm một công trình nghiên cứu điều ra xem có phải tình yêu đồng chí nào cũng bi thảm như cửa hai người không.

Gọi vào di động tám chín lần đều không ai nghe máy, gọi đến văn phòng thì được bảo là hắn xin nghỉ, không biết đi đâu, gọi về nhà thì không có người nghe, thậm chí hắn cũng chưa về nhà ngay, sợ là đang lang thang ở đâu đó.

Tiêu Thế buồn bực không thôi.

Y biết tính người yêu hay suy nghĩ, nhưng mà thực sự là y không đoán nội dung của cái ý nghĩ đó là gì....

Tiêu Thế đau đầu, không còn cách nào đành lê bước về nhà.

Vẫn là nên nói chuyện rõ ràng với chú Trần, rồi về đỡ dành hắn.

Kết quả không chờ y vào nhà, đã thấy chú Trần miệng ngậm điều thuốc, tay chấp sau lưng, bộ dáng đầy tâm sự từ trong nhà đi ra.

Nhìn thấy Tiêu Thế ở cổng, đầu tiên là ông sững sờ, sau đó là hung hăng trừng mắt nhìn y.

Trong lòng Tiêu Thế hồi hộp, vội vàng lên tiếng trước, cười nịnh nọt: “Cha, cha ra ngoài à?”

“.....”

Thái dương chú Trần nổi đầy gân xanh, mãi mới nói được: “Mẹ cậu bảo tôi đi tìm cậu! Định không ăn cơm trưa?”

Trong lòng Tiêu Thế vui vẻ, cảm thấy thái độ thế này là có thể nói chuyện được, vội vàng bày ra vẻ mặt buồn bực: “Vừa rồi công ty gọi điện, tìm con có việc gấp...”

Nét mặt già nua của chú Trần cứng đờ: “....Là Tô tiên sinh có việc gấp phải không?”

Tiêu Thế nghiêm mặt, tội nghiệp nhìn ông.

Chú Trần tức giận đến mức không biết nói gì.

Hôm nay đi từ đầu thôn đến cuối thôn, cũng đã nghĩ hết cả buổi sáng.

Ông nhìn Tiêu Thế lớn lên, từ trước đến giờ y luôn là người hiểu biết, chưa bao giờ khiến ông bận tâm cả, theo lý thuyết thì không thể làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Ông cũng thấy mình có vẻ cổ hủ, nhưng không phải là không biết nói lý lẽ, cũng bởi vì hiểu đạo lý, mới có thể nhất thời không cảm đoán triệt để hai người.

Cho dù nhìn từ góc độ nào, đều cảm thấy hai người đó là thật tâm, quyết không chịu chia lìa.

Chú Trần càng thêm đau đầu.

Tiêu Thế nhìn mặt chú Trần dịu đi nhưng vẫn còn buồn bực, cẩn thận gọi tiếp một tiếng: “Cha?”

Chú Trần thở dài, nhìn y nóng lòng, đành vô lực khoát tay: “Cút đi, muốn đi thì đi, đừng làm trò phiền phức!”

Tiêu Thế cười, đột nhiên ôm chặt lấy ông, vỗ vỗ vai ông: “Cảm ơn cha!”

“Khụ khụ khụ khụ khụ!” – Chú Trần bị bất ngờ, mãi đến khi hồi phục lại, Tiêu Thế đã sớm chạy mất.

“Thằng nhóc thối...” – Ông lầm bầm, không cam lòng đá một cái, xoay người vào nhà – “Ai là cha mi...”

Tô Na bê một chậu quần áo ra sân phơi, nhìn thấy chú Trần, lặng đi một chút, mới cười nói: “Cha, hôm nay tâm tình cha tốt lắm?”

“Sao?” – Gáy chú Trần cứng đờ, không được tự nhiên xoay lại – “Ai, ai bảo thế?”

Tô Na gãi đầu, nghiêm túc nói: “Rất ít khi thấy cha cười mà.”

“.....”

Trong nháy mắt, cả người chú Trần hóa đá.

Tiêu Thế khi đi chỉ mang theo ví tiền và điện thoại, bởi vì chuyến xe tiếp theo đến N thành phải hai tiếng nữa mới xuất phát, cho nên y quyết định sẽ đi taxi.

Không nghĩ đến khi vậy được taxi rồi, mới phát hiện ra ví mình trống tuếch, chỉ còn thẻ tín dụng.

Xin lỗi lái xe, nghe thêm câu chữ thần kinh, y bắt đầu nhìn xung quanh, mãi mới phát hiện được có hai cây ATM ở phía góc đường.

Vì nằm gần cửa hàng tổng hợp nên người xếp hàng rất nhiều, Tiêu Thế nhìn cả hàng người dài dằng dặc, thật không biết phải làm thế nào.

Không biết phải làm gì nữa, y đột nhiên phát hiện ra, người đang rút tiền... là người quen...

“A!” – Tiêu Thế kinh ngạc kêu lên, cũng không để ý ánh mắt lên án của người khác, chạy đến đó.

“Thật khéo nha.” – Tiêu Thế cười tủm tỉm vỗ vỗ vai người kia, làm bộ thân mật nói – “Ngay cả đi rút tiền cũng gặp bác.”

Đối phương bị bất ngờ liền nhú mày, sau đó mặt không thay đổi quay lại nói: “Không có tiền thì sống thế nào.”

“.....”

Tiêu Thế bị ghen một chút, nhưng sắc mặt không thay đổi, nghĩ rằng hôm nay tốt xấu gì bác tài cũng coi như là dễ tính, vì thế liền thương lượng: “Tôi có việc gấp cần dùng tiền, đưa thẻ tín dụng và mật mã cho bác, bác rút hộ được chứ?”

Bác tài nghiêm mặt, ngậy người nhìn y.

Tiêu Thế biết hành vi của mình quả hơi lỗ mãng, nhưng mà thực sự là y không chờ kịp: “Như vậy, vừa lúc tôi muốn bắt xe quay về N thành, bác giúp tôi lấy tiền, tôi bao xe bác.”

Biểu tình của bác tài rốt cục cũng thả lỏng.

Tiêu Thế thở phào, thâm nghĩ, đúng là có tiền có thể sai được cả ma quỷ.

Chưa kịp cảm thán xong, chợt nghe bác tái nói: “Năm trăm đồng.”

“Gì cơ?” – Tiêu Thế tròn mắt – “Lúc trước tôi đi cũng chỉ có ba trăm.”

Bác tài lạnh lùng nhìn y: “Quay về hai mươi năm trước đi xe lửa với cái giá ấy nhé.”

“.....”

Tiêu Thế vẫn không từ bỏ ý định mặc cả: “Bác xem, tôi đi tàu điện ngầm cũng mất có sáu mươi đồng...”

Lần này bác tài chẳng buồn liếc mắt nhìn y: “Đáp tàu hỏa chỉ cần ba mươi đồng, nhưng nó có đi được với tốc độ máy bay không?”

“.....”

Taxi của bác có thể đạt tốc độ máy bay?

Tiêu Thế không còn gì để nói, vô lực vẫy vẫy tay: “Vậy bác nói bao nhiêu thì bấy nhiêu đi, giúp tôi lấy tiền trước đã...”

Bác tài nhìn y đưa thẻ tín dụng cho mình, thản nhiên nói: “Không cần.”

Tiêu Thế ngẩn ra: “Sao ạ?” – Chẳng lẽ lại đổi ý.

Lái xe chờ dẫn vuốt cảm, trầm giọng nói: “Chờ một chút.”

Ngay sau đó, y thấy bác tài nhanh chóng lấy ra một tập hồng hồng từ khe nhận tiền, vung tay lên, thanh âm có chút kinh ngạc cũng tức giận: “A, sao lại gấp đôi thế này!”

“.....”

“.....”

Tiêu Thế im lặng.

Mọi người trong hàng im lặng.

Ba giây sau, chỉ thấy đám đông nháo nhào chạy về phía cái máy ATM đó.

Bác tài vừa lòng nhìn xung quanh, sau đó lui lại: “Được rồi, đến lượt cậu.”

“.....”

Tiêu Thế vừa lấy tiền vừa thâm nghĩ.....

Vì sao có lúc lại cảm giác trí thông minh của con người có thể bùng nổ thành siêu đẳng nhỉ?

Năm trăm đồng tuy rằng quý, nhưng Tiêu Thế vô cùng hài lòng với chất lượng phục vụ của bác tài.

Chỉ có đi xe của bác, mới có thể thiết tình mà cảm thán, hóa ra taxi cũng có thể đi với tốc độ của máy bay. Mãi đến lúc tới cổng khu nhà, xuống xe, hai chân Tiêu Thế vẫn còn run rẩy, giống như mỳ tôm ngâm nước lâu quá.

Tựa vào cạnh cửa nghỉ một hồi, y bấm máy gọi cho Tô Mạch Ngôn, vẫn không nghe máy như dự đoán.

Y đỡ lưng, vội vàng đi về phía căn hộ.

Đậu khái là gần đây luôn xui xẻo, cho nên nhìn thang máy có năm chữ “Tạm dừng để sửa chữa” vàng chóe, cảm giác không buồn bực, bình tĩnh xoay người, đi cầu thang bộ.

Leo cầu thang quả là rất mệt.

Vừa đi y vừa thầm nghĩ, khí lực này mà giữ lại để dành lúc lên giường với lão thỏ nhà mình có phải tốt không, nhất định có thể ép hấn đến phát khóc.

Mãi mới đến được nhà, y ấn chuông, không có người mở cửa.

“Mạch Ngôn?”

Tiêu Thế gọi mấy tiếng, không có người trả lời, liền lấy chìa khóa mở cửa đi vào.

Bước vào nhà, Tiêu Thế giật mình.

Cửa sổ đóng chặt, rèm buông kín mít, đèn đóm không cái nào bật, cả phòng đen như hũ nút, chỉ có ánh sáng từ cửa chính truyền vào, khiến bóng y đổ dài trên nền nhà.

Cái nơi âm u oán khí này là gì vậy trời?

Tiêu Thế bước vào, vội vàng gọi: “Mạch Ngôn?”

“.....”

Vẫn không có người trả lời.

Trong lòng y hoảng hốt, gào to: “Mạch Ngôn, người ở nhà đúng không? Ở đâu? Mạch.....”

Rầm.

Cửa sau lưng y đóng lại.

Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh rầu rĩ của lão nam nhân: “Cậu...về đây là để chia tay sao?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-te-nan-duong>